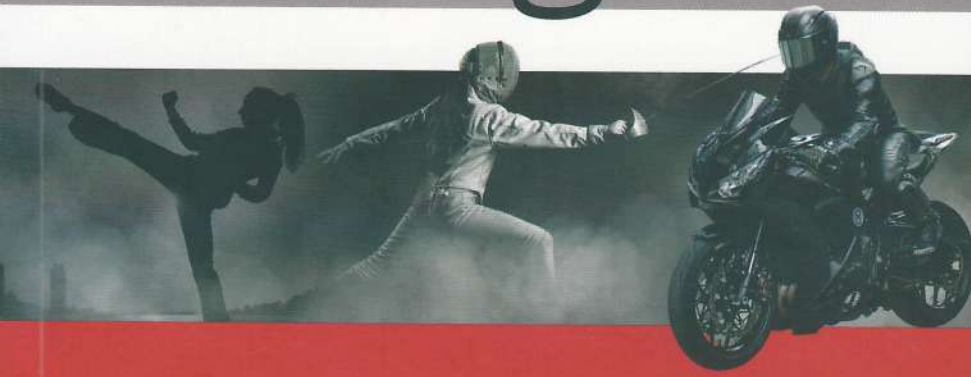
Mehmet
Eroğlu

Sakin Adamın On Günü

iletişim

roman

İletişim Yayınları 3382 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 602
ISBN-13: 978-975-05-3606-9
© 2024 İletişim Yayıncılık A.Ş. / 1. BASIM
1. Baskı 2024, İstanbul

EDİTÖR Duygu Çayırcıoğlu
KAPAK Suat Aysu
UYGULAMA Hüsnü Abbas
DÜZELTİ Begüm Hazar Keleş

BASKI Ayhan Matbaası · SERTİFİKA NO. 44871
Mahmutbey Mahallesi, 2622. Sokak, No: 6/31 Bağcılar 34218 İstanbul
Tel: 212.445 32 38 • Faks: 212.445 05 63

CİLT Güven Mücellit · SERTİFİKA NO. 45003
Mahmutbey Mahallesi, Devekaldırımı Caddesi, Gelincik Sokak,
Güven İş Merkezi, No: 6, Bağcılar, İstanbul, Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 40387
Cumhuriyet Caddesi, No. 36, Daire 3, Seyhan Apartmanı,
Harbiye Mahallesi, Elmadağ, Şişli 34367 İstanbul
Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58
e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

MEHMET EROĞLU

Sakin Adamın On Günü

iletişim

MEHMET EROĞLU 1948'de İzmir'de doğdu. 1971 yılında ODTÜ'den mezun oldu. Aynı dönemde, 12 Mart Darbesi'nin ardından kurulan Sıkıyönetim Mahkemesi'nce altı yıl hapse mahkûm edildi. 1974 yılındaki genel aftan sonra yazmaya başladı. İlk romanı *Issızlığın Ortası*, 1979 Milliyet Roman Ödülü'nü kazanmasına karşın 12 Eylül sıkıyönetim döneminde solcu ve antimilitarist unsurlar taşıdığı gerekçesiyle yayımlanamadı. Romanları ancak 1984 yılından itibaren basılabildi. Milliyet Roman Ödülü'nün ardından Madaralı Roman Ödülü ve Orhan Kemal Roman Armağanı'nı da kazanan *Issızlığın Ortası* ve *Geç Kalmış Ölü*'yü sırasıyla, *Yarım Kalan Yürüyüş* (1986), *Adını Unutan Adam* (1989), *Yürek Sürgünü* (1994) adlı romanlar izledi. Mehmet Eroğlu 1994-2000 yılları arasında senaryo yazımı ve müzik çalışmaları nedeniyle romana ara verdi. Bu dönemin ardından *Yüz: 1981* (2000), *Zamanın Manzarası* (2002), *Kusma Kulübü* (2004), *Düş Kırgınları* (2005), *Belleğin Kış Uykusu* (2006) adlı romanları yayımlandı. Fay Kırığı Üçlemesi'nin ilk kitabı *Mehmet* 2009'da, ikinci kitap *Emine* 2011 yılında, son kitap *Rojin* ise 2013'te okurlarla buluştu. Yazarın Gezi Direnişi sırasında geçen *9,75 Santimetrekare* adlı romanı 2014'te, *Mermer Köşk* (roman) 2017'de, *Kıyıdan Uzakta* (roman) 2018'de, *İyi Adamın On Günü* (roman) 2019'da, *Kötü Adamın On Günü* (roman) 2020'de, *Meraklı Adamın On Günü* (roman) 2021'de, *Kendi Hayatında Ölme Vakti* (roman) 2022'de ve *Ruhun Parmak İzi / Varlıklar 1* (roman) 2023 yılında yayımlandı. Eroğlu'nun öğrencileri tarafından kitaplarından seçilmiş *Edebi Aforizmalar* (2016) adlı bir kitabı daha vardır. 2022 Erdal Öz Edebiyat Ödülü'nün sahibi Mehmet Eroğlu oldu.

Mehmet Eroğlu'nun senaryo çalışmaları, televizyon için yazdığı dizilerin ("Sızı", "Issızlığın Ortası", "Tutku") yanı sıra, 1996 yılında İstanbul Film Festivali'nde En İyi Türk Filmi ve FIPRESCI (Uluslararası Sinema Eleştirmenleri Federasyonu) ödüllerini kazanan "80. Adım" ve 1997 Antalya Altın Portakal Jüri Özel Ödülü ile 1997 Adana Altın Koza En İyi 3. Film Ödülü'nü kazanan "Solgun Bir Sarı Gül" gibi sinema filmi senaryolarını da içeriyor.

"İkiyle ikiyi yan yana getirmekteki sorun,
bazen dört, bazen yirmi iki elde etmenizdir..."
– DASHIELL HAMMETT, *İnce Adam*

Birinci Gün
(Şaşkınlık ve Sükûnet)

Şaşkın ama sakinim. Belki sağ elimde hissettiğim yumuşak serinlik, belki de yarım saat önce kulaklarıma inen sağırlık sakinleştiriyor beni. Kirpiklerim kapalı. Gözlerimin önünde bir loşluk var ve ben vakitsiz şafağı andıran o loşluğun içinde tek başımayım; kimsesiz ve bağlantısız. Loşlukta şaşkınlığım artıyor. Bu gölgeli duygunun bir adı var mı?

Şu sükûnetten kurtulsam, yapmam gerekeni yapıp, onu düşünsem... Onunla birlikteyken mutlu muydum? Bu ilk düşünce... Cevap: Bilmiyorum; bildiğim, onunla mutsuz değildim. Aslında önemli olan da bu değil mi? Sanıldığının aksine, insan çok sevdiği ile çoğu zaman mutsuz olur... Hem, mutluluk, tene mi, ruha mı hitap eder? Bu belki duruma uygun bir soru değil ama şimdi, o sağır loşluğun içindeyken zihnimde onunla ilgili uçuşan düşünceler bunlar... Yakışıksız olsa da cevabı kolay bir soru bu. Onunla birlikteyken hiç ikilem yaşamadım. Sevgisi cömertti. Hem teni hem ruhu doyurucuydu.

Sol eli, sağ elimi hafifçe sıkıyor. Şefkat vaat eden, yatıştırıcı, bir basınç... Mutluluk düşüncelerini bir yana bırakıyorum. Hissediyorum: Bu dost basıncın ardından, sakin olmam ne kadar garipse, en az onun kadar garip bir soru gelecek:

"İyi misin?"

Sorunun, iyi olup olmadığımı merak eden bir soru olmadığını bilerek, susuyorum. Her gün, onlarca kez kullanılan bu iki sözcük sadece canlı olup olmadığımı anlamak için bir yoklama; sığ sularda iskandil göndermek ya da askerdeki, kuşkulu noktalara keşif atışı yapmak gibi.

Bu yüzden cevap vermiyorum, başımı da sallamıyorum, serin, yumuşak eli hafifçe sıkmakla yetiniyorum. Belki artık gözlerimi açmam gerek. Ama açarsam iki şeyi kaybedeceğim: Sükûnetimi ve adını koyamadığım o duyguyu barındıran loşluğu...

"Zeynel arkada."

Biz arka koltukta olduğumuza göre, Zeynel başka arabada olmalı. Hafifçe gülüyorum; ona fark ettirmeden. Zeynel'i ilk kez tek başına, Hüso'suz düşünüyorum. Bu düşünce de şaşırtıcı. Hüso ve Zeynel aynı sıradaki iki diş gibi, hep yan yanaydılar.

"Çok üzgün..."

Daha fazla geciktiremem, gözlerimi artık açmam gerek. Sükûneti yitirme korkusuyla loşluğun içinde aylaklık etmem yakışık almaz. Üzerimize çöken uğursuz üzüntüye, yas korosuna katılmam gerek.

Loşluğa elveda! Kirpiklerimi aralıyorum. Sağ tarafa, Gülşah'a dönüyorum ve döner dönmez pişman oluyorum: Çok güzel... Yüreğimizde bu kadar üzüntü varken güzelliğini fark etmem, ölçüp biçmem, değerlendirmem utanç verici. Ama elimde değil: Güzellik anlayışını sadece sanatta değil de hayatın içinde, kadınlarda algılamak suç sayılır mı?

Gözlerimi kaçırıp, görmediğim Zeynel'in üzüntüsünü başımla onaylayarak, daha fazla utanmamak için öne, arabayı kullanan şoförle yanında oturan, başı çıplak adama bakıyorum. Gülşah'ın hukuk başmüşaviri dediği adam olmalı. Garip! Bu havada bile terlemeyi başarmış; ensesindeki ter damlalarını seçebiliyorum. Bu gidişle birazdan pardösüsünün yakası sırılsıklam olacak.

"Nasılsın?"

Bu kez insaflı, iskandil sorusunu tekrarlamadı: "İyi misin?" diye sormadı. Sorsaydı utancım artacaktı. Utancın o kadarına, sığınabileceğin bir loşluk olmadan dayanmak zor olurdu. Sağ eli tekrar sıkıyorum. Bu kadarıyla yetinmeli.

"Susmamı istiyorsan susarım..."

Evet, susmasını isterim ama bizim için bu kadar şey yapmışken bunu utanmadan nasıl söylerim?

"Nasıl haberin oldu?"

Gülşah bana dönüyor. Eli hâlâ elimi sıkı sıkı, sanki bırakırsa kaçacakmışım gibi hiç gevşetmeden tutuyor. Nereye kaçabilirim? Arabadayız. Sonra fark ediyorum. Beni kirpiklerimin ardındaki o loşluktan uzak tutmaya çalışıyor.

"Arabanın ruhsatından; hastaneye kayıtlıymış... Sana tahsis edildiğini fark edince personelden haber verdiler." Evet, böyle bir günde bu kadar güzel görünmesi insafsızlık. Pınar haklıymış, Buket'in yokluğu onu ışıldatıyor. "Durumu öğrenir öğrenmez seni aradım."

Sanki zor bir şeyi anlıyormuş gibi, "Anladım," diyorum. "Deniz Göksay'la birlikteydim."

Gülşah, hafifçe tebessüm ediyor. "Şu ünlü editörün." Kinayeli imasına aldırmıyorum. "Ne zaman basılıyor?"

Konuyu değiştirecek. Bilmiyorum. "Bilmiyorum," diyorum. "Piyasada kâğıt sıkıntısı varmış... Döviz fiyatları arttı diye."

Gülşah başını sallayıp, altı aydır, her ay, "Gelecek ay baskıya giriyor," diyerek beni atlatan Deniz Göksay'ı onaylıyor:

"Biz de ithal malzemeler konusunda sıkıntıdayız... Bazı hayati ilaçlar ithal edilemiyor... Ameliyat malzemelerinde..."

Gülşah devam etmeden susuyor. Ben de ona katılıyorum. Üzülmemiz gerekirken, konuşmanın ülkenin ekonomik sorunlarına kaymasının saçmalığını kavrayıp susuyoruz. Yanakları bile kızardı. Ben zaten utanıyordum, benimki sadece biraz arttı. Ama utanç, onun için yeni.

Öndeki terli avukat hafifçe geriye dönüyor. Yüzü lekeli ve şişman bir adama yakışmayacak kadar küçük. Sanki zayıf birinden çalmış.

"Gelmek üzereyiz efendim."

"Teşekkürler Emin Bey."

Gülşah, artık bir haberleşme aracına dönüşen elimi sıkıp, bana doğru eğiliyor.

"Zor ama yapmamız gerekiyormuş..." Dudaklarını neredeyse

kulağıma değdirecek kadar yaklaştırıp yapmamız gerekeni fısıldıyor: "İndikten sonra el ele yürüyeceğiz. Biz unutsak da herkesin gözünde karı kocayız."

El ele! Ben yadırgayacağım, Zeynel de şaşırır herhalde. Belki de şaşırmaz, sahte evliliğimizi, boşanma arifesinde bile sergilememiz gerektiğini anlar.

Araba birkaç dakika sonra duruyor. Gülşah, kapıyı açmak için koşan şoförü beklemeden arabadan iniyor, sonra bana bakıyor. Bu hadi demek. Sıra bende.

İniyorum, iner inmez de etrafta kimse olmasa da anneminkiymiş gibi Gülşah'ın eline uzanıyorum. İki adım sonra Zeynel'i görüyoruz. Demek arkamızda değilmiş. Göz göze geliyoruz. Hayır, el ele tutuşmamıza şaşırmadı. Üzüntüsü daha baskın. Bense hâlâ utanıyorum; herhalde üzüntümü on saniye sonra gireceğimiz kapının ötesine saklıyorum.

Üçümüz de öfkeli yağmurun altında bir süre bekliyoruz. Yapayalnızız, sadece damlalar ve sessiz yasımız...

Şemsiyesini açmış Emin Bey yanımıza geliyor. Kaçışan tahtakurularını andıran, en az yirmi ter damlası yüzünde koşuşturuyor. Leke sandığım termiş. Bazıları şimdiden küçük dereler oluşturmuş. Sanki ağustostayız. Bu adamın herhalde tepesinde, kendine ait, gizli bir güneşi var.

"Bu taraftan."

Bu, bir morga ikinci girişim. Açılışı Eskişehir'de yapmıştım. Üç, hayır dört yıl önce... Her neyse, istatistiği bırakıp, Zeynel yanımıza gelinceye kadar beklemek için Gülşah'ı durduruyorum.

Bu morg mu yoksa Eskişehir'deki mi daha modern? Eskişehir'deki. Çünkü yeni açılan bir üniversitenin içinde... Ama girişten sonra ikisi de benzerleşiyor: Hâkim renk beyaz. Biz öndeki ölü teşrifatçısını, terli avukat da bizi izliyor. Garip olan onu da izleyen bir başkasının varlığı. Avukat geriye baktığımı fark edince... Hayır böyle adlandırmak ayıp, ona Emin Bey demeliyim.

"Teşhisten sonra emniyet müdürlüğüne gitmemiz gerekecek," diye açıklıyor.

Demek bizi izleyen adam bir polis... Ben tekrar avukata göz atıyorum. Bir fırsatını bulursam yüzündeki tahtakurularının onu kaşındırıp kaşındırmadığını soracağım.

"Nasılsın abi?"

Soruyu soran Zeynel. Nedense ben Gülşah'a anlatıyorum: "Galiba şoktayım... Aklımda saçma sapan düşünceler uçuşuyor. Biraz da üşüyorum..."

Gülşah, "Hepimiz öyleyiz," diyor.

Ben, Gülşah, Zeynel ve polis ölü teşrifatçısını izliyoruz. Biz üçümüz şoktayız ama polis kendinde, sanki suçlu izler gibi gözlerini üzerimize dikmiş, peşimizden geliyor. Bir an aklımdan geçiyor. Adama dönüp, "Sakinim ve utanıyorum, öyle bakma," desem... Sükûnetimin nedeni şokta olmamız. Peki, ya utancımın? Sanırım sükûnetin nedeni loşluğun içinde keşfettiğim o adsız duygu.

Sonra yürümekten vazgeçiyoruz. Onlar ilerliyorlar, ben kapıda öylece duruyorum. İri, sessizlikten oluşmuş bir kütle gibi... Varlığım etten kemikten, sağır bir sessizliğe dönüşmüş. Çok uzun zamandır anılara gizlenen ölüm, zihinsel bir kavramdan, ikinci kez fiziksel bir gerçekliğe dönüşüyor gözlerimin önünde.

"Bu! 3 numara."

Konuşan teşrifatçı. Polis başıyla işaret edince beyaz önlüklü adam, kiralık kasaların sıralandığı duvarı andıran, uzun ve yüksek çelik panoya yürüyüp, üzerinde üç yazan çekmeceye yaklaşıyor.

Ona engel olmalıyım... Hızlı adımlarla yaklaşıp, Gülşah'ı geriye çekiyorum. Ceset görmesine gerek yok.

O, "Ben doktorum," diyor.

Teşrifatçı büyük kiralık kasanın çekmecesini, alışkanlığa dönüşmüş kıvraklıkla çekiyor. Acaba bu marifetini günde kaç kez tekrarlıyor? Polisi duyuyoruz:

"Hüseyin Tırnakçı mı?"

Tırnakçı mı? Şaşkınlıkla duraklıyorum. Hüso'nun bir soyadı varmış ve ben hiç duymamışım. Utanç verici yeni bir durum daha. Hayır, bu benim değil, Zeynel'in kabahati. Bana söylemeliydi. Ya onunki? Soracağım, artık gözüme Azrail gibi görünen

teşrifatçı çarşafı kaldırıyor.

Aklımda uçuşan ilk düşünce: Bu bizim Hüso değil. Çünkü çelik tablada yatan adamın belki soyadı var ama yüzü yok.

Zeynel, sanırım sağımda, bıçaklanmış gibi kesik, hemen sönen bir çığlık atıyor. Yoksa o da tanımadı mı? Merak etme Zeynel... Yan yana duran dişlerden birisini çektiler, olan bu...

"Evet, bu eşimin şoförü Hüseyin Tırnakçı."

Gülşah'a, "Yüzü olmayan adama Tırnakçı deme, soyadı onu bizden uzaklaştırıyor," diyeceğim ama sükûnetim beni susturuyor. Omzundaki dövmeden mi anladı? İyi de Gülşah Hüso'nun omzunu ne zaman gördü? Belki Hüso, Pınar'la birlikte Bugül'ü havuza sokarken.

Soracağım, polis engel oluyor. Zeynel'e ve bana bakınca ikimiz de başımızı öne eğerek Gülşah'ı onaylıyoruz.

Azrail, tablayı çekmecenin içine itiyor ve Hüso'yu bizden koparıp alıyor. Yüzsüz dostuma da soyadına da elveda.

"Öteki burada."

Öteki! Başka zaman olsa, az ötedeki Azrail'i bu sözcük için öldürebilirdim. Ama şoktayım, buz kestim, sakinim. Üçümüz ve polis, adamın işaret ettiği tarafa yürüyoruz. Topu topu iki metre ama hayatımın en uzun, en zorlu yürüyüşü olacak bu.

Adam orta sırada bir çekmeceye yöneliyor. "7 numara!"

Yedi! Bundan sonra yediyi hayatımın en uğursuz rakamı olarak ilan ediyorum. Belki artık yedi bile demem. Altıdan sonra ya da sekizden önce...

Çekmece çekiliyor. Zeynel'le Gülşah iki yanımda. El ele tutuşuyoruz. Polis yaklaşıyor ve Azrail çarşafı kaldırırken soruyor:

"Hatice Hasanoğlu mu?"

Yüzünü görür görmez hayatımın en uzun soluğunu bırakıyorum. Belki ötekiler bunu çığlık, inleme ya da hıçkırık sandı ama sadece havaydı. Galiba Azrail 3 numaralı çekmeceye yaklaştığından beri soluk almıyordum, onu bıraktım. Onun dışında buz gibiyim.

Bu kez kimseye bırakmayacağım. Polise dönerek, "Evet," diyorum. "Bu Hatice Hasanoğlu."

Şaşırma sırası Gülşah'ta. Ama onu şaşırtan soyadı değil, adı:

Çünkü o da Hatice adını ilk kez duyuyor. Adları bir kenara bırakıyorum. Ufaklığımın yüzü parçalanmamış. Bunun için Tanrı'ya minnettar olmayacağım, bu sadece bir teselli. Ölüm sevgilimin güzelliğini silememiş; gençliği bir çelenk gibi başında duruyor. Bu bildiğim, her gece beni öptükten sonra öperek uyuttuğum, öperek uyandırdığım kadın. Yüzünde hiç iz yok. Evet, o şanslı: İki kurşunu göğsüne ve... önden çıkış açısına bakılırsa üçüncüyü sırtından almış.

Gülşah onay bekleyen polise, "Evet, o," derken ben elimi uzatıp ufaklığın yanağına dokunuyorum. Keşke yalnız olsak da yüzünü, saçlarını okşayabilsem. Belki o zaman şu içimdeki buz erirdi.

Bir dakika boyunca kımıldamadan, dünyanın en koyu sessizliği içinde Pınar'ı seyrediyoruz. Gülşah ve Zeynel, onlar ağlıyor ama onlara katılmak için ne kadar zorlasam da ben sadece bakmakla yetiniyorum. Söz: Eğer bir gün bu sükûneti parçalarsam, bağıra bağıra, doya doya ağlayacağım. Hayal kurmaktan, çocukluğunda edindiği bir alışkanlık gibi hiç vazgeçmediğini biliyorum. Bilmediğim, şu anda merak ettiğim, kendi ölümünü merak edip etmediği.

Saçmalıyorum böyle olacağını kim hayal edebilirdi...

Azrail ya da polis hareket ediyor, hangisi farkında değilim. Ne acı! Denizin kumsaldaki ayak izlerini o küçük dalgalarıyla yok edişi gibi, önümdeki aylar bu acılı görüntüyü belleğimden silecek... Azrail, az ötedekinden söz etmiyorum, kastettiğim gerçeği, sırasını şaşırmış olan, sana sesleniyorum: "Orada yatan ben olmalıydım, beni seyreden de ufaklık..."

Polis, "Buradaki işimiz bitti," diyor.

İş mi bitti? Yanılıyor, biten iş değil, hayatımın geriye kalanı. Gülşah, belki onuncu kez elimi sıkıp, geriye dönüyor. Azrail, ufaklığı dolaba geri itecek... Hayır, geriye bir şey kalmalı. Onu sadece belleklere teslim edemem. Kendimden biliyorum: Bellekler hayırsızdır. Yapacağım bir şey olmalı!

Gülşah beni çekiyor. Gülşah'ın eline itaat ediyorum. Azrail'in morg temsilcisinin üstündeki beyaz önlük lekelenmiş. Adam tablayı geri itiyor. Elveda...

Zeynel, Gülşah ve ben... Birbirimize bakıyoruz. Dışarıya çıkmalıyız...

Dışarıda hâlâ yağmur... Emin Bey koşarak arabaya yöneliyor. Yüzündeki tahtakurularının ıslanmasını engellemek istiyor olmalı. Benim tahtakurum yok. Yavaş adımlarla yürüyorum. Ayrıca yağmurun yüzümü yıkamasından memnunum. Belki buz tutan hüznüm erir. Gülşah? O ıslanmayacak. Şoför kocaman bir şemsiye getirmiş.

Arabaya binince elimi çenemin altına koyuyorum, düşünür gibi. Aslında düşündüğüm falan yok. Niyetim başka: Niyetim sağ elimi Gülşah'ın sol elinden kurtarmak.

Araba hareket ediyor, herkes sessiz. Sadece yağmur: Rüzgâr estikçe bir kırbaç gibi, arabayı dövüyor. Bir süre şaklamaları dinliyoruz. Işıkta durunca ses azalıyor. Emin Bey yağmurun susmasını beklemiş gibi geriye dönüyor.

"İfadeleriniz için emniyet müdürlüğüne gitmemiz gerekiyor."

Pekâlâ, gerekiyorsa gideriz... Adamın sesi de yüzündeki tahtakuruları kadar şaşırtıcı: Bu kadar gür, hacimli ses, küçük yüzündeki o dar ağzına nasıl sığıyor?

Gülşah başıyla adama cevap veriyor. Sağ elimi çenemden çekip yana eğiliyorum:

"Onun inadı olmasaydı, bir yazara dönüşmem mümkün olmazdı." Kim diye soracak mı? Gülşah'ın sormasına kalmadan, "Pınar," diyorum. "Romanı ona ithaf edeceğim. Böylelikle adı unutulmaz. Morgda aklıma geldi."

Ben, dudaklarından beklerken, cevap avcı sol elinden geliyor. Sağ elim yine tutsak. Teslim oluyorum. O kadar kötü sayılmaz, sükûnetimi güçlendiriyor. Düşünceler: Kullandığı kokunun adı ne; acaba son anda ne düşündü; Zeynel'e soyadını sormalıydım. O da ölmeye kalkarsa, teşhiste şaşırmam.

* * *

Kime sorsanız küçük der. Böyle bir odada üç kişiyiz. Komiser ya da komiser yardımcısı, söylediklerimi kaydedecek bir memur ve ben; bir de sessizlik. Adam, ben onu terfi ettirip, komiser diyeceğim, önündeki ekrana bakarak hazırlık yapıyor.

Belki de niyeti aramıza tedirginliğin tohumlarını atmak. Korku ve endişenin eşiğinde her zaman bir sessizlik serili değil midir?

Ama boşuna bay komiser. Ben sakinim; yüzünü inceliyorum:

Orta Asya kökenli. Babası, tabii annesi de olabilir, muhtemelen Türkiye'ye göç etmiş Kırım Tatarlarından. Ama komiserin en belirgin fiziksel özelliği yüzü ya da gözleri değil, sanki bölümün bütün cinayet dosyalarının yükünü taşımaktan ezilmiş gibi çökük omuzları. Adeta omuzları yok, kolları doğrudan boynuna bağlanıyor.

Komiser neden sonra, aramıza yerleştirdiği sessizliğin görevini yerine getirdiğine karar verdiğinde, memura bakıyor. Bu bir işaret. Başlayabiliriz.

Başlıyor: "Dışarıda bir düzinesi hazır bekliyor ama şimdilik tanık sıfatıyla burada olduğunuz için avukata ihtiyacınız yok Sadık Bey." Şimdilik? Demek şüpheli olacağım zaman da gelecek. Başımı iki kez önüme eğip kaldırıyorum. "Bu arada benim de adım Sadık. Sadık Karlık. Adaşız... Usuldendir sormak zorundayım: Adınız, soyadınız? T.C.'niz?"

Sadık ha! Doğru mu? Herhalde. Yalan söyleyecek hali yok ya. Adaş olmak istiyor. Ama ad konusunda benim seçeneklerim var: Geçmişte Adil, Sadık Adil ya da Öcal adlarını da kullandım diyebilirim. Ama bu işi uzatır. Şimdilik Sadık'la idare edeceğim.

"Adım sizinki gibi," diyorum. "Sadık Demir."

Vatandaşlık numaramı da söylüyorum. Komiser rakamları önündeki bilgisayara giriyor ve sadece birkaç saniyede beni seksen beş milyonun arasında arayıp buluyor. Söze, adımı tekrarlayarak başlayacak:

"Sadık Demir. Yaş 47..." Biraz bekledikten sonra: "Altı yıllık bir mahkûmiyet... Evrakta tahrifat. Sahte evrak düzenlemek..." Ekrana yaklaşıp adli özgeçmişimin ayrıntılarını da okuyup, ekliyor: "Barodan da ihraç edilmişsiniz."

Komiser, dosyamı özetlemeye devam ederken ben susuyorum. Ne diyebilirim? Eski karım biz evliyken bulduğu zengin bir alçakla anlaşıp beni tuzağa düşürdü, ben, her şeyden habersiz, onun işlediği suçu üstlendim; aslında masumdum, sahtekâr falan değildim, iyi bir adamdım mı?

Adaş istediği üstünlüğü elde ettiğine inanıncaya kadar gözlerimin içine bakarak bekliyor. Kılımı bile kıpırdatmıyorum. Dediğim gibi içimdeki buz beni sakinleştiriyor. Sakalları hafifçe uzamış. Gece boyunca çalıştı mı yoksa polislerin de sakal uzatmasına artık izin mi var? Gözleri kısılıyor. Tekrar başlayacak. Buyursun, ben hazırım.

"Şu anda ne işle meşgulsünüz?"

Yüzü tahtakurusu ile kaplı avukat muhtemelen ona kim olduğumu söylemiştir. Pekâlâ, tekrarlayalım:

"Köseoğlu Sağlık Zinciri'nin sahibi olan şirketin yönetim kurulunun bir üyesiyim," diyorum. "Sabıkamı gördünüz, bu nasıl olur diye düşünmeniz normal. Biliyorsunuz, sahtekârlık yapmış olsanız bile, cezanızı çektikten sonra yönetim kurullarına üye olabiliyorsunuz..." Düşüncelerimi resmî makamlara iletmenin yeri geldi: "Sabıkalı olmak, işçi olarak iş bulmanıza, hatta tezgâhtar olmanıza engel olabilir ama sahtekârlıktan sabıkalı olmak ticarette mevki sahibi olmanızı engelleyecek kadar önemli bir suç sayılmıyor. Hatta iş tecrübesi bile olarak değerlendiriliyor olabilir. En tepeye bile tırmanabilirsiniz..." Komiser düşük omuzlarını rahatsız bir ifadeyle kımıldatıyor. Sadede geliyorum: "Kurul üyeliğimin yanı sıra boş zamanlarımda... ki yönetim kurulu üyelerinin neredeyse bütün zamanı boştur, kitap yazıyorum... Sahtekârlık, yazarlığa da engel değil..." Örnek olarak Balzac'ı verebilirim ama vermiyorum: "Yakında ilk romanım basılacak. Tabii iktidar, ekonomik politikada değişiklik yaparak döviz bulabilir, komisyoncular da kâğıt ithal edebilirse." Sükûnetim, belki hüznümü, öfkemi bastırıyor ama gevezeliğe engel değil: Şeytan, çoktandır kulağıma bu kadar yaklaşmamıştı, lafı gediğine koy diye fısıldıyor. Üçe kadar sayıp, şeytana uyuyorum: "Yani artık sahtekârlık yapmıyorum. Bu sabaha kadar işim boş boş oturmak ve döviz fiyatlarının düşmesini beklemekti."

Neredeyse iki dakika boyunca ara vermeden konuştum. Adam bir süre susuyor. Sessizliğinin nedeni şaşkınlık mı yoksa gevezeliğim ya da konunun memleketi batmanın eşiğine getirdiği söylenen faiz politikasına dönmesi mi, bilmiyorum. Komiser sekiz saniye sonra laf bombardımanının şaşkınlığından kurtuluyor.

"Bugün saat 11'de neredeydiniz?"

Cevap içeriye girdiğimden beri hazır: "Ulaşım Yayınevi'nde. Editör Deniz Göksay'la birlikteydim." Son altı aydır araya araya ezberlediğim telefon numarasını da söylüyorum. "Kontrol etmek isterseniz diye veriyorum."

Adam acele etmeden adı ve telefon numarasını önündeki deftere yazıyor. Aslında bunu yapmasına gerek yok, çünkü bu iş için küçücük odaya sıkıştırılmış bir adam var.

"Hüseyin Tırnakçı ve Hatice Hasanoğlu ile ilişkiniz neydi? Karınız Hüseyin Tırnakçı'nın şoförünüz olduğunu söyledi. Ya Hatice Hasanoğlu?"

"Hüso, şoförden çok dostum. Üç yıldır birlikteyiz..." Pınar! İnkâr mı edeceğimi sanıyor? Bu, basılmama inadını sürdüren romanımı ithaf edeceğim kadına saygısızlık olur. "Önce açıklayayım: Hatice adını sevmezdi o yüzden ona Pınar derdik... Pınar ise üç yıldır sevgilim..." Komiser afallıyor. Aldırmayacağım: "Okulu bitirince onunla evlenmeye söz verdim. O hep nişanlı olduğumuzu söylerdi."

Komiser söylediklerimi yazan memurla bakıştıktan sonra bana dönüyor. Soru sormaya hazırlanıyor ve ben ne soracağını biliyorum:

"Siz evli değil misiniz?"

"Evet, evliyim: Köseoğlu Grubu'nun yönetim kurulu başkanı Gülşah Köseoğlu ile." Adam "bu açıklama beni tatmin etmedi" der gibi bakınca, bir an, "Çoğu evlilik rol yapmaya ve mutluyuz biz yalanına dayanır, bizimki dürüst bir antlaşma," desem, acaba ne der? Demeden sabıkama dönüyorum: "Yoksa kim eski bir sahtekârı yönetim kurulu üyesi yapardı?" Adam karışık durumu çözmeye çalışıyor. Sonra vazgeçiyor. Sırada başka soruları var. Ona yardım etmeliyim: "Onun gibi başarılı, genç...", güzel sıfatını karımdan esirgersem haksızlık ederim, "ve güzel bir kadın, neden benim gibi birisiyle evlendi diye merak ediyorsanız, bunu ona sormalısınız."

Komiserin gözleri iyice kısılıyor. Sevgilisi öldürülmüş, tanıklıktan bir adım sonra şüpheliler listesine terfi ettiğinde listenin ilk sırasında yer alacağı kesin olan adamın densizliği onu sinir-

lendirmiş olmalı. Ama ne yapmalıyım? Sam Spade'in dediği gibi polis karşısında "Kekelemeyi mi öğrenmeliyim?" Hem, Gülşah sağ olsun. Kalkanım o; daha doğrusu başmüşavir Emin Bey'in tim komutanlığını yaptığı tam bir düzine avukat.

Farkındayım, adaş bana şimdilik ilişmeyecek: Büyük sermayenin koruyucu kolları arasındayım.

Birbirimizi süzüyoruz. Yarım dakika sonra komiserin gözleri normale dönüyor. Şokta olduğumu düşünüyor olmalı. Galiba haklı da...

"Hatice Hasanoğlu'nun sosyal medyada kullandığı adı Pınar mı?"

Bu soru mantıklı. Bu sıralarda en çok bilgi telefonlardan elde ediliyor. Varsa telefon yoksa telefon.

"02 alt tire Pınar sanırım..."

Komiser, Hatice demekte ısrar ettiği Pınar'ı Pınar olarak önündeki deftere kaydediyor. İşini bitirdiğinde dudaklarında yeni bir soru var:

"Sizce iki yakınınız neden öldürüldü? Bir fikriniz var mı?" Tabii ki yok... Hiçbir fikrim yok... Önce omuzlarımı kaldırıyorum, sonra başımı hızlı hızlı sallıyorum. "Hedef hangisi olabilir? Hüseyin Tırnakçı mı yoksa Hatice Hasanoğlu mu?"

Pınar diye düzeltmeden, "Bilmiyorum," diyorum.

"Bugün arabada birlikte olmalarının özel bir nedeni var mıydı? Pınar'la birlikte olan Hüseyin Tırnakçı değil de siz olabilirdiniz, değil mi?"

"Hüso, dersi olduğu günler Pınar'ı okula götürür, dersi bitince de alırdı... Ben onunla hiç okula gitmezdim." Hatırlıyorum: "Pınar, gerek yok dese de Hüso ona göz kulak olma konusunda ısrarcıydı." Biraz zorlasam mı? "Olay tam olarak nasıl olmuş?"

Komiser cevap vermeden önce yine bekliyor. Bir, iki, üç... "Burada soruları ben sorarım, geri zekâlı," diye düşündüğüne eminim. Ben sekiz diyecekken, o uzlaşmaya hazır bir sesle, anlatmaya koyuluyor:

"Köseoğlu Şişli Hastanesi'nin size tahsis ettiği Audi, Giyimkent Caddesi'ndeki kavşakta, kırmızı ışıkta durunca, yüzleri kaskla kapatılmış iki motosikletli şahıs, aracın iki yanına yak-

laşıp, ön koltuktakilere ateş açmış. Sonra da ışık hâlâ kırmızı iken, karşı tarafa geçerek uzaklaşmış. Topu topu yirmi saniye, en fazla yarım dakika. Kimse olup biteni fark etmemiş." Ellerini iki yana açıyor: "Yani teşhis ve tespit konusunda sıkıntı var." Ekliyor: "Motorları mobese kameralarında uygun açıda yakalasak bile, plakaların sahte çıkacağına iddiaya girebilirsiniz."

Bunun anlamı ne? Anlamı açık: "Tasarlanarak işlenmiş bir cinayet mi?"

Komiser sözlerimi kesiyor. Sesi hâlâ uzlaşmacı: "Evet, tetikçilerin kiralık katiller oldukları kesin. Her açıdan şaşırtıcı bir çifte cinayet..."

"Suikast gibi," diyorum.

Onlar da bu olasılığı düşünmüşler: "Ama ikisinin de politik geçmişi yok. Hüseyin Tırnakçı eski bir jandarma mensubu, Hatice Hasanoğlu'nun da kaydına rastlamadık. Öğrenci hareketlerine, şu LGBT zırvalıklarına katılmamış." Durum öyle olsa da cinayet politik suikastı andırıyor. Komiser az önceki sorusunu kendisi cevaplıyor: "Bize göre hedef, erkek maktuldü." Ardından bu sonuca nasıl vardığını da açıklıyor: "Hüseyin Tırnakçı'nın yüzünde dört, göğsünde altı mermi vardı. İki tane de koltuğa saplanmış. Yani katil işi şansa bırakmak istememiş. Oysa Hatice..." Devam etmeden susuyor; daha fazla ayrıntının canını acıtacağını hatırlamış gibi. Çok geçmeden sükûnetim onu cesaretlendiriyor: "Onun gövdesinde sadece dört mermi vardı. Bizce Hatice Hasanoğlu, cinayete şahit olduğu için öldürüldü..." Biraz bekliyor: "Hüseyin Tırnakçı'nın düşmanı var mıydı? Ya da kan davası?"

Dört mermi. Ben sadece üç tane gördüm. Öteki neredeydi? Karnında? Bacaklarında? Komiser sabırsızlanınca başımı sallayarak adamın sorularını cevaplıyorum:

"Dediğim gibi, üç yıldır neredeyse hiç ayrılmadık. Düşmanı olsaydı bilirdim." Düşünmüyorum ama düşünüyormuş gibi biraz bekliyorum: "Kan davası da yoktu."

"Ya Hatice Hasanoğlu'nun?"

Bu pek zekice bir soru değil: "Düşman edinecek kadar uzun yaşamadı."

Komiser, ironiye aldırmıyor: "Aynı soruyu size sorsak?"

Hayır düşmanım yok, benim üzerime çökmüş lanetim var. Birlikte gelecek planladığım kadınların, küsuratını bir kenara bırakıyorum, yüzde altmış altısı ölüyor. Ama bunu komisere söylemiyorum. Aklını iyice karıştırabilirim.

"Şimdilik o kadar önemli birisi değilim," diyorum. "Ama eğer kâğıt sıkıntısı biter de romanım yayımlanırsa, bir-iki eleştirmen düşman edinmeyi umuyorum."

Komiserle memur yine bakışıyorlar. Peki. Daha uyumlu olacağım.

"Ya karınız? O ve Hatice..."

İmalı bir ses tonu. Konu eninde sonunda Gülşah'a da gelecekti. Adamın soruyu daha da çeşitlendirmesine izin vermeden hızla açıklıyorum:

"Karım, Pınar'ı çok severdi. Onun hamisiydi diyebilirsiniz. Pınar, özel bir üniversiteye devam ediyordu, giderlerini de Gülşah karşılıyordu. Pınar'ın, Köseoğlu Sağlık Merkezi'nde çalıştığını da söylemeliyim..." Sıra komiserin en çok merak ettiği konuda: "Pınar'la aramızdakileri de biliyor... Pınar'la birlikte yaşadığımız ev de ona ait." Bu kadarı yetiyor mu? Bence yeter, noktayı koyuyorum. "Yani Gülşah Köseoğlu'nun Pınar'ı öldürtmesi için neredeyse hiçbir neden yok."

Sanıyorum açıklama yetti. Komiser de öyle düşünüyor olmalı ki ahlâk anlayışına pek uymasa da Gülşah'la ilgili başka soru sormuyor. Ama bu soruları bitti anlamına gelmiyor:

"Cinayetlerin nedeni hakkında aklınıza bir neden, bir olay, herhangi bir şey geliyor mu?"

Aklıma gelen... "Bu cinayetlerin saçmalık olduğu," diyorum. "Tek şey bu... Pınar'ı orada... morgda görmesem, asla inanmazdım."

O aynı fikirde olup olmadığını ele vermeden gözlerimin içine bakıyor. Sakladığım bir şey yok diyeceğim, susuyorum. Soracağı başka bir şey kaldı mı? Hâlâ var:

"Hatice..." Kısa bir kararsızlığın ardından inadından vazgeçiyor: "Ya da Pınar'ın telefonunun şifresini biliyor musunuz? Hüseyin Tırnakçı'nınki 123456'ymış." Merakla baktığımı fark

edince açıklıyor: "Cüzdanındaki kâğıtta yazılıydı..." Gülecek ama zorlukla da olsa kendini kontrol ediyor: "Hafızası pek iyi değil herhalde."

Hafızası 123456'yı ezberleyemeyecek kadar zayıftı, saftı, komikti ama dünyanın en iyi dostuydu.

"'Yeğenim,' derdi ama Pınar aslında onun kızıydı. Öyle severdi onu," diyorum. "Umarım Pınar'ın vurulduğunu görmeden ölmüştür." Uzatıyorum galiba. "061943... Pınar'ın telefonunun şifresi."

Tanıştığımız tarih: 6. ayın 19. günü, ben o zaman 43 yaşındaymışım... Şifresinin mantığı. Benimki de 061917... Unutmuşum o 17 yaşındaymış. On yedi! Dehşetle ürperiyorum. Umuda kapılıyorum. Buz eriyecek mi, sükûnetim parçalanacak mı?

"Bir şey mi oldu? Su ister misiniz?"

Başımı sallıyorum. İstediğim... "Soruşturmanız bitince telefonu lütfen bana geri verir misiniz?" Fotoğraflarımızı o biriktirirdi demek yerine, "Köpeğimizin tasmasındaki izleme çipini onun telefonuyla takip ediyorduk da. Çiko sık sık evden kaçar."

Komiser bu kez hiç beklemeden başını eğiyor. İyi, demek cinayetin ardında olduğumu düşünmüyor. Galiba şüpheli kategorisine almayacak beni.

"Eviniz Arnavutköy'de değil mi?" Başımı eğiyorum. "Pı..." Hayır, soyadıyla birlikte kullanmayacak. "Hatice Hasanoğlu'nun devam ettiği üniversite nerede?"

"Levent'te..."

"Cinayetin işlendiği kavşak, Giyimkent Caddesi'nde... Yani Arnavutköy Levent arasında olmayan, üniversiteye gidiş ve dönüş yoluna tamamen ters yöndeki bir nokta." Anlamam için bekliyor. "Sizce okul zamanı, o trafikte, bu yağışta, o semtte olmaları için bir neden var mıydı?"

Mantıklı bir soru: "Hayır, yok," diyorum. "Varsa da benim bilgim yok."

Soruları bitti mi? Bir tane daha var. Toparlandığına bakılırsa bu sonuncusu:

"Bu aralar yurtdışına çıkmayı düşünüyor musunuz?"

Uyarıyı anladım. Başımı sallıyorum. "Hayır, komiser bey. Ne ben ne de karım, bırakın yurtdışını, şehir dışına bile çıkmayacağız."

Komiser, "anlaştık" der gibi hafifçe başını sallıyor. Burada da işimiz şimdilik bitti gibi görünüyor.

Binanın önünde yağmur hâlâ kamçısı elinde, canlı cansız, önüne ne ve kim çıkarsa kırbaçlıyor. Bu kez hem şoför hem de Emin Bey hazırlıklı. Ellerinde açılmış büyük şemsiyeler var.

Birisinin altına girmeden önce Gülşah'a dönüyorum: "Komisere, Pınar'la ilişkimizi saklamadan anlattım. Durumdan senin de haberin olduğunu, Pınar'ın ölmesini isteyenler arasında olmadığını, yurtdışına çıkmaya niyetliysen, komisere çıkmayacağımızı söyledim, haberin olsun."

Gülşah yana, avukata bakarak, "Yok artık. Ne yani, onları bizim mi öldürteceğimizi düşünecekler..." Durup bekliyor. Anladı ve şaşırdı: "Ben, Emin Bey gerek yok dediği için boşanmadan söz etmedim..."

Önemli olan o değil. "Haberin basında saçma sapan bir şekilde yer almasına engel olmak; önemli olan bu." Gülşah başını eğiyor. Emin Bey elindeki çadırı andıran şeyle yaklaşınca, "Ben Zeynel'le döneceğim," diyorum.

Kısa bir duraklama: "Peki... Hastanede işim biter bitmez gelirim. Yemeği birlikte yeriz." Elini uzatıyor, bu kez kolumu tutacak: "Emin Bey sormuş, yarın cenazeyi kaldırabilirmişiz. Bizim genel sekreterlik her şeyi ayarlayacak."

Her şey! Cevap vermiyorum. Çünkü "her şey"e ekleyecek ya da her şeyden çıkaracak bir şeyim yok. Sadece buzlaşmış sükûnetim var. Beni ayakta tutan o. Dediğim gibi ben Zeynel'le döneceğim. İyi de onu nerede bulacağım?

Ben Zeynel'i değil, Zeynel beni buluyor; yağmur sucuğumu çıkardıktan sonra. Yağmura aldırdığım yok. Gökten lav yağsa tınmam. Aklım hâlâ Pınar'a saplanan o dördüncü kurşunda. Acaba neresine isabet etti?

"Abi çok ıslanmışsın."

Arabaya binince havlu uzatıyor. Araba mı yoksa seyyar banyo mu? Birden dört saattir direncimin iskeleti olan sükûneti-

min saçmalamama engel olmadığını fark ediyorum. Gücüm olsa, hayatta kalan en yakınıma, Zeynel'e öfkeleneceğim.

Havluyla saçlarımı, yüzümü, sakallarımı kuruluyorum. "Eve değil mi?"

"Eve!" Sonra aklıma geliyor. "Ama önce bir yere uğrayacağız." Zeynel bakınca, sormadan, "Olay mahalli diyorlar, değil mi? İşte oraya."

Zeynel, bir süre beni süzüyor: "Abi onları kim öldürmüş olabilir?"

Ona bir Hammett cevabı verip, "Tabancası olan birileri," diyebilirim. Ama omuzlarımı kaldırmakla yetiniyorum.

* * *

Komiser haklıymış, Giyimkent sapa bir yerde. Zeynel'in önündeki telefondaki uygulamanın yardımıyla bile yol bulmak için cebelleşiyoruz. Yola çıkalı otuz dakika oldu, hâlâ yirmi bir dakikamız varmış. Komiserin sorusunu Zeynel'e tekrarlıyorum:

"Orada ne işleri vardı?"

Zeynel trafiği onunla açacakmış gibi gözlerini telefondan ayırmadan, omuzlarıyla birlikte, "Bilmiyorum," diyor.

Hüso, İstanbullu değil, Pınar'ın bütün tanıdıkları da karşı tarafta: O zaman?

"Hüso bizden habersiz bir şeylere karışmış olabilir mi?"

Zeynel bu kez telefonu bırakıp yana dönüyor. Yüzünde, Hüso namına, hakarete uğramış bir ifade var:

"Olur mu abi? Yapma! Hüso senden ve benden habersiz sadece kenefe gider."

Bu sitemi hak ettim; ne diyebilirim, "Haklısın," diyorum. "Kusura bakma!" Zeynel estağfurullah demiyor. Kısaca birbirimize bakıyoruz. Bir tek o kaldı. O sırada aklıma geliyor: "Belki söyledin ama soyadını unuttum," diyorum. Onu biraz güldürebilir miyim: "Öldürülürsen morgda ilk kez duyuyormuş gibi şaşırmayayım."

Zeynel soyadını söylemiyor ama konuşmaya istekli: "Abi bu işte bir gariplik var. Aklım almıyor. Kafa çatlatıyorum ama..."

Eliyle üç kez kafasına vuruyor: "Hani sende olur ya, pıt diye bir şey... Burada hiçbir şey yok. Kıvılcım falan..."

Yine haklı. Yine, "Haklısın," diyorum. "Ama gariplik Giyimkent denilen yerle başlıyor. Böyle, gökyüzünün delindiği bir günde, bunca yolu göze alıp, orada ne arıyorlardı?" Vurguluyorum: "İşte bunu öğrenmeliyiz."

Zeynel yana dönüp bakıyor. Gözleri merak ve umutla parlıyor. Bende kıvılcım var sandı:

"Nasıl öğreneceğiz?"

Umuda umut veremem, "Hiçbir fikrim yok," diyorum.

Komiserin sözünü ettiği kavşağa yirmi dört dakika sonra varıyoruz. Yağmur hafiflese de hâlâ devam ediyor. Saat? Beşi geçti. Hava çoktan kararmış. Burada ne bulacağımı sanıyorum? Muhtemelen hiçbir şey.

Kavşağa yaklaşınca Zeynel'e, "Sağa çek, dur," diyorum.

Zeynel kısa kararsızlığın ardından dörtlüleri yakarak kenara çekiyor. Az önceki umut kaybolmuş, bakışlarında şimdi sadece merak var.

"Abi bu trafikte burada duramayız, az sonra polis damlar."

Haklı. "Işıklara kadar yürüyeceğim. Sen yavaş yavaş arkamdan gel."

"Bu yağmurda mı?"

Mantıksız bir soru: "Yarın ya da yarından sonra yağmur kesilince, bir daha mı gelmek istiyorsun?"

Zeynel yüzüme bakıyor. Sonra başını sallayarak önüne dönüyor. Karar verdi. O da bir daha buraya gelmek istemiyor.

"Bari şemsiyeyi al abi. Bagajda."

Pınar ve Hüso ölmüşken ıslanmaktan korkmak! "Gerek yok," diyorum. "Zaten sırılsıklamım."

Arabadan inip ileriye doğru yürüyorum. Trafik birazdan duracak. Keşke deterjanla, fırça getirseydik! Acaba nerede vuruldular? Tam ışıklarda mı, yoksa daha geride, mesela burada mı? Duruyorum. Yerde bir iz yok, sadece su var. Olmaması normal, çünkü Hüso ile Pınar'ın bütün kanı arabanın içine aktı. İyi ki deterjan getirmemişiz...

Arkamda bir araba korna çalarak fren yapıyor. Zeynel'den

uzaklaşmışım. Galiba da yolun ortasındayım.

Yine de korna korosuna katılan araba sayısı iyice artıncaya kadar, gözlerim kapalı, cinayet sahnesini tekrar tekrar canlandırarak, bekliyorum. Görüntüler her seferinde aynı soruyla kesiliyor. Neden?

"Abi." Gözlerimi mecburen açıyorum. Zeynel, bir yandan kolumdan yakalamış, bir yandan bağırıyor. "Polis arabayı çektirecek... Adamı, acımız var diye tutuyorum."

Acımız... Acımızı olay mahallinde bırakarak, otuz metre gerideki arabaya doğru yürüyoruz. Bekleyen araçların bazılarının pencereleri aralık. Küfredenlerin arasından sükûnetimi koruyarak geçiyoruz. Zeynel başka zaman olsa belki bir-ikisini benzetirdi ama şu anda derdi, arabanın çekilmesine engel olmak.

Zeynel'e yardım etme zamanı. Bizim Toyota'nın başındaki polisin yanına varınca az önce trafiği tıkadığım yeri elimle işaret ediyorum.

"Bu sabah bu kavşakta nişanlımla en yakın dostum öldürüldü... görmek için geldim."

Polis, kısa süren şaşkınlığın ardından yumuşuyor: "Başınız sağ olsun. Nöbeti devraldığım arkadaş olayı nakletmişti..." Arabanın kapısını açıyor. "Geçin, çok ıslanmışsınız."

Kesin olan bir gerçek var: Ölüm herkesi birbiriyle dost yapıyor. Polisin önümüzdeki arabaları zaman zaman sert, zaman zaman ikna ederek kenara çekmesiyle yola çıkıyoruz. Zeynel sessiz.

"Yerde bir şey yoktu," diyorum. "Yağmur bütün izleri yok etmiş. Kovanları da polis toplamıştır."

Artık saçmalamaya bir son vermeliyim. Zeynel'e dönüyorum. Aslında son vermem gereken bir şey daha var: Sükûnetim.

"Sen morgda ağladın. Büyük ihtimalle morga gelirken de biz ifade verirken de ağlamışsındır..." Zeynel boş boş bakıyor. "Şaşırma, ben ağlamayacağım. Çünkü ağlayamıyorum. Sen rahatına bak."

Evin önüne park ettiğimizde, içimde sadece derin bir hüzün ve damarlarımı kavuran bir lav var: Donuk soluk borumu birazcık ısıtıp, nefes almamı sağlayan öç alma duygusu.

Zeynel'e dönüyorum. Yanaklarında hâlâ yaşlar var. Gözyaşı bezleri epeyce büyük olmalı: Tam elli altı dakikadır ağlıyor. Bence bu kadarı yeter.

"Bak badi! O tetikçileri, onlara emir verenleri bulup, asıncaya kadar ağlamayacağız. Anlaşıldı mı?" Yüzüm ne hal almışsa, yalnız kalan diş, korkuyla başını eğiyor. "Güzel, anlaştık! Şimdi ilk işimiz Giyimkent'e neden gittiklerini bulmak... Doğru muyum?"

Zeynel, doğrusun demiyor: "Gülşah Abla gelmiş. Arabası burada," diyor. İntikamdan da söz etmedi. "Çok ıslandın. Hemen kurulan."

Eve girer girmez elinde şarap kadehi, pencerenin önünde beni bekleyen Gülşah'la karşılaşıyorum. Çiko nerede? Ona ablasının artık eve gelmeyeceğini nasıl anlatırım?

Gülşah, benden önce konuşuyor. "Bu ne hal, sırılsıklamsın... Şoför, Çiko'yu gezdiriyor."

Yatak odasına giriyorum. Dağınık yatak, yastığın üzerinde morgda bu gece yalnız yatacak yirmi bir yaşındaki kızın başının izi... Yaklaşsam kokusunu da duyacağım. Göz yaşartıcı bir durum: Ama ne yazık ki ağlayamıyorum. Gözlerimi kapasam ağlayabilir, inatçı gözyaşlarımı harekete geçirebilir miyim?

Görmeden dolapta kuru şeyleri bulmak zor. Üstelik ağlayamadım da.

Salonda Gülşah kendine ikinci kadehi dolduruyor. Tercihi beyaz. Yanına varınca kollarını açıyor. İki öksüz gibi birbirimize sarılıyoruz. Ona hiç dokunmamıştım. Yumuşak bir rahatlama... Kokusu belirgin ama saldırgan değil ve serin... Garip! Kokusu galiba içimi ısıtıyor...

Gülşah kulağıma fısıldıyor: "Çok ama çok üzgünüm... İnanamıyorum... Onu ilk gördüğüm anda sevdim... Daha..."

Söyledikleri içten. Ama ne yazık ki gözyaşı bezlerimdeki buzları eritecek kadar değil.

Onu hafifçe geriye itip, "Bir şeyler içmeliyim," diyorum.

Karşı koymadan, gözlerini kaçırarak geriye çekiliyor. Herkes budala! Ben ağlamak için cansiparane uğraş veriyorum, onlar kaşla göz arasında gözyaşlarını saklıyorlar.

Ben sakinim. Bir açıdan iyi: Önümde alınacak çifte öç var.

Gülşah bir elinde kadeh, öteki eliyle yanaklarındaki damlaları silerken soruyor:

"Neredeydiniz?" Şarap? Hayır, ben daha sert bir şey bulacağım. Şişelerin yan yana sıralandığı sehpaya yürürken Gülşah tekrar soruyor: "Neden bu kadar ıslandın?"

Bugün votka. Ve susuz. Geriye dönmeden, "Saygı duruşunda bulundum," diyorum.

Önce şaşırıyor, ardından toparlanıyor: "Oraya mı gittiniz?" İlk yudumla birlikte başımı eğiyorum. Göz göze geliyoruz. O kaçınılmaz soru: "Giyim şehri mi? Sence orada ne arıyorlardı?"

Ona yaklaşıyorum. Belki bedeninden yayılan o koku biraz daha ısıtır.

"Sen, ben, Zeynel, ifademi alan komiser, hepimiz bu sorunun cevabını arıyoruz..." Ekliyorum: "Hiçbir fikrim yok."

Kısa bir sessizlik. Gülşah, "Gel," diyor. "İçmeden önce mutfağa geçelim. Nihal bir şeyler hazırladı." Nihal? Yeni aşçının adı olmalı. Demek eskisi, istediği kadar sağlıklı yaşam menüsüne hâkim değildi. "Zeynel'i de çağıralım mı?"

Zeynel'i de çağırıyoruz. Önce mırın kırın ediyor, "Uzatma, gel," deyince geliyor. Uyanık! Niyeti apaçık: Aşağıda kendi başına, istediği gibi ağlayacak. Ağla kardeşim, gel buraya, benim yerime de ağla. Yasak mı var?

Az sonra geliyor. Yanında da Çiko var. Minik ayaklarının temizlenmesinin ardından üzerime atlıyor. Benden öpücüğünü aldıktan, Gülşah'a da sırtını kaşıttıktan sonra odalarda Pınar'ı aramaya koyuluyor.

Akşam saat dokuzda mutfaktaki masada Nihal'in hazırladığı "bir şeyleri" yiyoruz. Zeynel, içki ikramını geri çeviriyor. Cenaze evinde içilmez diye düşündüğüne eminim. Masada ölüm sonrasının sessizliği var. Pınar'dan umudunu kesen Çiko mamasını yiyip yerine çekiliyor.

Sessizliğin içinde merak ettiğim, dövizin yükselip yükselmediği ama sormam gereken soru başka:

"Haber basına yansıdı mı?"

Gülşah başıyla onaylıyor. "Evet, internet sitelerinde, 'Baba

kız, çifte cinayet kurbanı,' diye çıkmış." Baba kız! Bravo basına, durumu kavramış. Hüso bu haberi duysa bayılırdı, o Pınar'ın badisi değil, gerçek babasıydı. İsteğine öldükten sonra kavuşması Tanrı'nın şakası olmalı. Gülşah devam ediyor: "Olayı henüz bizimle ilişkilendirmediler."

Hüso'yu bırakıp Gülşah'a dönüyorum. İlişkilendirdiklerinde atacakları manşetleri görebiliyorum:

"*Esrarengiz çifte cinayetle sosyetenin gizemli, güzel iş kadınının ne bağlantısı var?*"

Acaba bu kadar güzel olmasaydı, basın onunla bu kadar ilgilenir miydi? Ayrıca, kendim atmış olsam da manşette bir hata var: Gülşah zengin ama sosyetik olarak tanımlanamaz.

Yemeğin sonunda Gülşah, Emin Bey'in verdiği bilgileri aktarıp, yarınki programı özetliyor: Öğle namazından sonra cenazeler herkesin yer bulamadığı Zincirlikuyu Mezarlığı'na defnedilecekmiş... Cami de mezarlıktaymış. Yürüyerek kabirlere beş dakikada ulaşabilecekmişiz. Onlar öldü, biz yolu kısaltıp, yorulmama peşindeyiz.

Yemek de sessizlik içinde geçiyor. Saat ona on kala Zeynel izin istiyor. Giderken Gülşah ona sarılıyor. Bu kucaklama Hüso için, utanan Zeynel de farkında.

Zeynel çıkınca Gülşah, "Salona geçelim," diyor. "Burayı yarın temizlerler."

Salona geçiyoruz. İkimize de birer kadeh daha gerekli. Boğaz manzaralı geniş pencerenin önündeki divana yerleşiyoruz. O ayakkabılarını çıkarıyor, benim ayaklarım zaten çıplak, ayaklarımızı sehpaya uzatınca Çiko yanımdaki yerini alıyor. Gülşah uzanıp başını okşuyor. Birden fark ediyorum: Zavallı minik, iki annesi de cinayete kurban gitti. Önce Şermin, sonra ufaklık.

Gülşah sessizliği çok uzatmıyor: "Aptalca bir soru sorabilir miyim?"

"Tabii sor," diyorum. "Aptalca soruları severim; her zaman içtendir."

Gülecek, kendini kontrol ediyor. "Ne yapacaksın?"

Sakin bir sesle, Zeynel'e söylediklerimi tekrarlıyorum:

"Sakin olacağım ve cinayetin ardında kim ya da kimler varsa

hepsini bulup, öldüreceğim. Tetiği çekenleri, o alçakları kiralayanları... Bu arada utancımı gizli ama canlı tutacağım, utancım kötülüğümü mazur kılacak. Ve bunları yaparken sükûnetimi koruyacağım. Öfkem, amacımı saptırmayacak, zihnimi bulanıklaştırmayacak."

Gülşah sakin kalma kararımla ilgili nutkuma kaşlarını kaldırarak karşılık veriyor:

"Çok Hamletvari bir cevap oldu... Buket olsaydı böyle derdi."

Uzanıp tekrar elimi sıkmakla yetiniyor. Dokunmayı seven biri. Hayret onu hiç böyle düşünmemiştim.

Uzun bir süre, on beş belki de yirmi dakika konuşmadan yan yana, Boğaz'ı seyrederek oturuyoruz. Çiko arada Pınar'ı aramaya kalkıştıkça, kaldırdığı başını okşayıp onu yatıştırıyorum. Bine varınca da saymaktan vazgeçiyor, Çiko'yu, Gülşah'ı ve zamanı kendi haline bırakıyorum.

Sonunda o konuşuyor: "Burada Buket'le böyle oturmayı çok severdik..."

Yana dönüyor. Göz göze gelince dudaklarındaki sessiz soruyu duyuyorum. Ya siz? O, hep kucağımda otururdu, bazen de Çiko onun üstüne çıkardı...

Sükûnetimi bozacak düşüncelerden uzak durmalıyım! Sadece, "Biz de," diyorum.

Yine konuşmadan, yüze kadar susup, ikimiz de geçmişi, yitip giden sevgililerimizi, geride, bize bıraktıkları hüznü hatırlıyoruz. Daha doğrusu o hatırlıyor ben hatırlamaya çalışıyorum. Acaba o... Belki aptalca bir soru ama aptalca soruları o başlattı:

"Buket seni terk edince ne hissettin?"

Gülşah irkilerek bana dönüyor: On altı ay önce sormam gereken soruyu şimdi soruyor olmamı aptalca bulmamış olabilir ama zamansız bulduğuna eminim.

Şarabı dudaklarına götürerek, tanıdık Boğaz'a, aslında geçmişe dönüyor.

"Önce çok şiddetli bir öfke... Öyle ki neredeyse çıldıracaktım... Ama sonra bu öfke yerini özgürlük duygusuna bıraktı..."

Özgürlük! Gözlerimi kapadığımda beliren o şafak öncesi loşluğun içinde, tek başına olma, kaybolma duygusu! Beş saat ön-

ce adını koyamadığım duygunun adı özgürlük mü? Belki... Öyle ise nedensiz utancımın nedeni de bu olabilir.

Utandıran bir keşif. Yüzümden şaşırdığım belli olmalı. Kendimi kontrol etmeliyim. Sakin olmalıyım.

Boşuna, Gülşah irkildiğimi fark ediyor: "Ne oldu?"

İtiraf zamanı: "Ben de benzer şeyler hissettim... O özgürlük duygusu... Bunun utanç verici bir duygu olduğunun farkındayım." Sesim pişmanlığımı ele versin: "Şimdi umudum, utancımın, öç alma isteğime güç vermesi." Sessizlik lastik gibi gerilerek uzuyor. Sorup, koparıyorum: "Ya daha sonra?"

Gülşah, ayaklarını sehpadan indiriyor. "Ciddi misin? Öğrenmek istediğin şey ne?"

Benim ayaklarım hâlâ sehpada. "Tecrübelerden yararlanmak..."

Bir süre bakışıyoruz. Anlatacak... Anlatmaya başlıyor:

"On altı yaşında ant içer gibi, asla ile başlayan iki söz vermiştik. Birinci asla, birbirimizi asla terk etmeyecektik..."

Birinciden sonra susuyor. Hani anlatacaktı? "Ya ikinci?"

"Bir erkekle asla yatmayacaktık..." Bu kez duraklamadan devam ediyor. "O ilk 'asla'yı çiğnedi ben de ikinciyi." Şaşırmam gerek, çünkü bu büyük bir itiraf. Şaşırıyorum. Gülşah gülümseyerek konuyu kapatıyor: O kadar iyi değilmiş gibi, "Yani," diyor. "En azından öfkemi yatıştırdı."

Saat on birde, Gülşah, kadehlerden üçüncüyü bitirirken, bense beşinciye başlarken kalkıyor. Acaba hâlâ erkeklerle yatıyor mu? Bu hem aptalca hem de beni ilgilendirmeyen bir merak. Düzeltiyorum: Güzel kadınlara yönelik erkekçe bir merak.

Kapıda, "Emin Bey boşanma meselesinin sızmaması için tedbir almış ama yine de endişeli. Sen de dikkatli ol!" diyor. Olurum dememe kalmadan, "Camiye birlikte gitmemiz gerek. O yüzden araba saat onda seni almaya gelecek," diye devam ediyor. "Hazır ol!"

Yanağımdan öperek çıkıyor. Merdivenlerde kaybolduncaya kadar arkasından onu seyrediyorum. Aynı fikirdeyim: Böyle bir güne yakışmayacak kadar ışıltılı ve güzel. Üstelik de kokusu hoş... Hayır, sıcak demek daha doğru.

Kapıyı kapatıp, hüznüme geri dönüyorum. Özgürlük duygusu! Adı konmuş olsa da artık nedense utanmıyorum. Utanmanın zamanı geçti. Şimdi, beş kadeh votkanın bile yatıştıramadığı bir öç duygusuyla sarhoşum.

Saat? Gece yarısını geçmiş... Uyumayacağımı bile bile yatağa... Önde ben, Çiko arkada, artık Pınar'sız kalacak odaya geçiyoruz. Sadece dinlenmek ve yastıkta kaldıysa kokusunu içime çekmek için. Keşke daha çok yakışıyor diye o bahar esintisi gibi uçucu koku yerine onun beğendiğini alsaydım. O daha kalıcıydı...

Işığı söndürüp, yatağa uzanıyorum. Yatak buz gibi... Sıra Çiko'da.

Çiko her gece yaptığı gibi yatağa sıçrayacağına, havlıyor. Ne oldu? Işığı açıyorum, göz göze geliyoruz. Anladım. Pınar'ı göremediği için onu bekliyor.

"Gel, ufaklık bu gece yok... Artık benimle..."

Çiko'nun açıklamayı dinlediği yok. Tekrar havlıyor. Hem de bu kez art arda dört kez. Bu onun dilinde hayır demek.

Söylenerek yataktan kalkıyorum: "İnatçı..."

İnadını kırmak için ne yapacağımı biliyorum. Salona geçeceğim, ortada ikimizin de kullandığı köle bilgisayarı açacağım, Pınar'ın o büyük fotoğrafını bulup, bilgisayarı yatağa koyacağım. Aptal, bu numarayı daha önce yemişti.

Bilgisayarın kapağını kaldırıyorum: Açık penceredeki görüntüde bir Google haritası! Gözlüğüm? Ekrana yaklaşıyorum. Sürpriz! Pınar'ın evden çıkmadan aradığı yer, öldürüldükleri Giyimkent!

Biri itiyor ya da çekiyor, iki adım geriliyorum: Soluğum kesilecek. Kalbim de sıkışıyor... Üç saniye sonra, ekrana eğilir eğilmez kırmızı balonu buluyorum. AVC? Alış Veriş Cenneti! Kavşağa dört yüz-beş yüz metre uzakta bir AVM... Oraya gitmiş olabilirler mi? Peki neden?

Titrediğimi elimdeki kadehteki buzlar birbiriyle çarpışınca anlıyorum. İlk ipucu! Kapıyı açıp koşar adım alt kata iniyorum. Çiko da peşimde... Zeynel de görmeli. Zili çalıyorum, on altıya kadar açılmayınca tekrar basıyorum. On sekizde belli oluyor.

Evde değil. Koşarak yukarıya çıkıyorum.

Telefon daha ilk çalışında açılıyor. "Neredesin?"

Zeynel, şaşkın ve ürkek sesle cevap veriyor: "Arabada... Ne oldu abi?"

"Çabuk yukarı gel!"

Neden arabada biliyorum: Tendürek baskınından beri kapalı yerde uyumayan kaçık badisini anmak bahanesiyle, arabada geceleyecek, istediği gibi ağlamak için... Keşke benim dökemediğim gözyaşlarını da dökse.

Bir dakika sonra içeriye önce sesi dalıyor: "Ne oldu abi?"

Eli arkada. Komik adam. "Silahı sok beline! Gel buraya!" Zeynel iki saniyede yanıma geliyor. Ekranı işaret ediyorum. "Bak! Pınar bu sabah çıkmadan Google'da Giyimkent'te AVC adında bir alışveriş merkezini aramış." Zeynel'e dönüyorum. Onun gözleri benimkilerden sağlam. "Sabah sabah neden oraya gittikleri konusunda bir fikrin var mı?"

Ben Zeynel'e bakıyorum ama o bana bakmıyor, onun gözleri ekranda.

"Abi yanda bir pencere daha var. Ona bassana..." Fare nerede? Bulup dediğini yapıyorum. Şimdi ekranda dükkân ve palto ilanları... Zeynel birden eliyle birini işaret ediyor. Her şeyi çözmüş: "Yeğen, bir aydır Hüso'ya, 'Badi değiştir şu paçavrayı, çulsuz homlusa benziyorsun,' diyordu." Homlus mu? *Homeless* olmasın? Düzeltmiyorum. "Bence oraya palto almaya gittiler."

Palto almak için cehennemin dibine... "İyi de bu civarda bir sürü AVM varken neden?"

Zeynel heyecanla açıklıyor: "Hüso, ben sosyetik semtlerden giyinmem diye tutturduydu..." Nedense özür diliyor: "Eskişehir'de de bir AVC vardı... Biz oraya giderdik."

İlk soru: Giyimkent varoş mu? Altıda cevaplıyorum: Bilmiyorum, görmedim, orada yaşamadım. Her neyse, kenar mahalle ya da değil. Ama ortada bir gerçek var o da cinayetlerin nedeninin o AVM'de saklı olma olasılığı. İkinci soruyla düşüncemi düzeltiyorum: Cinayetlerin nedeni yoksa Hüso'nun inadı mı?

Önce Zeynel'e sonra Çiko'ya bakıyorum. İkisi de cevabı bilmiyor.

İkinci Gün
(Cenaze ve Cennet)

Araba dokuz buçukta geliyor. Ama biz programa uyarak evden saat onda çıkıyoruz. Zeynel, doğrudan mezarlığa gidecek, cenazelerin gasilhaneden camiye gelmesine nezaret edecek. Aslında definle ilgili "her şeyi" hastane ve morg görevlileri halledecek ama, yan yana iki diş meselesi, o badisini ve yeğenini yalnız bırakmayacak. Yağmur yok, bugünkü engel, trafik.

Saat on yirmi beşte Gülşah'ın Levent'teki yeni villasına varıyoruz. Sürgülü demir kapı açılıyor. Bina çok yeni değil ama bakımlı bahçesi, yanda ışıldayan havuzu ve şık girişiyle uzun yıllardır hep zenginlerin oturduğu bir yer olduğunu hemen ele veriyor. Havuzun üstünde garip bir yapı var. Kışları havuzun üstünü mü örtüyor? Kaba hesap: En az bir yıldır Gülşah'ı evinde ziyaret etmemişim. Pınar birçok kez geldi ama bu benim ilk gelişim.

Beni kapıda karşılayan hizmetlinin en göze çarpan özelliği, gençliği. Kadın, birkaç saniye sonra, kapıyı açar açmaz yapması gerekeni yapıp, unuttuğu gülümsemeyi dudaklarına iliştiriyor. Biri söylemeli: Gereksiz telaşı, dudaklarını yana çektiğinden, onu bayağı yaşlandırıyor. Aslında telaş etmese de görüntünün çok fark etmeyeceğini görüyorum: Gülümsemenin yakışmadığı kişilerden biri var karşımda. Boş yere somurtmuyormuş.

"Buyurun Sadık Bey. Gülşah Hanım sizi yukarıda bekliyor."

Bu kadın aşçı olamayacak kadar genç. Yani Nihal değil. Nihal olsaydı dünkü yemekler için teşekkür etmeyi düşünebilirdim.

Merdivenleri tırmanırken, bir yandan da sanki, döşenirken parasını veren benmişim gibi ahşap basamakların arasından görünen alt katı seyrediyorum. Buradaki görüntü, dış görünüşten daha etkileyici ve ayrılmadan önce Buket'le birlikte yaşadıkları villadan çok daha farklı. Yine pahalı ama dost bir zevk etrafa hâkim olan. İnsanı ezmiyor, rastgele alınmış değersiz bir eşya gibi hissettirmiyor. Eşyaların, aksesuarların yerleştirilişinin ardında dikkatli bir göz ve belirgin bir şıklık var. Zevkin ne kadarı Gülşah'ın bilmiyorum ama hepsi iç mimara ait olmasa gerek.

Gülşah siyahlar içinde, merdivenlerin başında beni bekliyor. Son basamaktayım, sahanlığa ulaşmamı beklemeden konuşuyor:

"İyi... Ceketin kadife ama en azından siyah." Gülşah, ufaklık iki yıl içinde saçımla, sakalımla oynayarak beni orta yaşlı bir akademisyene benzetti dememi beklemeden, öne eğilerek düşüncelerimi bölüyor: "Nasılsın?"

İkimiz de sorunun saçmalığının farkında olsak da üzerinde durmuyoruz.

"İyiyim," diyerek yanağımı uzatıyorum.

O dudaklarını değdiriyor, ben değdirir gibi yapıyorum. Kokusu yine sıcaklık yayıyor, kışkırtıcı. İyi seçim. Teniyle uyumlu... Artık eminim: Bilseydim ufaklığa bunu alırdım.

"Ateşin mi var?"

Sahanlığa çıkıyorum. Önümdeki geniş, alt kattakine benzer bir zevkle döşenmiş boşlukta hiç bölme duvarı yok. İçine neredeyse bir tenis kortunun sığacağı kadar geniş bir salon! Yatak odaları da hesaba katılırsa sadece üst kat, en az iki yüz elli metrekare olmalı. Bir yetişkin, bir de küçük bir çocuk! Metrekareye kaç kişi düşüyor?

Gülşah'ın avucu hâlâ omzumda. Sol elim şanslı, paçayı kurtardı, bugün avcı elinin hedefinde sadece omzum var:

"İyiyim," diyorum. "Hatta... Sabah Zeynel'le birlikte yürüyüş bile yaptık. Çiko'nun sabah antrenmanı tamam."

Başını iki yana sallıyor. Ne oldu? "Bütün gece evde yaptığın yürüyüşü sürdürmüş olmayasın?"

Ben o ispiyoncu Zeynel'e sorarım. "O nereden biliyor? Demek ki o da uyumamış." Açıklıyorum: "Uyumayan Çiko'ydu, ille Pınar'ın fotoğrafını isterim diye tutturdu."

Gülşah koluma giriyor. Mazerete inanmadı. Beni nereye götürecek?

"Herhalde..."

"Herhalde"den sonra susuyor. "Ama herhalde ne?" diyorum.

Galiba Pınar'ın sözünü ede ede bitiremediği kapalı teras ya da balkona gidiyoruz.

Durup, "Çığlık atan Çiko'ydu herhalde?" diyor. Zeynel, hem ispiyoncu hem de mübalağacı. "Bir şey yememişsindir. Belki birlikte..."

Tekrar ileriye geniş, sürgülü kapılara doğru yürüyoruz. Kış bahçesine dönüştürülmüş teras ya da balkondaki görüntü enfes. Sağlıklı, bozulmamış çim bahçe, çiçekler, havuz... Hatta söğüt gibi ağacın yanında bir kameriye bile var.

Gülşah üzerinde meyve kâsesi ve yulaf kutusu olan küçük masaya yürürken, "Ona kızma. Ben arayıp sıkıştırdım," diyor. "Aslında epeyce direndi."

"Palavracı. Bir de 'Yok biz JÖH'üz, işkenceye çekseler adımızı bile söylemeyiz,' diye övünür." Masaya bakıyorum. Bunları yiyeceğimi mi sanıyor? Hayır, bunları kesinlikle yiyemem. Sadece köşedeki gazete ilgimi çekiyor. Malum, döviz ne oldu? "Saat senin için geç değil mi?"

Gülşah, "Doğumum olmadığı sabahlarda ve hafta sonlarında, günde iki kez yiyorum," diyor. Desene, insanın binlerce yılda geliştirdiği damak tadını yok eden beslenmeye inanan birisi daha var karşımda. Gülşah, masadaki, çoğunun adını bilmediğim meyve ve sebzelerden, yulaf benzeri bir şeyden, tabak hazırlamaya koyuluyor. "Yas tutmak zor bir sanat," diyor birdenbire.

Ağlayamıyorum, gülmek de yakışık almaz. Ne yapacağım? Kendi istedi:

"Ne yapayım? Senin gibi ikinci 'asla'yı mı deneyeyim?"

Duraklıyor. Hafif tabiriyle, ayıp ettim; ağırıyla, eşeklik ettim bile diyebilirim.

"Tabii ki hayır. İkimizin durumu farklı, ben öfkeliydim ve ihanete uğradığımı düşünüyordum." Tabağı önüme koyuyor. "Mesela kendini tutmadan ağlamayı deneyebilirsin. Otursana!"

Dondum, beceremiyorum desem? Demeden, "İspiyonculaın her lafına inanma," diyorum. "Onlar sana duymak istediklerini söylerler."

Göz göze geliyoruz. Israr etmeyecek. "Sen bilirsin. Hani tecrübemden yararlanacaktın?" Bu, ikinci "asla" yeminini bozmasına rağmen epeyce ağladığının itirafı. "Lütfen..."

İşaret ettiği tabağı başımı sallayarak geri çeviriyorum. Daha fazla inatçılık yakışık almaz:

"Mümkünse süt ve biraz ekmek. Sabahları kahvaltı menüm bu." Açıklıyorum: "Midemin kesin talimatı var. Sağlıklı besinler sağlığımı bozuyor."

Gülşah, en az benim kadar sakin, "Soruyu tekrarlıyorum," diyor. "Üzüntüyü bir kenara bırakırsak, nasılsın?"

Pekâlâ bir itiraf da benden: "Aklımdan sürekli saçma sapan düşünceler geçiyor..." Olabilir mi? Olabilir: "Belki de beynim olanları düşünmemek, inkâr etmek için böyle bir yol seçiyor..." Gülşah'ın gözlerinde merak var. "Mesela az önce bu katta kaç oda olduğunu, metrekareye kaç kişi düştüğünü düşünüyordum... Saçmalamadığım zamanlarda gördüğüm ya da karşılaştığım herkesi betimliyorum."

O sırada kapıyı açan kız beliriyor. Gülşah, "Biraz ekmek. Çavdar ve kızarmış olsun," diyor. Onu nasıl çağırdı? Kız çıkınca soruyor: "Feride'yi nasıl betimledin?"

Niyeti beni oyalamak. Pekâlâ oyalayıp avutsun bakalım.

"Düşünceleri ile hareketleri arasında faz farkı var." Çok soyut oldu: "Mesela kapıyı açtığında yüzü ifadesiz, hatta somurtuktu, sonra unutmuş gibi, telaşla, dudaklarını yana genişleterek gülümsedi."

Gülşah biraz düşünüyor, ardından başıyla onaylıyor: "Gerçekten..." Önündeki yoğurtlu kâseye eğiliyor. "Bu betimleme oyunu, bir yazar eğlencesi mi?"

Betimlemeyi hafife almamalı. "Cümleler uyarır, hüküm verir ama gerçekler..." Devam ederken gözlerimi kaçırıyorum. "Ve özellikle güzellik ancak betimlemeyle kavranır..." Sanırım yeterince saçmaladık. Konuyu değiştirsek? "Bugül burada mı?"

Gülşah başını sallıyor. "Hayır, yuvada... Bu arada artık ona Gül diyoruz." Buket'in Bu'su gitmiş, Gülşah'ın Gül'ü kalmış. Demek geçmişin izlerini silme kararlılığı, kızının adına kadar uzanmış. Kaşlarını kaldırıyor. "Neden sordun? Sen..."

"Kız çocuklarına bakmak seni hüzünlendirir diyeceksin ama Pınar onu çok severdi." Ağlayacak. Keşke ağlasa: Gözyaşları bulaşıcıdır. Belki ben de... Umudu kesince konuyu değiştiriyorum: "Saat kaçta camiye geçeceğiz?"

"En geç saat on ikide orada olmalıyız..." Açıklıyor: "Hastanede işini bırakabilen herkes izinli."

Herkes! Demek cenaze kalabalık olacak. Doğru, hastane ahalisi Pınar'ı onun yakın akrabası sanıyor. Ya ben? Ben herkese karşı onun kocası rolünü oynayacağım. Sevgili, nişanlı rolüne bugünlük elveda.

Feride ekmekleri getiriyor. Sütü de fincana Gülşah koyuyor. Saate bakıyorum. Yiyip, çıkmamıza yarım saat-kırk beş dakika var. Bu terasta açık bir yer bulabilir miyim? Belki araya kahveyle bir sigara sıkıştırabilirim.

Gülşah, "Bu katta beş oda var," diyor. Eleştiriye aldırmadan, "Beşi de banyolu; üçü bahçe manzaralı."

Kaç metrekare olduğunu es geçti. Zenginlik, kullanılmayan boş oda sayısıyla orantılı galiba.

* * *

Köseoğlu personeli yakalara takılan Pınar'ın küçük fotoğrafıyla "ötekilerden" ayrılıyor. "Ötekiler" dediğim, ben, Zeynel, bizim yokuşun altındaki kuaförde çalışan kadın ve sürpriz: Deniz Göksay! Nereden duymuş? Sormadan o anlatıyor.

"Ölüm ilanlarına göz atarım Sadık Bey. Babamdan geçen bir alışkanlık..." Otuz beşindeki bir kadına göre garip bir merak! Hem de internet çağında! "İlanda Sadık Demir'in sevgili asista-

nı diye okuyunca çözdüm. Zaten dün, apar topar çıkışınızdan bir şey olduğunu anlamıştım."

Asistan! Bu tanım, Emin Bey'in icadı olsa gerek. Pınar duysa kızardı ama adamın hakkını yememek gerek, araya sevgili sözcüğünü de sıkıştırmış.

Zeynel, Deniz Göksay, kuaför Birsen ve ben, yan yana duruyoruz. Gülşah az ileride "herkesin" taziyelerini kabul ediyor. Bizimkilerle birlikte toplam altı cenaze var. Şanslıyım, Pınar'ın tabutu en kenarda. Ötekilerin başında ağlayanlar toplanmış. Keşke benim de içimden ağlama isteği yükselse... Ancak nefes borusunun son boğumunda bekleyen meret hıçkırık, donmuş gibi. Çıkarmak çok zor.

Yanda Zeynel ağlama yasaklanmış gibi dudaklarını ısırıyor. Neden böyle yapıyor? Böyle giderse beş, en fazla on dakikaya kanatır. Ağzından kan damlayan vampir... İçimden gülmek gelmiyor ama görüntü gerçekten çok komik olurdu.

Neyse... Saçmalamaya devam ediyorum. Beni kışkırtan Zeynel: "Arkaya geç ispiyoncu... Ama bana gözükme!"

Zeynel, koşar adım uzaklaşıyor ve çelenk ormanının arasında kayboluyor. Orada jandarmaların şanına leke sürmeden, rahatça ağlayabilir. Ben buz gibiyim, sakinliğimi koruyorum. İçimden ulumak, başımı duvara vurmak geçiyor ama galiba alçakların hepsini bulup asıncaya kadar yanaklarımdan tek damla gözyaşı süzülmeyecek... Yas tutarken sükûnete mahkûm olmuş bir adamım.

Gülşah, az ileride, önemli zevat taziye için önünde belirdikçe, yana dönerek bana bakıyor. Bu "Lütfen gelir misin?" işareti. İsteklerine karşı koymuyorum. Aslında onun değil, Pınar'ın hatırı için yanına gidiyorum. "Herkesin" oluşturduğu kalabalık, devlet ricalinden önemli şahsiyetlerden, Gülşah'ın çocuklarını doğurttuğu basın, magazin, spor ünlülerinden, çiçekler, çelenkler ve hastane mensubu, ağlayan yüzlerden oluşuyor...

Pınar töreni görse beğenirdi. Alınma ama ufaklık, bu tören sadece bir şeyi kanıtlıyor: Gülşah Köseoğlu'nun toplum denilen o bulamacın içindeki önemini. İlanı hatırlayınca düzeltiyorum: Gülşah Köseoğlu Demir'in önemini. Belki öneminin değil

ama adının üçte biri, boşanıncaya kadar bana ait.

İkiyüzlülüğümü abartma niyetinde değilim: Cenaze namazına katılmıyorum. Herkesin dışındaki, "biz ötekileri", en önde saf tutan, kızarık gözlü Zeynel temsil ediyor. Deniz Göksay ve kuaför Birsen kadın olarak Gülşah'ın arkasına itilmiş. Ben daha da uzaktayım ancak gözüm Pınar'ın üstünde. Tanrı kusura bakmasın: Bu aralar onunla aramın pek iyi olmadığının farkındadır herhalde.

Ben Tanrı'ya mazeret sunarken, bir adam yanıma sokuluyor. Benim gibi yaratanla arasına mesafe koyan biri olmalı. Yana dönüyorum.

Şaşkınlığım, hıçkırmamı bile engelleyen sükûnetimi delip dudaklarımdan fışkırıyor:

"Siz!!!"

Adam, "Evet, Sadık Komiser," diyor. Burada ne arıyor? Yoksa o da mı ölüm ilanlarını okuyor? "Size başsağlığı dilerim... Bizim de emekli bir abimiz vardı, sizlere ömür, dün o da vefat etti."

Buna inanacağım ha? Yardıma, sükûnetimi çağırıyorum. "Sağ olun," diyorum. "Sizin de başınız sağ olsun."

"Çok üzgünsünüzdür... Yine de nasıl olduğunuzu sormak isterim."

Onu nasıl uzaklaştıracağımı biliyorum. "Şokta olduğumu söylüyorlar, saçmalıyormuşum..." Adama biraz yaklaşıyorum: "Bugün merak ediyorum, bakamadım, acaba döviz serbest piyasada yükseldi mi? Merkez Bankası doları baskılıyormuş... Editörüm, 'Biz doları serbest piyasa kuru üzerinden satın alıyoruz,' diyor."

Komiser bir süre yüzüme bakıyor sonra her hükümet görevlisi gibi ekonomik krizden söz edilen yerden, arkasına bile bakmadan uzaklaşıyor. Nereye?

Yanılmışım, saf tutacak! Anlaşılan onun Tanrı ile bir sorunu yok... Adamı bir süre izliyorum. Demek ciddi ciddi bizden... düzeltiyorum, benden şüpheleniyor... Gözlerimi ondan ayırmayacağım. Olmayan omuzları bugün daha da düşük. Normal, artık omuzlarında bir cinayet daha var...

Hoca, erkekleri ve kadınları ikiye ayırıp, arkasından koşturan varmış gibi, her gün tekrarladığından olacak, bıkkın bir tonda duaları çabucak okuyup, hızla uzaklaşıyor ve herkesin birbirine omuz atarak katıldığı, tabutlara doğru koşu başlıyor. Ben start almadan önce komisere bakıyorum. Yerinden kımıldamadı... Yakaladım onu; emekli polis falan yok. İnsan daha iyi bir palavra bulur.

Zeynel yer tutmasa, tabuta dokunamayacağım bile. Bütün erkek Köseoğlu personeli Pınar'ın tabutunun başına karınca sürüsü gibi üşüşmüş. Karıncaların çoğunun onu tanımadığına bahse girerim ama ölen kişi patroniçenin akrabası olunca, iş omuzlara düşüyor.

Önce dalgalanan kalabalığın içinde çalkalanıyorum, ardından Zeynel'in yerini alarak Pınar'ın tabutuna omuz veriyorum. İspiyoncu ama hakkını vermeliyim, bu gibi durumlarda hep işe yarar. Pınar'ın ağırlığı yok gibi, hissetmiyorum... Ah mümkün olsa da tabutu Atlas gibi omzumda tek başıma taşıyabilsem! Benzetmede hata olmaz: O da benim dünyamdı...

Yarım dakika sonra, ezilmek üzereyken Zeynel imdadıma yetişiyor. "Abi gel! Hüso'ya da omuz ver. Sonra cenaze arabasına binelim."

Bu da akıllıca bir hamle. Hüso'yu omuzlayıp, ardından cenaze arabalarına atlıyoruz. Ben Pınar'ınkine, o Hüso'nunkine... Gülşah! Merak etmeme gerek yok. Onun Emin Bey'i ve bir sürü personeli var, nasılsa bir yolunu bulur.

Zengin olmanın ve bir aile mezarlığı edinmenin anlamını ve önemini, kazılan çukurların başına vardığımızda, tabutları indiren iki mezarcının kendi aralarında yaptıkları konuşmaya kulak misafiri olunca anlıyoruz: Yirmi yıl önce, o güne göre çok pahalı bir rakama alınmış olsa bile, o iki mezar yeri bugün rahatça, sekiz-on milyon edermiş. Zayıf olan, tabutlara dikkat edeceğine, gevezeliğe devam ediyor: "En az on misli kâr var," diyor. Yeri de mükemmelmiş... "Paran varsa, fırsatı kaçırma mezar yeri al, arsadan daha fazla artıyor."

Bunlar ölü gömücü mü, emlakçı mı? Ama adamlar haklı: Boşuna fırsatçılık zenginlikle akrabadır dememişler... Bu vesiley-

le zenginlerin fırsatları değerlendirme konusundaki öngörülerine... içgüdü mü deseydim, bir kez daha hayran oluyorum. Öldükten sonra bile paralarını katlamayı beceriyorlar. Ben, buna, kârını kendi toprağından çıkarmak derim. Gelince Gülşah'a teşekkür etmeyi unutmamalıyım.

Zayıf adam, yüzüme bakıyor. Kurada, sitedeki en iyi evi çekmiş biri gibi sırıtıyorum. Adam onaylandıktan sonra tabutlara dönüyor.

Bu kalabalıktan ne zaman kurtulacağız? Bana kalsa bizimkileri "herkes" gelmeden, hemen defnetsek iyi olur. Mezarın başındaki emlakçı, "Cemaati beklemek gerek," diyor.

Sadece Gülşah; beklememiz gereken o. Zeynel adama pekâlâ deyince cemaati beklemeye koyuluyoruz.

Neyse ki Gülşah hastane personelinden önce geliyor. Bu kez avcı olan öteki eli. Hemen sol elimi yakalıyor. Meraklandım. Soruyorum:

"Bu mezar yerleri kime aitti?"

"Annemle Can'a," diyor. "Çok pahalanmış, sana pahalıya mâlolacak," diyeceğim ama Gülşah, bakışlarını Pınar'ın tabutundan ayırmadan, başını hafifçe yana eğerek fısıldıyor: "İkisinin de canı cehenneme..."

Ürperiyorum, ürperirken bir kez daha nasıl bir karım olduğunu hatırlıyorum. Mezar yeri fiyatlarındaki artıştan söz etmekten vazgeçiyorum:

"Sağ ol... Sen olmasaydın..."

Sözümü kesiyor, beni susturuyor: "Şişşt. Asıl sen olmasaydın ben bugün burada olmazdım..." Sonra söyleyeceği önemliymiş, dikkat etmemi istermiş gibi bana dönüyor: "Gül de olmazdı."

Demek artık hayatının merkezinde sadece kızı var. "Asla"lara ara vermiş olmalı.

Önüme dönüyorum: Sıra tabutların kapaklarının açılmasında. Ben Zeynel'e, o da mezar işçilerine işaret ediyor. Faaliyet ikisinde birden başlıyor. İşçilerin acelesi olmalı. Herhalde sıra bekleyen başka cenazeler var. Tanrım... Kimse olmasa, ona sarılarak yerine yerleştiririm. Ama buradaki rolüm, acımı kontrol ederek Gülşah'a eşlik etmek. Cenazelerin sahibi o...

Kefenlenmiş bedenleri mezarlara Zeynel'le adamın birisi indiriyor. Az ötede hafif bir itiş kakış olunca herkes o yöne dönüyor. Gülşah'ın ortalıkta görünmemeyi beceren korumaları, birinin kibarca kollarına girerek kalabalığın arasından dışarıya çıkarıyor. Adamın elinde fotoğraf makinesi var. Haklıymış, basın her an, her yerde, her zaman peşinde. Ya komiser? Kalabalığı tarıyorum: Adaştan iz yok.

Arkamızdan bir ses, "Münasebetsiz bir fotoğrafçı," diye açıklıyor.

Geriye dönüyorum: Emin Bey. Hayret adamın yüzünde hiç tahtakurusu kalmamış. Gülşah elimi sıkıyor. Önüne bakma emri mi?

"Sabah da fark etmiştim, senin ateşin var? Defnettikten sonra hemen eve dön, parasetamol al."

Emir değil, uyarıymış. Emir, Zeynel'den geliyor: "Abi al!" Neyi alacağım? "Birkaç kürek at."

Anladım! Sıra, törenin en zor, en acı kısmına geldi: Sevdiklerini kürek kürek toprakla gün ışığından ayırmakta...

Önce üç kürek Hüso'ya, sonra beş kürek Pınar'a atıyor ve hayatımın geriye kalan ikinci yarısını, Fatoş'tan üç yıl sonra toprağa gömmeye koyuluyorum. Üç kez evlendim sayılır. İlki beni hapse gönderdi, öteki ikisini de ben toprağa... Başım dönüyor. Küreği bırakınca iki kişi birden atlıyor. Revaçta olan Pınar'ın mezarı. Herkes, yani Köseoğlu personeli, Gülşah'ın akrabasına rağbet ediyor.

Gülşah'ın yanına dönüyorum. Görmemişim, sağ elinde iki gül varmış. Ötekini uzatıyor. Sakin ve uysalım: İtaat ediyorum.

Yirmi dakika sonra her şey sona eriyor. Biri çelenkleri mezarların üzerine yerleştirirken kalabalıktan geriye sadece dört kişi ve dua ekibi kalıyor. Gülşah ve Emin Bey'le, Zeynel'le ikimiz.

Gülşah'a soruyorum: "Bize biraz..."

Başını eğiyor. Zeynel'le omuz omuza terk edilmiş toprak yığınlarına yaklaşıyoruz. Duaya hazırlanan hocayı elimle durduruyorum.

"Hocam bize on dakika izin verir misiniz? Sizinle biraz konuşsak!"

Hoca kısa kararsızlıktan sonra çömeldiği yerden kalkıyor ve yanına gelen Emin Bey'le uzaklaşıyor. Zeynel'e dönüyorum:

"Bana bak, sana beş dakika müsaade. Çök, adam gibi ağla... Sonra gözyaşı, o iki motosikletliyi buluncaya kadar yasak... Hadi, elini çabuk tut!"

"Ama abi," diyor. "Utanırım... Sen taş gibisin."

Jandarmalıktan değil, dostluktan saklıyormuş gözyaşlarını... Elimle hadi git diye işaret ediyorum.

Zeynel vakit kaybetmeden mezarların üzerine kapaklanıyor. Ben? Ben hatırlamayı yeğlerim. Eğilip toprağa avucumu yaslıyorum.

Beş dakika boyunca hatırlıyorum. Üç dakika Pınar'ın koynunda, sonra yer değiştirerek, iki dakika da Hüso'nun omuzlarında.

Hatırlama ve ağlama seansını saçlarımı okşayan bir el sona erdirip, yasağı tekrar başlatıyor. Başımı kaldırıyorum. Gülşah! Yanında da Zeynel. Onun saçlarını da mı okşadı? Neyse ne... Yas yasası resmen yürürlüğe girdi.

Gülşah, "Hastaneye dönüyorum," diyor. "Küçük bir tören yapacağız." Doğrulup üstümü silkiyorum. "Zeynel, abini eve götür. Ilık banyo yapsın, sonra da bir ateş düşürücü ver. Ben akşam yoklarım."

"Tamam abla. Dün yağmurda kaldı, ondan."

Zeynel'e, ters ters, ne olduğunu anlamasına yetecek kadar uzun, bakıyorum.

Yirmi dakika sonra, yarına merhumların adlarını bile hatırlamayacak cemaat, Pınar'la badisini geride bırakıp dağıldıktan sonra, biz de bu kez yürüyerek, arabaya dönüyoruz.

Zeynel direksiyona geçince bana dönüyor. Ne bakıyor? Sormasına gerek yok. Nereye gideceğimizi biliyor.

* * *

Neredeyse kırk dakikadır yoldayız. Yağmur olsa da olmasa da bu yol beş dakikada bir tıkanıyor. İyi ki sakinim. Yoksa çok öfkelenirdim. Bir de bu titreme olmasa: Dişlerimden başladı, sonra çeneme indi, şimdi vücudumda oradan oraya atlıyor. Ga-

liba Gülşah haklı; ateşim var gibi yanaklarım yanıyor.

Öfkelenmek yasak ama söylenme yasak kapsamında değil:

"Yahu bir palto için bu trafik göze alınır mı? Hadi Hüso'yu anladım. Pınar'a ne demeli? Hiç aklı yok mu? Şeytan diyor ki..."

Zeynel, bir şey söylemeden bitirmemi bekliyor. Bitirince, "Abi yeğene kalsa bu varoş yere gelir miydi?" diye zemin yokluyor. Aslında ne çabuk sosyetik semt sakini oldun diyebilirim ama susuyorum. "Az kaldı, telefon beş dakika gösteriyor."

Bu Zeynel'in jandarma komandosu olduğuna artık inanmıyorum. Hem ispiyoncu hem de alet edevat olmadan, düzde bile yolunu bulamıyor.

Ama zamanı kestirmesi iyi. Beş olmasa da altı dakika sonra AVC'ye varıyoruz. Şansımız da var. Biz bakınırken tam önümüzden bir araba park ettiği yerden çıkıyor.

Kapıyı açarken başım dönüyor. Öyle hafif bir dönme değil, neredeyse fırıl fırıl. Zeynel'e bakıyorum. İyi, fark etmedi. Eğer hastalanırsam araştırma yarım kalacak...

Zeynel reklamdaki dükkânı, girişteki panoya asılmış listeden buluyor. Üçüncü kattaki giyim bölümündeymiş. Zeynel yürüyen merdivenlere yönelince, asansörü işaret ediyorum. Asansör daha az yorucu.

Aradığımız yer bir zincire ait ve kesinlikle Pınar'ın zevkine hitap etmiyor. Ölmüş adamın ardından konuşulmaz biliyorum ama "Hüso, bu kadar zevksizlik olmaz," diye mırıldanıyorum.

"Bir şey mi söyledin abi?"

Başımı sallıyorum; iki yana. "Hadi girelim."

Dükkân... hayır, mağaza demeliyim, kalabalık sayılır. Bu mağaza Şişli'de ya da Ulus'ta olsa, kalıbımı basarım, ayda en fazla otuz kişi ziyaret eder.

Bizi karşılayan otuz beş yaşında sevimli bir kadın. Ne uzun ne kısa ne şişman ne de zayıf... Yüzü? Aynı denge sıradanlığı: Ne güzel ne de itici. Dengeleri bozan gülümsemesi.

"Buyurun beyefendiler..."

Kadının kibarlığı ve sesinin yumuşaklığı sıradışı. Dengeler bozuldu. Yan gözle Zeynel'e bakıyorum: O da şaşırmış. Ne o,

kibar satıcıların sadece lüks semtlere özgü bir ayrıcalık mı olduğunu sanıyordu? Bak, varoşlardan neler çıkıyor.

Kadın, Hüso'yu hatırlamıyor ama Pınar'dan söz edince, "Ah şu sevimli baba kız," diyor.

Kadın giderek daha çok gözüme giriyor. Bir mağazam olsa, onu müdür yapardım.

"Öyle," diyorum, "Onlardan söz ediyorduk. Hüseyin Bey yakın arkadaşımızdır."

Kadın, gülümsemesini yüzünün her tarafına yayarak soruyor: "Paltoyla ceketi almaya mı geldiniz? Küçük Hanım babasına en az iki bin TL kazandırdı..." Kulağımıza fısıldayacakmış gibi yaklaşıyor: "Bu sabah fiyatlara yüzde yirmi zam yaptık." "Öyle mi?" der gibi kaşlarımı kaldırıyorum. "Biz de fabrikadan haftada bir gelen bu zamlardan şikâyetçiyiz ama malum..." Malumdan sonrasını bildiğimizi düşündüğünden mi yoksa o da hükümeti eleştirmekten korktuğu için mi, konuyu değiştiriyor: "Şanslısınız... İkisi de tadilattan az önce geldi... Fiş yanınızda mı?"

Fiş! Kadına olup bitenleri anlatmaya karar veriyorum. Belki bize yardım eder. Nedense ona kanım kaynadı. O da dövizin yükselmesinden şikâyetçi. Oluşan dostluktan yararlanarak, neden geldiğimizi anlatıyorum.

Kadın hikâyeyi duyunca sarsılıyor. Burada herhangi bir olayın cereyan edip etmediğini öğrenmek istediğimizi söylediğimizde, "Asla," diyor. "Gülerek ayrıldılar..." Sesi, acımızı paylaşmak ister gibi o neşeli tınısını bırakıp, alçalıyor: "Birbirlerini çok sevdikleri belli oluyordu. Buradan sarmaş dolaş çıktılar."

Göğsündeki ada göz atıyorum: Neziye'ymiş.

"Dün onlar buradayken etrafta garip bir şey gördünüz mü? Dikkatinizi çeken bir şey. Mesela dışarıda onları bekleyen kişi ya da kişiler; herhangi bir tartışma... Kavga?"

Neziye'nin yetki sınırlarına ulaştık. Kadın kibarca, artık mağaza müdürünü çağırması gerektiğini söylüyor.

Zeynel utansın! Böyleleri Ulus'ta bulunmaz; müdür de tıpkı Neziye gibi çok kibar ve yardımcı. Adam da üzüntüsünü ifade ediyor. Ama onda da işimize yarayacak bir bilgi yok. Kolları iki yana açılıyor:

"Olayı dün duydum... Ama ne mağazamızda ne de AVC'de herhangi bir olay vuku buldu..." AVC'de! Nereden biliyor? Adam açıklıyor: "Bize her sabah güvenlikten bir önceki günün raporu gelir; maille..."

Bu Cennet'ten bir şey çıkmayacak! Düşüncemi düzeltiyorum: İki cenazeden başka... Titremeyi ayağımın altında tutabiliyorum ama bu...

"Beyefendi... İyi misiniz?"

Zeynel kolumda... Baş dönmesini kontrol edemiyorum. "İyiyim," diyorum. "Üzüntü."

Üzüntü işe yarıyor. Mağazadan çıkarken elimizde kılıflara konmuş bir ceket ve palto var.

Zeynel kuşkulu. "İyi misin abi?"

Sesinde, "bak doğru söyle tınısı" var: "Gülşah'a mı ispiyonlayacaksın?"

Başka zaman olsa, beni yatıştırmak için bin dereden su getirirdi bu kez tınmıyor. Sesi? Yüksek. Utanmasa azarlayacak. Resmîleşiyor:

"Sadık Abi, farkında değilsin, az daha düşecektin."

"Oğlum numara," diyorum. "Kim acıdan bayılmak üzere olan akrabalara paltoyla ceketi vermezdi..." Bu açıklama beni ikna etmezdi. Onu da etmiyor. Konuyu değiştiriyorum: "Hem artık adım Sadık değil... Değiştireceğim. Artık sakinim, galiba Uysal'ı kullanacağım..."

"Uysal mı?" Zeynel'in bakışlarını betimleyecek olsam, "'bu adam deli mi?' der gibi bakıyordu," derdim. Zeynel, gözlerini kaçırıyor. Uzatmayacak, "Tamam abi, hadi koluma gir de gidelim," demekle yetiniyor.

Vitrini tamamen Arapça yazılarla donatılan bir mağazanın önünden geçerken, Türkçe bir yazı gözüme ilişiyor: "Türk lirası ödemelere indirim."

Allah bilir Hüso buraya Türk parasının itibarını korumak için geldi.

"Bunları ne yapacağız abi?"

Uysal, demeyecek... Zeynel'e dönüyorum: Elindeki elbise kılıflarını gösteriyor. Çabuk karar veriyorum. Pınar, bana da "Üs-

tüne bir şeyler alalım," diyordu. Zeynel'in şaşkın bakışları altında paltomu çıkarıp, kılıftan Hüso'nun paltosunu alıyorum ve sendelemeden giyiyorum.

Zeynel şaşkın. "Sana verirdim ama sen varoşlardan giyinmezsin." Başkası olsa küfrü basardı ama basmıyor. "Bir süre bunu giyeceğim." Öteki kılıfı işaret ediyorum. "Hüso'nun ceketini de arkaya, her zaman oturduğu yere asalım bence."

Zeynel kısa kararsızlığın ardından dediğimi yapıyor. Sonra kılıfları ve benim eski montu bagaja koyuyor. İşim iş. Bir yandan buna laf anlatma, bir yandan da baş dönmesi. Ateşi ciddiye almıyorum.

"Tamam abi."

Etrafı süzüyoruz. Zeynel'e soruyorum: "Neler öğrendik?"

Zeynel başını sallıyor. "Burada dün olay, kavga ya da tartışma olmadığını." Başka? Devam ediyor: "O zaman o iki motosikletli bizimkileri nerede takip etmeye başladı? Bunu çözmek gerekiyor." Mantıklı... Bulvarı işaret ediyor. "Hüsoların durduğu kavşak yaklaşık dört yüz metre ötede. Motorcular nerede beklemiş olabilirler?" İkimiz de aynı fikirdeyiz. Başımızı sallıyoruz. "Bu trafikte bir yerde durup beklemiş olamazlar. Dün gördük, yol polis kaynıyor." Zeynel çok uzun zaman sonra ilk kez bu kadar uzun konuşuyor. "Takibe başladıkları noktayı bulmalıyız... Cinayeti burada işlemediler çünkü her yerde kamera var..."

Zeynel'in sözlerini acı ve keskin bir korna sesi kesiyor. Sola dönüyoruz. Parka ters taraftan giren servis aracının, eğimdeki bir binek arabasıyla çarpışmasına ramak kalmış.

Geri dönüp birbirimize baktığımızda takibin nerede başladığını çözüyoruz. Her AVM'nin bir de kapalı otoparkı vardır değil mi?

Var! Girişinde arabaların arkasını yere vurmasına neden olan suyla dolu çukur, köhne bir yere girdiğimizi düşündürtse de otopark umduğumuzdan daha akıllı. Her şey elektronik. Otoparka giriş de plaka okuma sitemi ile. Yan tarafta kırmızı bir uyarı levhası:

"*İki saatten fazla park eden araçlar için çıkışta alışveriş fişi ya da fatura ibrazı şarttır.*"

Bütün gün park yeri olarak kullanmak isteyen uyanıklara karşı tedbir alınmış.

Yeşil ışık yandıktan sonra bariyer kalkıyor. Işıklı tabelaya göre birincisi dolu, ikinci katta yer buluyoruz. Toyota'yı park ettikten sonra, çıkışı gösteren okları izleyerek üst kattaki, garajın çıkış noktasını buluyoruz. Açılıp kapanan bariyerin yanında, içinde bir adamın oturduğu, üç tarafı camlı, görevli kulübesi var. Eğer adamın önündeki monitörlerde akıp giden görüntüleri kayıt eden bir sistem varsa ve Zeynel'in dediği gibi takip de burada başlamışsa, belki motosikletliler hakkında bir şeyler öğrenebiliriz.

Kulübeye yaklaşıyoruz. Başım dönüyor. Titreme azaldı ama ateşimin yükseldiği kesin. Adam çıkışa ilerleyen arabaların arasında yürüyen iki yayanın ona doğru yaklaştığını fark edince eliyle yoldan çekilmemizi işaret ediyor.

Adamın yüzü yok, sadece, Pinokyo ile yarışacak iri ve uzunlukta bir burnu var. Tanrı o burunla da yetinmemiş, bir de sol burun deliğinin altına iri bir et beni yerleştirmiş. İnsan o burunla üç kişilik solur. Hatta yemek bile yiyebilir. Ya delikleri! İkisi yan yana geldiğinde ağzı kadar büyük... Vaktim olsa onun için bir paragraflık karakter etüdü yapabilirim ama edebi alıştırmaları bir süre unutacağım.

Zeynel, kamera kayıtlarını soruyor. Adam, kısa sayılmayacak kadar bekleyip başıyla olduğunu onaylıyor. Bu iyi haber.

Sıra bende. Yumuşak bir sesle, dün saat on bir civarında bu kapalı otoparktan çıkan, siyah bir Audi A6'nın bizim külüstüre çarptığını, sonra da kaçıp gittiğini, kamera kayıtlarından arabanın plakasını tespit edebileceğimizi söylüyorum.

Adam sert bir şekilde başını sallıyor. "Kayıtlarımız gizlidir. Sadece emniyete gösteririz. İsterseniz güvenlik müdürüne gidin. Üçüncü katta..."

Bu da kötü haber. Yana çekiliyorum. Sıra yine Zeynel'de. Hüso olsaydı rüşvet işini o hallederdi ama olmadığına göre...

İnanılmaz! Adam para kabul etmiyor. Harammış... Zeynel silahını çekmek üzere... Ne yapabilirim bu Pinokyo'ya? Pinokyo!

Zeynel'e kenara çekilmesini işaret ediyorum. Adam, savun-

maya çekilmiş, burnu bir bıçak gibi ileriye uzamış. Duran bir araçtan para alması için bekliyorum. Başım fırıl fırıl dönüyor. Dayanmam gerek. Bariyer açılıp kapandıktan sonra yine baş başa kalıyoruz: Biz ve yüzü bıçak çekmiş adam.

Telefonumu çıkarıp, kilidi açtıktan sonra adama uzatıyorum. Göz göze geliyoruz. O kadar parayı geri çevirdim, beni bu telefonla mı kandıracaksın diye düşünse de bekliyor.

"Bunu alıp, Köseoğlu Sağlık Grubu neymiş diye araştırır mısın? İstersen senin için ben yapabilirim." Adam şaşırıyor ama merakı şaşkınlığını ve kararsızlığını yeniyor. Telefonu alıyor. Dediğimi yapacak. Yapınca, "Şimdi üst çubuktaki 'Yönetim' yazısına tıkla," diyorum. Tıklıyor. "Yönetim kurulu listesini gördün mü?" Adam, burnu izin verdiği kadar ekrana yaklaşıyor. "Şimdi de başkan yardımcısının adını oku!"

Adam, "Sadık Demir," diye mırıldanıyor.

Nüfus kâğıdımı çıkarıp uzatıyorum. Bir de bir yerlerde Gülşah'ın gönderdiği, Pınar'ın zorla cüzdanıma yerleştirdiği kartvizit de vardı.

"Yönetim kurulu başkanı kim?"

Adam iyice meraklı ve şaşkın, heceliyor: "Dr. Gülşah Köseoğlu Demir."

"Yani karım..." Adam başını ve burnunu ekrandan kaldırınca teklifi yapıyorum. "Kayıtlara bakmamıza izin verirsen, sana ve ailene bir yıl boyunca hastanemizde ücretsiz muayene ve tedavi sağlarım..." Bu kadar. Hayır! Söyleyeyim mi? Söyleyeceğim, yoksa içimde kalacak. "Buna rekonstrüktif ameliyat da dahil." Anlamayacak. Anlamıyor. "Estetik ameliyat," diye ekliyorum.

On saniyesi var, sonra izin var, Zeynel silahını çekebilir. Adam, telefonla nüfus cüzdanını geri veriyor.

"Sadece bir yıl mı?"

Güleceğim ama hem yakışık almaz hem de halsizim. Demek bu tür rüşvet, haram kapsamına girmiyor. Zeynel'e işaret ediyorum. Gerisi ona ait. Ben duvara yaslanacağım. Onu kuşkulandırmayacağımı bilsem, yere de otururum.

Adam beş dakika sonra, "Bu mu?" diye soruyor.

Zeynel'le, adamın çevirdiği ekrana yaklaşıyoruz. Donuk gö-

rüntü: Evet, siyah bir Audi A6. Ama peşinde ne başka araç ne de motosikletler var..."

"Plaka değişik. 34 KN..." Araya giren Zeynel'e dönüyorum. Eli ekrandaki, garajdan çıkmak üzere olan arabayı işaret ediyor. "Bu aradığımız Audi değil." Adama işveren gibi emrediyor: "Biraz daha ileri sar!"

Araba canlanıp bariyeri geçiyor. Bizim Audi'yi, ekran zamanında üç dakika, gerçek zamanda ise on saniye sonra görüyoruz. Ön plaka temiz ve plaka tamam, bu bizimki. Hatta Hüso ile Pınar bile seçiliyor. Araba, kulübede durmadan geçiyor. Demek adı cennet olan bu cehennemde iki saatten az kalmışlar. Bizimkinin de arkası, öndeki Audi'ninki gibi çamurla kaplı. Girişteki çukurdan olmalı. Dünkü yağmur... Artık dayanamayacağım... Başım dünyadan daha hızlı dönüyor.

Düşmemi Zeynel'in heyecanlı sesi engelliyor: "İşte... Durdur." Adam bizden heyecanlı. anında durduruyor. Ekranda iki motosikletli. Kasklı, siyah giysili... Zeynel uzanıp ekran görüntüsünün fotoğrafını çekiyor. "Hadi hemşerim, şimdi yavaş oynat ki plakaları okuyabilelim."

"Siz Audi'ye bakmıyor muydunuz?"

Zeynel, rüşvetçiye tekrar emrediyor. Sesi iyice sert: "Durdur!"

Motosikletler donuyor: Plakaları okunmuyor. Bu kez sıçrayan çamurla değil, bezle kapatılmış.

Zeynel, adama hastaneye başvuracağı zaman araması için telefon numarasını yazdırıyor. Dostça vedalaşıp alt kata yürüyoruz. Artık saklayamayacağım. Zeynel'in koluna giriyorum.

"Biraz başım dönüyor."

Zeynel, "Neden, yoksa hasta mısın?" falan diye sormuyor. Sadece mırıldanıyor:

"Adamlar her tedbiri almışlar. Mobeselere de yakalanmazlar bu şerefsizler." Sesi alçak ama öfkesini hissedebiliyorum: "Elimiz boş."

Toyota'ya kadar dayanıyorum. Sonra pes! Koltuğa oturur oturmaz teslim bayrağını çekiyorum. Bittim. Zeynel'e kemeri bağlamasını işaret ediyorum. Hüso kusura bakmasın, geriye dönüp onu selamlayacak gücüm yok.

Pinokyo'nun yanından geçerken gözlerimi kapatmalıyım.

Sonraki dört yüz, belki de beş yüz metre boyunca hiçbir şey düşünmüyorum. Düşünemediğimden... Ama kavşağa vardığımızda dün gece gözlerimin önünden gitmeyen o görüntü tekrar zihnimde canlanıyor: İki motosiklet arkadan Hüsoların Audi'sine yaklaşıyor. Şimdi ateş edecekler... Ama etmiyorlar. Hızla arabanın yanından geçip gidiyorlar. Neden?

"Aman Tanrım!"

Bağırmış ve sıçramış olmalıyım. Zeynel de bağırıyor. "Sakin ol abi. Sadece rüya..."

Gözlerimi açıyorum. El! Ellerimiz. Arkamızda kornalar çalıyor. Zeynel telaştan ışığın yeşile döndüğünü fark etmemiş.

"Elimiz," diyorum. "Boş değil..."

Elimi göstereceğim. Dünya dönmekten vazgeçip, kararıyor. Elim de öyle...

* * *

Dünya yine aydınlandığında kendimi yatakta buluyorum. Etrafı aydınlatan ışık güneşten değil, tepedeki gizli lambalardan geliyor. Derin nefes: Yastık Pınar kokmuyor, burnuma sadece temizlik kokusu geliyor... Bizimki değil, bu başka yatak. Kolum acıyor! Başımı çeviriyorum: Bana serum veriyorlar... Hastanede miyim? İyi de... Hastanede bu kadar büyük pencereler var mıydı?

"Nasılsınız Sadık Bey?"

Başımı yavaşça yana çeviriyorum. Beyazlar içinde bir kadın! Hemşire. Hani hastanede değildim?

"İyiyim," diyorum. "Ama adım Uysal..."

Hemşire de Zeynel gibi Uysal adına aldırmıyor: "Size serum veriyoruz." Nabzımı saymak için parmağıma takılan mandalı çıkarırken açıklamaya devam ediyor: "Susuz kalmışsınız. Tansiyonunuz da düşmüştü..." Alnıma bir şey dayıyor. Ateşime bakıyor olmalı. "Güzel, ateşiniz düşmüş... Şimdi sizi yalnız bırakacağım. Hocam, kendinize gelir gelmez haber vermemizi istemişti..."

Kadın odadan çıkıyor. İzlemekle yetiniyorum. İyiyim dedim

ama sandığım kadar iyi değilim herhalde; olsaydım, kadını betimlerdim.

Tekrar pencereye dönüyorum. Gerideki, yerden yükselen ışıklarla aydınlanan ağaçlar nerede olduğumu ele veriyor. Kuşku yok! Gülşah'ın evindeyim. Böylesine huzur verici sessizliğin zengin evlerine özgü olduğunu anlamalıydım. Kaç metrekare olduğunu bilmesem de beş banyolu odası olduğunu öğrendiğim o üst katta olmalıyım.

Ya Zeynel? O nerede? Bayılmadan önce ona ne söylediğimi duydu mu?

"Güzel... Kendimize gelmişiz... Nasılsın?"

Gülşah kapıda. Elbisesini değiştirmiş. Hangisi? Kırmızı, yeşil, sarı, beyaz... Ufaklığın dediği gibi, o her rengin yakıştığı, parıltısını boğmadığı kadınlardan.

Serum bağlanan elimle pencereyi işaret ediyorum: "Anlaşılan üç manzaralı odadan birindeyim..."

Gülşah, serumsuz elimin bileğinden nabız ölçerken konuşuyor:

"Evet, en büyüğünde."

"Zeynel?"

"Sizin evde. Çiko'yla ilgileniyor. Bu akşam kalması için onu komşunun kızına bırakacakmış."

Leyla'ya... İsabet; Leyla, Çiko'nun en çok sevdiği üçüncü insandı... "Sonra?"

"Buraya gelecek... Seni üç-dört gün bu manzaralı odada misafir edeceğiz. Zeynel gerekli olan birkaç parça eşya getirecek."

"Üç-dört mü?" Tatilde miyim? Alınacak, bir değil, tam iki öç ortada dururken mi? "Yapacak işlerim var," diyorum.

Gülşah elini kaldırıyor. "Doktorun konuşuyor, dinlenip, yemek yemelisin!" Serumu kontrol ediyor. "Hem bu sıralar bir süre karı koca rolü oynamaktan zarar gelmez. Malum, mezarlıkta gördün, paparazzilerin gözü her an üzerimizde." Arkaya dönüyor: "Nermin!" Az önceki hemşire anında içeriye giriyor. Kapıdaymış. "Serumu çıkaralım, zaten sonuna gelmek üzere..." Tekrar yanıma geliyor. "Bence ılık bir duş alıp, salona gelebilirsin..." Saatine bakıyor. "Sana bir şeyler yedirelim!"

İlginç! Ağzından altı cümle çıktı. Bu cümlelerin, ikisi kibar, ikisi açık olmak üzere, dördü emirdi. Şimdiye kadar onu hep Pınar'ın gözünden gördüğüm için şaşırıyorum. Babasını soğukkanlılıkla öldürdüğünü bildiğim halde, görünüş insanı aldatıyor. Hayır, o asla sadece güzel bir mahluk değil. Aklımda tutmalıyım: Başucumdaki sarı sonbahar yaprağını andıran kadın, ilişkilerinde hep dominant. Dedikoduya girecek ama bence Buket'in ondan vazgeçmesinin ardında bu emir verme alışkanlığı olabilir.

Saat dokuz otuz, masadayım. Önümdeki etli çorbayı zorla içiyorum. Daha sırada yoğurt, sonra da muhallebi var. Karşımda lokmalarımı sayan Gülşah, onun yanındaki iki sandalye boş, sonra, uzak akraba gibi masanın ucunda oturan Zeynel.

Bayıldığımda Zeynel dörtlüleri açıp, ambulans gibi sürekli korna çalarak beni hastaneye yetiştirmeye çalışmış ama Gülşah eve gelmesini söylemiş. Evde bizi bekleyen doktor ve hemşire varmış. Gülşah, dünyanın karardığı o iki saati kısaca böyle özetliyor.

O saatte, o trafikte nasıl olup buraya geldiğimize şaştığımı saklamıyorum.

Zeynel açıklıyor: "Sen yatıyordun. Üzerini örttüm. Polis yaklaşınca doğuma yetişiyoruz, dedim... İki defa motosikletli polis eskort etti."

O gülmüyor, Gülşah gülüyor, ben gülümsüyorum. "Az kaldı. İki kaşık..."

Teşviklerle, "hadi"lerle önümdekileri bitmiş görüntüsü verecek kadar azaltıyorum. Muhallebiyi yiyecekmişim gibi kaşığı elime alıyorum. Öldüm, sigara. Ama önce...

Zeynel'e işaret ediyorum: "Bayılmadan önce sana ne dediğimi hatırlıyor musun?"

Zeynel zar zor hatırlıyor: "Sayıklıyordun abi! 'Elimde bir şey var,' gibi..."

"Evet, oradan boş dönmedik. Elde bir ipucu var..." Sıra Gülşah'ta. Ona dönüyorum: "Acaba karısına doğum yaptırdığın, sana teşekkür borcu olan, bir iyilik isteyebileceğin hâkim, savcı ya da polis yetkilisi var mı? Vali... vali yardımcısı, kaymakam da olur..."

Gülşah, hafifçe geriye yaslanıyor. Şaşkın, daha çok temkinli: "İyiliğin konusu nedir?"

Konu şu: "Pınar'la Hüso'nun o alışveriş merkezine neden gittiğini biliyorduk. Ama şimdi neden öldürüldüklerini de öğrendik..." Onlar sormadan ekliyorum: "Ya da büyük bir ihtimalle öğrendik."

Biraz bekleyebilirim. İlk davranan Zeynel: "Neden abi?"

Cevabı Gülşah'a: "Bizimkilerin ölümü için şanssızlık da denebilir ama ben Tanrı'nın laneti seçeneğini işaretleyeceğim. Lanete, doğanın öfkesi de katılmış olabilir, çünkü evvelsi günkü yağmur neredeyse bir afetti."

Gülşah, Zeynel'e bakarak, "Böyle konuşmaya devam edersen, ilk kez bir insanın sabırsızlıktan patladığını göreceğiz," diyor.

Pekâlâ ben de ona bakarım: "Evvelsi günkü yağmurdan dolayı kapalı otoparkın girişinde bir çukur oluşmuştu. Arabaların, özellikle arkaları, içeri girerken sanki dereden geçer gibi su içinde kalıyordu. Hatırladın mı?" Hatırlıyor. Başını eğiyor. "O gün otoparka girip çıkan bütün arabaların, öndekinde sorun yoktu ama arka plakaları, sıçrayan çamur yüzünden okunmuyordu."

Susuyorum; söz Zeynel'de. Sabırsızlığını boşaltabilir. Çok beklemiyoruz:

"Vayyy, geri zekâlılar, yanlış Audi'nin peşine düştüler!"

Gerisini getiremiyor. Dehşet içinde. Haklı olduğumu Tanrı'nın bize, en çok bana garezi olduğunu o da anladı.

Zeynel tamam, sıra Gülşah'ta. Ona dönüyorum: "Otoparktaki kamera kayıtlarına baktık. Hüsoların peşinde polisin sözünü ettiği o iki motosikletli vardı. Ama ilginç olan şu, bizimkinden hemen önce, aynı model, aynı renk bir başka Audi çıktı otoparktan. Yani..." Az önce patlama tehlikesi geçiren adamı işaret ediyorum. "Zeynel haklı. Hedefteki kurban, alt kattan ilk çıkan Audi'nin sürücüsüydü."

Gülşah Tanrı'nın garezi ile ilgilenmiyor. "Yani?"

Onu Zeynel cevaplıyor, konuşurken duyduğum ses değil, bir tür tıslama:

"O Audi'nin sürücüsüyle konuşursak belki tetikçilere ulaşabiliriz abla."

Gerisi de var. Gerisini de ben getiriyorum: "Sana plakayı vereceğiz, sen de bizim için o Audi'nin sahibini bulacaksın."

Gülşah bir süre ikimizi süzüyor: Bir Zeynel'i, bir beni... Sonunda bakışları benim üzerimde duruyor. O da sakin. En az benim kadar.

"Bu bir ipucuysa, polisle paylaşmayı düşünüyor musun?" Aslında cevabı biliyor. Bildiği cevabı başımı iki yana sallayarak bir kez daha vurguluyorum. Tabii ki paylaşmayacağım... Gülşah biraz düşünüyor. "Geçen yıl, galiba bir savcı yardımcısı vardı. Birlikten bir dostun yakını... Yarın cumartesi ama Pervin onu bulur. Doğum sürecinde adamla o kadar çok konuştu ki."

Pervin ya da sağ kolu. O halledebilir. "Pervin neden diye sorarsa, o Audi'nin bizim Audi'ye çarptığını söylesin. Bu yeterli olur sanırım."

Zeynel, Gülşah'a plakayı veriyor. Ben iyi niyetimi göstermek için üç kaşık muhallebi yiyorum. Zorlayınca cheese kekçi olduğumu söylüyorum. Doğru, geçen yaz Pınar çikolatadan vazgeçsin diye almaya başladım. Şimdi günde üç öğün cheese kek yiyebilirim.

Yemekten sonra tartışarak uzlaşıyoruz: Yarın bütün günü yatakta geçireceğim. Sonrası? Allah kerim. O ise masadan kalkar kalkmaz Pervin'i arayıp plakayı verecek. Zeynel eve dönecek. Çiko'yu bu gece ilk kez göremeyeceğim. Bu on bir ay önce Eskişehir'e Meral'i görmeye gittiğimden beri ilk olacak.

Bir ara dolar kaç lira oldu diye soracağım ama fırsat bulamıyorum. Gülşah lafı uzatmıyor, beni en büyük manzaralı odaya sürüyor.

Üçüncü Gün
(Gün Uyanınca Başlamaz)

Çoğumuz için gün, güneşin ilk ışıkları ile gelir. Oysa yeni gün, saat yirmi dördün hemen ardından, ölçebildiğimiz en kısa süre sonra başlar. Gözüm bileğimde, ölçebildiğim en kısa zaman parçası saniye olduğu için, saatin kadranındaki rakamın 23.59 olmasını bekliyorum. Sonra gözümü kapatıp açacağım ve yeni gün, yatakta geçirmeye mahkûm olduğum cumartesi başlayacak.

Yatağa girdiğimden beri zihnim sıraya girmeyen, birbirinin önüne, içine geçen, kronolojik sıra izlemeyen anılarla altüst. Ancak her anı aynı düşünceyle sona eriyor: Tanrı'nın bana garezi var. Fatoş, sonra Pınar. İkisi de yirmi beşi göremedi. Eğer varsa, sesimi duysun diye düşüncemi seslendiriyorum: "Ey Tanrı, Rezzan dururken bu iki küçük kızdan ne istedin? O tam dişine göre değil miydi?"

"Uyumadın mı?"

Gülşah, kapıda! Orada ne yapıyor? Bir süre susarak cevap vermiyorum. Ama uyuyor taklidi yapacak durum yok. Mırıldanarak kendimi ele verdim. Aptallık: Tanrı düşünceleri de okuyabilir, sese ne gerek vardı.

Abajuru yakıyorum. "Uyuyamadım."

Yatağa yaklaşıyor. Kıyafetini değiştirmemiş. "Ilık süt?"

Bu işin sonu kötü. Böyle giderse pazartesi, en geç salıya bu kadın dizginlerimi eline alır.

"İki kadeh sert içki daha çok işe yarar," diyorum.

Yatağa yaklaşıyor. Yürüyüşü sakin ve yavaş. Önce o sıcak kokusunu duyuyorum, ardından eli geliyor.

"Sakinleştirici ya da uyku hapı verebilirim ama biliyorsun, ilaçlar konusunda sabıkalısın. Hemen bağımlı olup çıkıyorsun." Haklı... "Ateşin yok," deyip, elini alnımdan çekiyor, sıra bileğimde.

Onu uyarmalıyım. "Dikkat etmemiz gerek." Merakla bakıyor. "Kolayca bağımlı olabileceğim bir şey daha var. Çocukluğumda, ilk evliliğimde eksikliğini çektiğim bir şey."

Bekleyince soruyor. Bu kez meraklı: "Evet! Neymiş?"

"Kadın ilgisi. Bu gidişle elinin de bağımlısı olacağım." Bileğimi bırakıyor. Çoktandır bir kenarda tuttuğum soruyu soruyorum: "Neden bana bu kadar iyi davranıyorsun?"

Yürüyüp, pencerenin önündeki koltuğa oturuyor. Şimdi gölgeler içinde:

"Gerektiği gibi davranıyorum..." Kollarını iki yana açıp, "Buket olsaydı, 'Borcunu ödüyorsun,' derdi."

Aptal. Her şeyi alacak verecek meselesi sanıyor: "Borcun yok," diyorum. "Var idiyse bile onu Pınar için yaptıklarınla ödedin."

Başını sallıyor. "Hayır," diyor. "Mantıklı olan herkes bugünkü durumumu sana borçlu olduğumu kabul eder. Bugül'ü evlat edinmemi de..." Yüzünü tam seçemiyorum ama gülümsediğine eminim. "Hem..." Bekliyor. Ne söyleyecekse bu onun için zor olmalı. "Belki trajikomik ama hayatta derler ya, hayatta tam anlamıyla güvendiğim tek kişi sensin. Hem..."

Sözünü kesiyorum. "Zeynel'i de listeye kat."

Kattım katmadım demeden bir süre susuyor. Ayağa kalktığında saat 23.58. Bir dakika sonra mahkûmiyet başlayacak.

"Süt istemediğine emin misin?"

"Eminim," diyorum.

Alnıma, elime, bileğime dokunmadan odadan çıkıyor. Kapı kapanınca saate bakıyorum. Otuz dörde kadar sayarsam...

Otuz beşte gözümü kapatıp açıyorum ve Pınar'sız, Hüso'suz üçüncü gün başlıyor.

Saat dörde kadar aklımdan saçma sapan, ipe sapa gelmez şeyler geçiriyorum: Çocukluğumu, babaannemin hapishane olarak kullandığı merdiven altındaki o dar, karanlık dolabı, lise ikide, sınıfın en halis salağı Halis'i matematik sınavına çalıştırırken teyzesinin beni yatağa atışını, daha fakültenin ilk gününde Rezzan'ın boynuma kolaylıkla kayış geçirdiğini, askerlikte bir türlü ateş almayan tüfeğimi, Rezzan'ın beni boşayacağını öğrendiğim anda koğuştakileri korkutan kahkahalarımı... Sonra öldürdüğüm ya da ölümüne sebep olduğum alçakları: Tevfik'i, gangster bozuntusu Abi'yi, Öner'i, Yüksel'i, Kerim'i, Ahmet'i hatırlıyorum.

Öner'in korumasını unutmam garip... Belki de aralarında alçaklar kategorisine girmeyen ya da kısmen girdiği için ölümü hak etmeyen tek kişinin o olmasından. Tali hasar...

Saat dördü on geçe, eğer varsa, kesin cehenneme gideceğime karar veriyorum. Nedeni ne olursa olsun Tanrı sırtında en az üç cinayet taşıyan birisini cennete almaz. Üstelik artık benim için gelecek, sadece yeni cinayet tasarılarından ibaret. Pınar'la Hüso'yu kimler öldürdüyse onları asacağım. Tabii tek başıma değil, Zeynel'le birlikte ama Tanrı hâlâ karar vermemişse, mekânımı seçerken, onları da bana yükleyebilir. Zeynel, nasılsa askerken kontenjanını doldurmuştur.

"Hâlâ uyumadın mı?"

Yine Gülşah! Eşikte, koridordan vuran ışığın altında, bu kez pijamalı. Demek o da yatakta dönüp durdu.

"Hayır," diyorum. Cinayet kısmını atlıyorum: "Çetele tutuyordum."

O da ne çetelesi diye sormuyor. Zaten sorsa, Pınar'sız günler deyip geçiştireceğim.

"Yalnız uyumak zor, değil mi?"

Zor, hele ufaklığın kokusu, eli, üstüme koymaktan vazgeçmediği bacağı olmadan.

Gülşah, cevabımı beklemeden kapıyı kapatıyor, sonra kararlı adımlarla yatağa yaklaşıyor. Niyeti ne?

"Biraz yana çekilirsen, belki birbirimize değmeden uyuyabiliriz." Deli mi? Hayır değil. Yoksa? "İkimiz de 'asla' peşinde değiliz. Cinsiyetlerimizi unut! Bizimki kısa süreli, bir tür simbiyotik ilişki..." Ardından anlamadığımı fark etmiş gibi açıklıyor: "Simbiyotik yaşam, iki farklı biyolojik tür arasındaki karşılıklı fayda esasına dayanır."

Kısa dersi bırakıp, endişemi söylemeye kalkışıyorum: "Geceleri..."

Sözümü kesiyor: "Düzenli soluk sesi herkesi yatıştırır... Biraz hırıltı, benim için sorun değil. Sorunum, uyuyamamak..." Sonra mırıldanıyor: "Hem de çok uzun süredir."

Ona inanmak zorundayım. Doktor olan o.

* * *

Üçüncü güne, saat dokuz kırk beşte, ayaklarımda hissettiğim basınç, yukarı doğru hareket ederken uyanıyorum. Pınar? Çiko? Mutluluğumu küçük, sevimli bir çift küçük göz sona erdiriyor!

"Gül canım!" Üzerimdeki Pınar'ın "prensesi" Bugül, seslenense annesi. Gülşah açıklıyor: "Kaşla göz arasında kaçıp seni buldu. Sanki kokunu alıyor."

Kıza gülümsüyorum. Neredeyse göğsümde. Ayılmayı becerirsem, belki biraz sevebilirim.

Kız, peltek sesiyle beni doğruluyor: "Hüsoy."

Demek sadece Pınar'la değil, Hüso'yla da oynadı... "Hadi, Sadık'a selam ver, sonra bahçeye çık!" Gülşah, geriye dönüp yumuşak bir sesle bakıcıyı çağırıyor. "Reyna, *please*." Filipinli kadın koşarak içeriye giriyor, adı gibi gülümseyen kızı kapıp odadan çıkarıyor. Yatak odasında bir kez daha baş başayız. "İyi uyudun..." Ya sen, diye sormama kalmadan komutu veriyor: "Kahvaltı zamanı. Ben de seni bekledim. Zeynel de geldi."

Saçları ıslak! Yeni duş almış. Acaba beni uyuttuktan sonra, sabaha kadar yanımda mı kaldı?

"Tamam," diyorum. Oyalanmamalıyım. Yine ateşime bakıp, nabzımı dinlemeye kalkabilir. "On beş dakika sonra hazır olurum. Bu arada..."

Ona söylemeli miyim? Emin değilim. Kuşkusu daha da artabilir.

Gülşah, "Bu arada ne?" diyor.

Dün vardığım kararı açıklıyorum: "Adımı değiştirdim. Artık Uysal..."

Kısa bir şaşkınlık, ardından güçlü, neşeli bir kahkaha. "Tanrım... Tam sana göre..." İkinci kahkahayı engelliyor. "Nüfustan değiştirdiğinde haber ver!" Ardından ciddileşiyor. "Oyalanma! Yas tutmalısın! Ağla ve bağır! Bu normal..."

Art arda üç emir. Ama mazeretim var:

"Ağlayıp bağırmayı, hatta tepinmeyi arzu ediyorum ama başaramıyorum," diyorum. "İçim donuk."

Gülşah uzun süre beni süzüyor. Neler düşünüyor? Her neyse... Haberi sona saklamış:

"Pervin, gece Hayrettin Bey'i bulup, plakayı iletmiş..." Gülümsüyor. "Acil diyerek."

"Bugün cumartesi," diyorum.

"Cumartesi pazar, fark etmez. Pervin timsahtır, timsahların çenesinden hiçbir şey kurtulmaz. Salona..."

Sanırım yatak istirahatini ev istirahatine çevirdik. Başımı yokluyorum. Bu sabah fırıldak da değilim, başım dönmekten vazgeçmiş. Duş alabilirim.

On sekiz dakika sonra salondayım. Gülşah masada, Zeynel yine uzak akraba, bu kez en uca oturmuş. Beni görünce yüzü aydınlanıyor. Bugün gözleri kızarık değil. İyi, o da sakin olmayı becerecek.

"Nasılsın abi?"

"İyiyim," diyorum. "Ya sen?" Ya...

Çiko diyeceğim, Zeynel, benden önce davranıyor. "Çiko da iyi. Sabah Leyla'yla yürüttük."

Gülşah'ın işaretiyle sağlıklı kahvaltıya başlıyoruz. Zeynel sadece çay içecek. Kimse konuşmuyor. O sırada pencereden görünen havuzun üstündeki çelik iskeleti fark ediyorum. Açık! Demek sabah yüzmüş.

Kahveye geçtiğimizde sözü yine Gülşah başlatıyor: "Birazdan çıkacağım. Önce hastane... Sonra Şebnem Hoca'yı ziyaret ede-

ceğiz?" Şebnem Hoca? O da kim? Hastası mı? Gülşah yüzümü görünce, yine açıklıyor: "Şebnem Korur Fincancı... Türk Tabipleri Birliği Merkez Konseyi başkanı..."

Hastaneye değil, cezaevine, tutuklu ziyaretine gidecek. Ne diyebilirim?

Utanmak yerine, "Geçmiş olsun," diyorum.

"Neredeyse iki ay oldu... İnanılır gibi değil... Mahkemeye çıksa beraat edecek. Beraat edecek ama..."

Sesi öfkeli. Başka zaman olsa, safsın derdim. Kamuoyu, iç ve dış tepkiler gibi şeylerin vızıltı kadar yankı uyandırmadığı bir dönemde, solcu, üstelik de kadın bir doktora mı acıyacaklar?

Politik analizi bırakıp, Gülşah meşgulken kaşla göz arasında telefona bakıyorum. Dolar 18.50'yi aşmış, kararlı bir şekilde 19'a doğru tırmanıyor. Altı aylık döviz hareketlerinden çıkardığım istatistiki bilgi: Dolardaki her on kuruşluk artış, romanın yayımlanmasını en az bir ay öteliyor.

Kahvaltının sonunda Gülşah müjdeyi veriyor! Nihal, bugün cheese kek yapacakmış.

"Erken dönebilirsem, ben de seninle bir dilim yerim," diye ekliyor.

Saat on kırk beşte evden çıkıyor. İstersek Gül ile biraz vakit geçirebilirmişiz ama bana durmadan, "Hüsoy Hüsoy," diyen bir çocukla, ne kadar sevimli olursa olsun, oynayamam.

Saat on birde Zeynel'le baş başa kalıyoruz. Hastalık sona erdi: Komutayı ele alma zamanı. Hüso olsa, "Komutan şipşak çözer," derdi.

Hüso da bizi dinliyormuş gibi tane tane açıklıyorum: "Dediğim gibi motorcuları asmak istiyorsak, önce otoparkta paçayı kurtaran sürücüyü bulup adamı konuşturmalıyız. Eğer peşime kiralık katiller düşmüşse, neden öldürülmek istendiğim hakkında bir fikrim olur değil mi?"

Zeynel, "Olur abi," diyor.

"O zaman şimdi oturup dua edelim de Pervin, ikinci Audi'nin sahibinin adını, adresini bulsun..." Sözlerime itirafı ekliyorum: "Bugün evde kalacağıma söz verdim. Yani bütün gün pinekleyeceğim. Sen istersen git! Yarın konuşuruz. Ben seni ararım."

Zeynel giderim gitmem demeden yüzüme bakıyor. İnatçı herif. "Ne bekliyorsun?"

"Gülşah Abla'ya ne diyeceksin?" Nereden anladı? Zeynel anlamış gibi, "Abi sen yalan söylerken adamın gözlerinin içine bakıyorsun."

Ters herif... Herkes gözlerinin içine bakarak yapılan konuşmayı, samimi ve doğru sayar...

Peki. "Pınar Hüso... Belki ziyaret ederim diye düşünüyordum. Sonra da Çiko..."

Zeynel biraz bekliyor; çok uzun değil, dokuza kadar: "Arabayı ben kullanırsam Gülşah Abla dönmeden gidip geliriz."

Başım dönmüyor. Halsizliğim de geçti sayılır. Ama hakkı var: Onunla daha kolay olur.

Saat on bir çeyrekte yola çıkıyoruz. Arkadaki Hüso'yu selamlayarak bindiğimiz arabada pek konuşmuyoruz. Nedense bugün doların seviyesini de merak etmiyorum. Yağmur yok ama trafik her zamanki gibi yoğun. Mezarlığın kapısından girerken Zeynel sessizliği bölüyor:

"Gülşah Abla evden kaçtığımızı nasılsa öğrenecek. Bir gerekçe bulalım."

Gerekçe! Hüso ve Zeynel'in aralarında konuştukları dilde, mazeret demek.

Gerekçe ya da mazeret ne olabilir? "Mezarlıkta ne olur?"

Bu zor bir soru değil. Zeynel, "Mezar," diyor. O zaman gerekçeyi de bulsun. Buluyor: "Tamam abi, ben bir mezarcı araştırayım."

Arabayı mezarlığın içindeki dar yollardan birinde, kenarda bulduğumuz ilk boşluğa bırakıyoruz. Daha cenaze namazları kılınmadan bu saatte bu ne araba bolluğu?

Zeynel, "Etraftaki işyerlerinde çalışanlar sabahtan buraya bırakıyormuş," diyor. "Evvelsi gün işçilerden birisi anlattı. Hatta bazen yıkatıyorlarmış bile."

Yakında mezarların üstüne de park ederler... Zeynel arabadan inerken, ada parseli söylüyor.

O, mezar peşine düşüyor, ben biraz yürüdükten sonra bizimkileri buluyorum. Sürpriz!

Her iki mezarda da çalışma var. Başlarında da Emin Bey'in yanında gördüğüm bir adam. Adam beni tanıyınca, telaşla yanıma geliyor. Yakalandık.

Adam beş dakika boyunca bana yapılmakta olan mezarlar hakkında bilgi veriyor, ardından beni Pınar ve Hüso'yla yalnız bırakıyor.

Büyü bozuldu. Önce Zeynel, ardından başımda bekleyen bu adamlar.

İkinci sürpriz, beş dakika sonra çalan telefonla geliyor. Söylenerek açıyorum. Arayan Gülşah'ın timsahı, Pervin. Plaka ile ilgili olarak onu arayınca, Gülşah Hanım hemen beni aramasını söylemiş. Dosya hazırlamış, çıktı da almış, eve gönderiyormuş. Ne dosyası? Aradığımız bir ad, bir adres demeye kalmadan açıklıyor; sesi endişeli:

"Hayrettin Bey sabah ilk iş olarak verdiğiniz plakayı soruşturmuş Sadık Bey. Araç Cem Solmaz adında birisine aitmiş. Ancak..." Kadının sesi koyuluyor: "Çok garip bir rastlantı, Cem Solmaz dün sabaha karşı, evinin önünde bir aracın çarpması sonucunda ölmüş... Çarpan araç olay yerinden kaçmış."

Bingo! Tetikçiler ilkinde hedefi ıskaladılar, ikincisinde de yarım bıraktıkları işi tamamladılar.

"Gerçekten şaşırtıcı," diyorum. "Peki göndereceğiniz dosya nedir Pervin Hanım? Cem Solmaz'ın ölümü ile mi ilgi..."

Kadın telaşla sözümü kesiyor: "Hayır efendim... Hayrettin Bey, plaka araştırmasından sonra şahsın sabıkası var mı diye araştırmış. Yokmuş, ancak Cem Solmaz, birkaç yıl önce şüpheli bir ölüm olayına karışmış. Soruşturmanın sonucunda olayın kaza olduğuna karar verilmiş ve dosya kapanmış. Hayrettin Bey işte o soruşturma dosyasının da bir kopyasını göndermiş... Tabii takdir edersiniz bilgilerin..."

Bu kez ben Pervin'in sözünü kesiyorum: "Dosyayı okuduktan sonra yırtıp atacağız..."

Timsah'a teşekkür edip, telefonu kapatıyor, ardından hemen Zeynel'i arıyorum:

"Plan değişti. Mümkün olan en kısa zamanda dönmeliyiz... Arabanın orada buluşalım."

O benden önce gelmiş. Arabanın kapısını açıp yanına oturuyorum. Zeynel doğal olarak merakta.

"Yolda anlatırım," diyorum.

Yolda anlatıyorum. Pervin'in verdiği bilgileri özetlemem bitince Zeynel, "Vay canına," diyor. "Bir ara aklını kaçırdığından kuşkulanmıştım ama olayı kesin şipşak çözmüşsün abi."

Acele ediyoruz ama yola çıkmamız dünyanın zamanını alıyor. Birilerinin mezarlıkların otopark olarak kullanılmasını engellemesi gerek.

Eve varınca boşuna acele ettiğimizi görüyoruz. Gülşah, üst kata tırmanan merdivenlerin başında bizi bekliyor. Ellerini açıp, avuçlarını yukarı çevirince gerekçeyi ileriye sürüyorum:

"Kabirleri yaptırmak için mezarcı arıyorduk... Meğerse Emin Bey hallediyormuş..." Arkaya dönüp Zeynel'i işaret ediyorum: "Öyle değil mi?"

"Öyle abla... Teklif aldık. Tek kişilik çift şeritli baş taşlı kitabe mezar. Küpeşte 6 cm. 4 adet köşebent, 2 adet vazo..."

Sıra süpürgelik ölçülerine gelince Gülşah elini kaldırıp, Zeynel'i susturuyor.

"Peki..." Sonra bana dönüyor: "Pervin'in gönderdiği zarf çalışma odamda. Olayı da öğrendim. Garip ve ilginç... Ama önce öğle yemeği."

Zeynel yardım ister gibi bakınca, "Bu kadar sağlıklı yemek beni bozuyor," diyemediği için, onun yerine ben bir gerekçe uyduruyorum:

"Leyla, Çiko için bazı siparişler vermiş, Zeynel petshoptan onları alacak."

Zeynel koşar adım uzaklaşıyor. Karşı karşıyayız... Önce muayene: Nabız ve ateş normal. O sırada aklıma geliyor. Leyla neden cenazede yoktu? Uygun bir zamanda Zeynel'e sormalıyım.

Muayeneden sonra yemeğe geçiyoruz. Gülşah öfkeli: Hapishaneye ziyarete gidememişler. İzin çıkmamış. Yemekten sonra cheese kek istiyorum.

Gülşah, "Yemeğin hemen üstüne tatlı yemek pek sağlıklı değil," diyerek karşı çıkıyor.

Verecek cevabım hazır: "Ben de zaten pek sağlıklı sayıl-

mam..." Gülşah kaşlarını kaldırınca gerekçeyi güçlendiriyorum: "Hem bedenen hem de ruhen... Fark etmez."

Cheese keki yiyorum. Kahve sırasında da sabrediyorum. Her şey sona erip, hedefe doğru ilerlemek için ayağa kalkınca, Gülşah engel olmuyor, önüme geçiyor.

Çalışma odası alt katta. Pervin'in gönderdiği zarf masanın üstünde. Gülşah masadaki, kendine ait eşyaları kenara itip, "tamam" der gibi işaret yapınca, koşar adım masaya yaklaşıyorum.

Gülşah bilgisayarının kapağını açıyor. "*Password* sadece 123, büyük g, küçük ü, l ve 4... İçinde kişisel bir şey yok. Ben kahve içeceğim... Çok yorulma!"

Gözlerinin içine baktığımdan olacak, kollarını iki yana açıp, odadan çıkıyor.

Başlayabilirim. Dosyaya, et görmüş aç bir yırtıcı gibi eğiliyorum. Hastalıkla mastalıkla vakit kaybedemem...

Yirmi dakika sonra Gülşah geri döndüğünde beni masanın üzerine yaydığım çıktıların arasında, bilgisayara eğilmiş buluyor. Elinde tüten bir kahve var.

"Pervin neler bulmuş?"

Kahveyi alıyorum. İlk yudum yatıştırıcı; ikincisi keyifli. Üçüncüden sonra fincanı bırakıyorum. Sıra brifingde. Çıktıların arasından Cem Solmaz'ın gülen fotosunu işaret ediyorum:

"AVC'nin kapalı otoparkındaki bizimkinin dışındaki ikinci Audi'nin sahibi, dün sabaha karşı evinin önünde plakası meçhul bir araç tarafından çiğnenerek ölen... aslında ikinci denemede öldürülen demek daha doğru, kişinin adı Cem Solmaz. Yaş 27, dosyanın hazırlandığı tarihte, yani üç yıl önceki mesleği: Müzisyen..." Kokusu giderek keskinleşen kadının gözlerine dönüyorum: "Pınar ve Hüso, bu adam yüzünden, öldürüldü... Kötü rastlantı, büyük şanssızlık dense de cinayetlerden bu herif sorumlu."

Gülşah bakışlarını kaçırmadan, "Bu hâlâ bir varsayım," diyor.

Öyle olup olmadığını bilmeden soruyorum: "Her gerçek, önce bir varsayım değil midir?"

Gülşah, öyle değildir demeden, "Ya dünkü olay?" diyor.

"Dosyada o olayla ilgili bir şey yok. Normal, çünkü Cem'in

öldürülmesi dünkü olay. Soruşturma bir tarafa, olayın cinayet olup olmadığına bile karar vermemişlerdir."

Gülşah, masaya bıraktığım fotoğrafı alıp, birkaç adım atarak masadan uzaklaşıyor. Sonra birden duruyor. Dudaklarında bir soru var:

"Yani bu adamın öldürüldüğünden eminsin."

Soru değilmiş... "Evet, katilleri de o iki motosikletliydi."

Gülşah tekrar masaya doğru yaklaşıyor. "Dosyada başka ne var?"

Uzattığı çıktıyı alıp, masaya bırakıyorum. "Cem'in sabıkası yok. Ama şüpheli bir ölüm olayına karışmış. Üç yıl önce, üç arkadaşıyla birlikte Cihangir'deki evinin terasında içip eğlenirken..."

İkinci fotoyu uzatıyorum. Gülşah, altındaki adı okuyor: "Faruk Tanır..."

Devamını ben getiriyorum: "Bu adam, Cem'in evinin çatı katındaki terastan düşüp ölmüş... O tarihte 23 yaşındaymış. Konservatuvardan atılma... İki kadının bu Faruk hakkında poliste şikâyet kaydı var: İlki Faruk'un sarkıntılık ederek onu taciz ettiğini, ötekisi ise bir partide tecavüze kalkıştığını iddia etmiş. Polis şikâyetlerle ilgili pek bir şey yapmamış... Herhalde, 'Kulağınıza küpe olsun, kız başınıza partilere gidip, içki içerseniz böyle olur,' deyip başından savmıştır..."

Gülşah o fotoğrafı da geri veriyor. "Ya şu? Sert bakışlı."

Gülşah'ın sert bakışlı dediği fotoğrafı alıyorum: "Bu, Yasemin Yapraklı. O tarihte 24 yaşında. Bir spor salonunda aikido... her ne demekse... asistan *coach* olarak çalışıyormuş. Bu da..."

Sıra son particide: "Simge Yolgün. Yaş 22. Kendini ressam olarak tanıtmış..."

Gülşah, "En küçük ve en masum görünen buymuş," diyor. Ardından ani, kadın merakı yüklü bir soru: "Söyle bakalım, bu kadını nasıl betimlerdin?"

Pınar da böyle yapar, beğendiği kadını benim nasıl gördüğümü merak ederdi. Simge'nin fotoğrafını elime alıp, sınav sorusunu cevaplıyorum:

"Botticelli kadınlarınınki gibi ince, kendi ışığıyla aydınlanan,

merak uyandıran bir yüzü var... Güzel mi? Böylesine anlamlı bir yüzün, bence güzel olmasına gerek yok."

"Vay canına..." Güçlü sese dönüyorum. Onu şaşırttım. "Harika bir tespit. Duyunca ben de tam böyle düşünmüştüm diyebileceğim bir cümle..." Göz gözeyiz. "Bence çok iyi bir yazar olacaksın."

Kokusu çok belirgin şimdi. En azından gülümseyebilirim. "Keşke editörüm de böyle düşünüyor olsa."

Nedenini bilmiyorum ama bir süre daha bakışıyoruz. Gülşah, betimleme konusunu kapatıp dosyaya geri dönüyor:

"Peki soruşturma nasıl sonuçlanmış?"

"Particilerin üçü de ifadelerinde, Faruk'un çok sarhoş olduğunu, ama daha fazla içmemesi için yaptıkları uyarılara aldırmadığını, sarhoş olmadığını kanıtlamak için teras parapetinin üzerinde yürümeye kalkıştığını, düşmenin böyle meydana geldiğini söylemişler. İfadelerde çelişki görülmeyip, Faruk'un kanında yüksek miktarda alkol ve uyuşturucu bulunduğu da ortaya çıkınca, olay sarhoşluk sonucunda düşme olarak kayda geçmiş."

Özetin sonu... Gülşah açıklamayı başıyla onaylıyor. Ardından masaya yaklaşıyor. Yine o kışkırtıcı koku. Biraz geri çekiliyorum.

Gülşah şimdi dibimde. Simge'nin fotoğrafını işaret ediyor:

"Yolgün soyadı aklıma takıldı? Bu kadın acaba Yolgünler'le akraba mı?" "O da kim?" der gibi baktığımı fark edince, "Selim Yolgün: Geçen belediye seçiminde bir ara adı muhalefet adayı olarak geçen iş insanı. Hani tersane sahibi," diye açıklıyor. İşadamı değil, iş insanı. Peki, öyle olsun. "Hatırlamıyor musun? Aday olamayınca bütün muhalefeti fosiller diye suçlamıştı..." O iş insanı her kimse, benim listemde ünlü ve başarılı kategorilerinde yer almıyor. "Dedikodulara bakılırsa, şimdilerde de iktidara yanaşmış. Gemi ihaleleri peşindeymiş..."

Adam hakkında bu kadar ayrıntılı bilgi edinmiş olması şaşırtıcı. Ama benimki aptalca bir şaşkınlık. Zenginler birbirlerini merak eder ve izlerler. Yine de soruyorum:

"Adamı yakından tanıyormuş gibisin."

Gülşah, "Buket tanırdı... Bizim sosyal sorumluluk projelerine destek vermişti," diyor. Gözleri hâlâ fotolarda. "Şimdi ne yapacaksın?"

Şimdi? Elimde sadece bir tek seçenek var. Başka ne yapabilirim ki?

"Cem Solmaz'ın neden öldürüldüğünü öğrenebilirsek, büyük bir ihtimalle Pınar'la Hüso'nun katillerine de ulaşabiliriz. O nedenle Cem'le ilgili her bilgiye ihtiyacım var." Fotoğrafları gösteriyorum... "Belki dosyadaki eski arkadaşları aradığım ipuçlarını bana verebilirler..." Sıra "şimdi" sorusunu cevaplandırmaya geldi: "Şimdi, bilgisayarın başına oturup, önce bu kişiler hakkında bilgi toplayacağım."

Gülşah beni süzüyor: Beşe kadar, ardından konuşuyor. Sesi alçak, daha çok düşüncelerle yüklü bir mırıltı:

"Diyelim ki amacına ulaştın. Katilleri buldun ve... onlara her ne yapmak istiyorsan, onu yaptın. Ya polis seni yakalarsa?"

Ne düşündüğünü anlıyorum: Evliliğimiz, boşanma, Gül'ün velayeti...

"O zaman anında beni mazeretsiz boşayabilirsin." Omuzlarımı kaldırıyorum. "Böylelikle, 'Aslında çocuğu evlat edinmek için uydurma evlilik yaptı, bak, şimdi de adamı boşuyor,' dedikodusundan kurtulursun. Kim seni bir katili boşadığın için suçlayabilir?"

Gülşah, "Bunu kastetmemiştim," diyor.

Bence tam olarak bunu kastetmişti. Uzatmıyorum, gülümsüyorum. Garanti veremem ama...

"Gül için çok dikkatli olmaya, yakalanmamaya çalışacağım. Ne de olsa benim soyadımı taşıyacak."

Gülşah kısa bir kararsızlığın ardından gülümsüyor: "On sekizine kadar. Ondan sonra soyadını değiştirebilir."

Pekâlâ. "O zaman on sekiz yıllık itibarı için diyelim ve konuyu kapatalım."

O da aynı kanıda: "Tamam! Umarım dişe dokunur bir şeyler bulursun."

Haklı, şimdilik umut etmekten daha iyi bir şey yok elimde. "Anlaştık," diyorum.

Kapıya bakıyor. Gidecek. Sonunda: "Ben Gül'le ilgileneceğim... Kendini iyi hissediyor musun? Nasılsın?"

Nasılım? "Sakin ve kararlı," diyorum.

Gülşah yumruğunu sıkıp başparmağını havaya kaldırıyor. Ok işareti bu. Solak olduğunu unutmuşum.

O ve kokusu odadan çıkar çıkmaz Zeynel'i arayıp, yatak odasında, Pınar'ın kokusunu bulup getirmesini söylüyorum.

"Şimdi" araştırmasına Simge Yolgün'le başlıyorum. Google'daki sıralamada ikinci sırada yer alan başka bir ad. Simge Çiçekçi... Neden iki soyadı var? Evli mi? Hayır, evli olsa üç adı birlikte kullanırdı. Simge Çiçekçi? Belki de kocasının soyadını tek olarak kullanıyor.

Simge Çiçekçi eşittir Galeri Simge. Bağlantıya tıklıyorum. Kocaman bir fotoğraf... Eğer üzerinde oynanmamışsa, çok etkileyici bir yüz ekranda bana bakıyor. Ama yaptığı resimler için aynı şeyi söyleyemeyeceğim. Benim tarzım değil: Kullandığı soyadının aksine, koyu, kasvetli ve ruh karartıcı. Zaten tanımı da "siyahın ressamı..."

Galerinin adresini bir kâğıda not alıyorum. Sıra Facebook ve Instagram'da...

Şaşırtıcı bir sürpriz, her ikisinde de yaşamı ya da ilişkide bulunduğu insanlar hakkında bilgi edinebileceğim hiçbir foto ya da paylaşım yok. Hep aynı şey: Galeri Simge sitesi ve tablolar... Hiç arkadaşı yok mu, hiç dışarı çıkmaz mı bu kadın? Sanki bir Azize'yi ya da hayaleti arıyorum. Araştırma sonuçsuz!

Çiçekçi soyadını araştırdığımda karşıma Erzurum'dan Avustralya'ya kadar yayılmış onlarca kişi çıkıyor. Peki... sıra adını ekleyerek araştırmada: Simge Çiçekçi. İlk sırada yine Galeri Simge, diğerleri, birisi Adıyaman'da öteki Muğla'da iki alakasız kişi.

Tekrar Simge Yolgün'e dönüp onunla ilgili fotoğrafları araştırıyorum... İlginç! Simge Yolgün'le ilgili tek foto 2014 yılına ait. Kız, belli o zamanlar çok gençmiş, eskrim kıyafeti içinde, elinde zorlukla taşıdığı, havaya kaldırmaya çalıştığı bir kupa, müsabaka sonrasında olmalı, alçak bir kürsüde etrafı selamlıyor... Yanında iki adam var... Biri uzun gösterişli bir adam, diğeri deniz tutmuş, kusacakmış gibi eli ağzında biri...

Gülşah haklıymış. Simge ünlü ve zengin bir aile mensubu...

Gelelim Yasemin Yapraklı'ya... Google: Sadece LinkedIn bağlantısı. Turma Metal'de halkla ilişkiler koordinatörü... Linke tıklıyorum. İçeri girmem mümkün değil çünkü üye değilim. O zaman Instagram'ı deneyeceğim.

Sürpriz. Kendi adıyla hesabı var ve herkese açık. Fotoğrafları inceliyorum.

İlk izlenim: Hayatının odağında bir erkeğin yer almayacağı tipte bir kadın. Güzel mi? Tartışılır. Güzel sayılsa bile güzelliği derin değil; hatta suni. Ama yine de inkâr edilemeyecek bir çekiciliği var sert hatlı yüzünün. Mıknatısı, alımlı ve gösterişli bedeninde gizli. Çoğu çekici kadın gibi hatları yuvarlak ve kıvrımlı.

Genellikle mayolu, beyaz, spor elbiseleri içinde pozlar. Yasemin, vurmalı, atmalı, karate gibi bir şey yapıyor. Bence güçlü bedenine karşın fotoğraflar mutsuz bir kadın tipi çiziyor. Yüzü böyle söylüyor. Gülümsediği tek fotoğraf, bir teknede mayolu pozu.

Turma Metal'in telefonunu ve adresini Simge Yolgün'ün adresinin altına kaydediyorum. Fabrika Gebze'de.

Sıra Cem'i bulmada. Evi kolayca bulunabilir. Kaza mahalli... Ama ya işini...

Düşüncelerimi açılan kapı bölüyor. Yine Gülşah. Bu kez yanında on sekiz yaşına kadar soyadımı taşıyacak Gül de var. Acaba kızına, onu doğurmadığını, dokuz ayı eski sevgilisinin ikizinin karnında geçirdiğini ne zaman söyleyecek? On sekizinde mi?

"Hüso... Pınay neyde?" diyerek bacaklarıma atılan kızı mecburen kucağıma alıyorum.

Doğurmamış olsa da ne kadar annesine benziyor. Özellikle de bakışları...

Gül'le sanki Pınar'mışım gibi oynuyorum. Oyun dediğim, kızı gıdıklamak ve gözlerinin içine bakmak... On dakika sonra kızı Filipinli bakıcısı alıyor. Yine Gülşah ve tabii kokusuyla baş başayım.

"Ne durumdasın?"

"Cem Solmaz'ın çalıştığı yeri bulmaya çalışıyorum."

Gülşah, "işine bak" der gibi bir hareket yapıp, çıkıyor. Yine Google. Müzisyen Cem Solmaz... Bingo! Çınçın Bar. Konum? Beyoğlu civarında bir yer. Üzerine tıklıyorum. Kim açılan fotoğrafı görse aynı şeyi söyler: Batakhane... Garip, Simge Yolgün gibi birisinin böyle bir yerde çalışan bir adamla ne ilişkisi olabilir? Uyuşturucu? Bu da üzerinde durmam gereken bir ihtimal.

Çınçın Bar'ı da adres notuna ekliyorum. Bitti mi? Sanırım bu dosyadan alınabilecek bütün bilgileri toparladım. Odama kaçabilirim.

Ama kaçamıyorum. Kapı vuruluyor. Geç kalmış bir tebessüm!

"Zeynel Bey geldiler."

Güleceğim, vakit yok. Zeynel, içeriye girmemiş, bahçede. Kadın, buraya getirildiğimden beri kayıp olan yeni paltomu getiriyor. Zeynel beni görünce şaşırmış gibi duraklıyor:

"Keyfin yerinde galiba abi? Eskisi gibi gülümsüyorsun da."

"Boşuna heveslenme, tebessüm geçici," diyorum. "Biri sana 'Bey' dedi, onun için gülümsedim."

Zeynel poşeti uzatıyor. Kokular... Hangisini istediğimi bilmediğinden şifonyerin üzerindeki her şeyi torbaya atıp getirmiş. İki krem, yüz temizleme sıvısı... Bir an asıl getirmesi gerekeni getirmedi diye korkuyla ürperiyorum... Ve nihayet ufaklığa aldığım koku...

Teşekkür etmeliyim. Ama suratı kapkaranlık. Zaten suratsızdı ama bugün suratsızlığı daha da koyulaşmış.

"Senin neden keyfin yok? Çiko mu?"

Zeynel, "Çiko iyi," diyor.

Eeee! "Öyleyse?"

"Bizim öküze öfkeliyim abi." Yüzüne bakakalıyorum. Bu adamda kronik öfke illeti var. İnsan daha dün mezara giren birisine öfke duyar mı? Zeynel açıklıyor: "Herif dağlarda kaç kez ölümden döndü, burada, düzde keklik gibi avlandı..." Konuşmadan dinliyorum. "Beni üç kez cehennemin ağzından çekip aldı ama yeğeni... Kokuyu ararken..."

Saçmalıyor. Saçmalıyorsun demek yerine sarılıyorum. Acı, nelere kadirsin...

"Demek cehenneme gideceğine eminsin."

"Öyle abi," diyor kaderine razı bir tavırla. "Başka türlüsü Allah'ın gücüne gider."

Ne diyebilirim? "İyi," diyorum. "Beni de say. Belki orada buluşuruz."

Keyfi geliyor. "Kesin bizim öküz de oradadır." Neredeyse göbek atacak. "Üçümüz yine hep birlikte. Belki şimdiden yer ayırtmalıyız." Ama Zeynel keyfime katılmıyor: Neden? Yine o kronik illet mi? "Ama yeğen bizimle olmayacak. O kesin cennete gider."

Yine keyfi kaçtı. Ama benimki kaçmıyor. Fatoş, Pınar onlar cennete gitsinler, hatta arkadaş olsunlar. Ben, cehennemde Rezzan'la idare ederim. Acaba aynı kata düşer miyiz? Dante'nin cehennemindeki katları hatırlamaya çalışıyorum. Sahtekâr ve yalancılar sekizinciye, hainler en dibe, dokuzuncu kata konur... Rezzan dokuza, biz herhalde yedi... altıdan bir sonrakine gideriz.

Zeynel, yanacağı kattan habersiz beni seyrediyor. Elimi omzundan çekiyorum. İşe dönme vakti:

"Şimdi özet geçiyorum Zeynel iyi dinle." Cem Solmaz, Simge Yolgün ve Yasemin Yapraklı'nın fotoğraflarını paltomun cebinden çıkarıp gösteriyorum. "İlki dün ölen müzisyen, bu kadın ise bir ressam, bu da şimdi bir şirkette, bilmem ne koordinatörü ama aslen spor hocası..." Sonra savcının Pervin'e verdiği dosyadaki bilgileri aktarıyorum. Sıra kapanış cümlesinde: "Yarın erken gel. Sabahtan iz sürmeye başlıyoruz..." Zeynel çıktı fotoğrafları geri verip bahçe kapısına doğru yürürken aklıma geliyor: "Ne zamandır sorayım diyordum. Leyla'ya neden cenazeye gelmemiş, uygun biçimde soruver."

Zeynel ne soruyu ne de Leyla'nın cenazeye gelmemesini yadırgıyor. Başını eğip sallıyor. Soracak.

Odaya geri dönüyorum. Doktorun dediği gibi biraz yatıp dinlenmeliyim. Pencerenin yanından geçerken üstü kapatılmış havuzun kenarında, suya girmeye niyetlenen mayolu ka-

dını fark edince duraklıyorum. Buket'i böyle bir güzellikten ne vazgeçirdi acaba? Bu aklımdan geçen ilk düşünce. İkincisi: Bu kadın bir su perisi mi?

Akşam yemeğine kadar zaman zaman geriye dönerek hüzünleniyor, zaman zaman yakın geleceğe giderek intikam planları yapıyorum. İkisi de yorucu. Ne Monte Cristo Kontu[1] ne de Heathcliff[2] kadar enerjim var. Kafam da Hamlet kadar karışık...

Saat altıda yorgun düşüp vazgeçiyorum. Son gayretle Deniz Göksay'a mail atıp, çıkacak romanımı genç ölüm ikizleri, Fatoş ve Pınar'a ithaf edecek cümleyi gönderiyorum.

Akşam yemeği öncesinde doktor muayenesi: Ateş yok. Nabız iyi. Halsizliğim de geçti sayılır. Su perisi bu gece yeşil renkte bir elbise seçmiş. Göz alıcı. Kokusu aynı: Belirgin, yaydığı ısı buz tutmuş birisi için kışkırtıcı. Kötü haber: Giderek alışıyorum.

Yemek: Balık salata... Şarap bu gecelik de yasak. Her şey sağlıklı beslenme programına uygun. Diyeti, bir dilim cheese kek ile biraz esnetiyorum. Bu evin kuralı: Saat altıdan sonra kahve yok. Uyku kaçırırmış.

Zaten uyumuyorum, ne fark eder diyeceğim ama tartışmak yararsız. Havadan sudan konuşuyoruz. Artık enerjik bir dağcıya dönüşen doların nereye tırmandığını merak etmeyeceğim. Bu iş sonuçlanana kadar edebiyata paydos.

Gece yine uyku tutmuyor. Söylemiştim, bu işte kahvenin bir suçu yok. Pınar'ın kokusunu yandaki yastığa sıkıyorum. Beş dakika sonra vardığım sonuç: Faydasız. Kokuyla birlikte belimde bir bacak ve yumuşak bir sıcaklık olmadan uyumam zor.

Korktuğum ya da beklediğim, tanımlamakta kararsızım, başıma, daha doğrusu, yanıma saat ikide geliyor.

"Yine uyuyamamışsın..." Söyleyene bak! Sen de mi diyeceğim, dememe kalmadan dün gece yaptığı gibi yanıma uzanıyor. "Ne o! Koku mu sıktın?" Soruyu bitirmeden yarım bırakıp, ötekine geçiyor: "Pınar'ınki mi?"

"Alışık olduğum şartları oluşturmaya çalışıyorum."

---

1 Alexandre Dumas'ın aynı isimli romanının kahramanı.

2 Emily Brontë'nin, *Uğultulu Tepeler* adlı romanının erkek karakteri.

"Bu bahar kokusu... Benimkini bastıramaz." Ne yapacağım? Pınar'a, "Kış kokusu al," diyemeyeceğime göre... "Bilseydim..."

Uzatmamalıyım. "Bilemezdin," diyorum.

"Başka ne gerekiyor?" Ne için diye sormayacağım. Uyumam için olduğunu biliyorum. Koku tamam; sıcaklığını dokunmadan hissedebiliyorum. Bacağını istemeyeceğim. "Pınar'la nasıl uyurdun?"

"Ayağını..." Belimin üzerine demeyeceğim. O kısmı mahrem. "Ayağımın üzerine koyardı..." Bir şey söylemesine fırsat vermeden devam ediyorum: "Ya siz nasıl uyurdunuz?"

Kısa bir kararsızlık. Sınırda gezindiğimizi sanıyor ama farkında değil; o, sınırı geçti. Ben? Hâlâ direniyorum.

"O saçımı okşardı, ben de elini tutardım..."

"Yan yana, düzenli soluk almak... Bence bu yeterli..."

"Haklısın," diyor. Ardından özür diler gibi ekliyor: "Yalnız uyumak... Hâlâ alışamadım..."

"Ayrılığın en zor kısmı bu," diyecek, vazgeçiyor. Bakalım ben ne yapacağım? Yeniden uyuşturucu? İçki?

Dakikalar sonra kokuyla uyuşmuş, ritmik soluk sesiyle yatışmış, uykuya dalmak üzereyken ılık bir ayak ayaklarıma dokunuyor... Hayır, bu sadece bir tür simbiyotik yardımlaşma...

Hafifçe yana dönüp, elimi saçlarına götürüyorum... Bir kısa gün daha sona erdi.

Dördüncü Gün
(Uzun Günün Getirdikleri)

Sabah, üç gecenin en uzun uykusundan sonra yatakta yalnız uyanıyorum. Gülşah yok ama yastıkta başının izi, üzerimde kokusu, ayaklarımda bıraktığı ısı var. Acaba kaçta kalktı?

Merakla pencereye yürüyorum...

Yanılmamışım. Havuzda yüzüyor... Birden o korku verici düşünceyle irkiliyorum: Orada olsaydım...

Daha düşünce zihnimde sönmeden koşar adım banyoya giriyorum. Utanmazın tekiyim...

Kahvaltıda yalnızız, Gül daha uyanmamış. Masada buluştuğumuzda, Gülşah, "İyi uyudun," diyor. Gözlerine bakıyorum. Ekliyor: "Ben de."

Muayeneden sonra oturuyoruz. "Kendimi olabildiğince iyi hissediyorum," diyorum. "Uyumak sorunu çözdü."

Birbirimizi süzüyoruz. Sonunda aklından geçenleri seslendiriyor:

"Bu işi kendi başınıza halletmeye kararlı mısınız? Riskleri bir kez daha..."

Sert bir sesle sözünü kesiyorum: "Bir şey yapmadan beklersem çıldırırım..."

Çıldırmamdan korktuğunu sanmıyorum ama "Pekâlâ," diyor. "Ancak akşam yemeğine buraya geleceksiniz..."

Geceyi nerede geçireceğimi konuşmuyoruz. Yatak istirahati, ev hapsi bitti ve yasak kalktı. Bu saatte önemli olan bu.

Kapıda bekleyen emektar Toyota'ya, arka koltukta oturan Hüso'yu selamlayarak biniyorum. Zeynel bir şey söyleyecek oluyor. "O ceket bu iş bitene kadar orada oturacak ve kim binerse onu selamlayacak... Sen de dahil..." diyorum. Zeynel başını sallayarak susuyor. Ne düşünürse düşünsün! Bir şey daha söyleyecektim: "Tedarikli misin?"

Zeynel soruyu aptalca bulmuş gibi yana dönüp yüzüme bakıyor:

"Tabii tedarikliyim abi, artık boş gezer miyim? Sana da Hüso'nun Beretta'sını getirdim. Nasılsa temiz... Torpido gözünde."

Açıp bakıyorum. Kılıfsız Beretta! Şimdilik orada dursun. Kapağı kapatıyorum. Sıra sonraki soruda:

"Leyla'ya sordun mu, cenazeye neden gelmemiş?"

Zeynel, boş boş bakıyor. Sormamış.

Ev, Gülşah'ın dediği gibi temizlenmiş. Doğruca yatak odasına... Oda toplanmış, yatak düzeltilmiş. Dolaptan Pınar'ın montuyla, iki askı alıyorum.

Arabaya binerken elimdekilere az önceki gibi, boş boş bakan Zeynel'e açıklıyorum:

"Pınar! O da Hüso'nun yanına oturacak. Her zaman olduğu gibi..."

Zeynel'in konuşmasına izin vermeden, Pınar ve Hüso'yu askılara geçirip arka koltuğa yerleştiriyorum. Zeynel, ön koltuğa yerleşmemden sonra soruyor:

"Nereye?"

"Çınçın Bar'a..." Cebimden adresi çıkarıp uzatıyorum. "Al..."

Yine o boş bakışlar. "Abi barlar bu saatte açılmaz."

İnatçı herif! "İçki içmeye, müzik dinlemeye gitmiyoruz Zeynel... Bu barı temizleyen, açılmadan önce gelen, içki, malzeme, ıvır zıvır getiren birileri vardır değil mi?"

Yolda önce bir banka şubesinin önünde durup para çekiyoruz. Sonra da benzin alıyoruz. Zeynel arabaya bindiğinde şaşkın.

"Yuh abi! Benzin kaç para olmuş, haberin var mı? Hep Hüso alırdı, fiyatlardan kopmuşum."

Benzinden olmasa da kâğıttan var. Biraz iğneleyelim. Pınar'ı aratmayacağım:

"Sence neden artıyor?" Cevap yok. "Yoksa dış güçler mi yükseltiyor?"

"Yeğenin yerini mi alacaksın abi?"

İyi, meydanı boş bırakmayacağımı anladı. Zeynel, barın adresini telefonuna girdikten sonra, radyoyu açıyorum: Dünya kupası finallerinin yankıları; emekli amiraller davası...

"Sizinkiler ne kadar emekli amiral varsa hepsini yargılıyor Zeynel, farkında mısın? Nedense denizcilerden kimse hoşlanmıyor."

Zeynel, "Ben denizci değilim, jandarmayım," diyor. "Biz vatanseveriz; vatanın taşını da toprağını da severiz."

Ne diyebilirim? Mesela... Oğlum, vatanseverlik sadece taş, toprak sevmek değil. Birazını da insanlara ayırsana ya şu sevginin... Ya da milliyetçilik en yeteneksizimizin bile çalmayı becerdiği bir sazdır...

Bunları söylemiyor, aklımdan geçiriyorum...

Bar yakınlarında, zar zor bir yer bulup, arabayı park ediyoruz. Çınçın Bar, Beyoğlu'nun ara sokaklarından birisinde, üç-dört basamakla inilen, kokusu sokağa taşmış bir batakhane. Sadece bu görünüş bile Cem Solmaz hakkında fikir veriyor. Bu batakhanede sadece sürüngenler yaşayabilir.

Merdivenlerden inip zil mi, çan mı belirsiz şeyi çalıyorum... Otuza kadar bekliyorum: Kapı sağır. Geriye dönüyorum, Zeynel üç basamak yukarıda. Bu kez boş değil, "ben sana demedim mi..." der gibi bakıyor.

Yanına, sokak seviyesine çıkmadan, "Çeneni kapa," diyorum.

Zeynel, sanki başkasına demişim gibi üzerine alınmadan, "Gel abi, etrafa bakalım," diyor. "Belki konuşturacak birini buluruz."

Dediğini yapıp etrafa bakıyoruz. Otuz metre ötede, yan yana üç dükkân var: Küçük bir büfe, marketi andıran bir yer ve kepengi yeni açılmakta olan bir sandviççi. Saate bakıyorum. On buçuk. Bu semtte çalışma saatleri en az iki saat kaymış, gün, on ikiden sonra başlıyor olmalı.

İlk iki dükkândan pek de kibarca sayılmayacak bir biçimde baştan savulup, kapı dışarı ediliyoruz. Aradığımız o, Zeynel'in "birisi" diye tarif ettiği, konuşturacağımız adamı sandviççide buluyoruz. "Bulduğumuz biri", bir çırak! Aslında bu yaştaki birinin çoktan çıraklığı geçip düze çıkması, en azından yardımcı rütbesini almış olması gerekir ama önlüğü, görünüşü ve tabii daha kimse yokken dükkânı açmış, temizlik yapıyor olması, evet, ben çırağım diyor.

Yaklaşıp, adamla konuşmaya koyuluyoruz. Otuz metre ötedeki batakhanede çalışanlar hakkında bilgisi olmalı... Cem kimdir, nasıl bir adamdır, aslında bir arkadaşımızın düğünü var, canlı müzik yapacak birilerini arıyoruz gibi bir başlangıç yapıyoruz ama adamın anlattıklarımıza aldırdığı yok. Fakat çıkardığım iki yüz liraya aldırıyor. Cem'in fotoğrafına bakıp konuya giriyor; palavraya karnı tok, acelesi var gibi.

"Polis değilsiniz..."

Zeynel ne der bilmem ama bence bu, umut vaat eden bir başlangıç. Adamın parlayan gözleri ilerlememiz gereken yön hakkında bir fikir veriyor. Bir süre birbirimizi süzüyoruz. Sonra Zeynel'e dönüyorum. Adam mesajını verdi, sıra bizde: Ben parayı geri çekiyorum, Zeynel elini cebine atıp tomarı çıkarıyor.

"Tabii değiliz... Sen hiç bizim gibi para dağıtacak... hem de iki yüzer iki yüzer, polis gördün mü?"

Adam, gördüm ya da görmedim demeden bekliyor. Gözleri Zeynel'in elindeki destede. Başımla işaret edince Zeynel iki yüz liraları adamın eline aktarmaya başlıyor. Adam bin lirada konuşmaya başlıyor. Anlatacaklarını bitirinceye kadar da tam altı bin liramızı alıyor. Su katılmamış bir kazıkçı. Herhalde niyeti patronundan alamadığı zammı bizden kopartmak.

Altı bin liraya öğrendiklerimiz şunlar: Artiz Cem... yakışıklı olduğundan öyle diyorlar diye açıklıyor yaşlı çırak... bir ay önce işten atılmış. Neden? Bizimkine sorarsan, uyuşturucu satıcılığındanmış. "Bok herifin" tekiymiş, herkese borç takan, denk getirirse dolandıran artiz görünüşlü iflah olmaz bir kumarbazmış.

İflah olmaz bir kumarbaz! Kıdemli çırak, uyuşturucu dağıtıcılığının, borç takmaların nedeni "Hep kumar illeti abiler," di-

yor. Topal Şemsi de onu bu nedenle arıyormuş. Adamları tam üç kez buraya gelip onu sormuş. Ama artizin adresini bilen yok. Topal Şemsi? Güya kıraathanesi var ama gerçekte kahvenin arka tarafında "kumarhane işleten bir belalı".

"Peki bu Şemsi'yi nerede bulacağız?"

Soruyu duyar duymaz kart çırağın yine gözleri parlıyor. Sonra kımıldamadan beklemeye koyuluyor. Bu kez burun delikleri de genişledi. Para kokusu aldı. Allah doyursun. Zammı geçtim, bu gidişle adam bizden çarptıklarıyla kendi dükkânını açacak. Çaresiz başımı eğiyorum, Zeynel tekrar desteyi çıkarıyor.

Toplam rakam, on bini bulunca çırak Haliç'teki kahvehaneyi tarif ediyor. Haris herif! Beş kuruşumuz kalmadı.

Eh günah benden gitti. "Ben İstanbul doğumluyum," diyorum. "Ya sen, adın..."

Adını hatırlayamamış gibi susunca çırak kendini tutamıyor: "Muhittin."

Sorumu tamamlıyorum: "Sen nerelisin Muhittin?"

Çırak, "Ben de İstanbulluyum abi," diyor.

Telefonu cebimden çıkarıyorum. "Patronun adresini biliyor mu?" Adamın cevap vermesine fırsat vermeden yüzünün fotoğrafını çekiyorum. "O zaman Topal yarın seni aramaya geldiğinde kolayca bulacak hemşerim. Elinde..." telefonu işaret ediyorum, "adın ve fotoğrafın olacak, patron da nasılsa çok zorluk çıkarmadan adresi öter..."

Adamın yüzü kararıyor, yüzünden kopan karabulut bakışlarındaki o ateşi anında söndürüyor.

"Ama abi..."

İki dakika sonra arabaya yürürken paraları Zeynel'e geri veriyorum. Sayacak.

"İki bini hak etti," diyorum. "Aslında enflasyonu da hesaba katıp dört bin bırakmalıydık. İstanbul enflasyonu en az yüzde yüz."

Zeynel sekiz bini cebine koyup, "Bu topal herif belalı olmalı, baksana lafı bile yetti," diyor.

Uyanık... Konu enflasyona gelince hemen lafı çeviriyor. Hüso'ya öküz derdi ama Hüso kesinlikle ondan daha makuldü.

Peki, dediği gibi olsun. "Haliç'e inip, kahvenin önünden şöyle geçelim. Kısa bir keşif. Hıh?"

Zeynel başını eğiyor. Onayladı. Operasyon şefi o.

* * *

Haliç'e iniyoruz. Yine trafik. Kahveyi kolaylıkla buluyoruz. Önünden geçerken Zeynel mırıldanıyor:

"Abi, yoksa bu Muhittin bize yanlış adres mi verdi? Baksana, kapı, pencere kapalı."

Haklı. Günün bu saatinde ölü bir kahvehane! Ne oldu, herkes birden iş mi buldu?

"Anlaşılan kısa keşfi biraz uzatacağız," diyorum. "Önce Cem'in evine bir göz atalım mı?"

Elimde Pervin'in gönderdiği adres var, Zeynel'e uzatıyorum. Zeynel söylenerek adresi giriyor.

Siteyi bulmak kırk dakikamızı alıyor. Neredeyse öğlen olmak üzere. Kapıdaki güvenliği geçemiyoruz. "Başsağlığı ziyareti için geldik," dememiz de fayda etmiyor. Tabii ki kazayı hatırlıyorlar ama "Daire sahiplerinden davet talimatı olmadan içeriye taşıt almamız mümkün değil," diyor kapıdaki izbandut.

Arabayı dışarıda beş dakikalık bir mesafedeki bir sokağa bırakıp geri dönüyoruz. Ziyaret sebebini tekrarlayıp, güvenlik kulübesinin önünden geçip, siteye giriyoruz.

Yeni, bakımlı, geniş yeşil sahaları ve yürüyüş yolları olan, ağaçlıklı, lüks ve pahalı evlerin bulunduğu bir site. Cem'inkini kolaylıkla buluyoruz. Dört katlı apartmanlardan biri: C blok, kat 3, daire 6.

Şimdi sorun "Karısını nasıl sorgulayacağız?" sorusunda düğümleniyor. Bir fikrim var. Zeynel'e dönüyorum.

"Benim adım Uysal Tanır. Faruk Tanır'ın abisiyim. On iki yıldır Almanya'daydım, Seninki de Veysel Tanır... Adanalıyız, ikimiz akrabayız. Cem'in ölümünü duyduk, başsağlığına geldik." Zeynel boş boş bakıyor. Fikrimi anlamadı. "Sana dün özet geçmiştim ya. Faruk Tanır, üç yıl önce bu Cem'in o zamanki evinin terasından düşüp ölmüş."

Zeynel, Uysal adına itiraz edecek, ama sonra vazgeçiyor, "Ta-

mam Sadık Abi," diyor. "Şimdi hatırladım..." Ters ters suratına bakıyorum. Toparlıyor: "Uysal Abi."

Jandarmaların hafızası denizciler kadar iyi değil... C bloğun karşısındaki banka oturuyoruz. Binaya birisinin girmesini bekleyeceğiz. Hüso olsaydı, bu saate kesin "Acıktım komutan," diyerek mızıldanmaya başlar, Pınar da onunla dalga geçme şansını atlamazdı.

Beklediğimiz fırsat altı dakika sonra geliyor: Otuzlarında bir kadın, iki çocuk ve iki paketle, apartmanın önüne park eden arabadan iniyor. Zeynel'e işaret ediyorum. Zamanlamasını iyi ayarlaması gerek.

Kadın arabayı kilitleyip paketleri yerden alınca, Zeynel yerinden kalkıp apartmana doğru yürüyor. Çocuklarını önüne katıp girişe ulaşan kadın kilidi açtığında Zeynel de kapıya varıyor. Sıra bende, ayaklanıp adımlarımı açıyorum. Şimdi Zeynel'in bir denizci subayı gibi nazik olma zamanı:

Zeynel, kapının kanadını tutarak yana çekiliyor ve çocuklarının sağa sola kaçmasını engellemeye çalışan, hayatından bezmiş kadının ufaklıkları içeriye sokmasına yardım ediyor. Asansör kapısını aç! Açıyor ve kabin hareket edince de geriye dönüp, kapanan dış kapıyı tekrar açıyor.

"Karısının adı Aysel'miş..." Zeynel'in gözlerinde yine o boş bakışlar. Nereden mi bildim? Zili işaret ediyorum. "Daire 6: Aysel-Cem Solmaz yazıyor."

Üçüncü kata çıkıyoruz. Zili çalmadan fısıldıyorum: "Veysel."

Zeynel kısa bir duraklamanın ardından cevap veriyor: "Efendim Uysal Abi?"

Güzel. Zaten operasyon başladığında Zeynel'den dikkatlisi bulunmaz. Zili çalıyorum. Bakalım Aysel Hanım ne kadar konuşkan.

Kapıyı açan benden daha uzun boylu, İsveçli ya da Norveçli, sarı saçlı, gösterişli ve çok genç bir kadın. Ve bu tipik İskandinav kadını hamile; gözleri de muhtemelen ağlamaktan kıpkırmızı...

"Aysel Hanım?"

Kadın önce, "Ja," sonra, "İvet," diyor.

Kesin İskandinav! "Adım Uysal Tanır, bu bey de..." Yana çekilip Zeynel'i ortaya çıkarıyorum. "Kuzenim Veysel Tanır." Kadın merakla bizi süzüyor. "Kardeşim Faruk, Cem'in yakın arkadaşıydı... Size başsağlığı dilemek için geldik."

Kadın, başsağlığı lafını daha önce hiç duymamış gibi bir süre bize bakıyor. Sonra söyleyecek laf bulamadığından olacak yana çekiliyor... Bu, buyurun demek olmalı. Yüksekten bize yöneltilen bakışlar altında Zeynel'le içeriye giriyoruz... Salon, anlamsız denebilecek kadar geniş ve uzun antrenin sonundaki gösterişli kapının ardında olmalı.

Evet, salon o kapının ardında. Kadının arkasından içeriye giriyoruz. Ortalıkta çok az eşya var. İlk izlenim: Daha yerleşilmemiş ya da terk edilmeye hazırlanılan bir yer. Bahçeye bakan ön ve yan cephede yere kadar inen pencereler... Ortada iki deri koltuk. Koltukların karşısında geniş ekran, açık bir televizyon var. Televizyonun üstünde duvara asılı, hafif eğri duran bir gitaristin fotoğrafı. Fotoğraftaki adam, Cem olmalı. Gerçekten yakışıklı biri, boş yere artiz dememişler ona. Televizyonun iki yanında, birbirine yaslanmış, on beş belki de yirmi tane dikdörtgen, ambalajlı çerçeve... Peki, Aysel ne seyrediyormuş? Yabancı bir kanal.

Kadının sesi, incelemeyi sona erdiriyor: "Buyur! Ga zitten!"

Elinin işaretine bakıp, herhalde otur dedi deyip, oturuyoruz. Şivesini de duyunca kadının garip davranışlarının, televizyondaki dizinin sırrı tam olarak ortaya çıkıyor. Aysel, kadınların uzun boylu olduğu bir ülkeden yeni gelmiş, daha kelime haznesini genişletip, şivesini düzeltememiş biri.

Hamile sarışınla anlaşmak oldukça zor oluyor. Soruları çoğunlukla "ja"[1] ya da "nee"[2] ile geçiştiriyor. Yine de hikâyesini anlatmayı başarıyor: Üç buçuk yıl önce Belçika'da Cem'in bir turnesi sırasında, Brugge'de tanışmışlar. Aysel, aslen Hollanda vatandaşıymış, Maastricht steden'den[3] ama o sırada Belçika'daymış ve Artiz'in peşine takılıp, Avrupa turu yapmış. Bir-

1 Evet.

2 Hayır.

3 Şehir.

birlerine "asık" olmuşlar. O da Cem'in ardından İstanbul'a gelecekmiş ama pandemi yüzünden hemen gelememiş. Uçuş yasakları bitince hemen gelmiş: "Ben İstanbuul geldi." Birbirlerini çok seviyorlarmış. Karnına bakıyor: "seyy olunca" evlenmişler. Ama şimdi... Kadın sözlerinin burasında ağlamaya başlıyor.

Barbie bebeği andıran bir kadının bir köylü gibi gür ve çatlayan bir sesle ağlaması acıklı değil, korkutucu. Yan gözle Zeynel'e bakıyorum o da ürkmüş gibi duruyor.

Kadın kim olduğumuzun, neden böyle damdan düşer gibi kapısında bittiğimizin ve garip sorular sorduğumuzun üstünde durmuyor. Özetle, bizim hikâyeye inanmasını sağlamak için dil dökmemize de gerek kalmıyor. Zaten ne Faruk'u ne de fotoğrafını gösterdiğimiz Simge'yi tanıyor. Cem'in onlardan söz ettiğini de hatırlamıyor. Sadece, "Ben Jasmin biliyor," diyerek açıklıyor. Zaten kazanın olduğu o gece, "Ben doğuracak, Cem ev yok," diye, Jasmin, "soep"[4] yapıp getirmiş. Sabaha karşı, evin önündeki kaza haberini de uyandırıp, Aysel'e Yasemin vermiş, çünkü kendisi yemekten sonra uyuyakalmış: "Je minnaar is overleden..."[5] Haberi duyunca o da ölecek gibi olmuş...

Kesmesem Aysel susmayacak. "Jasmin yakında mı oturuyor... yaşıyor?" diye düzelterek soruyorum.

Aysel, "Ben bilmiyoor," diyor; ama Yasemin arada onlara uğrarmış. Onu sık sık bu civarda görürmüş.

Uzun boyu ilgiyi dağıtsa da güzel denebilecek, hamile ve yabancısı olduğu bir ülkede tek başına kalan, çaresiz genç bir kadın var karşımızda. Üstelik de doğumunun eli kulağında: Bugün değilse yarın...

Peki bundan sonra ne yapacak? "Moeder[6] gelecek, ben doğuracak, ev satacak, Brugge'de yaşayacak," diyor. "Brugge, Kuzey Venice," diye de ekliyor. Cem'in bilgisayarını bulamıyormuş, bulsaymış Brugge'de Cem'le birlikte çektirdikleri fotoğrafları gösterecekmiş. Sonra albüm yerine, tabanı gösterip, "Bu ev çok para," diye ekliyor.

---

4 Çorba.

5 Sevgilin öldü.

6 Anne.

Sıra zor sorularda. Topal Şemsi'yi tanıyor ya da adını duymuş mu?

"Şemsi okey... Toopal?" Topal'ın ne olduğunu anlatmak için yana dönüyorum. Zeynel ters ters baktıktan sonra topallayarak salonda turlamaya başlıyor: İki turun ardından Aysel nihayet sözcüğü buluyor ve bağırıyor: "kreuple..."

Öğrendiğimiz tek şey, evin çok para ettiği. Aslında sorsam, çocuğun kız mı yoksa erkek mi olduğunu da öğrenebilirim ama sormuyorum... Vedalaşma zamanı.

Zeynel, "Allah rahmet eylesin, Allah geride kalanlara uzun ömürler versin," diyecek oluyor. Aysel, sıkça duyduğundan olacak Allah'ı kolayca çözüyor ama sorun bu kez "rahmet"te ortaya çıkıyor.

Zeynel anlatmak için ne yapsın? Hiçbir şey yapmadan, bütün dileklerin yerini tutacağını bilerek gülümsüyor ve kendimizi dışarıya atıyoruz.

Zeynel sessiz. Ben de ona uyuyorum. Aramıza giren bu sessizlik arabaya kadar sürüyor. Bizimkiler arka koltukta. Selamlayıp arabaya biniyorum.

Zeynel'in sabrı içeriye girince tükeniyor: "Abi, Cem denilen herif nasıl olup da öyle bir daireye sahip oldu? Kumardan mı?"

Zeynel! Yine unuttu. "Önce bizimkileri selamla," diyorum. Yüzüme bakakalıyor. Varsın baksın, delirdiğimi düşünsün. Selamlıyor, selamladıktan sonra cevap veriyorum: "Sen elinde bir şey tutabilen kumarbaz gördün mü?" Zeynel, "Öyleyse," diyecek, ondan önce davranıyorum: "Cevap: Evet, böyle bir daireye sahip olması çok garip. Ama asıl garip olan..."

Zeynel, dokuza vardığımda kalan sabrını da tüketmiş gibi merakla soruyor:

"Ama asıl ne abi?"

"Daireyi bugüne kadar satmaması şaşırtıcı."

Zeynel, arabayı çalıştırırken ben Pervin'i arıyor ve Cem'in evinin adresini vererek evin değerini öğrenip öğrenemeyeceğini soruyorum. Kadın, önleyemediği bir kahkaha atıyor.

"Pardon Sadık Bey... Tabii öğrenebilirim. Bizim emlak danışmanımız, İstanbul'un en becerikli ofisi. Satın almayı mı düşü-

nüyorsunuz?"

Kadın gülmekte haklı. Ona bir şeyin mümkün olup olmadığını sormak, bir timsaha balık yiyebilir misin demekle eşanlamlı. Ona adım artık Uysal demiyorum. Desem, izahat gerekecek.

"Şimdi ne yapıyoruz abi?"

Caddeye çıkmak üzereyiz. Saat? İkiye geliyor. Daha vaktimiz var.

"Önce bir yer bulup ağzımıza bir şeyler atalım. Sonra şu Kreuple Şemsi'nin kıraathanesine bir de yakından bakalım."

* * *

Haliç'e varmak otuz beş, park yeri bulmak, neredeyse yirmi dakika sürüyor. Sonunda çaresiz olduğumuzu kabul eden Zeynel bir taksi durağının değnekçisini ikna ediyor. Emektarı sıranın en arkasına bırakıyoruz. Park ücreti tam beş yüz lira. Ne yapalım, enflasyon var! Böyle bakan adam, bozukluğu olmadığını söyleyerek altı yüz liranın tamamına el koyuyor. Yüz lira, İstanbul'da bozukluğa dönüşmüş. Bu kentteki enflasyon, tecrübeyle sabit, resmî rakamların üç misli...

Zeynel beni dinlemiyor. Sonunda söylenmekten vazgeçiyorum, torpido gözünden Beretta'yı alıp iniyorum.

Kahvenin önünde bizi bir sürpriz bekliyor. Açık kapı ve kapıda sigara içen bir adam. Tabii kapıdakine "bir adam" demek son derece yanıltıcı. Adam öyle şişman ki içine en az iki kişi sığar. Genişliği, kapı yüksekliğine erişen boyunun uzunluğunu bastırıyor. Bugün şansımız iri ve uzunlardan açıldı. Önce Aysel sonra bu şişko. Ama Aysel güzeldi. Bu? Gece ya da gündüz fark etmez, yanından geçmeyeceğin, görünce yolunu değiştireceğin türden bir yaratık.

Ben önde, arkamda Zeynel, adama yaklaşıyoruz. Üç adım kalınca, Şişko uyarıcı bir sesle tıslıyor:

"Ne istiyorsunuz?"

Soruya bak? Kahvede ne olursa onu: "Ben sade kahve alırım. Arkadaş öğleden sonra genellikle çay tercih eder," diyorum.

Şişko bir anlığına şaşırıyor ardından küfreder gibi konuşuyor:

"Kapalıyız ahbap... Hadi işinize."

"Arkandaki kapı açık," diyorum.

Adam kapının kanadını çekip, biraz kapatıyor: "Mühürlü görmüyor musun?" Mührü görmüyorum ama bant yerinde. Anlaşılan bu herif bandı koparıp, mührü sökmüş. "Basın... Yolunuza..."

Önce arkaya dönüp Zeynel'e bakıyorum, sonra sıra adamda: "Şemsi içeride mi?"

Adam duraklıyor. Garip, şaşkınlık kesinlikle bu şişkoya yakışıyor, yüzü sevimli bir hal alıyor. Ama kısa süren bir şaşkınlık bu. Şişko bir an kahvenin içine, sanki biri varmış gibi göz atıp, tekrar bize dönüyor.

"Siktirin gidin lan!"

Bu kez "gibi" yapmadı, açıkça küfretti. Yüzü belki sevimli ama dili için aynı şeyi söyleyemeyeceğim.

"Ben giderim ama arkadaşım biraz inatçıdır. Söylemedi deme, çay içmezse asabileşir."

Kenara çekiliyorum. İkna edemedim. Bundan sonrası Zeynel'in işi.

"Bana bak ayı! Biz siktirmiyoruz ama kenara çekilmezsen karnında kocaman bir delik açıp, ben senin belanı sikeceğim."

Adam Zeynel'in elindekini görüyor, iyice sevimli artık; utanmasam öpeceğim.

"Demiştim," diyorum Şişko'ya. "Bağırsaklarını kucaklamak istemiyorsan geri bas ve yavaş yavaş içeri gir!"

Gafil avlanan Şişko benim elimde beliren Beretta'yı da görünce, ikna oluyor, iki tabanca eşliğinde üçümüz birlikte içeriye giriyoruz.

Kahvehane loş ve bir süredir ısıtılmamış gibi soğuk. Loş olması iyi. Dışarıdan bakan içerisini göremeyecek.

Zeynel'in ardından kapıyı kapatıyorum. Adam, sandalyelerin bir kenara toplanmasıyla oluşan boşluğun ortasına gelince tıslama sırası bizimkinde: İtiraf etmeliyim: Zeynel hiç sevimli değil.

"Dur!.. Geri dön! Eller havaya!"

Adam durup geri dönüyor. Bir an korkuyla titriyorum. Yana açılan kolları ağaç dalları kadar kalın. Onları bir dakikadan daha uzun havada tutabilirse, ben de amuda kalkarım.

"Şemsi nerede?" Aslında nerede olduğu hakkında bir fikrim var: Muhtemelen sol taraftaki duvarda görünen kapının ardında. Tedbirli olmakta yarar var. Emri tekrarlayıp kapının yanına yürüyorum. "Çağır onu!"

Şişko kısa kararsızlığın ardından emre uyuyor: "Şemsi Abi..." Ardından avazı çıktığı kadar bağırıyor: "Abi, ziyaretçiler var."

Şişko'nun, sevimliliğinin maskelediği gerçek yüzünü ortaya çıkaran uyarının ardından her şey çok hızlı gelişip sonuçlanıyor:

Adam daha narası sona ermeden omzundaki dalı geriye savurarak Zeynel'e vurup bizimkini en az üç metre geriye fırlatıyor. Sonra Zeynel'e ne olduğuna bakmadan bana dönüyor. Ben sakinim, iş başa düştü diye düşünüyorum; adam elini ceketinin altına götürürken ateş ediyorum.

İlk mermi ıska... Bu kadar yakın mesafeden karavana! Demek yeterince sakin değilmişim. Adam, belki silahın sesini duymadığından, çünkü Beretta'nın susturucusu var, belki de karavana attığıma güvenerek, duraklamıyor. Tekrar ateş ediyorum.

Bu kez ıskalamadım! Şişko, zıpkın yemiş gibi sağ omzunu tutarak yana eğiliyor. Düşecek mi? Düşmüyor. Bir daha mı ateş etmeliyim?

Soruya cevap ararken, sorunu ayaklanan Zeynel çözüyor: Yüzü bir garip... galiba ağzı ve burnu kanıyor... iki adımda şişkoya yaklaşıp, kafasına tabancanın kabzasıyla vuruyor. Şişko bir an donup kalıyor, ardından boylu boyunca, kesilen bir ağaç gibi yere uzanıyor. Sanırım buna kapaklandı demek daha doğru olur. Kafatası kırılmadıysa bile kesin çatladı, çünkü kemik sesi buradan duyuldu.

Tam Zeynel'e ağzın burnun dağılmış diyeceğim, yandan, açık kanadın ardından bir ses yükseliyor.

"Kımıldama!.." Kararsız ayak sesleri. "Kimsin lan puşt?"

Zeynel ellerini kaldırıyor. Demek kanadın ardındaki adamın elinde silah var. Nefesim yine sıklaşıyor. Topal Şemsi! İninden çıktı mı? Yalnız mı? Sorular çoğalınca fark ediyorum. O da beni görmüyor. Sakin olmalıyım. Adam ortaya yürüyünceye kadar soluğumu tutuyorum. Kapının ardından ortaya çıkan adam orta boylu, zayıf biri ve topallamıyor.

Sıra bende. Adam dört adım atıp Zeynel'e iyice yaklaştığında kapı kanadının ardından çıkıyorum.

"Asıl sen kıpırdama... Kafana doğrultulmuş namlu var... At silahı. Yoksa o Şişko gibi seni de vururum. Söylemedi deme, mermiyi kafadan yersen, ölüm kesin."

Benimki durumu özetleyen uzun bir açıklama oldu ama içeriği tatminkâr: Adamın kararsızlığı kısa sürüyor. Silahını yere atıyor. Bundan sonrası Zeynel'e ait.

Beş dakika sonraki durum şu: Kahvenin kapısı kilitli. Ortadaki boşlukta, yerde, elleri tersten kelepçelenmiş iki kişi yatıyor. Şişko'yu bağlayıncaya kadar akla karayı seçtik. Adam hem baygın hem de iki ton. O halde bile kollarını bükmek iki dakikamızı aldı.

Kelepçeleme işi bitince gömleğini yırtıp yarasının üstüne bastırıyorum. Zeynel'le göz göze geliyoruz. Yüzü berbat.

"Merak etme, bu ayı kan kaybından ölmez abi. Göbeğinde en az yarım ton kan vardır."

Zeynel'in uzman görüşüne güvenmekten başka çare yok. Öteki çirozun cebini karıştırıyorum. Bu Topal Şemsi değil. Dümdüz Ahmet.

Ahmet'in kulağına eğiliyorum. "Bana bak Ahmet, şimdi, 'Tamam Şemsi Abi, hallettik,' diye bağıracaksın."

Çiroz, Beretta kasıklarına inince bülbül kesiliyor. Fısıltı, ince dudaklarında bir anda çığlığa dönüşüyor:

"Tamam Şemsi Abi! Hallettik!"

Bir... İki... Üç... On beşe kadar bekliyorum. Zeynel ayağa kalkıyor. Odaya girecek. Tek başına mı?

Hayır! Yerdeki çiroza bir tekme atıyor. Anladım: Önde Ahmet olacak. Adam ayaklanınca birlikte dans eder gibi yürüyerek aralık kapının öteki tarafına geçiyorlar. Bir, iki, üç... Zeynel'in sesi ona vardığımda geliyor.

"Tamam abi! Gel!"

Ne olur ne olmaz diye Beretta önde, ben arkada, içeriye giriyoruz. Gördüğüm manzara:

Öndeki bölümden daha geniş bir salon. En aşağı on yuvarlak masa. Çiroz yine yerde. Son derece gösterişli, muhtemelen an-

tika bir çalışma masası. Masanın ardında tekerlekli sandalyede oturan, çok zayıf, suratından en az üç hastalık akan bir adam. Şemsi bu olmalı. Ama Topal sıfatı eskiye ait olmalı. Artık adının önüne Topal değil, Sakat lafı gelmeli.

Şemsi, ifadesiz bir suratla sigara içiyor. Önünde de içki bardağı. Galiba viski. Sakinlik benim sıfatım olması gerekirken, iki adamından şişkonun omzu kırık, öteki önünde yerde yatar, üzerine iki namlu doğrultulmuşken bu Topal, baştan aşağı sükûnet.

Adamdan ders almalıyım... Derin bir soluk alıp, ellerimin titremesini kontrol etmeye çalışıyorum.

"Şemsi sensin herhalde..." Cevap vermeden devam: "Sana bir-iki sorumuz var."

Topal ya da Sakat, her kimse, ifadesiz bir yüzle beni süzüyor. Gözlerinde ne öfke ne de korku var. Aldırmazlık... Bakışlarında var olan sadece aldırmazlık... Belki biraz da "bırak da şu içkimi içeyim". Galiba hastalıklı olan, görünüşü değil ciğerleri.

"Artiz Cem'i neden öldürdün?" Soruyu hemen düzeltiyorum. Bu adam, bırak birisini öldürmeyi, tuvalete bile yalnız başına gidemez. "Öldürttün?"

"Artiz öldü mü? Nasıl?"

Adamın yüzü yine ifadesiz ama sesi buram buram merak kokuyor.

"Evvelsi gece..." Yerdeki çirozu işaret ediyorum: "Ya bu ya da dışarıdaki ayı onu sabaha karşı arabayla ezmiş... Zavallı karısının dokuz aylık hamile olduğunu biliyorsun değil mi?"

Adam elindeki bardağı önündeki altlığa dikkatlice yerleştiriyor. Masanın üzerindeki derinin ıslanmasından korkuyor olmalı. Sanki timsah derisiyle kaplı.

"Vay canına... Desene gitti bizim..." Cümlesini yarım bırakarak yenisine başlıyor. Yüz yine ifadesiz, ses öfkeli: "Bak bok herif, her kimsen aklına sok: Biz üç gündür gözaltındaydık. Gözaltı iki kez uzatıldı..."

Kapıda mühür, soğuk kahvehane... Doğru mu söylüyor?

"Sadece iki kişi misiniz?" Beretta'yla salonu işaret ediyorum: "Yani bu batakhaneyi sadece iki kişiyle mi döndürüyorsun?

Üçüncü ya da dördüncü adamın yok mu?" Ardından ekliyorum: "Belki bazıları motosikletlidir."

Şemsi tınmıyor. Yana eğiliyor, sandalyenin kolundaki kolu ittirince tekerlekli sandalye, mini bir araç gibi masanın arkasından çıkıyor. Zeynel silahı doğrultuyor.

Adamın Zeynel'e da aldırdığı yok. Yine aynı iltifatla başlıyor:

"Bak bok herif! O bok kovası kafana sok: Ben Artiz'i öldürtmedim... Öldürmek ne, onun kılına dokunanı doğduğuna pişman ederim."

Hoppala! Bu nasıl iş? Neler saçmalıyor bu adam? Hiç film seyretmedi mi?

"Sana borcu yok muydu?" Salonu gösteriyorum. "Burada dönen kumardan?"

"Var tabii. Onun için..."

Sözünü kesiyorum: "Çınçın Bar'a gidip onu aradığınızı, tehdit ettiğinizi biliyoruz..."

Adamın yüzü ilk kez değişiyor. İfadesine gülümseme diyebilir miyiz? Söze yine bok ile başlıyor:

"Bok herif, bana iyi bak. Bende altın yumurtlayan tavuğu kesecek surat var mı?" İş suratına kaldıysa, "Baktım, durumun berbat," diyeceğim, Topal devam ediyor: "Artiz, üç yıldır en çok sağdığımız enayi, geçim kaynağımız, anamız babamız sayılır..." Elini kafasına vuruyor: "Anlamadın mı? Tamam, borcu var ama o enayi borcuna sadıktır. Her seferinde ne yapar ne eder, öder."

Anası babası mı bilmem ama anlattıklarından Artiz'in, dediği gibi "tavuk" değil bir kaz olduğu anlaşılıyor... Göz göze geliyoruz: Bakışları sapsarı, sanki iltihaplı, bulaşıcı hastalık yüklü...

Adam iğrenç ama içimdeki buzda yeşeren bir his var: Katillerin ardındaki adam bu geberik topal değil!

Hayal kırıklığı! Oysa motosikletlileri, onlara emir verenleri yakaladığımızdan emindim. Düşünme zamanı: "Her seferinde," dedi. Ne demek istedi? Demek...

Sorum hazır: "Cem'i ne kadar sağdınız?"

Topal sanki ticari sırrı açıklamayacakmış gibi sessizleşiyor. Silahı gösteriyorum. Gülüyor ve dilinin pelesengi haline gelmiş sözleri tekrarlıyor:

"Bok herif, bu adamı silahla korkutacağını mı sandın? Üzerime kaç kez namlu doğrultuldu haberin var mı senin?"

Tabii ki yok. Ama hiç kimse korkusuz değildir. Onu nasıl ikna ederim? Belki... Masası gözüme takılıyor. Derisinin ıslanmamasına özen göstermiyor muydu?

Beretta'nın namlusunu antika parçasına çevirip ateş ediyorum. Tıslamanın ardında masanın ortasında kocaman bir delik beliriyor... Adama dönüyorum, titriyor ama sessiz. Kendi bilir, sıra arabasında.

Şemsi namlunun rotasını izleyerek üç saniye içinde tekerlekli sandalyesinin başına geleceği kestiriyor:

"Dur bok oğlu bok... Toplam yedi buçuk milyon..."

Islık, benden önce davranan Zeynel'den geliyor. Ben benimkini yutup soruyorum:

"Ne zaman sağdın bu parayı?"

Artık cevaplar hızlı: "Dedim ya! Üç yılda, üç defada..."

Neredeyse yıllık abonman aidatına bağlamışlar herifi. Ama bu enflasyonda bile, altı ile sekiz arası buçuk milyon az buz para değil. Sanırım biraz daha açıklama gerekecek.

"Artiz nereden buluyordu bu paraları?"

Adam, omuzlarını kaldırıyor: "Belki limiti yüksektir bankadan kredi çekiyordur, belki karısı zengindir... Ne bileyim ben?"

Karısı! Demek Aysel'den haberi yok. Beş artı iki buçuk milyon! Bir kere değil, iki kere değil, üç kez... Topal'a yaklaşıyorum. Silahı tekerlekli makinenin motoruna uzatıyorum:

"İki soru daha: Onu en son ne zaman gördün? Ve neler konuştunuz?"

Tekerlekli sandalye onun ayakları. Onlardan bir kez daha vazgeçemez:

Haklıyım. Topal mırıldanıyor: "Geçen hafta... 'Bana ay sonuna kadar izin ver,' dedi."

Doğru mu söylüyor. Göz göze geliyoruz. Doğru söylüyor. "Bu yılki aidat miktarı neydi?"

Topal, kısa bir kararsızlığın ardından milyonların adedini söylüyor: "Dokuz..."

Bu kez Zeynel'den önce ben ıslık çalıyorum. İnanılır gibi de-

ğil. Altın madeni mi buldu bu enayi kumarbaz? Nasıl ödeyecekti?

"Ne yazık ki bu sefer aidatı tahsil edemeyeceksin Topal..."

Şemsi birden kahkaha atıyor. "Topal hiç yaş tahtaya basar mı bok herif.. Kumar borcu tahsilde bırakılmaz... Yoksa itibarım ne olur?" Bakışıyoruz. Ne yapacak? Tahsilat için mezarına mı girecek? Cem dokuz milyonluk teminatı neyle vermiş olabilir... Sormama kalmadan, Topal tıslıyor: "Bok herif, masama yaptığını asla unutmayacağım..." Eliyle, sanki öyle yemin ediyormuş gibi, işaretparmağını büküp kafasına vuruyor: "Seni de bulacağım..."

Bok bulursun demeden Zeynel'e dönüyorum: "Gidiyoruz... Ama önce yüzünü temizle..."

Kapıyı çekip çıkıyoruz. Topal'ın listesindeki tek "bok herif" ben miyim yoksa sadece birisi miyim bilmiyorum. Bildiğim resmin netleşmeye başladığı. Her şey gün ışığına kavuşmak üzere.

Zeynel, ocakta yüzünü yıkarken ben yerde yatan şişkonun ellerini çözüyorum. Yarı baygın, kendine geldiğinde belki yarasına tampon yapar.

Taksi durağında değnekçi arabaya binerken yolumu kesiyor. Yüzünde soru işaretine dönüşmüş gözleri:

"Ahbap, o arabanın arkasında manken gibi duranlar ne? Vitrinden mi yürüttünüz?"

Başka zaman olsa ben de bu sersemin kafatasını parçalardım. Ama sakin olmaya söz verdim. Kendimi tutuyorum. Bizi soyanlarla ahbaplık etmiyoruz demek de var ama verilecek daha iyi bir cevap da var:

"Onlar arabanın hayaletleri," diyorum. "Bizi soyguncular dan koruyor."

Adam bir süre arka koltuğu süzüyor, sonra cebinden yüz lira çıkarıp uzatıyor:

"Bozukluk geldi."

Demek o da çocukluğunda hayalet görmüş...

* * *

Telefon, sessiz geçen yirmi dakikanın ardından çalıyor. Aslında beklediğim bir telefon bu: Geç bile kaldı. Ekrana bakmadan, Gülşah'ı bulacağımı bilerek, açıyorum.

"Sadık! Neredesiniz?"

Yemek saati geçti. Farkındayım ama gangster bozuntularını konuşturuyorduk diyemeyeceğim için, "İşimiz uzun sürdü," deyip, ardından önlem alıyorum: "Yemek yedik." Zeynel neden yalan söylediğimi merak ettiğinden olacak, yolu bırakıp bana bakıyor. Önüne dönmesini işaret ediyorum. "Eve dönüyoruz... Bu arada, adım Uysal, unuttun mu?"

Adıma aldıran yok. Bir sessizlik, ardından hayal kırıklığını gizlemeye çalışan soru:

"Öyle mi?" Belki de yanıldım, soru, hayal kırıklığını gizlemiyor... Yenisi düşüncelerimi bölüyor: "Ya yarın sabah? Kahvaltı?" Gülşah cevabımı beklemeden soruyu emre dönüştürüyor: "Konuşmamız gereken şeyler var. Saat 8..."

Tam olarak olmasa da "Anlaştık," diyorum.

Gülşah'ın telefon etmesinden önceki sessizliğin tekrar aramıza yerleşmesini Zeynel engelliyor:

"Yemek yiyecek miyiz, yoksa evde menemene mi talim edeceğiz?"

Arkaya dönüyorum: "Yine mi acıktın Hüso?"

Zeynel cevap veriyor: "Tabii acıktım abi... O bezelye arası patates püresi kimi keser?"

İnatçı adam, kafasını kessen, kumpir demeyecek. Kendi bilir... Benim yemeğe değil, düşünmeye ihtiyacım var. Gülşah'ın telefonundan öncesine dönüyorum.

"O da bulmuş olmalı..." Zeynel yine bana dönüyor. Bu gidişle kaza yapacağız. Hemen merakını gideriyorum: "İnek..." Yine önüne dönmedi! "Sağmak için," diyorum.

"Allah aşkına, lafını doğru dürüst söylesene abi. Ne bu böyle, taksit taksit?"

Haklı. Taksitten vazgeçip, hepsini peşinen söylüyorum:

"Topal, Cem Solmaz'ı üç yıl boyunca sağmış. Tam beş artı iki buçuk milyon... Öldürülmeseymiş, bir dokuz milyon daha sağacakmış. Ne eder? Tam on altı buçuk milyon..." Hâlâ anlamadı

mı? Sanırım altı ile sekizin arasındaki rakamı çıkaramadı. Neyse: "Cem bu parayı sağlayacak kadar şişkin bir inek değil. Yani, taksitleri birleştirirsek, şu sonuca varırız Zeynel badi: Cem'in de sağdığı bir ineği vardı. Hem de Jersey türü gibi." Zeynel, sormadan ekliyorum: "Süt, yani milyon verimi yüksek, besili bir inek."

Ayrıntılı açıklama sonrası Zeynel beni onaylıyor: "Artiz banka soymuyorsa, haklısın abi..." Bu kadar da değil, yorum da yapıyor: "Belki o inek, yetti artık dedi. Süt vermek yerine..."

Mümkün! "Belki öyle oldu," diyorum. "Şimdi sorun, o ineğin kim olduğunu bulmak! Tabii önce karnımızı doyurmalıyız." Zeynel'den önce davranıyorum: "Ama menemen yemek istemiyorum."

Pınar ve Hüso'yla vedalaşıp, arabayı eve bırakıyoruz. Sıra Çiko'yu Leyla'dan almakta. Neden cenazeye gelmediğini sormuyorum. Zeynel'in işini üstlenmeye niyetim yok. Çiko mutlu, o da bizimle birlikte yarım porsiyon döner yiyecek. Beş gün önce olsa, kalanını Hüso kendi porsiyonuna eklerdi.

Hava yağışlı değil ama soğuk. Yine Pınar'la Hüso'nun yeğlediği kebapçıya gidiyoruz. Haber buraya ulaşmış. Başsağlığı dileklerini kabul ediyoruz. Ben Pınar'ın her zamanki menüsünü, sade, bol tereyağlı dönerini istiyorum, Zeynel de Hüso'nun yoğurtlu kebabını seçiyor. Çiko kendi yarımından sonra, "ay çok sevimli" diye etraftan birkaç parça et daha koparıyor. Abartılan sevimlilik genellikle sonunda sevimsizliğe dönüşür. Ama bu Çiko için geçerli değil. O, sabahtan akşama sevimli olabilir.

Saat dokuz gibi eve dönüyoruz. Leyla orada... Evin önünde, sanki geziniyormuş gibi on beş metre sağa, on beş metre sola doğru kısa yürüyüşler yapıyor. Kapıda göz göze gelince niyetini anlıyorum: Niyeti, Çiko'yu gece koynuna almak.

Varsın alsın. Zeynel'i aşağıda bırakıp üst kata çıkıyorum. Divanda oturup, votka eşliğinde yarım saat Boğaz'ı seyrediyorum. Faydasız, her şey anı. Keşke gizlice yas tutabilsem, kendime bile göstermeden.

Saat onda telefon çalıyor. Gülşah! Açmıyorum. Çünkü... Telefon susuyor. Az sonra mesaj uyarısı geliyor. Yine Gülşah. Okumayacağım.

Ama yatağa uzanınca direncim kırılıyor. O keskin kokuyu, ayağımdaki o yumuşak sıcaklığı, güven veren soluk alışı özlediğimi hissediyorum. Rezil adamın tekiyim... Hayır, rezil değil, kadın şefkati olmadan varlığını sürdüremeyen, yalnızlığa dayanamayan bir zavallıyım...

Bu gece uyuyamayacağım. Haz vicdanı bastıracak kadar ağır, ruhtan daha ürpertici ve tende utançtan daha çabuk yayılan bir duygu. İçim buz tutmuş, ağlamayı beceremezken bile başını kaldırıyor...

Beşinci Gün
(Kördüğümün İlk İlmeği)

Gün, yine güneşin ilk ışığından önce başlıyor. Saat üç gibi sıçrayarak uyanıyorum, hayır, sadece bir hayal, rüya olmadığını biliyorum. Yanım boş, yastıkta alıştığım koku yok. Alıştığım koku hangisi? Pınar'ınki mi?..

Soruyu daha fazla uzatmıyor, olduğu yerde bırakıyorum. Çok soru merak, merak araştırma, araştırma keşif demektir. Ben Pınar'ın kokusunu özlüyorum.

Galiba kalkmalıyım. Yataklar tehlikeli... Nasılsa uyuyamayacağım.

Tuzağa dönüşen yatağı terk edip salona geçiyorum. Pencerenin önündeki öksüz divan artık tek kişilik. Boğaz bu saatte bile canlı. Telefonu açıyorum. Gülşah'ın mesajı:

"***Pervin seni geç olduğu için aramamış, araştırmasını istediğin daire ile ilgili bilgi bende. Aktarmak için aramıştım... Artık sabah, kahvaltıya geldiğinde... Saati sekiz kırk beş yapalım mı?***"

Timsah Pervin, tahmin ettiğim gibi davrandı: Ondan ne istersem, anında Gülşah'a haber veriyor... Telefonu yana bırakıyorum... Bir soru: Böyle yapmasını Gülşah istemiş olabilir mi? Cevap: İhtimal dahilinde. Ayrılmaya hazırlandığı, cinayete kurban giden asistanıyla ilişkisi nedeniyle adı skandala karışmak üze-

re olan geçici kocasının hareketlerini yakından izlemek istemesi, anlaşılır bir davranış. Kendini ve kızını korumak zorunda...

Burada bir kahkaha atıyorum: Muhtemelen bir gün bütün Köseoğlu mirasına sahip olacak kızı, on sekizine kadar benim soyadımı taşıyacak...

Salonun duvarlarından, öndeki camdan sekerek yankılanan ses beni durduruyor. Gülüyor muyum, yoksa böğürüyor muyum? Art arda soluklar alıyorum. İkinci soru: Gülşah'ın korumak istedikleri arasında ben de yer almış olabilir miyim?

Bu soruyu cevaplamıyorum. Sakinliğimi seviyorum. Artık ne doların değerini ne de romanı düşünüyorum.

Zeynel, saat sekizde geliyor. Daha güneşin doğmasına yarım saat var.

"Çay demleyeyim," deyince, yanımı işaret ediyorum.

"Birazdan kahvaltıya Gülşah'a gideceğim."

Yanıma oturuyor. Boğaz'a bakar bakmaz konuşmaya başlıyor. Onu anlıyorum: Herkesin anıları var:

"Biliyor musun abi, eğer bizim öküz ölmemeyi biraz daha becerebilseydi, onu eve sokacaktım. Geri zekâlım, Toyota'da gecelemekten vazgeçecekti..." Yüzüne bakıyorum. On yıl önce dağda pusuya düşürüldüğünden beri kapalı yerde uyuyamayan Hüso mu içeri girecekti? Zeynel, "Vallahi de billahi de abi," diyor. "Geçen hafta salı, yeğen, sağlık için deyip, onu parkta, eski talimlerdeki gibi koşturmuş, seninki akşam yemeğinden sonra koltukta yorgunluktan sızdı... Saat dörde kadar mışıl mışıl uyudu..."

"Ya sonra?" diyorum.

"Uyandı, gözünü açar açmaz böğürmeye başladı... Duymadınız mı?"

Duymadık. O zamanlar uykular dosttu. Hemen gözlerimize konuyordu. Hafifçe gülümseyip, başımı iki yana sallıyorum.

Hüso'nun bir çatının altında uyuyacağını kabullendikten sonraki on beş dakika boyunca yan yana, birbirimizin hiçbir zaman dillendirilmeyen dostluğunu hissederek, sessizce oturuyoruz. Ardından günün programını yapıyoruz: Ben Gülşah'a taksiyle gideceğim, o komşunun kızıyla Çiko'yu gezdirecek, saat on gibi de beni almaya gelecek.

Zeynel, iki yanlış bilgiyi düzeltiyor. Bir: Leyla, komşunun kızı değil, komşumuz Aylin Hanım'ın onunla birlikte yaşayan yaşlı annesinin bakıcısı. Sertifikalı hemşire... Yıllardır o iki kadınla birlikte olduğu için, artık kızları muamelesi görüyor. İki: Leyla, genç kız sayılmaz, tam kırk bir yaşında.

Sadece, "Peki," diyorum; cenazeye neden gelmediğini sor demeden.

Saat sekiz otuz sekizde Gülşah'tayım. Bugün onu daha da ince gösteren siyah bir elbisenin içinde. Öpmek üzere yanağını uzatırken açıklıyor.

"Öğleden sonra oldukça resmî bir toplantım var... Buket'ten sonra hepsine ben katılmak zorundayım..."

Onu pek dinlemiyorum. Yine bağımlısı olduğum kokusu ile meşgulüm. Neyse içeriden koşarak Gül geliyor da kafa karışıklığından kurtuluyorum. On beş dakika çocukla oynuyorum. O da annesi gibi kokuyor. Filipinli bakıcı gelip onu aldıktan sonra, sağlıklı bir tabak yapıp, kahvaltı için masaya geçiyoruz.

Gülşah pek beklemeden haberi veriyor: "Pervin, dün fiyatını sorduğun evin en az yirmi milyon lira edeceğini söyledi." Tepkimi bekliyor. İçimden ıslık çalmak geçiyor ama kendimi tutuyorum. Gülşah devam ediyor. Sesi şimdi meraklı: "Eğer o sitede ev satın almaya niyetliysen, fiyatlar bu mertebedeymiş. Ama bizim ajans, o daire ile ilgili olarak Pervin'e şunu söylemiş: 'O daireyi alamazsınız, çünkü daire, siteyi inşa edip satan şirketin elden çıkarmadığı bloklardan birisindeymiş.'"

Göz göze geliyoruz. Belki güzelliğine karşı koyabilmek mümkündür; zor olan etrafa yaydığı o şey: Kokusu, serinliği, gözlerinde istediğinde daha da parlaklaştırabildiği o ışıltısı. Aura denen şey bu mu?

Neyse, konuya dönmeliyim. "Ve o şirket?.."

"Yolgün İnşaat..." Gülşah benden önce davranıyor. "Evet, Simge Yolgün'ün ailesi..." Kahvesine uzanıyor. "Sen anlat bakalım, dün ne yaptınız? O dairenin ne önemi var?"

Durumu yakından izliyor... Peki: "İki ziyaret yaptık. Bir de kumarhane bastık..." Şaşıracak. Şaşırıyor. "Ne yaptığımız değil ne bulduğumuz önemli... Ancak raporu tamamlamak için bir

bilgiye daha ihtiyacım var..." Masanın üzerindeki telefonunu işaret ediyorum: "Pervin'i ara ve telefonu bana ver!"

Gülşah'ın kararsızlığı kısa sürüyor. Arayıp telefonu uzatıyor. Pekâlâ, o zaman ben de bir jest yapacağım. Hoparlörü açıp, bekliyorum. Telefon ilk çalışının ardından, sanki Pervin her an çalmasını bekliyormuş gibi, açılıyor:

Hızlı, yumuşak, dostluk vaat eden bir ses: "Günaydın doktor hanım. Nasılsınız bugün? Buyurun..."

Pervin'in su gibi akıp giden selamlamasına ben de hemen cevap veriyorum:

"Günaydın Pervin, ben..." Uysal demeden, "Sadık," diye devam ediyorum: "Doktor Hanım'la birlikteyiz..." Kadın, günaydın Sadık Bey diyecek ama şaşkınlığından yararlanarak devam ediyorum: "Dün sorduğum dairenin fiyatını öğrenmişsin, teşekkürler. Bugün senden bir şey daha araştırmanı istiyorum... Pendik'te kurulu, Turma Metal diye bir şirket var. Bu şirketin sahipleri ya da ortakları arasında acaba Yolgünler de yer alıyor mu? Belki ben de bulabilirim ama sana sormak daha kolayıma gitti..."

Pervin, faka basmanın şaşkınlığını atlatmış, hemen karşılık veriyor:

"Tabii ki Sadık Bey. Zevkle..."

Sesi Gülşah'a yöneldiğindeki kadar yumuşak ve dostça değil. Küçük uyarıyı ekliyorum:

"Genellikle erken uyumam... Onun için beni istediğin saatte arayabilirsin..." Sonra hak ettiği teşekkür: "Tekrar teşekkürler."

Eminim anlamıştır. Telefonu kapamadan Gülşah'a uzatıyorum. Ne de olsa onun telefonu.

Gülümseyerek alıyor: "Teşekkürler Pervin... On buçukta ofiste olacağım." Sıra bende. Dönüyor: "Şimdi kahvaltımızı bitirelim. Hava ılık, kahvemizi bahçede içeriz. Sen de dün yaptıklarınız size kalsın, bulduklarınızı anlatırsın."

"Anlaştık," diyorum.

Telefonum, on beş dakika sonra, kahvelerle birlikte ikinci tura başlayacakken çalıyor. Sürpriz: Pervin. Ekranı Gülşah'a gösterip, gülümsüyorum:

"Hem timsah hem de atmaca kadar hızlı..."

Konuşmamız "teşekkür ve rica ederim efendimler" dışında en fazla üç saniye sürüyor. Telefonu kapatınca merakla bekleyen Gülşah'a dönüyorum:

"Turma Metal'in en büyük ortağı yüzde elli beş ile, Yolgün Tersanesi'ymiş. Pervin'e öteki ortakları da araştır deseydim, onların da muhtemelen Yolgünler'le bir bağlantısı çıkardı..."

Gülşah çok kısa süre beni süzüyor: "Peki, daire, tersane... Bunlar ne demek?"

Cebimden katlanmış fotoğrafları çıkarıyorum. Artık özetleyebilirim:

"2019, pandemiden önceki sonbaharda, 13 Eylül sabaha karşı, yaşları otuzun altında dört genç..." İlk fotoğraf Cem'inki. "Cem Solmaz'ın evinin çatı katının terasında içki içiyorlardı. Muhtemelen uyuşturucu da alıyorlardı. Adlarını biliyorsun: Cem, Faruk, Simge ve Yasemin..." Gülşah, her fotoğrafı adlarıyla eşleştirerek başını eğiyor. Faruk'un fotoğrafını ayırıyorum. "Bu Faruk, saat dört gibi parapetin üzerine çıkıp, yürüyeceğim diye tutturuyor. Ötekilerin, 'Dur, yapma!' demelerine karşın, gösteriye devam ediyor ve çok geçmeden aşağıya düşüp, paramparça oluyor..." Fotoğrafları paltonun cebine koyuyorum. "Peki sonra ne oluyor? Cem'in, Yasemin'in ve Simge'nin neredeyse aynı ifadeyi vermesiyle olay, kaza sonucu ölüm olarak kapatılıyor."

Gülşah, "Buraya kadar olanı biliyorduk zaten," diyor.

"Haklısın," diyorum. "Dün ve bugün Pervin'den gelen bilgiler, 'oraya kadar olandan' yani bizim bildiklerimizden sonraki gelişmeler..." Ben durunca o da duruyor. Yüz yüze, göz göze yiz. Kokusu da burnumda. Dikkatim dağılmamalı. "O gece terastaki olayın birinci tanığı Yasemin, eğitimi ve hiç iş deneyimi olmamasına rağmen, Turma Metal gibi büyük sayılabilecek bir şirkette, olayı izleyen ekimde iş bulmuş. Hatta iki yıl içinde, koordinatörlük denilen şey her ne ise, oraya kadar yükselmiş. Diğer tanığımız Cem'se, aynı tarihte, bugün bedelinin yirmi milyon olduğunu öğrendiğimiz muhteşem bir dairede oturmaya hak kazanmış; katillerin bizimkiyle karıştırdığı o lanet

Audi A6 da cabası... Ama daha da önemlisi, Cem'in sonraki üç yıl boyunca, neredeyse sekiz milyona ulaşan kumar borcunu ödetecek bir hayırsever de bulmuş olması."

Gülşah elini uzatıp açık yakamı düzeltirken konuşuyor: "Cem ile Yasemin, Simge'nin babası Selim Yolgün'e, kızı o gece ne yaptıysa, onunla şantaj yapıyorlar... Bunu mu ima ediyorsun?"

Başımı eğiyorum. Tekrar yürüyebiliriz. "Cem'in organize ettiği kolektif ve uzun süreli bir şantaj süreci olmalı bu... Öldürülmeseydi konu, altı ile sekiz milyon arasındaki rakamla da kapanmayacaktı. Çünkü serserinin yine acilen dokuz milyona daha ihtiyacı vardı. Sanırım son yılın birikmiş kumar borcu... Dün bastığımız kumarhaneyi işleten herif pek endişeli değildi. Cem'in borcuna sadık olduğunu, bir hafta-on gün içinde parayı ödeyeceğine söz verdiğini, onu öldürmesi için bir nedeni olmadığını söyledi..." Biraz bekleyip ekliyorum. "Özetle Cem'in dokuz milyonu ödeyeceğine inanıyordu... Hatta emindi."

Gerisini Gülşah getiriyor. "Ama çekirge bu kez sıçrayamadı... Onu öldürdüler..."

"Evet ama ikinci denemede," diyorum. "İlk denemede bizimkileri katlettiler."

Bir süre konuşmadan yürüyoruz. "Eğer Cem kumar borcu yüzünden öldürülmediyse neden öldürüldü?" Cevabı benden önce kendisi veriyor: "Simge Yolgün!" Başımı eğiyorum: "Sence o 'anlamlı yüzü nedeniyle güzel olmasına gerek olmayan' kız acaba o gece bu kadar milyon liraya mâlolacak ne yaptı?"

"Bilmiyoruz. Ama o geceyle, yani Faruk'un ölümüyle ilgili olduğu açık gibi."

"Yani Faruk'un ölümü kaza değildi, ölümünün arkasında Simge mi var diyorsun? İyi de..."

Sözlerini bitiremiyor. İki saniye içinde başka bir mevsime, tropik bir ülkeye ait garip bir yağmur bütün suyunu üzerimize boca ediyor... İkimiz de koşmaya başlıyoruz; daha doğrusu o koşuyor, ben onu izliyorum. Üç adım sonra topuğu kırılıyor. Sendeliyor. Beline sarılıp onu tutuyorum.

Gülşah işaret edince, eve gitmek yerine, daha yakın olan üs-

tü ve yanları camla kaplı havuzun kapısını açıp, kendimizi içeriye atıyoruz. Selden kurtulduk... Bir seradayız sanki. İçerisi sıcak, camlar buğulu, Gülşah, ayakkabılarını çıkarıp girişin sağındaki dolaba yürüyor. Geri döndüğünde elinde iki havlu var.

Havlulara silinip, titreşen mavi suyun kenarındaki banka oturuyoruz. Havuzun suyunu değiştiren devridaim motorun vızıltısı, cam serayı döven yağmur damlalarının sesini bastırıyor. Gülşah'ın burnunun üzerinde bir su damlası kalmış. İşaretparmağım ile siliyorum.

Yapmamalıydım. Filmlerdeki gibi bir süre birbirimize bakıyoruz. Gözlerimi kaçırmalıyım:

"Evden otuz metre ötede sele kapılacaktık."

Gülşah, "Öyle," diyor. "Az önce ne düşünüyordun?"

"Az önce?"

Gülşah, ne kadar önce olduğunu söylemek yerine, "Seninle bir oyun oynayalım," diyor. Oyun mu? Ne oyunu? "Dürüstlük oyunu... İkimiz de beş dakika boyunca birbirimize sorduğumuz her soruya doğru cevap vereceğiz..." Hiç böyle bir oyun duymadım dememe kalmıyor. Gülşah açıklıyor: "Buket'le benim icat ettiğimiz bir oyun. Arada oynardık."

Saçmalığın dik âlâsı. "Birbirimize doğruyu söylediğimize nasıl inanacağız?"

Gülşah, "Sen söz verdiğin zaman asla kıvırtmaz, gerçeği söylermişsin," diyor. "Bu Buket'in aktardığı bilgi. O, insanlar hakkındaki yargılarında pek yanılmazdı." Ya sen? Aklımdan geçeni okuyor: "Ben Buket'in sözüne güveniyorum. Sana gelince, yakınımda olup, sana benim için referans verecek birisini tanımadığına göre, benim sözüme güveneceksin."

"Yakınında pek insan yok gibi," diyorum. "Belki Pervin."

Şakacı ama kesin bir tavırla tartışmayı sonlandırıyor: "Şansın yok, sözüme güveneceksin. Vee beş dakika başlıyor... Az önce burnumdaki damlayı sildikten sonra bana bakarken ne düşünüyordun?"

Soruyu soruş hızına bakılırsa bu duraksamadan sürdürülecek bir oyun. "Seni ilk gördüğüm ânı... Galiba üç yıl önce..." Merakla bakıyor: "Buket'in ofisinden çıkıyordum. Bana Contramal

yazmıştı, sense yanına girmek için sabırsızca bekliyordun..."

Hatırlamadı... "Peki. O anda ne düşündün?" Neyin peşinde? "Çabuk olalım, beklemek ve yan çizmek yok..."

"Rezzan'dan sonra gördüğüm en güzel yüzlü kadın..." Gülümsüyor. Alnında da bir damla var kaçırmışım. Hayır, onlara dokunmak daha da tehlikeli sonuç verebilir. Bu kez ondan önce davranıyorum: "Sense benim farkıma bile varmadın."

"Doğru. Ama içeri girer girmez Buket senden söz edince şaşırdım. Gözüme çarpmamıştın. Sanırım o yüzden Buket'in senden hayranlıkla söz etmesini garipsedim. Bana o akşam, senin için, 'Belki de hayatımda karşılaştığım en karmaşık kişilik,' dedi..." Gülüyor. Bana sorsalar, gülümsemesi neşeli değil, derim. "Bu Buket'in dilinde, bir erkeğe yöneltilebileceği en büyük iltifattır." Bitti mi? Bitmemiş. "Ama ikinci karşılaşmayı hatırlıyorum. İsmet Hala'da... Branşta..." Sesi heyecanla yükseliyor. "Arada bana bakıyordun. Kendimi mikroskobun altında hissetmiştim... O gün neler düşündün?"

"Solak olduğunu keşfettim, ki bu..."

Sözümü kesiyor. "Hadi... Biraz cömert ol. Sadece yüzüm, elim kolum mu?"

Neyin peşinde? "Ne istiyorsun?" Aslında cevabını kolaylaştırabilirim: "Betimleme mi?"

Omuzlarını kaldırıyor. "Neden olmasın? Herkesi, evdeki hizmetlileri, sokakta karşılaştığın insanları bile betimliyorsun. Benim için de dağarcığında en az bir cümle olmalı! O sabah en az üç kez göz göze geldiğimizi hatırlıyorum."

Pekâlâ, "Bakışları uzak bir hayalin resmini canlandıracak kadınlardan... Güzelliğini..." Söylemeli miyim? Göz göze geliyoruz. Oyunun kuralını hatırlatan bakışları o gizemli ışıkla yanıyor. "Ve dişiliğini gizlemeyen bir mahluk!"

Oyunun temposu ilk kez düşüyor. Kuralı koyan da uymayan da o. Sonunda konuşuyor. Ama sesi bu kez değişik: Düşünceli, koyu ve meraklı.

"Dün gece birlikte uyumak istedin mi?" Cümlesini hızla tamamlıyor: "Ben istedim... Bu soruya cevap vermek zorunda değilsin."

Zaten cevap vermeyecektim ama elinde iki şemsiye ile kapıdaki korumalardan biri belirince, ikimiz de susuyoruz.

Eve doğru giderken Gülşah altı ile sekiz arasının ne anlama geldiğini soruyor. Ona yediyi hayatımdan, dolayısıyla kelime haznemden çıkardığımı söylüyorum. Tabii yediyi parmaklarımla anlatarak...

* * *

Saat 10.45'te badileri selamlayıp, Toyota'ya biniyorum. Bizi o "doğruyu söyle bakalım" oyununu oynatmak için havuza tıkan yağmur dineli epeyce oldu.

"Kriz gelmiş, Nezahat Hanım'ı hastaneye götürmüşler, onun için..." Gülşah'ı düşüncelerimde bırakıp, Zeynel'e dönüyorum. Neden bahsediyor yine? "Leyla, o yüzden cenazeye gelememiş."

"Anladım," deyip, tekrar Gülşah'a dönüyorum.

Niyeti ne? Sadece betimleme mi? Belki de sevilmeden, övülmeden yaşayamayan kadınlardan. Güzelliği betimlemeyle mi doyuyor? Cyrano De Bergerac[1] mı arıyor? Yoksa... Ben Buket'in yerini doldduramam. Hafif bir kahkaha dudaklarımdan kurtuluyor.

"Bir şey mi oldu abi?" Başımı sallıyorum. "İyileşiyorsun."

Ne diyebilirim? Yo, iyileşmiyorum, içim hâlâ donuk mu? Başımı sallayıp, iyileştiğimi onaylıyorum. Galerinin adresini uzatıyorum. Galata Kulesi'nin oralarda bir yerde. Zeynel, arabanın kadranına iliştirdiği, her tarafa bükülüp kıvrılan kola yerleştirdiği telefonuna, dikkatle adresi giriyor.

Kısa incelemenin sonucu: "O sokağa giriş olamayabilir abi. Yakına bir yere park edip yürürüz." Anlaştık. Sorun yok, yürürüz, yağmur yağmasın da... Zeynel motoru çalıştırırken soruyor: "Bugünkü operasyon hakkında özet verecek misin?"

Doğru, vermeliyim. Gülşah'a anlattıklarımı Zeynel'e de tekrarlıyorum. Cem'in muhtemelen Simge Yolgün'e şantaj yaptığını ve babası, politikacı, iş insanı Selim Yolgün'den para sızdırdığını... Zeynel, "iş insanı" sözcüğünü ilk kez duyduğundan olacak, "iş hayvanı da mı var?" der gibi bakıyor... Bu ne-

1 Edmond Rostand'ın aynı isimli oyununun kahramanı.

denle Simge Yolgün'ü sorgulamaya gittiğimizi anlatıyorum. Zeynel de onaylıyor: Cem'in üç yıl boyunca Topal'a kaptırdığı para miktarını başkasından bulması imkânsız. Doğru bir tahmin diyor.

Yirmi beş dakika sonra Zeynel'in haritasının haklı olduğu ortaya çıkıyor. Sokak araç trafiğine kapalı. Arabayı, iki yüz metre kadar yukarıda, birbirinin üzerine yığılan apartmanlar arasına sıkışan dar boşluğu otoparka çeviren iki bıçkına bırakıyoruz. Zeynel, anahtarı teslim etmeden önce gençlerden iriyarı olanı yanına çağırıp, belindeki silahı gösteriyor. Niyetini, adamın nüfus kâğıdını alıp fotoğrafını çektiğinde anlıyorum. Toyota'nın ve tabii arkada oturan bizimkilerin, kaldırılıp götürülmesine karşı aklınca tedbir alıyor.

Galeri üç katlı, renove edilmiş, tüm cephesi siyaha boyanmış bir bina. O sıradaki çoğu açık renkli cepheleri olan binaların yanında, sağlamların arasında sırıtan çürük dişe benziyor. Yine de oldukça değerli bir mülk olmalı. Bu semt son yıllarda sanatçıların pek rağbet ettikleri bir yer. Demek, Simge Yolgün iyi para kazanıyor...

Daha düşüncem zihnimde sönmeden bunun aptalca bir varsayım olduğunu kabul ediyorum. Kadının para kazanmasına ne gerek var, soyadı muhtemelen bu sokağın tamamını satın alabilir.

Kapının üstünde bronz, çarmıha gerilmiş çıplak bir kadın heykelciği... Hayret, nasıl olmuş da bu kapı tokmağı bugüne kadar muhafazakâr aktivistlerimizin gözünden kaçmış? Elimi uzatınca yanda, parmakla bas işareti bulunan zili fark ediyorum.

"Bakalım fotoğrafında göründüğün kadar hüzünlü müsün Simge Yolgün?"

Zeynel, bana mı söyledin abi demeden, cephe boyası ve kapı tokmağı ile uyumlu sayılmayacak yumuşak, flörtöz bir kadın sesi duyuluyor:

"Simge Sanat Galerisi! Size nasıl yardımcı olabiliriz?"

Kadın, sorusunun aptalca olduğunun farkında mı? İnsan, bir ressamın adını taşıyan galeriye neden gelir?

"Tabii... Simge Yolgün tabloları için geldik."

"Randevunuz var mı?"

Şaşırıyorum. Kadının sesi birden yasaklayıcı bir tona dönüştü. Randevu da neyin nesi? Doktor muayenehanesi mi burası?

"Yok," diyorum.

Kısa bir kararsızlığın ardından aldatıcı ses ikinci soruyu soruyor:

"Kimin referansıyla geliyorsunuz?"

Anlaşıldı: Sanat galerisine değil, Merkez Bankası'na geldik. Kimin adı kapıyı açar? Hiçbir fikrim yok. Zeynel, sırtıma dokunuyor. Haklı, deneme sırası onda.

"Teşekkürler," diyorum kadına. "Yarın randevu alırız."

Diktafon mekanik bir sesle kapanıyor. "Maymuncuk ya da gaz kaçağı... Hangisi?"

"Maymuncuk daha garanti," diyorum Zeynel'e. "Kadın, belediyeyi de randevusuz içeri almaz."

Zeynel, paltosunun iç cebinden levye gibi metal bir çubuk çıkarıyor. Hoppala! Dünyanın neresinde bu nesneye maymuncuk derler? Bununla adam bile öldürebilirsin. Neyse, şimdi maymuncuk çeşitlerinin tartışılacağı zaman değil. Zeynel biraz daha çekilmemi işaret ediyor. Dediğini yapıyorum.

Zeynel, önce sokaktan geçen olup olmadığını kontrol ediyor, sonra kolayca, kilidin dilinin pervaza saplandığı yeri kanırtarak kanadı açıyor. Çok kolay oldu. Bu maymuncuk kilitle uğraşmıyor, sorunu kökten hallediyor.

Zeynel levyeyi paltosunun içine asarken, "Her kapı, kilidi kadar sağlamdır," diyor.

Böbürleniyor, aforizması da hazırmış; ama bana sorsalar, görünüşe aldanmamak lazım, kapı kofmuş derdim.

Yine de, "Eline sağlık," diyorum.

İçeriye sessizce girip, dört basamağı çıkarak, vitraylı geniş kapıdan salona süzülüyoruz. İlk düşünce: Tanrı'ya şükür, siyaha boyanmamış... Geniş, beyaz duvarlarıyla oldukça aydınlık görünen salonda kimse yok. İçeriye randevusuz adam almayan bizim Tatlı Ses, üst katta olmalı. İlginç olan, duvarlarda hiç tablo olmaması. Ortaya doğru iki adım atınca fark ediyorum: Duvarlarda göremediğimiz tablolar yerde, birbirlerine dayandırıla-

rak duvara yaslanmış. Onlarca... Hepsinin sırtları sanki bir yere teslim edilecekmiş gibi kâğıtla sarılmış.

Yakındaki sıraya yürüyorum. Birisinin ambalaj kâğıdı yırtılmış, süslü altın varaklı çerçeve dışarıya çıkmış... Varaklı çerçeve! Ben bunu nerede gördüm? Resim gözümün önünde beliriyor: Cem'in evinde...

"Siz..." Arkaya, sese dönüyoruz. Uzun sayılabilecek, simsiyah giysiler içindeki bizim Tatlı Ses, beyaz duvarın önünde ünlem işareti gibi bize bakıyor. Şimdi şaşkın. "Kimsiniz? Nasıl..."

Bağırmasından ya da birini çağırmasından önce üç adımda yanına varıyorum.

"Tam gidiyorduk ki, bir de ne görelim, kapı açıkmış."

Zeynel de yanıma gelince kadını çıktığı yere tıkıyoruz: Salonun sağ duvarında, adeta gizli bir kapıyla geçilen küçük bir oda, telefon ve sekreter masası... Parmağım dudaklarımda Simge'yi soruyorum. Kadın tereddüt edince Zeynel'e bakıyorum. Kadın o zaman neyi kastettiğimi anlıyor. O da parmağı ile işaret ediyor. Ama onunki sus değil, üst katta işareti.

Ben yukarı çıkıp Simge ile biraz sohbet edeceğim, o, Zeynel'le burada oturacak ve bekleyecek. Kadına, "Anlaştık mı?" diye soruyorum. Kadın başını eğiyor. Zeynel masadaki votka şişesini işaret edince de içkiyi çekmeceye koyup masasına oturuyor. Demek sesinin hafifliği, alkol buharındanmış.

İkinci kata çıkan merdivenler dar ve loş. Ama kat aydınlık. Geniş pencerelerdeki perdeler örtülmemiş. Alt kattaki salonun benzeri olan mekân bu katın tamamını kaplıyor. Duvarlar!

Sağdaki sağır duvardaki resimleri görünce donup kalıyorum. Beş tablo. Beşi de neredeyse birbirinin eşi: Yatakta yatan çıplak kızı seyreden bir adam... Kıza doğru eğilen adamların sırtları dönük, yüzleri görünmüyor ama kızların yüzü, yarı çıplak bedenleri o kadar canlı ki, sanki biraz sonra uyanıp sevgilisini öpecek...

Ya öteki duvar? Oradaki tablolar için tek şey söyleyebilirim: İrkiltici. Neredeyse simsiyah, tablodaki kadınların, bazıları ergenlik yaşında, yüzleri, bedenleri bozuk, kırık, esnemiş çizgilerle resmedilmiş. Şaşırtıcı: İkisi de aynı ressamın fırçasından

çıkmışsa, bu ne zıtlık. Zıtlık sadece renkler ya da yüzlerde değil. Çerçeveler de tamamen farklı. Kadınları resmeden tablolarınkiler, oymalı ve altın varak renginde...

Önce uyanmakta olan güzellere, sonra yan duvardaki iç karartıcı kızlara bakıyorum. Resimlerin altında kırık çizgilerden oluşan, stilize edilmiş iri bir S var. Hepsi Simge'nin. İyi de o nerede?

Üçüncü kat! Geriye dönüp merdivenlere yöneliyorum. Bu etap daha da karanlık. Ayaklarımın ucuna basarak basamaklardan yukarıya çıkmaya koyuluyorum. Üst kattan aşağıya koyu bir karanlık ve bir sopranonun söylediği dramatik bir arya akıyor. Karanlığın ve aryanın kaynağında yine o, geniş, yüksek ve vitraylarla kaplı, aşağıdakiler gibi bir kapı daha.

İçerisi karanlık. Ancak bir adım daha atınca yanıldığımı fark ediyorum. Hem de ne fark ediş!

Beş, en fazla altı metre ötedeki görüntü şu: Tavandan aşağıya ışık demeti gönderen iki spot ışığının altında, yarıyı da geçmiş, neredeyse tamamen çıplak bir kadın, yan tarafa yerleştirdiği boy aynasına bakarak, önündeki tuvale kendini resmediyor. Tuvaldeki bu kadın da siyah ve beyaza boyanmış. Koyu gölgeler, gölgeleri yırtan ışık çizgileri... Simge! Başkası olamaz...

Kadının, iki belki üç dakika boyunca, tepeden ona yöneltilmiş sahne ışıkları altında, aryaya eşlik ederek, aynadaki aksini resmetmesini izliyorum. Korkutucu... Hayır ürpertici, gotik bir atmosfer.

Sonunda iki kez, kısa kısa öksürüyorum: Haber veren, "Siz görmediniz ama ben buradayım," diyen bir öksürük bu.

Kadın, ağır hareketlerle geri dönüyor: "Sen de kimsin?"

"Biz..."

"Üçgen'den mi?"

Üçgen mi? Ne saçmalıyor? Göz göze geliyoruz. Alnına düşen saçları düz bir şekilde kesilmiş. Bedeni? Gelişmemiş bir kızınkini hatırlatsa da kışkırtıcı. Omzundan aşağı attığı tül yerine gömlek olsa, bir de altına dar, paçaları bileğinde pantolon giyse, Audrey Hepburn derdim.

"Konuşmak için..."

Bu garip, adeta grotesk durumu keskin, bambaşka bir sesin attığı histerik çığlık bölüyor.

"Hayır, kimseyle konuşmayacağım..."

Sakin olun, diyeceğim, kadın kımıldamama kalmadan, düşüp bayılıyor. Birbirimizi inceleme seansının sonu... Şaşkınım. Nasıl şaşırmayayım? Mekâna zorla, kapıyı kırarak girdik. Bir kişiyi etkisiz hale getirdik. Aşağıda Zeynel onu gözaltında tutuyor... Ben burada, beş-altı metre ötede, yerde, baygın yatan yarı çıplak bir kadını seyrediyorum. Neresinden bakarsanız bakın, sürreal bir durum.

Durum belki çok garip ama bu kadarla da sınırlı değil: Bu garipliğe on dakika içinde işlediğimiz, haneye tecavüzden, tehditle adam alıkoymaya, ırza geçme teşebbüsüne kadar gidebilecek bir dizi suç da eşlik ediyor.

Sonunda suç listesi yapmaktan vazgeçip, yere yığılan kadına yaklaşıyorum. Önce üzerine bir şey örtmeli... Solda, yarı aydınlık bir köşedeki koltukta bir şey var... Sabahlık. Sabahlığı kadının üstüne attıktan sonra, kucaklayıp onu koltuğa taşıyorum. Tüy gibi hafif.

Sıra uyandırmakta. Tokatlasam?

Tokatlamama gerek kalmadan kadın gözlerini açıyor: "Ne oldu? Neredeyim?.." Ardından yine o kaçınılmaz soru: "Siz de kimsiniz?"

Biraz şaşkın, biraz da meraklı ve rahatlamış, geriye çekiliyorum. Audrey ölmeyecek... Sesi değişmiş... Bakışları da öyle, tamamen farklı. Sanki başka bir kadın var karşımda. Bu iyi haber. Durumu biraz esneterek açıklayabilirim:

"Resim bakmaya gelmiştik... Randevumuz vardı..." Sonra "hayır, gerçek bu değil" der gibi, omzumu kaldırıp elimi sallıyorum. "Aslında daha çok sizinle konuşmak için gelmiştik..."

"Konuşmak mı?" Birden çıplak olduğunu fark ediyor. Toparlanıp yorgun bir sesle mırıldanıyor. "Şu sesi susturur musunuz lütfen! Dayanamıyorum!"

Ses! Aryayı demek istedi. Etrafı süzüyorum. Müziğin kaynağı aynanın arkasındaki masanın üzerinde duran antika gramofon!

Yürüyüp dalgalanarak dönen kolu plağın üzerinden kaldırıyorum. Yandaki karton kılıfının üzerinde Maria Callas'ın fotoğrafı ve sarı bir postiş var. André Chénier! Bu adı ilk kez duyuyorum. Plağı meyve tabağının yanına bırakıyorum.

Geri döndüğümde Simge'yi, karnına çektiği bacaklarına annesini kucaklarmış gibi sımsıkı sarılmış, koltuğun bir köşesine büzülmüş buluyorum. Az önce şeytansı bir görünüşü vardı, şimdi günahın biçim vermediği bir beden... Kapının önüne bırakılmış, çaresiz kedi yavrusu. Bu kadın gerçekten zıtlıklar kraliçesi...

"Handan nerede?"

Handan! Aşağıdaki votka demlenen Tatlı Ses olmalı. "Odasında arkadaşıma tablolar hakkında izahat veriyor..."

Açıklama kedi kıza yetiyor. Sesi şimdi öfkeli: "Benimle hangi konuda konuşmak istiyorsunuz?" Sanki üzerine atılacakmışım gibi bacaklarına sarılan kollarını çözüp, kemikleri fırlak omuzlarına doluyor. Bu kadının en az on kilo alması gerek. "Önce lütfen kim olduğunuzu belirtin!"

"Adım, Uysal Tanır," diyorum. Kadının yüzünde hiçbir şey kıpırdamıyor. Gözlerindeki o donuk korku da hareketsiz. "Faruk Tanır'ın abisi..."

Kolları çözülüyor, damarları fırlamış ayakları yere iniyor. Dizleri de kemikli. Açılan bacağını örtmeye kalkışmadan soruyor:

"Konuşmak istediğiniz konu tablolarım değil." Başımı eğerek onu onaylıyorum... Birden ayağa kalkıyor. Soyadı etki etmedi ama Faruk adı onda doping tesiri yarattı. Üç adımda gramofonun bulunduğu masaya yürüyüp bir muz alıyor. "Ne öğrenmek istiyorsunuz?"

"Öldüğü gece neler olduğunu... Faruk'un nasıl düştüğünü..."

Kadın kararlı adımlarla tam karşıma geliyor. Süt dökmüş kedi gitti, yerine sinsi bakışlı biri geldi.

"Polise gidin, onlardan bilgi alın..." Sanki muzu değil beni yiyecek. Ürperiyorum. Sanki bu, kadın mı yoksa ergenliğe ulaşmamış bir kız mı olduğu belirsiz yaratığın, çelimsiz bedeninin içinde tedirgin edici bir şey var. "Bu kadar yıl sonra şimdi mi merak ettiniz kardeşinizin başına geleni?"

Mantıklı bir soru: "Dört yıldır yurtdışındaydım..." Ne yapıyorum? Hep olmak istediğim işi: "Uzak yol kaptanlığı..."

Simge atılıyor: "Denizi, denizcileri bilirim... Siz kesinlikle denizci değilsiniz." İlk kez gülüyor: "Yüzme bildiğinizden bile emin değilim..." Üç saniye boyunca beni tepeden tırnağa süzüyor. "Bence hapisteydiniz..."

Hem mantıklı hem de keskin gözleri olan bir gözlemci. Hayal gücü de yerinde. Falcı mı? Yüzme bilmediğimi nereden anladı acaba?

Pekâlâ, biraz ciddi konulara girelim: "Polisin kazaen ölüm sonucuna vardığı soruşturma raporlarını okudum. İlginç şeyler var..." Ne diye sormayacak ama ben okuduğumda fark ettiğim ilginçliği söyleyeceğim: "İfadenizde, olay gecesi çok içki içtiğinizi söylemişsiniz... Nitekim kanınızda hem alkol hem de..."

Kadın bir adım daha atarak yakınlaşıyor. Ona pek uygun bir... İrkiliyorum: Sanırım şimdi karşımda salona girdiğimde gördüğüm o kadın var. Sözlerimi kesiyor. Sesi ve bakışları yine kalınlaştı:

"Polis her olasılığı inceledi. O tarihte biraz rahatsızdım... ilaç kullanıyordum. O gece içki de içince, çoğu şeyi bulanık bir perdenin..."

Söz kesme sırası bende: "Ama ifadeniz son derece düzgün. İntihar anını çok iyi anlatmışsınız. Aslında Cem, Yasemin ve siz... Üçünüz de konu Faruk'un düşmesine gelince aldığınız alkol ve uyuşturucuya rağmen her şeyi, nasıl olmuşsa ayrıntılı bir şekilde hatırlayıvermişsiniz. Okuyunca ne düşündüm biliyor musunuz? Bu üç kafadar ifadelerini polis gelmeden önce birlikte hazırladılar."

Verecek cevabı yok. Susuyor. İstediği kadar sussun, benim vaktim var. Sonunda pes ediyor:

"Onlar arkadaşım değillerdi. İlk kez o gece barda karşılaştık. İkisini de bir daha görmedim... Neyse, artık gitmeniz gerekiyor Uysal Bey."

Gideceğim de o kadar çabuk değil... "Önce sorularıma cevap verin!" Karşı koymasına kalmadan soruyorum. "Cem Solmaz'ı en son ne zaman gördünüz?" Kadın bir adım geriliyor.

Doğru yoldayım. "Boşuna inkâr etmeye kalkışmayın, söylediğinizin aksine, onunla ilişkiyi kesmediğinizi biliyorum..." Susuyor. "Dün Cem'in evinde sizin tablolarınızı gördüm. En az on adet. Aşağıdakiler gibi aynı biçimde, sarı özel kâğıtla paketlenmiş, çerçeveler de aynı... O da sizin Handan gibi onları duvara yaslamış..."

Simge, bir süre susuyor. Dudakları kıpırdıyor ama sesi çıkmıyor. İtiraf mı edecek? Hayır, tırtıllı bir sesle bağırmaya çalışıyor:

"Gid...in artık!"

Daha değil... "Tablolarınız bu enflasyonda kaça gidiyor? Bir milyon olsa, Cem'e en az on milyon lira vermiş oluyorsunuz. Yarım milyon desek, en az beş milyon..." Aldığı muzu yemeyecek. Eli aşağı iniyor. Artık kuşkum kalmadı. Tokadı atabilirim: "Cem o geceyle ilgili olarak size şantaj yapıyordu değil mi? Siz de bu kez babanızdan para istemek yerine, ona tablo verdiniz..." Belki bir tokat daha atabilirim: "Üç yıl önce üçünüzü de Selim Yolgün kurtardı... Öyle değil mi?"

Sesindeki tırtıl, hırıltılı bir kahkahaya dönüşüyor: "Hayır, alakası yok..."

Çok emin! Peki... "Cem'in öldüğünden, daha doğrusu öldürüldüğünden haberin var mı?"

Kadının yüzündeki her şey donuyor. Haberi yok mu yoksa... "Hayır... Hayır..."

Sözleri yarım kalıyor, elindeki muz yere düşüyor. Daha sonra kalbi sıkışmış gibi ellerini göğsüne götürüyor. Titremeye başladığında alnında beliren... fışkıran demek daha doğru... terleri fark ediyorum. Kışın ortasında neredeyse çıplakken insan neden terler? Soluk almakta zorlandığını da fark edince durum açıklığa kavuşuyor. Teşhisi koyabilirim: Siyah rengin ressamı, panik atak geçiriyor.

O paniklemiş olabilir ama ben sakinim. On yıl öncesinden, alt ranzada yatan kader arkadaşım Necmi'den antrenmanlıyım.

Simge'yi önce koltuğa oturtuyorum. "Yavaş yavaş, derin derin soluk alıp ver... Merak etme, birazdan geçecek. Burnundan nefes al... Ağzını büz... Atak geçiriyorsun..."

Ölmeyeceğini anlaması beş dakikasını alıyor. Yeniden konuşmayı başarması ise sekiz dakika. Dokuzuncu dakikada fısıltıyı andıran sesle yalvarıyor:

"Ne olur gidin! Handan'ı da... yukarı gönderin."

Yine değişti. O yavru kedi geri geldi. Koltuğa büzülen kadını süzüyorum. Daha da küçüldü. Ben? Bu kez sadece sakin değil, meraklıyım da.

Sabah Gülşah'a anlattıklarım artık varsayım değil. Karşımdaki garip kadının verdiği tepkinin nedeni açık. Kriz geçirdi çünkü Faruk'un ölümünde rolü var. Cem de bunu kullanarak ona üç yıldır şantaj yapıyor. Düşüncemi düzeltiyorum: Muhtemelen Cem'in tekrar tekrar sağdığı inek, bu zavallı değil, ünlü iş insanı, müstakbel politikacı, yakışıklı yatçı Selim Yolgün. Ya cinayet?

Karşımdaki bitkin kadına bakıyorum: Hayır, bu kadının sinirleri sinek öldürmeyi bile kaldıramaz. Durum ortada: İki taksitli cinayetler için şimdilik ünlü iş insanı Selim Yolgün'den başka aday görünmüyor.

Neyse... Bu kadar bilgi yeterli. Kediciğin dediği gibi, artık gidebiliriz.

Alt kata inince Tatlı Ses'i yukarı gönderiyorum. Çıkarken Zeynel kapı çerçevesini levyeyle olabildiği kadarıyla yerine oturtuyor.

Arabayı bıraktığımız yerde bulmak umuduyla yokuşu tırmanmaya koyuluyoruz.

Zeynel yarı yolda, "Memlekette şu paralılar var ya abi," diyor, "yeminle, hepsi geri zekâlı, başımıza ne geldiyse bunlar yüzünden..." Durup ona dönüyorum. Hayret, bizimki, dış güçlerden, komünistlerden, ayrımcı teröristlerden sonra yeni bir düşman mı keşfetti? "O boktan resimlere milyonlar veriyorlarmış... Handan Hatun, fiyatlarımız birle sekiz arasında değişiyor dedi... Bir galeri varmış, tonla para verip toptan alıyormuş bu marsık şeyleri..."

İçimden ıslık çalarak tekrar yürümeye koyuluyorum. Hangi manyak bu paraları verir. O sırada aklıma geliyor: Brugge'de yaşamayı hayal eden Aysel, belki oturduğu daireyi satamayacak

ama Simge'nin resimlerini toptan alan o galeriyi bulursa elindeki tabloları kolaylıkla paraya çevirebilir.

Acaba Cem de aynı olasılığı düşünmüş olabilir mi? O zaman Selim Yolgün'e şantaj yapmasına gerek kalmazdı...

Hayır, duvara yaslanmış, daha satılıp, asılmamış sanat, cepteki para kadar kullanışlı değil. O nedenle bu olasılığı göz ardı edeceğim.

"Her ihtimale karşı, nazikçe her iki hatunun da ceplerini aldım abi..." Zeynel'e dönüyorum. Pek sırıtmaz ama nedense bu kez sırıtıyor: "Handan biraz kaçıktı ama kafa dengiydi..." Göz de kırpıyor. "Bence bizi teşhis edemez..."

* * *

Hüso'nun iştahı ona miras kalmış olmalı, Zeynel, yarı yolda karnının acıktığını söylüyor. Hüso'dan tek farkı mızmızlanmaması. Peki ne yiyeceğiz? Bunlar için dünyada sadece üç yemek var: Pizza, kebap ve menemen. Beyefendi bugün hangisini seçecek?

Seçmiş bile, sormama kalmıyor. Kule'nin biraz altında bir kebapçı buluyoruz. Kebapları yerken birbirimize Simge ve Tatlı Ses Handan'dan öğrendiklerimizi özet geçiyoruz. Önce o: Simge üçüncü kattan neredeyse hiç aşağıya inmiyormuş. Orada resim yapıyor, orada uyuyormuş... Yemekleri haftada üç gün dışarıdan bir catering şirketinden geliyor, Handan da ısıtıp ya da öyle, tepsilere koyup Simge'ye çıkarıyormuş. Ondan başkasının... o da günde sadece üç kez... üçüncü kata çıkması yasakmış!

"Kadın köstebek sanki," diyorum.

"Bence Handan Hatun da onu garip buluyor abi. Simge Hatun dengesizmiş: Bazen yumuşak bazen sert... Herhalde maaş iyi, iş dersen yok gibi, geleni randevun yok diye geri postalıyor... Kadın bir de rahatça votkasını demleniyor, niye dert etsin? Laf lafı açınca o da Simge Hatun'u çekiştirdi. Bazı günler, Handan Hatun işe geldiğinde, seninki galeride olmuyormuş... 'Kesin gizli gizli birisiyle buluşuyor,' dedi. Her seferinde sanki üzerinden bir manga adam geçmiş gibi, yorgun argın, leş vaziyette dönüyormuş."

Pınar olsaydı, Zeynel'in dudaklarına kesin biber sürerdi. Ama kadınla dost olması iyi haber, bu, dediği gibi Tatlı Ses'in ağzını sıkı tutacağına işaret... Daha anlatacak, cebimden fotoğrafı çıkarıp sözünü kesiyorum.

"Sıra bu kadında... Yasemin Yapraklı. Faruk'un ölümünde Simge'nin ne rolü var, bize ancak o söyleyebilir. Geriye kalan tek görgü şahidi o... Tabii o da Cem'le birlikte hareket ediyor olabilir. Baksana, hanımefendi kocaman şirketin koordinatörü olmuş..."

Ne yapabiliriz? Ona direkt ulaşacak bir telefon? Nasıl bulabiliriz? Kimden alabiliriz? Şirket merkezine mi gitmemiz gerekiyor? Soruları tabii ki Zeynel'e sormuyorum. Yapılacak bir tek şey var: Meseleyi Timsah'a havale etmek.

Pervin telefonu hemen açıyor.

"Günaydın Pervin!"

Kadın hızlı konuşmasıyla cevap veriyor: "Günaydın Sadık Bey. Buyurun, size nasıl yardımcı olabilirim?"

Yardımcı olmak... Doğru tespit. Hemen konuyu özetliyorum:

"Dün araştırdığın Yasemin Yapraklı'ya, araya kimse girmeden, nasıl ulaşırım? İstediğim direkt numarası ya da cep telefonu. Biliyorsun çalıştığı işyeri Gebze'de... Oraya gitmek zor..."

Konuşma bitince Zeynel'e dönüyorum. Neredeyse metal tabağı yalayacak. Kesin: Hüso'nun ruhu ne cennete ne de cehenneme gitti, bence karşımdaki adamın içine girdi.

"Bittiyse hesabı iste de gidelim."

Hesap gelince Zeynel'in gözleri fal taşı gibi açılıyor. "Yuh! Ne bu? Bütün danayı mı yedik?"

Kendi kaşındı: "Haberin yok mu? Kabzımallardan sonra artık kebapçıların da dış güçlerle ittifak yaptığı söyleniyor."

O küfrediyor, ben kalkıp dışarıya çıkıyorum. Hava o kadar soğuk değil ama nem makul soğuğu iliklere kadar taşıyor. Zeynel gelince, ağlama umudumdan söz etmeden, "Zincirlikuyu'ya gidip bir bakalım," diyorum. "Kabirleri bitirmişlerdir."

"İyi düşündün abi."

Otopark ücreti bir porsiyon kebapla karşılaştırıldığında ba-

yağı makul. Herhalde Zeynel'in teşhir ettiği silaha borçluyuz bunu. Bizimkileri selamlayıp arabaya biniyoruz.

Yol boyunca sürdürdüğümüz konuşmanın konusu, Arjantin'in şampiyonluğu ile sona eren dünya kupası. Zeynel ilk turdan itibaren Fas'ın kazanmasını istiyormuş, Fransa'ya eleninince takip etmeyi bırakmış. Zaten Hüso ile izlemek de zevkli olmuyormuş. Öküz, televizyon karşısında dalıp dalıp, sonra da nara atarak uyanıyormuş... Ama Fransa'yı ağlattığı için Arjantin'e sevinmiş... Ama çok da değil. Çünkü Arjantin de Müslüman değilmiş.

"Ya sen abi?"

"Hırvatistan," diyorum. Zeynel ne alaka diye bakınca, "Yeğeniniz Hırvatları tutuyordu..." Niyetim yok ama yine de kendimi tutamadan kahkaha atıyorum: "Hırvat erkekleri çok yakışıklı oluyorlarmış..."

Zeynel gülmüyor, kafayı iki yana sallayıp, "Bu gençler," diyor.

Evet haklı: Pınar dünyanın en genç kadınıydı, şimdi dünyanın en genç ölüsü...

Saat üç buçukta Pınar ve Hüso'nun yanındayız. Tahmin ettiğimiz gibi. İki kabir de bitmiş. Her ikisinin de üstü çiçeklerle bezeli. Gösterişli değil ama granitin kullanımı hem şeklin sade güzelliğini hem de yapıların kalitesini ortaya koyuyor. Bunun için Emin Bey'e, yardımcısına teşekkür borçluyuz.

Zeynel'le anlaşıyoruz, yarım saat sonra yer değiştireceğiz. Ben Pınar'ın ayakucuna oturuyorum, o da Hüso'nunkine geçiyor. Durumda değişiklik yok. O hemen gizleye gizleye ağlamaya başlıyor, bende tek damla yok... Acaba az mı su içiyorum. Denk getirip Gülşah'a sorabilirim: Bu gözyaşı bezlerini çalıştırmak için ne yapmalı? Neyse daha yarım saatim var. Denemeye devam...

Beş dakika sonra, bezleri daha anılarla kışkırtmaya çalışırken telefon çalıyor. Timsah:

"Sadık Bey, Yasemin Yapraklı'nın hem iş numarasını hem de şahsi cep telefonunu WhatsApp'la gönderdim..." Bu kadının adı Timsah, soyadı Atmaca olsun... Ya da Doğan. Hangisi daha hızlıysa. Nasıl bulmuş? "Bizim deneyimli *head hunter*larımız var Sadık Bey."

Zeynel'e dönüyorum. Ağlamaya mola verecek: "Pervin'in kelle avcıları Yasemin'in numaraları ele geçirmiş."

Zeynel, kelle avcıları da ne demeden önce davranıyorum. İlk olarak iş hattı... O da bir cep telefonu! Numarayı çeviriyorum. Sert denmese de kendine güvenen, sanırım mezzosoprano bir ses, telefonu açıyor:

"Yasemin..."

Acele etmeliyim. "İyi günler Yasemin Hanım. Ben Uysal Tanır... Eski arkadaşınız Faruk Tanır'ın abisi... Uzun süredir yurtdışındaydım, geçen hafta döndüm. Sizinle konuşmak..."

Kadın sözlerimi kesiyor. Ses şimdi bayağı şaşkın: "Hangi konuda?"

"Faruk'un ölümü hakkında. Polis her ne kadar kaza diyorsa da..."

Kısa bir sessizlik. Acaba Faruk'u ne kadar yakından tanıyordu? Kardeşinin olup olmadığını bilmediğimden merak ediyorum.

"Bu numarayı nereden buldunuz? Bu hat sadece yönetici iletişimi içindir. Meşgul edemeyiz..."

Atılıyorum: "Sadece..."

Ses şimdi kontraltoya kayıyor ama hâlâ şaşkın: "Bakın! Sizinle şimdi konuşamam. Sekreterimden randevu alın..."

Daha "alın" bitmeden telefon çat diye kapanıyor. Merakla bekleyen Zeynel'e dönüyorum:

"Belli etmemeye çalıştı ama telaşlandı... Şimdi yuvasına bir çomak daha sokalım."

Bu kez sıra cep telefonunda. Yasemin, telefonu ancak vazgeçmeyeceğimi anladığında açıyor. "Alo"su kısık ve ürkek.

"Alo?.."

"Dediğim gibi bana o geceyi anlatmak zorundasınız... Cem'in ölümü de kaza olarak kapatılacak değil mi?"

Ses titriyor: "Kimsiniz siz? Numaralarımı nereden buldunuz?"

"Nereden bulduğumun ne önemi var? Önemli olan..."

"Haftaya arayın. Bu akşam şehir dışına çıkıyorum."

Bu telefon da kapanıyor. Bunu bekliyordum. Şimdi cevaplandırmamız gereken soru şu: Ona nasıl ulaşacağız? Mutlaka bir

yolunu bulmalıyız. Çünkü artık yüz yüze konuşmamız şart. Bir daha telefonlarını açmaz. Hem telefonda birini ne kadar sıkıştırabilirsin ki?

Ama şu anda yapmamız gereken, badileri selamlamak. Yirmi dakika sonra Zeynel'le yer değiştiriyoruz. Kızaran gözlerine imrenerek bakıyorum. Bende değişiklik yok: İçimdeki o buz engel...

Saat beşi çeyrek geçe, eve dönerken Gülşah arıyor. Sesi yorgun ve gergin. Kötü bir gün geçirmiş. Özel hastaneler birliği hiçbir önerisini kabul etmemiş. "Sosyal Sağlık Hizmeti" tanımı midelerini bulandırıyormuş. Üstüne, Tabipler Birliği heyetinin cezaevi ziyareti yine geri çevrilmiş.

Sonunda, "Siz ne yaptınız?" diye soruyor.

Timsah Atmaca anlatmıştır ama ben yine de kısaca bir özet geçiyorum:

"Sabah yaptığım kurgu doğrulandı. Eğer Yasemin'le de konuşabilirsek, her şeyin Simge ve Selim Yolgün'le ilgili olduğunu ona da onaylattıracağız."

Sonra sıra mezarlar konusuna geliyor. Ortaya çıkan kabirler ve yenilenmiş çiçekler için ona, Emin Bey'e ve yardımcısına teşekkür ettiğimizi söyleyip bekliyorum. O da bekliyor. Gergin bir süre: Dokuza kadar... Güzel, atlattık: İkimiz de birbirimizi davet etmiyoruz.

Telefonu kapatınca Zeynel, "Gülşah Abla'dan Allah razı olsun, bu aralar seninle..."; sonra düzeltiyor, "bizimle çok ilgili," diyor.

Sen de Leyla ile ilgilisin desem... Aslında derim ama demiyorum. Hava kararda. Akşam yemeğini geçiştirmeye karar veriyoruz. Niyetim daha sonra biraz içmek. Kim bilir, belki votkayla uyurum.

Votka fikri umut verici. Yana, Zeynel'e dönüyorum. O da bana bakıyor... O söylemese de niyetini biliyorum: Leyla'yla, Çiko'yu bahane ederek, kıyıda yürüyecek.

Peynirli sandviç; çoktandır yememiştim. Özlemişim... Ardından divanda oturarak buzlu votka seansı başlıyor. Birinci, rahatlatıcı, hiçbir şey düşünmüyorum. İkinci kadehte, o müziği

hatırlıyorum: Simge'nin rüyadan uyanır gibi kendine geldiğinde, ilk kez duyuyormuş gibi şaşırıp, tepki gösterdiği o aryayı. Üçüncü kadeh, her şeyi unutturuyor... Önce Yasemin, ardından Selim Yolgün... Yarınki operasyon programı bu.

Umudum dördüncü kadehte: Yine uyuyamazsam, beşinciyi de içeceğim. En azından sızarım...

* * *

Beşinci kadehten ne kadar sonra uyandım, saat kaç, bilmiyorum. Yatak odasında, yataktayım. Buraya kaçıncı kadehte geldim? O konuda da bir fikrim yok. Votkada belleğim genellikle beşinciden sonra kapanıyor... Küfredeceğim. Neden uyandım ki?

Tıkırtı... Tıkırtı yüzünden uyandım... Odada biri var... Silah, sıçrayacağım, kaslar itaat etmiyor... En az altı kadeh içmiş olmalıyım. Bağırsam, Zeynel duyar mı? Başımı çevirmeye çalışıyorum. Faydasız...

"Benim..."

O? Bir bıçak yutuyorum. Pınar değil...

Sonunda sıçrayabiliyorum. Bacaklarıma, kollarıma, boynuma binen ağırlık kayboluyor. O zaman fark ediyorum: Her şey bir-iki saniye sürmüş olmalı... Zaten içim dışım buzla kaplıyken, bir de donup kalmak denilen durumu yaşadım... Yaklaşınca kavrıyorum: Beni uyandıran tıkırtılar değil, o ısı saçan kokuydu.

"Sensin..."

Gülşah fısıldıyor: "Benim..."

Ses dalgalanıyor, gölge şekil değiştiriyor. Bir süre sonra çözüyorum: Soyunuyor. Yatağa girecek!

"Ne yapıyorsun?"

"Uyumak istiyorum... Ne yazık ki yeterince içemiyorum. Midem seninki gibi değil, iki kadehten fazlasını reddediyor."

Deli bu kadın. Mırıldanıyorum: "Yastığın altında tabanca olsa, seni vurabilirdim..." Soyunmuş, şimdi giyiniyor. "İçeri nasıl girdin?"

Komik bir şey söylemişim gibi gülüyor: "Bu evin anahta-

rı tam on altı yıldır anahtarlığımda durur... Hiç çıkarmadım." Doğru, unuttum. Ev onun... Yatağın içine giriyor. "Hadi sen de soyun! Üstündekilerle uyumuşsun..."

Uyumadım, sızdım. Ama nasıl uyumayı başardığımı açıklamaya, hatta şaşırmaya vakit yok. Saçmalık, çok hızlı gelişiyor.

Kokusu yoğunlaşınca ayılma süreci tamamlanıyor. Dediği gibi yorganın üstündeyim, üşümüşüm.

Saat kaç acaba? Kaçsa kaç, önemli olan saatin kaç olduğu değil, gecenin bir yarısında yatağımdaki kadının soyunmamı istemesi... Altı kadehten sonra tartışacak değilim... Çık git de diyemem, ev onun...

Soyunup yorganın altına giriyorum... Bir süre konuşmuyoruz. Sonunda o mırıldanıyor:

"Sabahki oyun yarım kalmıştı, o seansı bitireceğiz... Her ne kadar sana, cevap vermek zorunda değilsin desem de şimdi soruyu cevaplandırırsan memnun olurum..."

"Memnun olurum" cevapla demenin kibarcası. "Soru neydi?" gibi kaçamak yollara sapmak için de vakit geç.

"Dün gece ben de senin gibi uyuyamadım..." Beklediği cevabı ekliyorum: "Birlikte uyumak isterdim."

"Güzel! O zaman kim arkasını dönecek, karar verelim..." Karar vermeyeceğiz, çünkü o karar verilmiş bile: "İstersen sen dön!"

Arkamı dönüyorum. Bu daha iyi bir seçim. Kokusundan biraz uzaklaşacağım... Bir süre sessizce yatıyoruz. Ne yapacak? Elini belime, ayağını ayaklarımın üstüne koyuyor.

"Uykusuz gece düşünceler demek... Buket'in neden seni çok ciddiye aldığını merak ederdim. Dün gece anladım..." Yine kısa, merak uyandıracak kadar bir sessizlik. "Sende ihanet duygusu gelişmemiş. Buket bunun farkındaydı... Bu çok önemli... Onun yokluğunda bunu daha da iyi anladım... Buket karmaşık olmandan, ya da seni Dostoyevski kahramanlarına benzettiğinden beğenmiş olabilir. Benim nedenim güvenilir olman. Sen, güvenlik bankasısın..." Sesi değişiyor. Şimdi biraz daha alaycı: "Sadece o değil, tecrübelerimle sabit: Kendini beğendirmeye çalışan erkeklerin çoğu sahtekâr... Senin böyle bir derdin yok. Aksine iticisin..."

Bu da onun dilinde bir erkeğe yöneltebileceği en değerli iltifat olmalı... Eli ve ayağı söylediklerini vurgulamak için hafifçe hareket ediyor. Hayır, sarılmamalı. Gecenin bu saatinde bu ne gevezelik...

Cevap bekliyor: "İhanet etmekten daha kötüsü, ihanet edecek kimsenin olmaması," diyorum. "Ben hep yalnızdım..."

Ayaklarımdaki serinlik tekrar hareket ediyor. Bu, onun birisini okşama biçimi olmalı.

"'Nil'in kaynağı yokmuş... Düşünebiliyor musunuz, dünyanın en uzun, en görkemli ırmağının kaynağı meçhul... Galiba aşkınki de öyle.'" O susunca ben de ona uyuyorum. Ama sessizlik kısa sürüyor: "Bu sözleri hatırlıyor musun?" Hatırlıyorum. "Hiç unutmadım... Neredeyse üç yıl oldu... Silahı, seni vurmam için elime verdin ve bu cümleyi mırıldandın..." Ardından öfkeli bir tonla mırıldanıyor. "Peki ben aşkın kaynağında ne buldum?" Cevabı kendi verecek: "Kronik uykusuzluk..." Öfkeleniyor: "Acı çekmek istemiyorum... Sanırım edebiyattan da bu nedenle hoşlanmıyorum. Çünkü edebiyat bir nevi acı çeşitlemesi, acı tüccarlığı..."

Hayır! Edebiyatın amacı acıdan edinilen bilgiyi saflaştırmaktır...

"Unut," diyorum. "Her şeye açıklama bulmak, zor ve yorucu. Üstelik de tehlikeli."

Cevap bir süre, söylediklerimi tarttıktan sonra geliyor: "Sence şimdi yaptığımız çok mu tehlikeli?" Sorusunun cevabını duymak istemiyormuş gibi hemen devam ediyor: "Bana yaptığını mı hazmedemiyorum, yoksa onu sandığımdan daha fazla mı sevdim, işte soru bu?"

Kulübe hoş geldi: "Desene sen de Hamlet gibi açmazdasın," diyorum.

"Ne yapayım? Cevap aramaktan vaz mı geçeyim?"

"Güçlü karşısında susmak, itaat etmektir... İtaat et."

Onu meraklandırdım: Hafifçe doğrularak soruyor: "Güçlü olan neymiş?"

"Benlik... Bana sorarsan cevap aramaktan vazgeç. Aşk, kişilik sorunu haline getirilecek en son şey..."

Başını sallıyor. "Buket bir keresinde benliğini yenenlerin güçlü kişiler olduğunu söylemişti..." Havadaki başı hafifçe sallanıyor: "Benim güçlü olduğumu sanıyorsunuz."

Olup olmadığını söylemeden susuyor. Kolumu açıyorum. Başını göğsüme yerleştiriyor. O koku... Saçlarını okşamaya koyulur koyulmaz derin bir soluk alarak gevşiyor. Şu kesin: Acı çeken herkes yalnız ve bir çocuktur...

Altıncı Gün
(Annemi Öldürdüler)

Sabah gün doğmadan uyanıyorum. Yatakta yine yalnızım. Başucumda küçük bir parfüm şişesi: Pınar'ın kokusu! Bu Gülşah'ın mesajı...

Giyinip salona geçiyorum. Votkayı Zeynel gelmeden ortadan kaldırmalıyım. Şişe divanın üstünde, kapağı açık bilgisayarın üstünde! Bilgisayarı neden açtım? Hatırlamadığıma göre, üçüncü kadehten sonra olmalı.

Ekran aydınlanınca penceredeki adı görüyorum: André Chénier... Simge'yi korkutan arya! Onu arıyormuşum... Ekranda üç video var... Üzerinde Maria Callas'ın fotoğrafı olanı seçiyorum. "*La mamma morta*"... Ne demekmiş? Videoyu başlatınca müzik de başlıyor... Yeni bir pencerede aryanın sözlerinin çevirisini araştırıyorum... Ekranda uzun bir şiir beliriyor.

Melankolik, acı çeken birisi tarafından dile getirilen hüzünlü bir aşk hikâyesi. Ama ekrandaki ilk ve son üç satır ilginç:

"***Annemi öldürdüler benim / odamın kapısında öldü / ve beni kurtardı...***" Ve son üçlük: "***benim bedenim ölen bir bedendir / o yüzden al onu / ben çoktan ölmüş biriyim...***"

Simge Yolgün! Bu kadının her şeyi garip ve gizemli. Arya da öyle... Cem'in ona şantaj yaptığını itiraf etmese de inkâr da etmedi. Ama konu Cem'in ölümüne gelince babasının alakasını

inkâr etti. Bir elde itiraf, öteki elde inkâr... Ne kadar inkâr etse de "Onun bir ilgisi yok," dese de her şeyin gerisinde, onu korumaya çalışan yakışıklı yatçı Selim var. Asacağımız adam o...

Kapıdan hafif bir ses geliyor. Zeynel! Anahtarı kilide sokuyor... Sabah yoklaması... Koşarak votkayı bara bırakıyorum. Sabah sabah, "Ne kadar içtin abi?" konulu sohbete gerek yok.

Zeynel, ayaklarının ucuna basarak içeri girdiğinde ben bardağı mutfağa bırakmış oluyorum...

"Günaydın abi... Yarım saat önce ayak sesleri duydum, uyanmışsındır dedim."

Demek Gülşah'ı duydu. "Doğru demişsin," diyorum. "Bak hazırım."

"Neye hazırsın abi?"

"Yürüyüşe... Çiko, sen, ben..." Yüzü kararıyor. Ne oldu? Anladım... "Ama sen Leyla ile dolaştıracağım diyorsan..."

Zeynel, toparlanıp atılıyor: "Yok abi... Üçümüz yürürüz... Zaten hayvan yetim kaldı, özlemiştir seni."

Oğlum, "Sadece babası ölene, 'Yetim kaldı,' denir. Çiko olsa olsa, öksüz kaldı," demeden sırıtıyorum.

Yarım saat sonra dışarıdayız. Güneş hâlâ doğmadı, etraf alacakaranlık bir pusla boyalı... Çiko, Boğaz'da yürümek yerine, sokaktan yukarı çıkmak için inat ediyor. Bu köpek, manzaradan hiç anlamıyor. Sanırım sudan hoşlanmıyor. Ya da derdi biraz yukarıdaki o küçük boşluğa gidip, toz toprak içinde her deliği tek tek koklamak... Belki hayvan da haklı. Etrafta hiç toprak alan kalmadı.

Dört dakika sonra, yokuştaki boş arsaya girmek üzereyken Çiko irkiliyor, ardından havlayıp sağa sola atılıyor. Ne oldu? Çiko huysuzlanınca Zeynel de pireleniyor. Hareketlerinden çıkarıyorum... Ben? Ben ancak yaklaşan motosiklet cayırtısının ne anlama geldiğini çözdüğümde ayılıyorum. Ama ayıklık sadece iki saniye sürüyor. Sert fren yapan motosikletlerin lastiklerinin çıkardığı sesle birlikte, Zeynel iterek beni yere yıkıyor. Üzerimize yaylım ateşi açıldığını, kurşunların başımızın üstünden geçerken çıkardığı vızıltılardan değil, arkadaki çöp konteynerleri dolu yağıyormuş gibi tıkırdamaya başladığında anlıyorum.

Korku dolu o düşünce: Aynı katiller! Bir an Pınar'ın yaşadığı o şaşkınlık ve dehşetin içinde buluyorum kendimi. Çiko havlıyor, Zeynel! Aramızda kendini en çabuk toplayan o. Beni düştüğüm yerden yandaki çöp konteynerlerine doğru yuvarladıktan sonra ateşe başlıyor. Onun silahında susturucu yok. Çıkan ses Çiko'nun cesaretini yerle bir ediyor: Ödlek, anında arkama saklanıyor.

Karşılıklı ateş sanırım en fazla yarım dakika sürüyor. Ne olup bittiğini görmüyorum. Ama birden hızlanan motosiklet gürültüsünden tetikçilerin uzaklaştığı anlaşılıyor. Yerden doğruluyorum. Zeynel yerdeki, tabancasından çıkan boş mermi kovanlarını topluyor.

"Abi hemen eve dönelim... Yarım saate polisler damlar... Silahları zulaya kaldırmalıyız..."

Çiko'nun kayışını bulmalıyım. Zeynel haklı: Karşıdaki üç katlı apartmanın en az dört penceresi açık. Birisi çoktan polisi aramıştır.

Eve döner dönmez Beretta'yı Zeynel'e verip, yatak odasına giriyorum. Doğru yoldayız, hayatta en çok sevdiğim üç kişiden ikisini öldürenlere yaklaştık... Aramızda on metre kaldı...

Doğru yolda olduğumuzun farkındayım; farkında olmadığım ne denli büyük bir tehlike atlattığımız... Bunu ellerim, dudaklarım, dişlerim hatırlatıyor: Özetle, titreyen uzuvlarım, beş gün önce kendime verdiğim o sakin olma kararına pek uyma niyetinde değil... Alçak buz! Ağlamama engel oluyor ama titrememle ilgilenmiyor...

Banyoya girip ılık bir duş alıyorum... Yine de olabildiğim kadar sakin olmalıyım... Çünkü düşünmem gerek...

Ama bir türlü düşünemiyorum. Ya Gülşah geç kalkıp, bizimle birlikte gelseydi... Leyla o sırada aklıma geliyor. Zeynel benim yerime Çiko'yu onunla gezdiriyor olabilirdi.

Zeynel gelinceye kadar düşüncelerim de sakinleşemiyor, onlar da ellerim gibi titriyor. Zeynel kıyafetlerini değiştirmiş. Barut izini yok etmek için elini kolunu, yüzünü fırçaladığını söylüyor. Çiko'yu da acil işimiz çıktı diyerek Leyla'ya bırakmış...

Polislerse Zeynel'den yarım saat sonra beliriyor kapıda. Eki-

bin başındaki amire işi uzatmadan saldırıya uğrayanların bizler olduğunu, eğer onlar gelmeseydi, karakola giderek durumu bildireceğimizi, saldırganlardan şikâyetçi olacağımızı söylüyorum.

Olay İnceleme, ihbarın yapıldığı binanın karşısına intikal etmek üzereymiş... Gerekirse, mahkeme kararı alınıp, burada evde de inceleme yapacaklarmış...

Bu ne hız? "Silahlarınızı teslim etmenizi isteyeceğim..."

Genç polise, silahımızın olmadığını, ateşe karşılık vermediğimizi, olayı pencereden gören kişinin muhtemelen yanıldığını söylüyorum.

Gözaltında olmadığımız, sadece ifade vermemiz istendiği için, karakola kendi arabamızla gidebiliriz... Ekibin başındaki memur, "Karakola değil, emniyete," diye düzeltiyor. Neden? "Emir öyle..."

Yolda yarım saatimiz var. Artık düşünebiliriz. Düşüncelerin ulaştığı ilk soru: Tetikçiler bizi nasıl buldu? Aysel, Topal ve Simge...

Zeynel, "Ben Topal, derim," diyor.

İyi de soru aynı: Nasıl? "Adımızı bilmiyorlar, arabamızı görmediler, parmak izlerimizi polise mi sordular?"

Zeynel, "Haklısın abi," diyor. Sonra ekliyor: "Aysel ve resimci kadın için de öyle... Ben de Handan Hatun'a hiçbir şey açık etmedim."

Haklı. O zaman bizi nasıl buldular? Cevap, Zeynel, "Gülşah Abla'yı arayıp, haber verelim," dediğinde kafama dank ediyor.

"Telefonla," diyorum. "Bizi, benim telefon numaramdan buldular." Zeynel şaşkın. Anlamadı. "Bu çağda, WhatsApp'tan bile aramış olsan, numaradan sahibinin adını soyadını ve adresini bulabilirler... Gerisini sen söyle!"

Buldu: "Yasemin karısı," diye tıslıyor.

Pınar olsaydı, Zeynel'i "Karı," dediği için yine cinsiyetçilikle itham eder, epeyce de azarlardı. Ben başımla sadece adı onaylıyorum.

"Evet, Yasemin... Bizimle ilgili geride ipucu bıraktığımız tek kişi o."

Zeynel araştırmaya devam ediyor: "Yine de çok çabuk buldular, değil mi abi?"

"Evet... Polis vasıtasıyla olamaz."

"Neden?"

"Bildiğim kadarıyla polis, savcının izniyle normal telefon aramalarının kayıtlarına ulaşabilir. Ama WhatsApp'tan yapılan arama ve konuşmalar, iki uçtan şifreli olduğu için tespit edilip kaydedilemez. Anlaşılan operatörde numaramı araştıracak bir tanıdıkları var..." Her neyse... Başka çaremiz yok: Bir varsayımın peşine takılacağız. "Özetliyorum: Şimdilik motosikletlilerin bizi Yasemin vasıtasıyla bulduklarını kabul edeceğiz..." Zeynel, başıyla onaylıyor. "O zaman soru şu: Yasemin kiminle birlikte hareket ediyor?" Soruyu kendim cevaplıyorum: "Bilmiyoruz. Önceleri Cem'le birlikte hareket ediyordu, şimdi belki tek başına... Ya Cem'le arası bozuldu, onu öldürttü ya da Cem ölünce tek başına kaldı. Bu da mümkün."

Bakalım ne çıkacak? Pervin'e telefon ediyorum. Hat yine hemen açılıyor:

"Günaydın Sadık Bey, size..."

Uzatacak, sözünü kesiyorum: "Bana Yasemin Yapraklı'nın ev adresini bulabilir misin Pervin? Belki senin *head hunter*larında vardır."

"I am on it..." Sonra herkesin İngilizce bilemeyeceğini hatırlayıp, ekliyor: "Hemen ilgileniyorum Sadık Bey."

Kapatacak, kapatmadan önce, "Bizi emniyete çağırdılar," diyorum. "Belki Emin Bey'e haber verebilirsin... Bir de evde arama yapacaklarmış, onu da iletiver. Arama sırasında evde avukat olması iyi olur."

Başka soru sormasına kalmadan telefonu kapatıyorum. Sıra Zeynel'de.

"Vereceğimiz ifadeyi özetliyorum: Çiko'yu gezdiriyorduk. Bize ateş ettiler... Başka bir şey bilmiyoruz, şaşkınız."

Zeynel sırıtıyor. Üç kısa cümleyi ezberlemesi kolay diye olmalı.

* * *

Beş gün sonra yine adaşın karşısındayım. Bu iyi haber değil. Bu, bugünkü teşebbüsle, bizimkilerin cinayeti arasında bağ kurduklarını gösteriyor. Dikkat etmeliyim. Sadık Komiser ciddi; girizgâh yapmadan konuya giriyor:

"Sadık Bey, bana geçen cuma günü, saat 16 ile 17 arasında nerede olduğunuzu söyler misiniz?"

Evet, bağ kurmuş. Sözlüde kolay soru çıkmış öğrenci gibi sırıtıyorum:

"Sanırım arkadaşım Zeynel'le AVC adlı alışveriş merkezindeydik. Hüso ve Pınar'ın ısmarladığı paltoyu almaya gittik." Adaş kısa bir süreliğine duraklıyor. Yalan söyleyeceğimi sanıyordu. "Pınar evdeki takvime yazmış..." Paltomu işaret ediyorum: "Bunu aldık. Parasını vermiştik. Neden orada bırakalım, değil mi?"

Sadık Komiser paltoyu inceliyor. O da beğenmedi.

"Peki otoparkta alınacak ne vardı? Gömlek? Pantolon?" Demek sadece dükkânla yetinmemiş. Burada gülümsüyor: "Bu arada kulübedeki adama verdiğiniz numara, Romanya'ya aitmiş. Zavallı ancak üçüncüde uluslararası arama yaptığını anlamış."

Uyanık Zeynel... Neyse avukat kartını oynama zamanı geldi:

"Burada şüpheli olarak mı bulunuyorum yoksa şikâyetçi olarak mı? Ona göre..."

Adaş sözümü kesiyor: "Yoksa avukatınız devreye girecek, değil mi?" Önündeki dosyayı kapatıyor. "Üçünüzün, sizin, arkadaşınızın ve tabii eşinizin, Hüseyin Tırnakçı ve Pınar Hasanoğlu cinayetleriyle bir ilgisi olmadığını biliyoruz..." İlk kez Hatice yerine Pınar dedi. Bu, görüşmenin resmî kısmının kapandığının mı işareti? "Ama sizin katilleri aradığınızı da biliyoruz. Bilmediğimiz, elinizde ne var?" Yok diyeceğim, "Bir şeyler olmalı," diyor. "Aynı katiller, sabahın köründe sizi de öldürmeye teşebbüs etti..." Susuyorum. O devam ediyor: "Aysel Solmaz'ı uydurma ad vererek neden sıkıştırıp tartakladınız?"

Sıkıştırmak mı? Bu da nereden çıktı? "Biz sadece başsağlığı diledik. Tartaklamak! Ona dokunmadık, el bile sıkışmadık."

"Dün gece saat 00.03'te neredeydiniz?" Sorular hızlandı. İyi

de bu ne demek? "Sitenin kamera görüntülerini bekliyoruz. Doğru cevap vermenizi öneririm."

Demek dün gece Aysel evinde saldırıya uğradı. "Evdeydim. Uyuyordum."

"Tanığınız var mı?"

Tanrı Gülşah'ı boşa göndermemiş: "Karım Gülşah Köseoğlu..."

Adaş, sonraki soruya geçmeden bir süre beni süzüyor: "Siz ayrı evlerde yaşamıyor muydunuz?"

Şaşıracak. Başka ne yapabilirim? "Pınar'ın ölümünden sonra bazı geceler birlikte uyuyoruz..."

Adamın ağzı açık kalıyor. Haklı, ben de anlamıyorum. Farkındayım, "Bizimki simbiyotik bir ilişki," desem de bu durumu açıklamaya yetmez...

Komiser, "Aysel Solmaz şu anda nerede dersiniz?" diye soruyor. Ne bileyim, müneccim miyim ben? Adam eğleniyor gibi gülümsüyor: "Yönetim kurulu üyesi olduğunuz hastanede," diye devam ediyor. Hoppala neden? Tepkimden dolayı olmalı, açıklıyor: "Anlaşılan Cem Solmaz iyi para kazanıyormuş. O hastanede bir doğum kaça patlar?" Şaşkınlığımın farkında. "Evet, Aysel Solmaz, Köseoğlu Hastanesi'nde doğum yapıyor... Ama gece, maskeli iki kişi evini altüst etmiş, onu da epeyce korkutmuşlar..." Biraz bekliyor. "Aradıkları sizde mi?" Bizde olan ne ki? Ağzındaki bakla ne? "Şu anda olay inceleme evinizi..." Ara veriyor. "Tabii avukatınızın gözetiminde arıyor... Umut ederim evinizde Cem Solmaz'a ait bir şey bulunmaz..."

Bir şey? "Ne aradığınızı söylerseniz belki zaman kaybetmezsiniz?" Adaş susuyor. "Bakın sanırım şöyle oldu: Bize ateş eden motosikletli o iki katil önce Cem Solmaz'ın karısını hırpalayıp evde... her ne arıyorlarsa onu aradılar, bulamayınca da zavallı kadın bizim başsağlığı ziyaretimizden söz etmiş olmalı, bize yöneldiler. Amaçları bizi bertaraf edip, sizden önce evde arama yapmaktı." Bekleyip ekliyorum: "Ne arıyorlardı?"

Komiser uzun sayılabilecek kadar bekliyor. Düşünüyor olmalı. Sonra ayağa kalkıyor. Karar verdi.

"Burada soruları ben soruyorum."

Cebimdeki telefon titriyor. Adama cevap vermeden önce elimi paltomun cebine sokup kapatıyorum.

"Olup biten hiçbir şeyden haberim yok... Biz Aysel Solmaz'a iki ya da üç gün önce gittik. Yani..."

Adam sözümü kesiyor. Sabrı tükendi: "Şunu aklınıza koyun Sadık Bey. Katilleri yakalamak polisin görevidir. Ortalığı karıştırmaya devam ederseniz, sizi soruşturmayı engellemek, delilleri karartmaktan gözaltına aldırırım."

Konuşma bitti. Ben de ayağa kalkıyorum. Göz göze geliyoruz. O da bu tehdidin işe yaramayacağını biliyor.

"Siz sadece yakalarsınız," deyip, cümlenin, "Ama ben cezalandıracağım da," kısmını yutuyorum.

Adaş kapıyı göstermekle yetiniyor: "Yan odada bir arkadaş, bu sabahki saldırıyla ilgili olarak ifadenizi alacak. Sonra gidebilirsiniz."

Tamam gideceğim de önce soruma cevap alsam? "AVC'yi nasıl buldunuz?"

Komiser sırıtıyor. Keyiflendi: "Hüseyin Tırnakçı'nın cüzdanında, üzerinizdeki paltonun tadilat fişi vardı."

* * *

Zeynel kapıda... Onu da Aysel Solmaz konusunda sıkıştırmışlar.

"Gevşemedim, sıkı durdum," diyor. "Başsağlığı için gittik, ben kenarda oturdum deyip durdum."

Arabada arkadakileri selamladıktan sonra telefonu kontrol ediyorum. Üç cevapsız arama: Pervin, Gülşah ve bende kayıtlı olmayan bir numara. Önce Zeynel'e komiser adaşla yaptığımız sohbeti aktarıyorum, ardından Pervin'i arıyorum.

O hızlı ve akıcı konuşmasıyla Timsah karşımda: "Sadık Bey, sizi Yasemin Yapraklı'yı araştırırken bana az önce ulaşan bir bilgiyi aktarmak için aradım: Turma Metal'in genel müdürlüğü söylediğiniz gibi, fabrikasının yanında Gebze'deymiş. Ancak şirketin bazı bölümlerinin ve irtibat bürosunun yer aldığı ofis, Levent'teymiş..." Hadi uzatma güzel haberi ver Timsah. Bekletmeden veriyor: "Sanırım sizin Yasemin Yapraklı da o bi-

nada çalışıyor. Hüdai Bey'e... telefon numaralarını aldığım *head huntera*, orada çalıştığı söylenmiş. İsterseniz adresi gönderebilirim."

Tabii ki isterim. Ama başka şeyler de istiyorum: "Pervin, acaba Simge Yolgün'ün annesini araştırabilir misin? Nerede yaşıyor? Ne işle meşgul? Konuşma imkânı var mı? Gazete, sosyete dergilerinin haberleri bile olsa, yeterli..." Kapatacak, atılıyorum: "Bir de kadın doğumda yatan birisi var. Galiba doğum yapıyor. Aysel Solmaz... Onunla ilgili bana bilgi verir misin?"

Arama listesinin ikinci sırasında Gülşah var... O da bekliyormuş, Pervin gibi, telefonu ilk çalışta açıyor.

Biraz hesap soran, biraz endişeli bir ses: "Sadık, nasılsınız?"

"Sadık ve ben Uysal, iyiyiz," diyorum, "şimdi emniyetten çıktık."

Sesindeki endişe tınısı kayboluyor, şimdi sadece emir tonu:

"Direkt bize geçin, kendinize gelin ve bir şeyler yiyin. Ben de birazdan geleceğim. Emin Bey de geri dönüyor..." Cümlesinin sonunu, ses tonuyla vurguladığı açık bir emirle bitiriyor: "Artık Arnavutköy'de kalamazsınız... Zeynel'e de yan bölmede bir yer ayarlıyorlar. İsterseniz Çiko'yu da getirin."

Tamam, demeden telefonu kapatıp, Zeynel'e dönüyorum. Bu karardan hoşlanmayacak. Ama onu ikna etmenin yolunu biliyorum.

"Artık evde kalamayız. Sen, ben ve Çiko, Gülşah'a taşınıyoruz..." O karşı koymadan önce ekliyorum: "Biliyor musun, iyi ki sabah Leyla'yı da yanımıza almamışız."

Zeynel biraz düşünüp başını eğiyor. Tam isabet, Leyla'nın selameti, onu ikna etti:

"Ama Çiko onunla kalsın abi." Bunu ne düşünerek söyledi bilmiyorum ama ben de ona katılıyorum. "Bir de Gülşah Abla'ya gitmeden bir şeyler yiyelim. O aşçı kadının yaptıkları tatsız tuzsuz abi. Ha bire ot, yulaf dayıyor bize."

Hüso'nun ruhu kesin bunun içine girdi. "Tamam," diyorum. "Kurşunlar beni de acıktırdı."

Yine döner! Hem de günün ilk öğünü olarak. Hayat uzlaşma: O taşınma fikrine itiraz etmedi, ben de etseverliğine katla-

nacağım. Yirmi dakika sonra, dönerin ortasında, Zeynel içindeki Hüso'nun iştahını köreltince, konuşuyor:

"Bence bu Yasemin Hatun'un bize abone olan motorlu alçaklarla kesin alakası var abi... Perde arkasındaki eleman Topal da olabilir mi diye düşünüyordum ama bu herifler resmen beceriksiz. Profesyonel dedik, yaptıklarına bak: Hedefe yaklaştıklarında telaşa kapılıyorlar. Yahu, on metreden ıskaladılar bizi..." Biraz düşünüp ekliyor: "Resmen acemiler, Topal böyleleriyle çalışmaz... Ama Allah'ıma, iyi motor biniyorlar. Saniyede gelip, saniyede tüydüler..."

Olayları, hedefte biz olmamıza rağmen, üçüncü şahısmış gibi analiz etmesi yok mu, beni delirtecek. Ama ne yapalım? Bu da onun yansız, profesyonel değerlendirmesi. Gangsterleri benden iyi tanıyor... Ama bence...

"Asıl öğrenmemiz gereken o tetikçilerin Aysel Solmaz'ın evinde ne aradıkları?" diyorum. "Oldukça önemli olmalı. Baksana, herifler, o şeyi, her neyse, Aysel'den aldığımızı sandıklarından, İstanbul'un göbeğinde, güpegündüz saldırdılar bize."

Zeynel başını eğiyor: "Eğer motorcuların gerisinde Yasemin varsa, hatun fıttırmış olmalı. Önce Artiz Cem, sonra o uzun karısı, ardından da biz..."

Evet, kadın paniğe kapılmış olmalı. Hata yapacak mı?

Villaya saat ikide varıyoruz. Zeynel, Gülşah'la karşılaşmamak için eve gelmiyor. Bir koşu eve gidip, tıraş malzemesi, birkaç kıyafet falan alacak. Niyetinin Leyla ile konuşmak olduğunun farkındayım.

Gülşah, beni çalışma odasında bekliyormuş. Paltoyu, arkasını fırçalamasını işaret ederek, gülümsemesi geciken hizmetliye veriyorum. Zahmet etmesine gerek yok. Kütüphaneyi kendim bulabilirim.

Sürpriz: Gülşah yalnız değil, yanında Emin Bey de var. Bugün yarın kar yağacak, adam yine terlemeyi becermiş. İyi de yüzündeki tahtakuruları nerede?

Gülşah, yanına gidince uzanıp öpecek gibi bir hareket yapıyor ama nedense sonradan vazgeçiyor. Emin Bey'in elini sıkıyorum.

"İyi misiniz? Bir şeyiniz yok ya?"

"Hayır," diyorum Gülşah'a. "Sadece paltom biraz çamurlandı."

Onlar kahve içiyorlarmış... Ben de içerim. Yerleşince, Emin Bey... anladım, yüzündeki tahtakurularının hepsi boğulmuş... evde yapılan aramayı özetliyor:

"Polisler ne aradıklarını söylememişler ama aramaya eşlik eden avukat arkadaş, polislerin kendi aralarında yaptıkları konuşmalardan, silah ve bilgisayar ya da tablet gibi elektronik bir şeye baktıklarını çıkarmış. Nitekim, ekip, evdeki iki bilgisayarı da almış."

Gülşah sorar gibi bakıyor. Polisin ne aradığı hakkında hiçbir fikrim olmadığını söylüyorum. Cevap, Emin Bey'i tatmin etmiyor; bana dönerek, eğer avukat olarak duruma tam anlamıyla hâkim olurlarsa daha iyi savunma yapabileceklerinden dem vuruyor.

Gülşah'a da bakarak, polisin bizi hiçbir şeyle itham etmediğini, şikâyetçi ve tanık olarak ifademizi aldığını söylüyorum. Emin Bey hafifçe başını sallıyor: Yine yatışmadı. Ne yapalım, şimdilik sadece söylediklerimle yetinecek. Adam haklı, sadece beni değil, sorumluluğunu taşıdığı Gülşah'ı ve Köseoğlu Grubu'nu da düşünmek zorunda. Eğer konu basına yansırsa, manşetleri tahmin edebiliyorum:

"***Köseoğlu Sağlık Zinciri'nin sahibesi Gülşah Köseoğlu'nun kocası ve grup yönetim kurulu üyesi Sadık Demir'le çok yakın olduğu iddia edilen asistanının, profesyonel katillerce işlenen cinayet sonucu öldürülmesinden altı gün sonra, kendisi de aynı katillerce öldürüldü...***"

Tüyler ürpertici bir manşet... Adama bir kez daha hak veriyorum. O yüzden, Geç Gülümseme, kahve ve cheese kek getirince, gitmek için ayaklanan adamı kapıya kadar geçiriyorum.

Gülşah'la baş başayız. Kahveden iki yudum almamı bekliyor. Keke çatal batırırken haberi veriyor:

"Pervin seni şimdi arayacak..."

"Arasın," diyorum. Hepsi bu kadar değil. Masanın üzerindeki bilgisayarı işaret ediyorum. "Bir süre ona ihtiyacım var."

Gülşah, "Giriş şifresini biliyorsun," diyor.

Biliyorum dememe kalmadan telefonum çalıyor. Bayan Timsah; hoparlöre basıyorum:

"Sadık Bey, bugün araştırmamı istediğiniz konuyla ilgili olarak arıyorum: Şöyle, Simge Yolgün'ün annesi, Begüm Yolgün, dokuz yıl önce ölmüş... Köşklerinde meydana gelen bir kaza sonucunda... Merdivenlerden yuvarlanmış ve boynu kırılmış. Sanırım alkol bağımlısıymış..." Gülşah'la göz göze geliyoruz. "Simge Yolgün de annesinin ölümünden sonra yurtdışına gitmiş ve eğitimine İsviçre'de devam etmiş... Öteki konuya gelince, Aysel Solmaz bu sabah dokuzda doğum yapmış. İkizleri sağlıklıymış ama sezaryen doğum yaptığı için bir süre hastanede kalacak... Çiçek göndermemi ister misiniz?"

"Hayır, teşekkür ederim. Ona iyi bakın, bu yeterli."

Kapatmadan Gülşah'a dönüyorum. Konuşmayı o bitiriyor: "Teşekkürler Pervin..."

Bana dönüyor: "Herhalde bana anlatacakların vardır."

Önce sabah, yokuşta uğradığımız saldırıyı, Komiser Sadık kısmını geçiştirerek, emniyetteki ifadeyi anlatıyorum... Gülşah, sıra ona gelince, olayı duyduğunda nasıl endişe ettiğini, sabah evden altı buçukta çıktığında hem bahçe kapısının hem de sokağın başında garipsenecek, dikkat çekecek bir şey görmediğini söylüyor.

Lafı yine olayı polise bırakma konusuna getirecek, ben Simge Yolgün'den söz etmeye koyuluyorum. Çaresiz dinliyor.

On beş dakikanın sonunda, benim iki değişik kadın diye tanımladığım Simge Yolgün hakkında Gülşah'ın yorumu:

"Tam Buket'in incelemek isteyeceği bir karakter..." O da "*La mamma morta*" ile Simge'nin annesinin ölümü arasında benim gibi ilişki kuruyor. "Acaba, Simge annesinin kaza sonucunda öldüğüne inanmıyor mu?"

İnanmıyor. "Bence düpedüz, 'Annemi kapımın önünde öldürdüler,' diyor."

"Şimdi ne yapacaksın?"

"Bence kilit kişi, Yasemin... Sanıyorum, bu akşamdan başlayarak onunla ilgileneceğiz. Yasemin, Cem'in öldürüldüğü gece, hamile karısı Aysel'i yoklama bahanesiyle onun evindeydi. Şim-

di biliyoruz ki amacı Aysel'i yanında getirdiği çorba ile uyutup, dışarıdaki adamları Cem'i öldürmek için evinin önünde beklerlerken, şantajcı kumarbazın bilgisayarını ele geçirmekti. Aysel'i uyutmayı başardı ama aradığını bulamadı. Cem onu iyi saklamış olmalı..."

Gülşah, herkesin soracağı soruyu soruyor: "O bilgisayarda ne var? Yani Simge ile ne alakası var?"

Bir bilsem! "Henüz bilmiyorum. Ama belki Yasemin'den öğrenebiliriz." Saate bakıyorum. "Mesai saati bitmeden ona ulaşmalıyız."

Bu, gidiyoruz, yemeğe yokuz demek. Gülşah, "Pekâlâ," diyor. "Ama döneceksiniz; akşam buradasınız, unutmayın."

* * *

Pervin'in gönderdiği adres, üç katlı, cephesi granit kaplı, lüks bir bina. Turma Metal'in irtibat bürosu burada. Saat 17.30. Yarım saattir karşı kaldırıma yanaşmış, kapıyı gözlüyoruz. İki sorunumuz var: Birincisi, kadını tanımıyoruz; sadece yüzünün fotoğrafı var. Dolayısıyla bu kadar uzaktan, binanın kapısından çıkarken onu nasıl tespit edeceğiz? İkinci sorun, birincisini aştıktan sonra karşımıza çıkacak: Kadının arabası var mı? Varsa, binanın kapalı garajı var mı? Yani kadın garaja inip, arabasına binerse, onu tanımamız, izlememiz hayal.

Zeynel, "Yarım saattir gözlüyoruz, binaya araba giriş çıkışı yok abi," diyor. "Yasemin Hatun mecbur, kapıdan çıkacak. Arabasına da taksiye de binse fark etmez, izleriz..."

Mantıklı. O zaman... "Ben kapıya doğru gidiyorum. Yakınlaşıp, yanda pusuya yatacağım. Kadın mantolu, montlu olacak... Şapka, bere giymiş olabilir. Bu kadar uzaktan yüzünü ayırt edemeyiz." Zeynel, kafasını sallıyor. Aynı fikirde. "Ben kadını izlerim, sen de beni. Arabası varsa, bizi park ettiği yere götürür."

Zeynel, "Anlaştık," diyor.

Saat 17.36 itibarıyla nöbet başlıyor. Hava soğuk ama beni asıl üşüten içimdeki buz. Hüso'nun kaba ve zevksiz paltosu işe yarayacak: Kapüşonu var. Gerektiğinde yağıştan kafamı, kulaklarımı koruyabileceğim. Şikâyet etmemeliyim. Ya yarın gelsey-

dik? Yolda gelirken dinlediğimiz haberin sonu başımıza ne geleceğini haber vermedi mi?

"İstanbullular yarın sabaha sağanak yağış ve soğuk hava ile uyanacak... Doğu ve İç Anadolu'da etkili olan kar yağışı ise devam edecek..."

Ama şimdiki sorun havanın soğuğu ya da üşüyor olmam değil, onu nasıl tanıyacağım. Özellikle de giyinikken. Çünkü son iki saatte Instagram ve Facebook'ta gördüğüm fotolarının çoğunda ya spor kıyafetiyle ya da yüzerken, teknede güneşlenirken mayoyla verdiği yarı çıplak pozlar. Aslında bedeni kaslı olmasına karşın biçimli ve istek uyandırıcı. Ama özellikle spor yaparken verdiği tehditkâr pozlar ve yüz ifadesi, bedeni sevilip okşanmak için yaratılmış kadınlardan olmadığını haber veriyor. Asık suratına karşın, bedeniyle barışık biri olmalı.

Yasemin'in, Gülşah'la birlikte baktığımız fotoğraflarında göze çarpan diğer özellik, hemen hemen hiçbirinde erkek olmaması. Fotoğrafların sadece ikisinde, beline atılmış, ondan uzun bir erkeğe ait olduğu kuşku götürmez bir kol görünüyordu. İlginç ayrıntı: Kadının başkalarına yasaklanmış bedenine sarılan şehvetli kolun sahibi, karenin içine alınmamış... İki kolun sahibi de aynı kişi. Bunu, adamın bileğindeki bilezikten çıkarıyorum. Sevgilisi olmalı. Ama adam ya da Yasemin, kimliğini saklamak istiyor.

Yasemin Yapraklı altıya on kala kapıdan çıkıyor. Onu tanımamak imkânsız, çünkü sporcu, meydan okuyan postürü çok belirgin. Kadın sokağa çıkar çıkmaz sağa dönüp, hızlı adımlarla yürümeye başlıyor. Geriye dönüp Zeynel'e bakıyorum. Toyota'nın farları yanıp sönüyor. Gördü. On adım sonra telefonum çalıyor, açıyorum. Zeynel, "Abi elli metre yukarıda otopark var, oraya gidiyor... Şimdi yanına gelip yavaşlayacağım arabaya atla. Boşuna üşüme..." diyor.

Öyle yapıyoruz. Zeynel yolun ortasında durunca, arkadaki araba kornaya basıyor. Yasemin kısa bir süre geriye bakıp tekrar yürümeye başlıyor. Nihayet bir boşluk bulup yana çekiliyoruz. Arkadaki arabanın şoförü el kol hareketi yaparak yanımızdan geçip gidiyor. Durduğumuz yerden Yasemin'i göremiyoruz.

"Kaybedeceğiz... Otopark olduğunu nereden biliyorsun?"

Zeynel: "Telaş etme abi." Telefonu işaret ediyor. "Trafik uygulama var diyorsa, vardır... Kontrol bende."

Aplikasyon! Sonunda telefon olmazsa araba kullanamayacak hale geldi... Hızlanıp, Yasemin'i geçiyor ve kırk metre sonra Toyota'yı tekrar sağa çekiyor. İtiraf: Otopark varmış ve iyi bir konumdayız. Üstelik içini de durduğumuz yerden görebiliyoruz.

Yaklaşan Yasemin'in paltosunun dışından bile fark edilen güçlü atletik bedeni etraftakilerin de dikkatini çekiyor. Bunu, yanından geçtikten sonra, arkaya dönerek bakanlardan çıkarıyoruz.

Sonraki beş dakika süresince her şey Zeynel'in planına göre gelişiyor. Kadın yanımızdan geçip, otoparka giriyor ve mavi, orta boy bir BMW'ye biniyor. Arabasına bakılırsa, o da Cem gibi zenginleşmiş.

Mavi araba otoparktan çıkar çıkmaz takip başlıyor ve yirmi dakika sonra Etiler'de, lüks villaların işyerine çevrildiği, şaşılacak kadar sakin bir sokakta sona eriyor. Yine sokağın karşı tarafında iki arabanın arasına gizleniyoruz. Zeynel, park yeri bulma konusunda inanılmayacak kadar şanslı. Yoksa telefonundaki o marifetli uygulama, boş yerleri de mi gösteriyor?

Yasemin'in arabasını önüne park ettiği iki katlı zarif binanın üst katı gölgeler içinde. Alt katın ön cephesini kaplayan, vitrin benzeri geniş pencerelerden sağdakinin panjurları kapalı ama içerideki ışığın açık olduğu belli. Yasemin kiminle buluşuyor? Fotoğraflarda sadece kolu görünen o meçhul sevgiliyle mi?

Binanın sağında, yukarıdan aşağıya, iki kat boyunca inen, yer yer aydınlatılmış metal yazıyı neden sonra fark ediyorum: Galeri Üçgen.

"Aaa... Bu?"

Zeynel, şaşkınlığımın farkına varmış: "Ne oldu abi?"

Simge Üçgen'den mi diye sormuştu! "Senin Handan Hatun vardı ya, hani sana, Simge'nin güya üç-beş milyon eden tablolarını bir galeriye toptan sattıklarını söylemişti..." Zeynel başını eğiyor. Hatırladı. "İşte o tabloları alan galeri bu."

Zeynel bir süre düşünüyor, sonra, "Ne var bunda?" diye soruyor.

Soru ilk ağızda aptalca geliyor ama sonra Zeynel'e hak veriyorum.

"Belki dediğin gibidir, bir şey yoktur ama bana garip geldi... Cem'in evinde de Simge'nin tabloları vardı. Cem'den sonra şimdi de Yasemin'in Simge'nin tablolarıyla ilişkisi ortaya çıktı."

Bir sanat galerisi ve Yasemin! O da mı sanatsever? Fotoğraflarına bakılırsa Yasemin sadece bedeniyle yapabildiği işlerle ilgili...

Zeynel'e açıklamaktan vazgeçiyorum. Şu anda yapabileceğimiz tek şey var: Beklemek ve o sırada sonradan cevaplarını arayacağımız soruları biriktirmek...

Ama daha ilkinde, Galeri Üçgen, kime ait sorusunu heybeye atmışken, Yasemin tekrar kapıda görünüyor? Hoppala... Topu topu beş dakika... Gözlerimi kısıp, gölgeler içindeki kadının herhangi bir şey taşıyıp taşımadığını kontrol ediyorum. Hayır, eli boş...

"Hatun çıktı abi."

"İzleyeceğiz... Evini öğrenelim."

Trafikte iki kez kaybeder gibi olduğumuz BMW'yi, yirmi beş dakika süren takibin sonunda Bebek'e inen yokuşlardan birindeki, yabancı adlı, gözlerden uzak bir lokantaya kadar izliyoruz.

Yasemin arabayı valeye bırakıp, lokantaya giriyor. Demek eve gitmiyor. Önce galeri, ardından yemek... Anlaşılan, Zeynel'in tabiriyle, hatunun oldukça meşgul olduğu bir geceye denk geldik. Saate bakıyorum, erken sayılır, altı elli sekiz.

"Abi, uygulama yakınlarda park yeri göstermiyor, ne yapacağız?"

"Peki uygulaman yakınlarda büfe ya da market gösteriyor mu?" Zeynel şaşırıyor. "Öyle bakma, park sorununu ben çözeceğim." Kapıdaki valeyi işaret ediyorum. "Arabayı ona vereceğiz... Telaş etme... Dediğimi yap!"

Zeynel, Toyota'yı valeye doğru sürüyor. Lokantanın önünde durunca genç olan arabaya yaklaşıyor. Yavaş hareketlerinden ve suratının halinden anlaşılıyor: Emektara bakarak buraya ait müşteri klasmanında olmadığımızı kestirdi. Muhtemelen bizi beleş parkçı sanıyor...

Camı indiriyorum. "Selam arkadaş... sana bir soru soracağım." İrikiyim adam isteksizce başını sallıyor. "Araba başına ne kadar bahşiş alıyorsun?"

Adam geriliyor. Bizi kovacak. "Sana ne?" Öyle demesine karşın cevap veriyor: "Gönülden ne koparsa..."

"Benim gönlümden bin lira geçiyor. Ne dersin?" Adam, Yasemin'in arabasını park edip geri gelen yaşlı valeye dönüyor. Güzel, ilgilerini çektik. Kulübenin yanındaki boş yeri gösteriyorum. "Bizi oraya alırsan, gönlüm bin beş yüzü de düşünebilir."

Yaşlı çok kısa düşünüyor. "Gazeteci misiniz?" Gazeteciymiş gibi susuyorum: "Kesinlikle fotoğraf işi yok... Oraya çek... Gözüm üstünüzde olacak. Madrabazlık peşindeyseniz, kemiklerinizi kırarız. İçeride dört koruma daha var."

Bin beş yüz lirayı vermesi için Zeynel'e dönüyorum. Yüzü asık. Gönül parası ödenip, emektarı girip çıkanları görebildiğimiz yere çekince patlıyor:

"O parayı bari içeriye girip, yemeğe verseydik be abi."

Yandaş kafası, ne olacak! Suratına gülüyorum. "Oğlum, gördüğün gibi o para memleketin bugünkü şartlarında, bu semtte ancak iki saat park etmeye yetiyor..." Hüso'nun paltosunun yakasını tutup gösteriyorum. "Hem sırtımızda bu varken, bizi içeriye alırlar mı sanıyorsun?" Zeynel homurdanıyor. "Şimdi dediğimi yap, uygulamana gir de bak bakalım yakınlarda market ya da büfe var mı? Bana sütle bisküvi yeter..." Zeynel anlamadı. "Sen bilirsin, en az iki saat buradayız," diyorum.

Yarım saat sonra akşam yemeğimi bitirip, Zeynel'e dönüyorum.

"Bana bir beş yüz daha lazım." Sorar gibi bakınca: "Çişim var diyerek, içeriye bir göz atacağım."

Dört yüz lira yetiyor. İçeri girip, korumanın nezaretinde üst kata, tuvalete çıkıyorum. Adam kapıda mı bekleyecek? Beş dakika sonra çıktığımda dar koridorda kimse yok.

Koşar adım aşağıya inip, geldiğim yönün tersine, lokantanın iç kapısına yöneliyorum. Vayy... Bina dışarıdan göründüğünden çok daha lüksmüş... Şanslıyım. İçerisi pek kalabalık değil, garsonlar da uzakta... Yine de çok vaktim yok...

Yasemin'i içeriye bakar bakmaz, gösterişli bedeninin yardımıyla, hemen buluyorum. Sağda, köşede, yapılı, ellilerinde gösteren, şık giyimli ve yakışıklı bir adamla yemek yiyor. Sevgilisi mi? Oturuşları ciddi. Konuşmuyorlar. İş görüşmesi olabilir mi?

Adam şarap kadehini kaldırınca kolundaki parlak metali fark ediyorum... Yasemin'in yatta verdiği bikinili pozlarda, beline sarılan elin bileğinde de aynısı vardı. Çakan şimşeğin ardından sözcük dudaklarıma düşüyor:

"Sevgililer... Adam kim?"

"Ahbap!" Arkamda beni tuvalete çıkaran koruma. "Yolunu şaşırdın galiba..."

"Pardon," diyorum. Adamın kim olduğunu öğrenmem gerek. "Şu köşedeki beyefendi, Esnaf Konfederasyonu sekreteri, Hüsamettin Bey değil mi? Bir merhaba diyecektim."

Adam işaret ettiğim tarafa bakıyor. Sonra omuzlarını silkerek öfkeyle mırıldanıyor:

"Ne Hüsamettin'i. O, Selim Bey... Hadi feleğini de şaşırmak istemiyorsan tüy buradan!"

Adama sırıtıp, feleğimi şaşırtmadan, tüyüyorum. Göreceğimi gördüm. Bizimkilerin yanına dönebilirim.

Zeynel'i pakette kalan susamları yalarken buluyorum. "Ne oldu abi?"

"Yasemin ile Simge'nin babası Selim Yolgün, birlikte yemek yiyorlar..." Zeynel boş boş bakınca arkaya, badilere dönüyorum: "İki âşık gibi mi yoksa iş mi konuşuyorlar belli değil ama sevgili olduklarına kalıbımı basarım." Artık emin olduğum bir şey var: "Size ve bize ateş eden motorcu alçakları, bu herif tuttu."

"Abi ne olur, önüne dön, bana bakarak konuş..." Zeynel'e dönüyorum. "Bazen kaçırdın diye korkuyorum..."

"O alçakları asmazsak işte o zaman kork. Çünkü asmazsak, kesin kaçırırım."

Zeynel bir süre, ne kadar kaçık olduğumu anlamak için yüzüme dik dik bakıyor.

"Peki abi, anladım, sevgililer... Şimdi ne yapıyoruz?"

"Bekleyeceğiz... Buraya İstanbul'un en yüksek park ücretini ödedik, keyfini çıkaralım..."

Keyif süremiz, üşüdükçe arabayı çalıştırarak, bir buçuk saat kadar sürüyor. Uyumama ramak kala Zeynel'in sesiyle gözlerimi açıyorum.

"Yasemin Hatun kapıda..." Doğru, yanında da Selim Yolgün. Adam gerçekten yapılı ve uzun boyluymuş. "Ne yapıyor?"

"Galiba vedalaşıyorlar."

"O herifin yerinde olsam, pahalı yemekten sonra öyle bir hatunu eve yalnız göndermezdim."

Kapıdakileri bırakıp, şaşkınlıkla Zeynel'e dönüyorum. "Leyla duymasın."

Zeynel ayılıyor. "Aman abi, konuşma böyle... Ne olur ne olmaz, kızın kulağına gider de..."

Aklıma geldi... "Aklıma geldi Zeynel, Maria'dan ne haber?"

Zeynel'in yüzü daha da asılıyor. Homurdanıyor: "Gelmeyecek. Orada durumlar iyi imiş."

O görmüyor ama ben sırıtıyorum: "Bak, Rus tehdidi bile Moldovalıları buraya gelmeye ikna etmiyor. Eskiden olsa..."

Homurtu artıyor. "Sizin orası çok pahalı diyor. Onlar bir de Avrupa'ya falan mı gireceklermiş ne..."

"Bak!"

İkimiz de kapıdaki çifte dönüyoruz. Vale, Yasemin'in arabasını getirdi. Selim, Yasemin ayrılırken saatini gösterip, parmağı ile bir işaret yapıyor. Zeynel haklı, ayrılmaları vedalaşmaya benzemiyor.

"Saat daha ona gelmedi, gece de bitmedi... Bence zengin ve ünlü numarası çekiyorlar: Lokantadan birlikte çıkmayacaklar ama biraz sonra birinin evinde tekrar buluşacaklar." Seçim yapmam gerek: "Yasemin'i izleyeceğiz... Adam nasılsa ona gelecek."

Öyle de yapıyoruz. Suratsız valelere selam verip beş yıldızlı parktan çıktıktan on beş dakika sonra Yasemin gösterişli bir apartmanın yanındaki, binaya ait olduğu anlaşılan bariyerli otoparka giriyor. İlginç! Eğer burası Yasemin'in eviyse, Cem Solmaz'ın sitesine oldukça yakın bir yerde oturuyormuş. Demek Aysel o yüzden sık sık Yasemin'e rastlıyormuş... Acaba burası da Yolgünler'e mi ait?

Zeynel'in uygulamasını kullanmadan evin girişini görebileceğimiz bir yer buluyoruz.

"Bu gece şansımız beklemekten açıldı. Umarım öteki kuş da gelir de herifi içeri girmeden derdest ederiz."

Zeynel bana bakmadan, "Yanımızda bir şey yok... Boşuz," diyor.

Adamın iriliği gözünü korkutmuş olmalı. "Ben lafa tutarım, sen de arkadan gelir, levyeyi ense köküne indirirsin."

Zeynel, planı beğenip beğenmediğini ele vermeden, "Yasemin Hatun eve girdi," diyor. "İkinci kat, sağ taraftaki daire."

Apartmana bakıyorum. Aslında teki dışında, ön cephedeki bütün dairelerde ışık yanıyor. Ama Zeynel hangisi olduğunu fark etmiştir.

Yarım saat sonra Zeynel kuşkusunu açığa vuruyor: "Abi gelen giden yok... Senin yakışıklı, bizim hatunu ekmiş olmasın?"

Garip, ayrılırken yaptığı işaret, birazdan buluşuruz gibiydi. "Kendi bilir," diyorum. "Dairenin ışıkları sönünceye kadar buradayız."

Işık yarım saat sonra sönüyor. Peşinde olduğumuz yakışıklı yuvaya gelmedi... Zeynel, yan tarafa yürüyüp, dairenin öteki ışıklarının açık olup olmadığına bakıyor.

Dört dakika sonra durum açıklığa kavuşuyor: Selim, bizim hatunu ekti.

Zeynel arabaya geri dönüyor. "Ne yapacağız?" Cevabımı beklemeden konuşuyor: "Böyle bir eve girmek kolay değil... Dört taraf da kamera ile donatılmış. İçeride de her dairede mutlaka alarm vardır."

Haklı. "Bu gece şansımızı kaybettik," diyorum. "Bu kuşları dışarıda bastırmalıyız. Hem peşinde olduğumuz kuş Selim." Burada beklemenin anlamı kalmadı. "Eve dönelim..." Umuda kapılmasın. "Ama Arnavutköy'e değil... Gülşah'ı kızdıramayız."

* * *

Villanın kapısı daha ben elimi uzatmadan açılıyor. Karşımda Geç Gülümseme.

"Hoş geldiniz Sadık Bey..." Bana doğru uzanan elinin nedeni-

ni anlamam zaman alıyor. Paltoyu istiyor. "Gülşah Hanım dışarıda, henüz dönmedi... Odanız hazır... Yatmadan önce size soğuk bir tabak hazırlayabilirim."

Yatmadan önce sadece içki istiyorum. Paltoyu veriyor, teşekkür ettikten sonra çalışma odasından bilgisayarı alıp, üst kata çıkıyorum. Niyetim, kaç kadeh alırsa, votka eşliğinde Selim Yolgün'ü araştırmak.

Kızının aksine, hakkında epeyce yazı ve fotoğraf olan biri Selim. On beş dakika sonra portresi ortaya çıkıyor. Selim, babasının 1994 yılında ölümünden sonra o ve kardeşine kalan atölyeyi, genç bir mühendisken, makine üreten bir fabrikaya dönüştüren bir lider ve girişimci. Kahramanımız yakışıklı, sportmen ve başarılı bir iş insanı... Yıllar onun liderliğinde Yolgün Grubu'nun büyümesine eşlik etmiş. Görünen o ki denize, denizciliğe ve yatlara çok meraklı... Son altı yılda giderek politikayla haşır neşir olmuş. Önce muhalefete göz kırpmış, niyeti belediye başkanı seçilmekmiş. Aday gösterilmediği için öfkelenmiş ve tornistan edip, adım adım iktidara yanaşmış. İlk seçimde, iktidar adayı olarak seçimlere katılmayı planladığı sır değil.

Selim Yolgün'ün son zamanlarda basında en çok yer almasına neden olan haber, üç büyük gemi siparişine aday oluşu ve rakip tersanelere, yeterli kapasiteye sahip olmadıkları iddiasıyla yönelttiği suçlamalar ve yaklaşan evliliği. Özet: Saldırgan, popüler bir tip...

Fotoğraflar: Kokteyllerden, açılışlardan, fabrika ve tersanelerden görüntüler. Politikacılarla çeşitli pozlar, ödül plaketleri alınırken, ihracat rekortmeni beratı...

Ve yatlar... Adam son yirmi yılda en az iki yat, iki de motor yat edinmiş... İlginç olan Simge'nin genç haliyle bu yatlarda çekilmiş fotoğrafları. Adamın bu yatlarda çekilmiş dört fotoğrafında, sağ bileğinde o ünlü bilezik var. Yasemin'le sevgili oldukları onaylanmış oluyor.

Özel hayatı? İki kez evlenmiş. 2012'de boşanmayla sona eren ilk evliliği 1997'de; üç yıl süren ikincisi ise 2018'de... İki evlilik de zengin, tanınmış ailelerin kızlarıyla. Özellikle ikincisi dikkat çekici: Elli yıldır ana muhalefet partisinin desteklediği bilinen,

zenginliği Kurtuluş Savaşı kahramanı dedelerine kadar uzanan bir ailenin, ona göre genç sayılacak kızıyla yaptığı evlilik. Bu izdivaç herkes tarafından Selim Yolgün'ün politik ihtirasının sonucu olduğu şeklinde yorumlanmış.

Başlangıç ve sonlanma tarihleri göz önünde tutulduğunda, ikinci evliliğinin Selim Yolgün'ün politik çizgisi ile paralel olduğu anlaşılıyor. Adayken evlen; iktidara yaltaklanacaksan boşan... Şimdi tekrar evlenmenin eşiğinde... Adamın yanındaki güzel kadına bakıyorum: Üçüncü evlilikte de aynı kriterler: Kadın oldukça genç ve güzel ve tabii tanınmış, zengin bir aile mensubu....

Ya çocukları...

"Ooo, bakıyorum erkencisiniz."

Geriye dönüyorum, Gülşah, şık, ayak bileklerine kadar uzanan, siyah dar bir elbiseyle merdivenin başında. Elinde uzun ağızlığa iliştirilmiş bir sigara olsa, 1950'lerin Hollywood starlarından biri gelmiş diyeceğim.

Sesi hiç duymadığım kadar neşeli. Bilgisayarı kapatıyorum. "Hani bir kadehten fazla içemiyordun?"

Cevap, küçük, belirsiz bir kahkahanın ardından geliyor:

"Şampanya içki sayılmaz..." Üç adım kala o iç ısıtan kokusunu duyuyorum. Bu akşam epeyce baş döndürmüş olmalı. "Sıkıcı adamlar ve kadınlarla konuştukça içtim... Söyler misin, birbirinden sıkıcı insanlardan daha kötü masa arkadaşları olabilir mi?"

"Budalalar," diyorum. "Wilde'a göre budalalık tek günah sayılmalıymış..."

Yanıma değil, tekli koltuğa oturuyor. O, yer yer aydınlatılmış bahçeyi izlerken ben de onu seyrediyorum.

"Galiba kar yağıyor ya da yağacak..." Farkında olmadığına göre epeyce içmiş olmalı... Bilgisayarı işaret ediyor: "Neye bakıyordun?"

"Selim Yolgün'e..."

Duymak için sabırsızlanıyormuş gibi doğruluyor: "Betimleme hazır mı?"

Beni çözdü... Çoktan hazır: "Zalimlik, merhametsizlerin lüksüdür, oyuncağıdır derler... Bence öyle bir tip. Oldukça yakışıklı... Ama yüzünde en dikkat çeken şey, yerleşik o ifade: Sü-

rekli takdir edilip pohpohlananlara, hep sevilmişlere özgü kendini beğenmişliğin resmi. Muhtemelen gururla kibir arasındaki ayrımdan habersiz. Ve son olarak, hayatı boyunca hiç pişman olmamış gibi bakıyor."

Gülşah, "Vayyy!" diyor. "Bu ne ayrıntı? Daha adamı görmedin bile..."

Uzaktan gördüm demeden, "Bazen birini anlamak için ille de söylediklerini dinlemek ya da görmek gerekmez," diyorum. "Onu seyretmek yeterlidir."

"Bazen de birini yıllarca görürsün ama anlayamazsın, değil mi?"

Hımm... Sorunun ardında ne olduğunu galiba anladım:

"Birini tam olarak görebilmek için ondan biraz uzaklaşmak gerek..." Cevap vermiyor. Nesi var? "Neyin var?"

Yine konuşmadan bir süre bahçeyi seyrediyor, ardından, bana dönmeden neyi olduğunu anlatmaya koyuluyor.

"Buket birisiyle yaşamaya başlamış..." Tahmin ettiğim gibi... İyi de ne umuyordu ki? Gülşah devam ediyor: "Galiba her insanın içinde ihanet etmeye hazır bir başka insan var..." Şimdi ayağa kalkıyor. "Farkındayım, hafif sarhoşum ve saçmalıyorum..." Bence hafif seviyesini aşmış ama bunu ona söylemiyorum. Çakırkeyif olmak çoğu güzel kadında sırıtırken, ona yakışıyor. "Siz sabah ölüm tehlikesi atlattınız, bak ben nelerden söz ediyorum... Saat on bire kadar neler yaptınız?"

Sarhoşluk seviyesi konusunda acele mi ettim? Ayık biri gibi dikkatli: Geç Gülümseme'ye kaçta geldiğimizi sormuş olmalı.

"Başka ölüm tehlikesi atlatmadık," diyorum. "Uslu uslu arabada oturduk. Ve çok olmasa da biraz üşüdük."

"Herhangi bir sonuç?"

"Yasemin, Selim Yolgün'ün sevgilisi... Bu kesin sonuç. Bu da her şeyin arkasında o adamın olduğu varsayımını doğruluyor... Sabahki saldırının nedeni ise peşlerine düştüğümüzü öğrenmeleri..."

Gülşah yaklaşıyor. Dikkat! Şimdi bedenini de algılıyorum. Üstelik salondayız, yani burada simbiyotik yaşam mazereti de yok.

"Onun gibi bir adam! Neyse... Uyku zamanı geldi..."

Evet, o kadar sarhoş değil, çünkü bu düpedüz emir...

Ayağa kalkıyorum. Soyunmaya gidecek diye bekliyorum ama bu gece galiba elbiseleriyle yatacak. Onu arkasından yatak odasına kadar izliyorum.

Manzaralı geniş odanın başucu abajuru yanıyor. Gülşah, yatağın öteki tarafına geçmeden önümde duruyor.

"Fermuarımı açar mısın?" Bu da ne demek? Neyse ki simbiyotik ilişki sınırları içinde kalacağımızı bildiğimiz, güvenli bir yerdeyiz. Elbisesinin fermuarını açıyorum. Gülşah, hatırladığım o Hollywood filmlerindeki *femme fatale* kadınları gibi, dans edercesine kalçalarını iki yana sallayarak elbiseyi yere bırakıyor ve iç çamaşırıyla kalıyor. Bir sürpriz daha: Sütyen takmamış! Bedeni arkadan, daha önce Buket'le birlikte gördüğüm fotoğraflardaki kadar çekici. "Hadi sen de soyun!"

Üçüncü kez fikir değiştiriyorum. "Hafif" değil, basbayağı sarhoş... Kararsızlığım içimdeki soğuğun seyrelmesiyle birlikte sona eriyor. Hızla soyunup yatağın içine giriyorum. Bu akşam nasıl uyuyacağız?

Bunu düşünmeme gerek yok. Bu gece o, Buket'in kollarında nasıl uyuyorsa, öyle yatacağız. Kolumu açıyorum. Başını göğsüme dayıyor. Koltukaltımda göğüslerini hissediyorum. Sağ elim saçlarında.

Gülşah derin bir soluk alıp mırıldanıyor: "Yarın sabah birlikte yüzelim..."

Demek her sabah Buket'le yüzüyorlardı. "Mayom yok," diyorum.

"Çıplak girersin..." Sonra ekliyor: "Ben doktorum, erkek bedeninin çıplaklığının benim için hiç gizi yok."

O çıplak erkekleri kadavra havuzunda gördü. Ölülerin utanması yoktur... Neyse ki bir mazeretim daha var: "Yüzme bilmiyorum."

Kahkahası uykusunun içinde yok oluyor. Göğsümü biraz geriye çekiyorum. Yapacağım bir iş daha kaldı: Gülşah iyice dalınca, Pervin'e Galeri Üçgen'in kime ait olduğunu araştırması için mesaj atmak. Timsah'ın sabahki ilk işi bu olsun.

Yedinci Gün
(Peşin Hüküm Zaman Kaybıdır / Sürprizler, Sürprizler ve Sürprizler)

Sabah gözümü açınca yana dönüyorum. Gülşah, geride kokusunu bırakarak kalkmış. Anlaşılan ondan önce uyanmam mümkün değil. Bahçe hâlâ karanlık. Saate bakıyorum: Sekize otuz dakika var. Pınar'ın yaptığını yapabilsem, erken uyandıktan sonra o doyulmaz sabah uykusuna dalabilsem...

Tabii ki dalamıyorum. Saat sekize çeyrek kala Gülşah beni giyinmiş, pencerenin önünde bahçeyi seyrederken buluyor.

"Bir saat önce seni kaldırmaya çalıştım. Havuza götürecektim... Uykun amma da ağırmış..."

Saat sekizde kahvaltıya oturuyoruz. Dün, akşam yemeğini ıskaladık o yüzden olacak karnım alışık olmadığım kadar aç. İştahımı sağlıklı şeyler bile kaçıramaz. Gülşah'a bakıyorum: Galiba iştahımı arttıran şeylerden birisi de giydiği kırmızı elbise.

Tabağın yarısında soruyor: "Bugünkü eylem planı nedir?"

Düşünmek ve... "Selim Yolgün'e ulaşmanın bir yolunu bulmak... Ona sormak istediğim sorular var."

"Eğer dünkü motosikletli adamlar onun adamlarıysa, bu tehlikeli değil mi?" Benden cevap beklediği yok, o, tehlikeli olacağına karar vermiş ve tedbiri de düşünmüş. "Belki korunmak için biraz yardım almak akıllıca olabilir." Aklında ne var?

"Emin Bey bize hizmet veren güvenlik şirketi ile görüşebilir. Onlara servet ödüyoruz... Elemanlarının çoğu eski asker."

Askere gerek yok. Yanımda bir tane var... Elimi sallıyorum.

"Selim'e o kadar yaklaşmayacağız."

Tekrar kahvaltı... Gülşah günlük basın haberlerini okumak için tablet bilgisayarına dönüyor, ben de telefonuma. Pervin, gece gönderdiğim mesajı almış ve yine o notu bırakmış: "***I am on it...***"

Ben eski moda birisiyim, gazeteyi alıyorum o da tableti. Bir anlığına doların nereye yükseldiğini merak ediyorum. Hayır, bakmayacağım: Bu mesele bitinceye kadar sükûnetimi koruyacağım.

Ama korumaya çalıştığım sükûnet uzun sürmüyor, en fazla iki dakika.

"Aaa!"

Gülşah! Ona bakıyorum: Gözleri açılmış. Neden sonra elindeki tableti bana uzatıyor. Ne okudu?

Gülşah'ı şaşkınlığa uğratan haber, beni sandalyeden sıçratıyor.

"Vay canına!"

Sonra sanki Gülşah okumamış gibi, haberi sesli olarak okumaya koyuluyorum:

"***Ünlü iş insanı, gemicilik sanayisinin öncüsü, tanınmış sima, politikacı Selim Yolgün bu sabaha karşı, kendisine ait bir evde, şakağından vurulmuş olarak komşuları tarafından bulundu... Polis yetkilileri, intihar olasılığını göz ardı etmemelerine rağmen, cinayet üzerinde duruyor... Selim Yolgün'ün yeni bir evliliğin eşiğinde olduğu da biliniyordu. Sözlüsü Aslıhan...***"

Manşeti okuduktan sonra Gülşah'a dönüyorum. Şaşkınlığı daha da büyümüş, şimdi gözlerine ağzı da katılmış.

"Bu ne demek?"

Gülşah, avuçlarını iki yana açıyor: "Sence bu sorunun cevabını ben mi vermeliyim."

Haklı. "Dün gece yataktan kalkmadım," diyorum. "Şahidim sensin..." Sözlerimi ciddiye alarak başını sallıyor. Güleceğim, gülmüyorum. Cevabı verebilecek kişi... "Selim Yolgün'ün ölümünün ne anlama geldiğini bize söyleyecek tek kişi, Yasemin...

Ona sormalıyız..." Adam çapkının teki: Öldürüldüğü, "kendisine ait bir ev" muhtemelen garsoniyeriydi. Gülşah sormadan açıklamaya koyuluyorum: "Dün akşam ikisi beraber yemek yediler, ama sonra restoranın kapısında birbirlerinden ayrıldılar. Onları izlerken garipsemiştim: Ayrılmaları kesinlikle vedalaşmaya benzemiyordu. Aksine az sonra buluşmak için söz verir gibiydiler. Bence geceyi birlikte geçireceklerdi..." Bundan sonrasını görmesem de görmüş gibi anlatabilirim. Öyle de yapıyorum: "Ama Yasemin garsoniyere gitmek yerine evine döndü... Bizim Selim de kuzu kuzu, kendi ayaklarıyla, evde onu bekleyen katil ya da katillerinin kucağına gitti... Eğer, 'Peki, katiller eve nasıl girdi?' diye soracak olursan..."

Susup Gülşah'a parmağımı uzatıp sen söyle işaretini yapıyorum.

"Yasemin mi?"

"Selim'e kendi anahtarını verdiğini söyleyebilirim..."

Durum bu kadar açık. Ben açıklamamdan ikna oldum. Ya Gülşah? Gözlerine bakılırsa kararsız.

"Eğer Yasemin, Selim'in sevgilisiyse, neden ona tuzak kursun ki?"

Bu kadın hep mantıklı sorular soruyor: "Bilmiyorum," diyorum. "Ama Yasemin'le yüz yüze konuşabilirsek, öğreneceğimize eminim..." Aklıma gelen düşünceyle ürperiyorum: "Elimizi çabuk tutmalıyız. Polis de eninde sonunda Yasemin'e ulaşacaktır." Bizimkileri de katarsan, bu sabahki, dördüncü cinayet... İtiraf etmeliyim. "Bu olay, düşündüğümden daha karmaşık. Kimden kuşkulandıysam ya cinayetlerle alakası olmadığı ortaya çıkıyor ya da öldürülüyor. Art arda ıskalıyorum..." O sırada aklıma geldiğinden Gülşah'a dönüyorum. "Sence cinayetlerin arkasındaki isim hakkında neden sürekli yanılıyorum? Çünkü varsayımımın mantığı, Selim Yolgün'e, Simge'nin üç yıl önce karıştığı o olay yüzünden şantaj yapıldığı kabulü üzerine..." Gözlerine bakarak soruyorum: "Ya cinayetlerin başka nedeni varsa?" Bekliyorum. Gülşah doğal olarak bu soruya cevap vermeyecek. "Neyse... Dediğim gibi kilit isim Yasemin. Cevaplar onda."

"Yani Simge Yolgün'ü bir kenara bırakıyorsun şimdilik. Hani para kime kalıyorsa derlerdi de..."

Neden daha önce düşünmedim? Gülşah'ın sözlerini kesiyorum:

"Selim'in Simge'den başka çocuğu var mı?"

Gülşah'ın ondan ne istediğimi anlaması epeyce zamanını alıyor. İş istenilen değil, iş buyuran biri çünkü. Neyse ki çabuk: Bir dakika sonra tabletten başını kaldırıyor.

"Selim Yolgün'ün iki evliliğinden de çocuğu olmamış..." Soracağım, benden önce konuşarak çabukluğunu bir kez daha kanıtlıyor: "Simge, Selim Yolgün'ün yeğeni; kadının babası, Halim Yolgün."

Al bir tane daha! Ne zaman bitecek? Bu kaçıncı sürpriz? Elim başımda. Ama hata bende: İki dakikalık bir araştırmayla öğrenebileceğim bir bilgiyi, günlerce yanlış kişinin peşinden koşmaktan göz ardı ettim. Budalanın tekiyim... Demek Selim Yolgün'ü şantaj konusuyla ilgili suçladığımda Simge'nin, kahkaha atmasının nedeni buydu. Yanlış varsayımın, peşin hükmün sonucu işte bu: Zaman kaybı...

"Şimdi ne yapacaksın?"

Gülşah'a dönüyorum. Yine gözleri büyümüş. Bu kez de şaşırmama şaşırmış olmalı.

"Seninle hastaneye geleceğim..." "Tabii" der gibi omuzlarını silkiyor. "Pervin'in benim için biraz araştırma yapmasını istesem? Vakti olur mu?"

Omuzlarını kaldırıyor: "Olur tabii," diyor. "İki yardımcısı var."

Demek sekreterlerin de sekreterleri var. O zaman ikinci soru: "Ona ne kadar güvenebiliriz?"

Gülşah, hiç beklemeden, "En az benim kadar," diyor. "Birlikte gideriz... Ama asla kahve içmeden olmaz."

Güzel. Şimdi sıra Zeynel'i arayıp, beni hastanede bulmasını söylemeye geldi.

Bir saat on beş dakika sonra Halim Yolgün dosyası, dosya diyorum çünkü Pervin bir sürü çıktı koymuş, masada önümde. Özetle, Halim, Selim'den iki yaş küçük. Abisi gibi mühendislikle ilgilenmemiş, arkeoloji mezunu. Ancak dev Yolgün Şir-

ketler Grubu'nun yarısına sahip. Fotoğraflarına bakılırsa abisi kadar gösterişli ve yakışıklı da değil. Ancak uluslararası şöhreti olan bir koleksiyoner ve özellikle Osmanlı çinileri konusunda bir uzman. Kendi adını taşıyan bir müzesi de var. Ve sinemacı, film yapımcısı. Osmanlı sanatı ile ilgili çektiği belgeseller yurtdışında ödüller almış.

Özel hayat: Halim Yolgün, 1998 yılında, o sıralar tanınmış bir model olan Begüm Tartı ile evlenmiş. Simge de aynı yıl doğmuş. Evlilik 2013 yılında, uzun zamandır depresyonda olan Begüm Yolgün'ün kaza sonucunda ölümüyle sona ermiş. Simge de annesini kaybettikten kısa bir süre sonra yurtdışına gönderilmiş. Lise eğitimini İsviçre'de tamamlamış; İtalya'da da güzel sanatlar akademisine gitmiş.

İlginç diğer bilgi: Halim ve Simge'nin basında, dergilerde yer alan, birlikte çekilmiş fotoğrafları. İkisi de mutlu ve birbirlerine yakın görünüyorlar. Ancak annesinin ölümünden sonra, birlikte hiç fotoğrafları yok... Bu ne demek? Özellikle annemi öldürdüler aryasından sonra akıl karıştırıcı... Ama yeniden aynı hatayı yapmamalıyım. Peşin hükme paydos... Varsayımlar için elde veri yok. Belki kız, annesinin ölümünden sonra derin bir depresyona girdi ve...

Düşüncelerimi masadaki telefon bölüyor. Merakla açıyorum. Pervin.

"Sadık Bey, Galeri Üçgen'in sahibini araştırmamı istemiştiniz. Buldum... Ancak ortada garip bir durum var." Garip bulduğu durumu da aktarıyor. "Ortaklardan biri adını duymadığım bir kargo şirketi, diğeri ise bir antikacı..."

Bu kadarı yeterli. "Antikacı ortağın galerisi ya da dükkânı var mıymış?"

Varmış. Feriköy'de... Bilgileri göndermesini söyleyip, teşekkürü ihmal etmeden telefonu kapatıyorum. Düşünmem gerek.

Ama düşünmeye vakit yok. Kapı açılıyor. Gülşah, kulağında kulaklık, telefonla konuşarak içeriye giriyor. Bir elinde de kahve var. Masaya yaklaşıyor. Konuşmaya ara vermeden kupayı önüme koyuyor. Anlaşılan bu benim için.

Bir dakika boyunca lezzetsiz, kahveden başka her şeye ben-

zeyen sıvıyı yudumluyorum. Neden adam gibi sade Türk kahvesi içmiyoruz? İçtiğim, paşa çayı kıvamındaki bu kahve varsan baksan, Güney Amerika'dan gelen yeni bir türdür...

Gülşah, telefonu kapatıyor. Konuşmadan bakışıyoruz. Birimizin konuşmayı başlatması gerek. Cezaevindeki başkanlarını ziyaret hamlesinin sonuçsuz kalmasına öfkelenmiş, karşıma oturuyor.

Sonunda o konuşuyor. Ama konu farklı: "Az önce Selim Yolgün için çelenk bağışı yaptık. Cenaze, ikindi namazından sonra kaldırılacakmış. Zincirlikuyu'dan." Bu ne acele? Gülşah garipsememiş olmalı ardından ekliyor: "Selim Bey, muhalifken hastanenin sosyal projelerine katkıda bulunur, çocuklar için deniz gezileri ayarlar, onları çiftliğinde atlarına..."

Telefonum titriyor. Mesaj geldi. Şimdi saat kaç? On bir. Acaba?

"Çıkmam gerek. Önce Feriköy'e gideceğim. Sonra da cenazeye, uzaktan da olsa, bir göz atacağım..."

Gülşah çabuk davranıyor. "Birlikte gideriz..." Ayağa kalkmamı bekliyor. "Bu arada Feriköy'de ne var?"

"Evimiz için antika bakacağız," diyorum.

Tanrı'ya şükür, bu Güney Amerika bulaşık suyundan kurtuldum.

* * *

Gülşah'ın şoförü, Galeri Üçgen'in ortağı antikacı Ethem Tinez'in dükkânını kolaylıkla buluyor. Tinez Antique Sanat Galerisi gerçekten göz alıcı parçalarla dolu: saatler, tuğralar, gümüş tabaklar, tablalar, şamdanlar, eski telefonlar, altın varaklı aynalar, çalışma masaları, koltuklar, sandalyeler, halılar... Öyle ki içeride birkaç adım attıktan sonra bir şeylere çarparak kırma endişesiyle duruyoruz.

"Hoş geldiniz, size nasıl yardımcı olabiliriz..."

Arkamızda bir ses! Sese dönüyoruz. Karşımızda bizi süzen yuvarlak yüzlü, elini uzatsa öpmek için eğileceğiniz kadar yaşlı görünen biri var.

Gülşah'tan önce davranarak söze yeni aldığımız evimiz için

bazı antika parçalara bakmak istediğimizle başlıyorum. Şimdilik halılar ve aynalarla ilgilendiğimizi eklemeyi unutmadan.

Adam, adı Kemal'miş, on beş dakika boyunca bizi bilgi ve fikirleriyle aydınlatıyor. Sonra sıra peşinde olduğum ilişkiye geliyor. Halim Yolgün'ün bize Tinez Antique Sanat Galerisi'ni önerdiğini söyleyince Sevimli Kemal, Halim Yolgün'ü tanımadığını ama tabii ki adını, duvardaki keçi sakallı, papyonlu, ellilerindeki adama bakarak, Ethem Bey'den duyduğunu söylüyor.

On beş dakika sonra tekrar arabadayız. Gülşah dayanamıyor, giderken sorması gereken soruyu soruyor:

"Buraya ne öğrenmeye geldik?"

"Bu galerinin sahibi Ethem Tinez, aynı zamanda Galeri Üçgen'in de ortağı. Onu bulabilseydik, Halim Yolgün'le ilişkisi var mı yok mu, öğrenebilirdik..." Neden mi? Sormadan söylüyorum: "Halim Yolgün'ün Galeri Üçgen'in gizli ortağı olduğundan kuşkulanıyorum."

Gülşah geriye çekilerek kaşlarını kaldırıyor: "Halim Yolgün'ün kendini gizlemesi için ne sebep var? Adamın sanatla, antikayla ilgilendiğini cümle âlem biliyor... Kendi adını taşıyan müzesi bile var." Kaşlarına omuzları da katılıyor: "Hem şu Galeri Üçgen neden bu kadar önemli?"

Uzun açıklamaya hazır olmalı. Başlıyorum:

"Galeri Üçgen'in kuruluşu yeni sayılır. Galeri Simge ile akran. O zamandan bu yana yaptıkları bütün ya da tek iş, Simge Yolgün'ün tablolarını, ondan alıp satmak..." Öyle mi? "Bir düzeltme, aslında satıp satmadığını da bilmiyorum. Yani Galeri Üçgen'in ana faaliyetini Simge Yolgün'ü, çevreye pek fark ettirmeden desteklemek olarak tanımlayabiliriz. Kadının sırf siyahı kullanarak yaptığı tablolarını görsen... Böyle birinin baba parası olmadan ressam olarak yaşayabileceğini hiç sanmam."

Uzattığım açıklamanın sonunda Gülşah yine mantıklı soruyu soruyor:

"İyi de Halim Bey kızına neden fark ettirmeden yardım ettirsin ki? Açık açık desteklemek varken..."

Bundan sonrası açıklama değil, varsayım:

"Bence Simge Yolgün babasıyla hiçbir şekilde ilişki kurmak

istemiyor, çünkü annesini onun öldürdüğünü ya da intihara sürüklediğini düşünüyor... Halim Yolgün de kızının bu tavrından haberdar, Galeri Üçgen'i kurmasının amacı bu. Böylelikle el altından yardım edebiliyor."

Gülşah bu kez sormuyor. En azından sorusu bu anlama gelmiyor:

"Acaba bu varsayım da kanıtlarla desteklenmemiş bir önyargı olabilir mi? *Wishful thinking* yani... İyimser bir hayal olabilir mi?" Sonra saatine bakıyor. "Cenaze için daha vaktimiz var. Zorlu'da kısa bir mola verip bir şeyler yiyebiliriz."

Makul bir öneri: Öyle görünüyor ki akşama epeyce işimiz olacak. Bir daha yemek fırsatı bulamayabiliriz...

Arabada Zeynel'i arayıp, sıkı yemek yemesini sonra da ikindideki cenaze namazına Zincirlikuyu'ya tedarikli olarak gelmesini söylüyorum. Gülşah doğal olarak "tedarikli gelmenin" anlamını merak ediyor.

"Akşam işimiz var. Yemek yemeye vaktimiz olmayacak, yanına sevdiği bisküvilerden almasını söyledim."

Gülşah nedense akşam ne işimiz olduğunu merak etmiyor. Bu işime gelir. Biz Zorlu'nun önünde iniyoruz, arabayı park etmek şoförün derdi. İstanbul'da zengin olmanın en önemli artısı, taksi bulma ve park etme derdinin olmaması...

Gülşah'ın kararlı, hedefini bilen adımlarını izliyorum. İki dakika sonra kapıdakilerin tavrından, tanındığı belli olan, oldukça lüks bir yere giriyoruz. Pınar yanımızda olsaydı bayılırdı.

O ısrar edince et yemeye razı oluyorum. Sükûnet içinde bir yemek yiyeceğim. Erken karar vermişim, Gülşah daha bonfilenin yarısını mideye indirmeden birden soruyor.

"Akşam ne işiniz var?"

Eninde sonunda soracaktı. Hazırlıklıyım: "Birikmiş sorular var. Onlara cevap arayacağım."

Bu onu asla tatmin etmez. Soruyu derinleştiriyor. "Mesela..."

Aklı karışacak, ama kendisi istedi. Tabii önce hepsini hatırlamam gerek. Saymaya başlıyorum:

"Bir: Üç yıl önce Cem'in teras katında neler oldu? Faruk'un ölümü, diğer üç şahidin dediği gibi bir kaza mı? Kaza değilse,

ölümünden kim sorumlu? İki: Cem neden öldürüldü? İki olay birbiriyle bağlantılı mı? Yani kumar borcunu ödemek için şantaja başvurduğu için mi ortadan kaldırıldı, yoksa cinayet başka bir nedenle mi işlendi? Üç: Cem'in kayıp bilgisayarında ne var ve bilgisayar nerede? Dört: Her şeyin sorumlusu sandığım Selim Yolgün neden öldürüldü? Beş: Yasemin, Selim'in öldürülmesinden önce, Galeri Üçgen'de neden Halim'le buluştu? Tabii bu soru, Halim'in Galeri Tinez yoluyla Üçgen'in sahibi olduğu varsayımına dayanıyor. Altı: Bu buluşma bir işbirliğinin mi işareti? Öyleyse, Yasemin neden sevgilisine ihanet ederek, onun öldürülmesine yardımcı oldu?"

Gülşah bir süre düşünüyor, sonra, "Gerçekten epeyce soru birikmiş..." diyor. Çatalını masaya bırakıyor. Bıçak elinde. "Benimse üç sorum var..." Başımı eğiyorum. "Bir: Sözünü ettiğin kayıp bilgisayar konusu ne? İki: Anlaşılan Simge'den kuşkulanmıyorsun; öyle mi? Üç: Bu kadar çok soruya bir akşamda cevap bulabilir misin?"

Sırayla başladık, öyle devam edeceğim: "Cevap bir: Hem kiralık katiller hem de polis, Cem'in evinde ve bizde bu bilgisayarı aradı. Ben de bilgisayar konusundan böylelikle haberdar oldum... Bu, Cem'in öldürüldüğü gece, Yasemin'in Cem'in karısını çorbanın içine koyduğu ilaçla neden uyuttuğu sorusunu da cevaplıyor: Yasemin de bu bilgisayarın peşindeydi. O bilgisayarın içinde ne varsa önemli olmalı. İçeriği hakkında hiçbir bilgim yok. Cevap iki: Evet, Simge çok garip biri, sanki iki kişiliği var... Ama öyle içine kapanık, öyle kırılgan ki, ne olup bittiğinden bile haberdar olduğundan emin değilim... Cevap üç: Listeden kaç soru cevaplayabilirsem o kadarı ile yetineceğim."

Sıralama bitince bir süre birbirimizi süzüyoruz. Kime soracaksın demek üzere. Niyetimi açıklamayacağım. Ondan önce davranıyorum: "Buket'ten yeni haber var mı?"

Gülşah önce irkiliyor, sonra sorunun amacını anladığından, tekrar çatalını eline alıyor. "Akşam konuşuruz..."

Uygun... Yemeğe geri dönüyoruz.

Bir saat sonra caminin girişinde Emin Bey ve birkaç kişi Gülşah'ı karşılıyor. Artık ondan ayrılabilirim. O, Selim Yolgün'ün

yakınlarına yaklaşıp, taziyelerini sunabilecek önemli zevat sınıfına dâhil. Bense önemi o denli önemli olmayan kalabalığa karışacağım. Zaten Simge ile yeniden karşılaşmaya da niyetim yok.

Kalabalık inanılır gibi değil. Bu yüzden Zeynel'le dakikalar sonra buluşabiliyoruz. Ama bir yolunu bulup, Simge'yi görecek kadar yaklaşmamız gerek. Sorun, Zeynel'in bir çiçekçinin elindeki çelengi alarak, kalabalığı yara yara ilerlemesiyle çözülüyor... Kendimize sabaha solacak enfes çiçeklerin arkasında, tabutu ve Simge'yi gören bir yer buluyoruz. Zeynel'in pratik zekâsına hayranım. Operasyonlarda badilerinin çok işine yaradığına eminim.

Yaslı kadın, hayatının rengi siyahlar içinde... Yanındaki? Silik, omuzları çöküк, kurnaz bakışlı bu adam, Halim Yolgün'den başkası olamaz. Başsağlığı dileklerini genellikle o kabul ediyor. Bir yandan kalabalığı seyrediyor bir yandan da Simge'yi gözlüyorum. Ölüm onu pek etkilememiş.

İlk önemli keşfi, heyecandan titreyerek fark ediyorum: İki saat önce duvarda fotoğrafını gördüğümüz Ethem Tinez. Adam, Halim Yolgün'e yakın bir yerde, hemen arkasında duruyor. Sanki o da ailenin yakını! Fotoğraftaki gibi keçi sakalı var ve sık sık paltosunun yakalarının dışına taşan papyonunu düzeltiyor. Bütün ayrıntıları görebiliyoruz çünkü adamın boyu kesinlikle iki metrenin üstünde. Gülşah yanımda olsa, varsayımın doğrulandığını söyleyebilirim. Yine de küçük bir endişe: Bu kez doğru iz üzerinde miyim?

Sakin olmalıyım. Kuşkulanmama gerek yok. Bu kez tüm kurgu, mantıklı verilere dayanıyor.

Ya Yasemin? Ondan iz yok. Belki bu kalabalıkta onu bulmak zor ama burada olmadığına, hayatına devam ettiğine kalıbımı basarım.

Zeynel sıkıntıyla kımıldıyor. Biliyorum kendisi farkında olmasa bile, onun da Tanrı ile pek arası iyi değil. Savaşmış bir insan, eğer sığınmıyorsa, Tanrı'ya nasıl inansın... İmam birazdan gelecek, sakin olmasını söylüyorum. Camiden çıkan kalabalık bunun işareti. O sırada Zeynel dirseği ile böğrümü dürtüyor.

"Ne oldu?"

Zeynel gözleriyle tabutları işaret ederek fısıldıyor: "Anlaşılan pek anlaşamıyorlar..."

O tarafa bakıyorum. Simge, sinirli sinirli Halim Yolgün'le konuşuyor. Halim de Simge bitirince, yardım ister gibi arkasındaki keçi sakallıya bakıyor.

"Artık buradan demir alalım," diyorum. "Akşama hazırlanalım. Öğreneceğimizi öğrendik."

Zeynel ne öğrendik, özet geç abi demiyor. Bu yönünü de seviyorum. Soruları doğru zamanda soruyor... Kalabalığın kenarından, kadınların toplandığı yere doğru ilerliyoruz. Gülşah orada ama Yasemin'den düşündüğüm gibi, iz yok.

İkimiz de sevdiklerimizin biraz ileride yattıklarını hatırlıyor ama ötekine söylemeden, sessiz bir suçluluk içinde arabaya yürüyoruz.

* * *

"Abi, hatun mesaiye kaldı herhalde?"

Saat dokuza geliyor. Yaklaşık iki buçuk saattir, Yasemin'in apartmanının yanındaki bariyerli otoparkının tam karşısında, Zeynel, arabayla beklemenin, eğer etrafta kayıt yapan güvenlik kamerası varsa geride iz bırakacağını söylediği için, karanlıkta, ayakta dikiliyoruz. Günlerdir beklenen kar bu akşam yağmaya kalkarsa mahvolduk. Neyse ki yanıma votka almak akıllılığını gösterdim. Rakı ya da viski seven Zeynel kusura bakmasın. Yanımda mini bar taşımıyorum. Yükümlülüklerimi yerine getirdim, onu uyardım, akşam işimiz var dedim, özet de geçtim, silahla birlikte içkisini getirmemişse, durum ortada: Bu onun suçu.

"Merak etme, eninde sonunda gelecek. Sokakta yatacak hali yok ya," diyorum. Sonra da yüzümdeki kar maskesini indirip ateş suyunu yudumluyorum.

Haklıyım, on beş dakika sonra Yasemin'in BMW'si bariyerin önünde duruyor. Zeynel'e dönüyorum. O benden önce fark etmiş. Tamam, ipler artık onda. Votkayı cebime koyuyorum.

"Abi, benim ardımdan fırla. Kadını otoparkta değil, ön cepheye dönerken, tam o köşedeki girintiye geldiğinde bastırmalı-

yız. Otoparkta güvenlik kamerası olabilir... Dikkatli ol, hep duvar dibinde kal!"

O birkaç saniye sonra fırlıyor ve sokağı hızla geçiyor. Sonra sıra bende... Ama Zeynel kadar hızlı değilim. Aramız açılıyor. Allahtan şanslıyız, otoparkta ve apartmanın önünde kimse yok.

Zeynel'in yanına varınca cephedeki nişe yaslanıp, bekliyoruz. Zamanlamamız mükemmel, on beş saniye sonra Yasemin'in ayak sesleri duyuluyor. Solumuzda, iki metre ötede, giriş katının ışıklı penceresi var. Sakin olmaya niyetliyim ama galiba önümüzdeki on beş dakika boyunca biraz titreyeceğim.

Az sonra binanın yan cephesinde yankılanan tok sesler köşeye varıyor. Galiba Yasemin'in ayağında topuklu çizmeler var. Onun yerinde olmak istemem, köşeyi dönünce maskeli iki adamla burun buruna gelecek. Üstelik gece gece...

Öyle de oluyor. Yasemin, köşeyi döner dönmez Zeynel'in uyarısıyla adeta sıçrayarak duruyor.

"Sakin ol Yasemin, seninle..."

Ama Zeynel sözlerini bitiremiyor. Olup biteni yavaş çekim bir film sahnesi gibi izliyorum. Kadın hafifçe yana dönerek ona doğru uzanan kolunu kapıyor ve Zeynel'i havada uçurup, yere çalıyor.

Vay canına! Bir de inanmazdım, demek aksiyon filmlerindeki, bu numaraları yapan kadınlar gerçekmiş. Duvara dayanıyorum. Yasemin, Zeynel'in kasıklarına ve kaburgalarına tekme attıktan sonra bana dönüyor. Sağ ayağı havada. Evet, topuklu çizme giymiş. Tekme suratıma gelirse, iki günden önce ayılamam.

Filmlerde ne zaman bu tarz sahneleri görsem, oyuncunun yapması gerektiğini düşündüğüm şeyi yapıyorum. Dövüşmek yerine geriye kaç... Sonra... Tabancayı çek...

Öyle yapıyorum. Yasemin'i, suratına uzatılan uzun namlu durduruyor.

Yine de uyarıyorum: "Susturucu var... Seni delik deşik etsem, kimsenin ruhu duymaz..." Sesim ve elim titriyor olabilir ama Beretta hem elimden hem de sesimden daha ikna edici. "Sakin ol..." Kadın ayağını yere indiriyor. İyi de şimdi ne söylemem

gerek? "Biraz... konuşacağız..." Araya biraz daha tehdit sıkıştırabilirim: "Dediğim gibi, seni kalbura çeviririm."

Arkada Zeynel inleyerek ve apış arasını tutarak doğruluyor. Tanrı'ya şükür, tekrar dümene geçebilir. Nasıl olmuşsa maskesi sıyrılmış, yüzünün morluğu, gecenin karanlığında bile ayırt ediliyor... Kim bilir kasıklarının arası nasıldır?

Kasıklarını bilmiyorum ama sesi oldukça öfkeli: "Bana bak hatun. Bendeki 45'lik. Tek mermiyle seni ikiye biçerim."

Belindeki silahı ne zaman, hangi eliyle çekti? Oysa ikisiyle de apış arasını tutuyordu. Ondan ilk fırsatta özür dilemeliyim. Benim hatam: Yasemin'in aikidocu olduğunu ona söylemeliydim.

Neyse ki Zeynel'in uyarısı işe yarıyor. Yasemin sakinleşiyor: "Kimsiniz siz?"

Onu örnek almalı, ben de sakinleşmeliyim. Derin bir nefes...

"Tanrı misafiriyiz," diyorum. "Varsa bir kadeh içkini içeriz."

"Adımı nereden biliyorsunuz?" Kısa bir durum değerlendirmesi: "Polis değilsiniz..." Ardından beklenen soru: "Kimin adamısınız?" Gerektiğinden daha soğukkanlı! Oysa onun durumundaki birinin şu anda altına ediyor olması gerekirdi. "Benden ne istiyorsunuz?"

Belki onu biraz rahatlatabiliriz: "Dediğim gibi... İsteğimiz yukarıda biraz konuşmak... Şimdi başka soru sormadan, Bruce Lee numarası çekmeye kalkışmadan bizi dairene çıkar. Numara yapmaya kalkarsan arkadaşımın insafına kalırsın... Öfkesi burnunda, bilesin... Bu arada hangi dairede kaldığını da biliyoruz, ona göre..."

Rahatlamasa bile üzerine doğrulmuş iki namluyla baş edemeyeceğini kavradığından başını eğiyor.

İki dakika sonra Yasemin'in dairesinin önündeyiz. İyi haber, içeride güvenlik kamerası yok. Kadın, kapıyı açıyor. Öne geçiyorum.

"Işık nerede?"

"Sağda!"

Önde ben, ortada Yasemin, hemen arkasında Zeynel, içeriye giriyoruz. Kapı kapanınca ışığı yakıyorum.

Salon, koridorun sağa büküldüğü yerde. Perdeleri kapatıp

ışığı açıyorum. Her şey, televizyon dışında beyaz; duvarda siyah boşluğu andıran televizyon, Cem'in evinde gördüğümüz gibi büyük ekranlı. Beraber mi aldılar? Salonda üçüncü koltuk olmasa, üsluba minimalist derdim ama salona sinmiş belirgin bir tarz ya da zevk yok. Duvarlardaki tabloların hepsi fotoğraf.

Yasemin'le Zeynel hâlâ salonun girişinde. Koltuğu işaret ediyorum.

"Şuraya otur. Arkadaşım karşına geçecek. Ben kısa bir ev turu atıp geri geleceğim."

Tura başlıyorum. İlk izlenim: Yasemin, yoksul büyümüş biri gibi tertipli bir kadın: Yatağı düzeltilmiş; ortalıkta toz yok, banyosu da temiz. Ancak aynanın altındaki rafta pek makyaj malzemesi görünmüyor. İkinci oda neredeyse boş, sadece bir yatak var; belli ki yatıya pek misafiri olmuyor. Üçüncü odaysa oldukça geniş ve tıka basa çeşitli spor aletleriyle dolu. Öyle ki gören küçük bir fitness salonuna girdiğini düşünür. Koşma bandı, kürek çekme aleti, halter kaldırma sehpası, boy boy ağırlıklar... İlginç olan kapının üstündeki barfiks çubuğu, o bile düşünülmüş.

Geri döndüğümde salona sinen gerginliği hemen hissediyorum. Zeynel, bir kadından dört başı mamur bir dayak yediğini hazmedememiş görünüyor. Ayağının titremesinden anladım. Bu hareketi öfkelendiğinde yapar.

Bu arada içerisi, dışarıdaki ayazdan sonra cehennemi andırıyor. Doğalgaza zam üstüne zam geldiği bir zamanda bu ne israf?

Başlayabiliriz. Yasemin'e dönüyorum: "Biz paltoları, çıkaracağız. Önce ben, sonra arkadaşım... Ardından sen de mantondan kurtulabilirsin. Unutma, her an üzerine en az bir namlu doğrultulmuş olacak."

O da mantosunu çıkarıyor. Evet, haklıymışım. Göze çarpan bir vücudu var. Uzun, dizlerinin altına uzanan elbise, biçimini ve istek uyandıran canlılığını örtmemiş. Bakışları sert, gülümserse belki yüz ifadesi yumuşayabilir...

Her ihtimale karşı koltuğunda sıkıştırılmış bir yay gibi oturan kadının, tek hamlede ulaşamayacağı bir uzaklığa çekiliyorum. Sıra telefonu çıkarıp kaydı başlatmakta...

"Senden öğrenmek istediklerimiz var. Yani, biraz ifadeni alacağız..."

Yasemin sözümü kesiyor: "Önce içki içmeyecek misiniz?" Neden bu kadar sakin? "İçmeyecekseniz, kim olduğunuzu söyleyin."

Zeynel'e bakıyorum. "Cem'in borçlu olduğu bir gruba mensubuz desek..." Rahatlıyor... Topal'ı tanıyor olabilir mi? Çok yaklaşmadan karşısına geçiyorum. "O güzel yüzünün, tekme atan bacaklarının zarar görmesini istemiyorsan sorularımıza çabuk ve doğru cevaplar verirsin..." Sesim biraz daha tehditkâr olabilir. Tıslama tonuyla devam ediyorum: "Canını yakma konusunda geniş bir repertuarımızın olduğunu bilmeni isterim." Kadın başını eğiyor. "Bazı ayrıntıları öğrenmek istiyoruz: Bir, üç yıl önce Cem'in teras katında ne oldu?" Namluyu çevirip uyarıyorum: "Sakın ifadenizdeki hikâyeyi tekrarlamaya kalkma, yoksa sağ dizinden başlarım... İki, Simge'nin Faruk'un ölümü ile ne ilgisi var? İlgisi olmalı, çünkü Cem'le birlikte Selim Yolgün'e şantaj yaptığınızı biliyoruz. Cem ev ve araba aldı, sen de iş, araba ve muhtemelen bu evi..."

Yasemin cevap vermeden önce bir süre düşünüyor... "O olayın Cem'in kumar borcuyla ne alakası var?"

Haklı. Aslında yok... Yine aynı düşünceyle irkiliyorum: Neden gerektiğinden daha soğukkanlı ve bu şartlar altında mantıklı düşünmeyi beceriyor. Hiç, telaşlanmadı... Sanırım sesimdeki tıslama onu ikna etmedi.

Tetiğe basıp korkuturdum ama iz bırakamayız. Onun yerine Beretta'yı şakağına dayıyorum.

"Sadece beş saniyen var. Bir... İki..."

Dörtte dili çözülüyor: "Tamam anlatacağım." Dudakları, bedeninde ve yüzünde izlenen kıvrımların aksine düz, çizgi halindeki bir kesiği andırıyor. Bu yüzden dudaklarını kullanmadan konuşuyor gibi. Herkes aynı biçimde korkacak değil ya, belki de bu ona özgü korku işaretidir: "O gece biz Faruk'la, Cem'i sahne aldığı barda dinliyorduk. İçiyorduk da... Dam üstünde saksağan, tak Simge denen bu manyak birden masamızı bastı. Kimse onu tanımıyordu, ilk kez o gece karşılaştık..." Kı-

sa ara: Hatırlıyor: "Siyah deri pantolon, siyah tişört, siyah güneş gözlükleri... Hali garipti: Hem kafayı bulmuştu hem de uçuyordu. Sen de kimsin dememize kalmadan karı Faruk'un kucağına oturdu. Sonra o kalın, orospu sesiyle, 'Hadi beni bir yere götür,' dedi oğlana..."

Kalın ses! Göz göze geliyoruz. "Devam et!"

Ediyor: "Cem'in programı bitince hep birlikte ona gittik. Şıllık, arabada yer yokmuş gibi arka koltukta Faruk'un kucağına oturdu... Eve çıktık. Faruk, onu doğruca yatak odasına götürdü... Zımbalamaya... Biz salondaydık. İki dakika sonra birden bir çığlık duyduk. Senin şıllık deri pantolonu çıkmış, altı çıplak, yatak odasından kaçıp, salona gelmiş..."

"Sonra?"

"Arkasından da Faruk... O daha soyunmamıştı... Karı, kapıyı açıp terasa çıkınca o da peşinden koştu... Cem olayı cep telefonuyla kaydetmeye başladı. Çok gırgırdı. Eğleniyorduk."

Eğlenceyi süsleyen sözcükler: Orospu... şıllık... karı... Anlaşılan Simge'den hiç hoşlanmamış...

"Siz o sırada ne yapıyordunuz?"

Dudakları kalınlaşıyor. Gülümseyecek: "Ne yapacağız? Gülüp eğleniyorduk. Cem, Faruk'un bu gece onu becermeden sakinleşmeyeceğini söyledi. Koşuşturma devam edince kalkıp yanlarına gittik. Faruk karıyı, altı çıplak ya, duvara dayamış, tam sik..."

Sözünü kesiyorum: "Simge neden karşı koyuyordu ki? Bütün gece Faruk'un kucağında oturmadı mı?"

Yasemin tekrar incelen dudaklarını büzüyor: "Ayılmış mıydı? Bilmiyorum, ayıktı işte. Ama o sürtük gitmiş yerine mızmız bir kız gelmişti. Sanki Pamuk Prenses mübarek, sanırsın bakire, ilk kez yarak yiyecek..." Hiç utanması yok bu kadının. "Bence numara yapıyordu ya..." Belirsiz gülümsüyor: "Faruk'un aletini büyük buldu zahir..."

Durunca uyarıyorum: "Daha sonra?"

"Seninki birden geri döndü. İçine girmeye hazırlanan Faruk da tabii kıçında, mecburen onunla birlikte döndü... İşte olan o anda oldu. Karı geriye doğru hamle yapıp silkinince, Faruk,

tam belinden, terasın parapetinin üzerinde tahterevalli gibi sallandı sonra, aşağıya düştü..."

Şematik bir anlatım ama üç aşağı, beş yukarı beklediğim hikâye... Önemli olan sonrası.

"Siz de Selim Yolgün'ü çağırdınız..." Cevap vermiyor. "O da avukatlarıyla gelip, olayı örtbas etti... Öyle mi?"

Yasemin cevap vermeden önce hatırlamak ister gibi bekliyor; en fazla beşe kadar.

"Şöyle oldu: Karı baygındı. Kim olduğunu bilen yok. Çantasındaki cüzdana bakınca, Cem, nüfus kâğıdında yazan soyadını hemen tanıdı..." Derin soluk... "Polisten önce babasını çağırma fikri onundu. Hem başımız derde girmeden kurtulur hem de durumdan yararlanırız dedi..."

Duraklıyor. Eksik bıraktığı bir şeyler var. Silahı tekrar doğrultuyorum.

"Hepsi bu mu? Hatırlatayım: Söylediklerini kontrol edeceğiz..."

Silahlı uyarı bir kez daha işe yarıyor: "Çağırdığımız Selim Yolgün değildi. Telefonunda Yolgün yazan numarayı arayınca Halim Yolgün geldi. Yanında adamları vardı; bir de avukat..."

Yine hayal kırıklığı, yine Selim Yolgün devre dışı... Pekâlâ, şimdi gelelim cinayetlere:

"Cem'i neden öldürttün? Hadi... Aysel'e gittiğin gece onları arabanla siteden içeriye sen soktun."

Yasemin'in yüzü ilk kez değişiyor. Korku mu? İnkâr edecek. Faydasız olduğunu biliyor.

"Ben bir şeye karışmadım... Bana sadece Cem'in bilgisayarını al dedi..."

Soluğumu tutuyorum. Cem'in ölüm emrini veren, Pınar'la Hüso'nun da katili sayılır.

"Kim, dedi?"

Cevap kısa bir duraklamanın ardından geliyor: "Halim Bey."

Buyurun! Bir sürpriz daha... Neden? Yoksa Cem, Simge gibi Halim'e de mi şantaj yaptı?

"Cem'in ölümünün nedeni şantaj mı?" Cevap yok. "On milyona yakın kumar borcu olduğunu biliyorsun değil mi?" Başı-

nı eğiyor. Galiba doğru yoldayım. "Cem, sadece Halim'e şantaj yapmadı herhalde? Selim'e de Simge'ye de..." Göz göze geliyoruz. Bakışlarını kaçırıyor... Acaba? Neden olmasın? Soruyu bitiriyorum: "Belki sana da." Yasemin yine cevap vermiyor. Sükût, ikrardan gelir! Demek o da şantaj kurbanı. "Peki, Halim, Selim'i neden öldürttü?" Şah mat! Herhalde bu kadarını bildiğimizi tahmin etmiyordu. Toparlanması için vakit vermemeliyim. "Hadi... O motosikletli katillerin garsoniyerin anahtarını senden aldığını biliyoruz. Cinayetten bir gece önce Galeri Üçgen'de Halim'le buluştuğunuzdan da haberimiz var."

Bu kez yüzündeki ifadenin anlamı açık: Şaşkınlık... Cevap neden sonra geliyor. Fısıltı halinde:

"Evet..."

"Cevap ver! Tekrarlıyorum: Halim, neden kardeşini öldürmek istiyordu?"

Yasemin, bilmediğini belirtmek için omuzlarını kaldırıyor. Yine tabanca namlusu... Şakağına dayanınca artık saklayacak bir şey kalmadığına karar verdi. Anlatacak:

"Neden öldürttü, bilmiyorum. Ama o herif... Halim yani, garip birisidir..." Omuzlarını silkiyor. "Bazen durup dururken, dalar gider, susar, beş-on dakika hiç konuşmaz. Normalde yumuşaktır... Ama çok öfkelendiğine de şahit oldum. Özellikle de Selim konusunda... Bana, hep, Selim'in ondan söz edip etmediğini sorar, kendi hakkında ne düşündüğünü öğrenmem için akıl verirdi. Yakınlarda çok kötü kavga etmişler. Selim onu kötü tehdit etmiş..."

"Neden kavga etmişler?"

Yine aynı omuz hareketi... Yüzüne bakıyorum... Diyelim ki doğruyu söylüyor, o sadece basit bir alet... İyi de neden? Neden Halim'in ondan istediği her şeyi yapıyor? Anlattıklarına bakarsan, ona zavallı emir kulu dersin...

Emir kulu! Yasemin'e bakıyorum. Hiç de kurbana benzemiyor... Bu düşünceden çabuk sıyrılıyorum. Bu kadın, anlattığı gibi, olayların dışında olamaz. Neredeyse her cinayette parmağı var. İki cinayette de birinci derecede suç ortağı.

Soruyorum: "Sen Halim'in paralı askeri misin?" Kadın bi-

raz bekledikten sonra bakışlarını kaçırıyor. "Sana para mı veriyor?"

Evet demedi. O zaman... Birkaç adım atıp ondan uzaklaşıyorum... Bu işte bir bityeniği var.

"Cevap versene hatun!"

Zeynel'in öfkesi hâlâ diri. Ama o öfkesi az önceki soruya cevap bulmamı sağlayacak... Onlar görmeseler de maskenin altında hafifçe gülümsüyorum. Beynimdeki o, ne zaman çakacağı belirsiz, eski çakmağı andıran şimşek, çaktı ve durumu aydınlattı da ondan:

O susuyor, ben anlatıyorum: "Yasemin Yapraklı, Faruk'u terastan aşağıya atan Simge değil, sendin..." Karşımdaki yüzün dudakları daha da inceliyor, bir çizgi artık. Bu da ikinci şah mat... "Tabii ki sendin... Şu haline bak! Simge senin yanında tüysıklet kategorisine bile giremez. Faruk'un boyu kaçtı? 1,80? 1,85? Öyle iri ve o kadar uzun bir adamı, sızmanın eşiğinde olan sıska bir kız nasıl aşağıya atar? O, senin gibi Bruce Lee numaraları bilmez ki..." Namluyla bedenini işaret ediyorum. "Oysa senin için..." Zeynel'i kızdıracağım ama ne yapalım. "Bu iş çocuk oyuncağı..." Her şey apaydınlık artık: "Özetliyorum: Cem'in telefonuyla kaydettiği görüntülerde, başrolde Simge değil, bizim aikido ustası Yasemin vardı..."

Doğru yoldayım. İnkâr etmeyecek... Yasemin'in cevabı küfür demetiyle birlikte geliyor:

"Hepsi orospu çocuğu bu şerefsizlerin!"

"Küfrü bırak, cevap ver hatun!"

Yasemin, Zeynel'in uyarısından çok sonra tepki gösteriyor:

"İt herif... tam kayacakken Simge karısı sızmış, eli sikinde salona geldi, seni sikeceğim diye tutturdu..."

"Faruk mu?" Başını eğiyor. "O zaman Simge'ye Pamuk Prenseslik yakıştırması palavra."

Yasemin başını sallıyor. Aynı fikirde değil: "Palavra falan değil, Halim ayıltınca birden Pamuk Prenses oldu orospu."

Şimdi anlaşılıyor. "Kötü adam Faruk'tu o zaman."

"Evet, o puşt..."

Kesin! Ağzına hiç biber sürmemişler bunun. Küfürbaz er-

kekten daha beter... Şimdi cevaplanması gereken bir soru daha var: Cem'deki görüntüler Halim'in eline nasıl geçti? Çok düşünmüyorum: Bunu bilmek için kâhin olmaya gerek yok, görüntüleri Cem'in Halim'e sattığına adım gibi eminim...

Görmeseler de tekrar gülümsüyorum. Bu kadın tekme atıp, tepesinden adam aşırmayı biliyor ama beyinsizin teki.

Gülşah burada olsaydı, varsayımların ne kadar işe yaradığını görürdü... Neyse, öğünmeyi bırakıp eski yerime dönüyorum. Kadın, Zeynel'i kolayca hakladı, Faruk denilen herifi çatıdan aşağıya attı...

Geriye bir konu kaldı: Eğer doğruyu söylüyorsa hâlâ Selim'in neden öldürüldüğünü bilmiyoruz.

"Selim bu işlerin neresinde? Söylediğin gibi hiçbir şeyle alakası yok mu?" Cevap havaya kalkan omuzlar. "Ne zaman sevgili oldunuz?"

Yasemin gülüyor. Ama dudaklarının ustura gibi biçip, canına okuduğu gülümsemeye mutluluk gülümsemesi denemez.

"Zenginler bizim gibilerden sevgili edinmezler beybaba. Sadece sikerler... O da canları istediklerinde... Yemek ısmarlarlarsa şanslısın... Biz telefon rehberinde kayıtlı bir numarayız, hepsi o kadar."

Acı ama doğru! Tecrübe konuşuyor. "O seni ne zaman telefon rehberine kaydetti? Nasıl oldu?"

Biraz düşünüyor. Sonra kararlı bir tavırla doğruluyor. Artık ketumiyetin sınırını aştı, konuşacak.

"Sekiz ay önce Halim beni huzuruna çağırdı. Malum, çalıştığım şirketin yönetim kurulu başkanıydı... Teras olayından sonra ilk kez karşılaşıyorduk. Beni yemeğe çıkardı, yemek boyunca çok kibardı... Niyetinin beni becermek olduğunu sandım... Öyle değilmiş. Yemeğin ortasında, birdenbire o hafta sonu, birlikte gideceğimiz bir kokteylde beni kardeşi Selim'le tanıştıracağını, adam cep numaramı sorarsa vermemi, sonra da arar ve yatmak isterse, yatakta bütün hünerimi göstermemi istedi... Para verip, omuzlarımı gösteren bir elbise almamı söyledi."

Adama bak! Tam bir pezevenk: "Hadi işine demedin mi?" Göz göze geliyoruz. Gözleri "demedim" diyor. Herhalde diye-

medi, çünkü muhtemelen Halim o gece ilk kez ona, Cem'in ona verdiği görüntülerden söz etti... O zaman başka soru. "Halim, Selim'in senden cep telefonunu isteyeceğinden nasıl emindi ki?"

Yasemin dudaklarını genişletmeyen, sadece ağzındaki çizgiyi yamultan bir şekilde gülümsüyor.

"Dediğine göre, Selim bütün hayatı boyunca onun yanındaki kadınlara asılmış... Pek inandırıcı değil ama Halim böyle açıkladı. Üstelik sporculardan da ayrı hoşlanırmış..." Onun gibi yakışıklı, gösterişli bir adam! Yasemin şaşkınlığımın farkına varıyor. "Ben de pek ihtimal vermedim ama her şey aynen Halim'in dediği gibi oldu. Selim, omuzlarıma iltifat etti, numaramı istedi, aldıktan altı gün sonra da beni yatağa attı..." Dudakları ilk kez anlamlı bir şekilde bükülüyor. Bu anlamı veren ne? "Ben de hünerimi gösterdim." Nasıl gösterdiğini de açıklıyor: "Bütün sapıklıklarına evet diyerek..." Anlaşıldı: Dudaklarını öyle büken acı... "Sonra da üç haftada-ayda bir garsoniyerinde buluşur olduk... Bir kez de yatına, Yunan Adaları'na götürdü beni... Yakışıklı, yemekte hoş biriydi ama yatakta bombok herifin tekiydi..." Hınçla ekliyor: "Geberince zerre kadar üzülmedim... Gaddar puşt, iki haftaya Aslıhan denen sosyetik o züppeyle evlenecek, hâlâ rehberden karı arardı."

Ağzının bozukluğuna alıştık. Sözlerini kesiyorum. "Demek evvelsi akşam onu katillerine gönderirken ondan neşeliydin." Yasemin'in, doğru soru ya da değerlendirmelere susarak cevap verdiğini öğrendiğimden, devam ediyorum: "Halim neden Selim'le ilişki kurmanı istiyordu?"

Yine kararsız. Ama artık sınırı geçti: Bu kez cevap verecek:

"Garsoniyerine kamera yerleştirmem için... O evdeki her şeyi bilmem gerek dedi... İki tane: Yatağı ve salonu kaydediyorduk. Selim beni çağırdıkça kameralardaki flaş bellekleri yenileriyle değiştirip, çıkardıklarımı Halim'e veriyordum." Yüzü yine allak bullak... "Puşt Selim, beni deşer sonra da öküz gibi on beş dakika uyurdu... Halim'in verdiği kalıpla dairenin anahtarlarının kopyalarını da aldım..."

Vay canına! Zahmete, uzun vadeli planlamaya bak! "Sonrası, flaş belleklere gel..."

Bir kararsızlık ânı daha: "Bir aptallık ettim, ne yaptığımı Cem'e anlattım."

Şimdi anlaşıldı. "O da kayıtları senden çaldı değil mi?"

Yasemin başını eğiyor: "Sadece son haftanınkini... Belleği, ben banyodayken çantamdan almış..."

Bu Cem ne adammış? İyi de... Yoksa... "Onun rehberinde de mi kaydın vardı?"

Yasemin'in sesi ilk kez inceliyor: "On altımdan beri..."

Şimdi her şey yerine oturuyor: Neden Cem'in bilgisayarının peşindeler, anlaşıldı. Çünkü şantajcı herif, flaş belleği oraya kaydetti ve içindeki bilgi her ne ise, en az dokuz milyon ediyor.

Belki değil ama sözün gelişi, "Son soru," diyorum. "O iki motosikletliye nasıl ulaşırız?"

Yüzü değişiyor. Sonunda anladı. Kendini geriye bırakıyor: "Siz..." Ama ardından inatçı bir sesle cevap devam ediyor: "Hiçbir bilgim yok. İkisi de Halim'in adamı... Yüzlerini bile görmedim... Ben sadece bana söyleneni yaptım..."

Yapmak ha! "Anlaştık," diyorum. Önce derin bir soluk. Artık maskeyi çıkarabilirim: "Ben de kendime verdiğim sözü yapacağım, yani yerine getireceğim... Bu arada, ben bir şey bilmiyorum, olanlardan haberim yok martavalına kanmadığımızı da bil! Halim'e üç, hayır üç buçuk kez yardım ettin. İlkinde..." Zeynel'i işaret ediyorum: "İlkinde bizim bu dünyanın üzerinde en çok sevdiğimiz iki kişiyi, o motorcu alçaklara öldürttün, ikincisinde, sana çorba getiriyorum diyerek Aysel'e telefon ettin, o kapıdaki güvenliğe haber bıraktı, sen de o iki alçağı arabanla siteye sokup, sonra da Cem'i ezmeleri için onlara verdin. Üçüncüsünde de aynı alçakların Selim'i öldürmeleri için buluştuğunuz garsoniyerine girmelerini sağladın... Üç buçuğuncuyu biliyorsun: Teşebbüs halinde kaldı ama niyet önemli. Arnavutköy'de bizi öldürtmeye çalıştın..."

Bakışıyoruz. Anladım: Bundan sonra konuşmayacak. Olsun, artık ona ihtiyacımız kalmadı...

Salondan çıkıyorum. Sıra ziyaretin son kısmına geldi. Mutfaktan keskin bir bıçak alıp, yatak odasına gidiyorum. On dakika sonra geri döndüğümde elimde üç parça bez var. Birinci ile

ağzını tıkayacağız, ikincisi ile ellerini bağlayacağız.

Yasemin onu ayağa kaldırırken pek zorluk çıkarmıyor. Herhalde onu bağladıktan sonra çekip gideceğimizi sanıyordu. Yanıldı. Ne demiştik: "Olaya yakından uzaktan bulaşan herkesi."

Zeynel'e dönüyorum. "Çantasından telefonunu bul..."

Zeynel telefonu Yasemin'in parmak iziyle açıyor. Oldu... Burada işimiz bitti. Üçüncü bezle, kıvırıp halata dönüştürdüğüm çarşafla onu asacağız... Yeri de kendi hazırlamış: Kapının üstündeki barfiks çubuğu. Bu beni gülümsetiyor.

Yasemin ayaklarını da bağlayıp onu kapının altına taşıyıncaya kadar başına ne geleceğini anlamıyor. Son dakikalarını yaşadığını çarşaf boynuna dolanınca fark ediyor. Göründüğünden daha ağır; bedeni kas yumağı. Çırpınıyor ama faydasız. Zeynel'e işaret ediyorum. O da benim gibi kar maskesini çıkarıyor.

Sıra hükmü okumakta: "Yasemin Yapraklı, bize bak. Cem ve Selim bizi ilgilendirmez ama seni Pınar Hasanoğlu ile Hüseyin Tırnakçı'yı öldürmeye yardımcı olarak iştirakten idama mahkûm ettik. Birkaç dakika sonra öleceksin... Bağırsakların da boşalacak. Seni bulduklarında kendi pisliğinin içinde yüzüyor olacaksın... Biliyor musun, aslında şanssızsın. Tetikçileriniz beceriksiz çıktı: Yanlış kişileri öldürerek bizi cinayetlerinize bulaştırdı... Salaklar doğru Audi'yi tarasaydılar şimdi burada olmazdık... Anladın mı?" Yaklaşıyorum. Yüzümü iyice görsün. "Pınar benim geleceğimdi. Hüso da can dostumuz... Ben masumum diye düşünüyorsan, kendini tali hasar olarak kabul et." Ömer'in koruması aklıma geliyor. "Arada oluyor..." Hükmün okunması bitti. Zeynel'e dönüyorum. "Evet!"

Zeynel, irileşmiş gözlerle bana bakan kadının havada tuttuğu ayaklarını bırakıyor.

Zeynel çırpınışları izlemeyecek. Etrafı toparlayacak. Ben kalıp izleyeceğim. Bağırsakları boşalsa bile, çırpınmaları sona erinceye kadar yerimden kımıldamayacağım.

Öyle de yapıyorum. Bedeni hareketsiz kaldığında ağzındaki bezi çıkarıp, elleri ve ayaklarındaki bağları çözüyor, cebime atıyorum. Geride delil olabilecek hiçbir şey bırakmayacağız.

Zeynel, salonda, eli karnında, ekşi yüzle beni bekliyor. Geride en az on ceset bırakmış birisi için oldukça nazik bir midesi varmış. O görev için öldürdü, bense öç almak için astım. Sonuçta ikimizin yaptığı aynı iş...

Yine de midesinin ağrıması beni sinirlendiriyor. Yaptıklarımı onaylamıyorsa benimle gelmesin.

"Bana bak Zeynel Efendi! Kadınlardan böyle öç alınmaz diyorsan, Tanrı'yı hatırla. Tanrı cehennemi neden yarattı? İnsanlardan öç almak için. Peki, O, kadınları cehenneme almıyor mu?" İkna oldu mu? "İnsanın öç alırken iyi kalması mümkün değil... Mideni bulandırdıysa bil, vahşet, en çok sevdiğimizde bile var... Tıpkı meyvenin içinde gizlenen kurtçuk gibi... Anladın mı?"

Zeynel doğruluyor. Kurtçuk benzetmesi aklını daha da karıştırdı:

"Neden kızdın abi? Hatunun tekmesi beni haşat etti... Ondan kıvranıyorum. Kan işemezsem iyi!"

Kan işeyecekmiş! Palavracı. "Bak badi, çalışma saatleri içinde midene hâkim ol! Son sözüm bu. Şimdi şu telefonu getir, inşallah kitlenmesine izin vermemişsindir."

"Otuz dakikalık bir YouTube videosu açtım."

Telefonu alıp WhatsApp'ı açıyorum... Bakalım kimi seçeceğiz. Sadece on saniyede ortaya çıkıyor: Ayla, dişi Bruce Lee'nin en çok yazıştığı, gününü, hayatını paylaştığı arkadaşı... Günlük dedikodular... İşyeri çekiştirmesi ve spor skorları... Anlaşılan Ayla da zıplayan çekirgeler takımına mensup... Ya eski mesajlar... Epeyce geriye dönüyorum. Sonunda buluyorum: Selim'den şikâyet etmiş: "***Bu gece olmaz hayatım, gelemem. Hayvan Selim, dün de beni delik deşik etti...***" Sonra, "***Bırak şu sapığı,***" diyen arkadaşına verdiği cevap: "***Ah dediğin kadar kolay olsa... Bu ilişkide hayır deme şansım yok...***"

Bu işimi görür: Ayla'ya mesaj yazıyorum. "***Sonunda dayanamadım... Evet, onu eşek cennetine gönderdim... Ben de peşinden gidiyorum... Beni anlarsan sen anlarsın...***"

Pek açık bir itiraf ve intihar notu sayılmaz ama polis, Ayla'nın yardımıyla olayı çözer. Önemli olan, inansalar da inanmasalar da onlara bir hikâye vermek değil mi?

Doğruluyorum. Yarın ya da yarından sonraki gazetede flaş haber:

"*Selim Yolgün cinayeti açıklığa kavuştu: Sevgilisinden sürekli cinsel şiddet gören Yasemin Yapraklı önce onu öldürdü, ertesi gün de intihar etti...*"

Zeynel'e okusam belki beğenmez ama benim atacağım manşet bu kadar olur. Gazeteci değilim ya...

Sıra rehberi gözden geçirmekte: Kayıtlı kişilerin arasında Halim'in de Simge'nin de adı yok. Motorcuları zaten bulmak gibi bir umudum yok... Yapacağım tek şey kaldı. Son aramalardan benim aramamı silmek... Polis telefonu bulduğunda artık beni Yasemin'e bağlayacak bir şey bulamayacak.

WhatsApp aramalarını silip, "Gidiyoruz," diyorum.

Zeynel, "Maskeyi tak, abi," diyor. "Unutma duvar diplerinden yürüyeceğiz."

Aşağıya inince öyle yapıyoruz. Hava yumuşamış. Bu kez kar kesin geliyor. Önümüzde arabaya kadar adımlayacağımız en aşağı üç yüz metre var. Zeynel konuşmuyor. Sanki dilini yuttu. Dediğim gibi, idamlar, öyle uzaktan, yüzünü görmediğin adamları öldürmekten çok farklı. Uzaktaki ceset seni adam öldüren yapmıyor ama ipte sallanan...

Arabaya binince arkaya dönüyorum. Zeynel'i ürküteceğim ama alışmalı.

"Size verdiğimiz sözü tuttuk, ilkini, astık badiler... Sırada daha üç alçak var."

* * *

Saat on ikiye on kala odaya giriyorum. Tam ışığı yakacağım, son anda aklıma geliyor: Ya Gülşah yattıysa... İki adım atıp yatağa yaklaşıyorum: Yok. Umarım bu gece de dışarıdadır ve geç gelir.

Düğmeye basınca komodinin üzerindeki dikdörtgen yüzeye tül perdeye benzeyen bir ışık şemsiyesi iniyor. Oda, loş şemsiyenin tesiriyle esneyip, şekil değiştiriyor. Düz çizgiler, duvarlar yok oluyor. Sadece bahçeden yansıyan ışığın sınırlarını çizdiği pencere belirgin.

İdam beni kirletmedi ama yine de temizlenme, bugünden arınma ihtiyacındayım. Aslında temizlemek istediğim düşünceler...

Önce ılık sonra soğuk suyla duş yapıp, bornozla dışarıya çıkıyorum. Sürpriz. Gülşah on dakika içinde gelip, yatağa girmiş.

Yatağa yaklaşıyorum. Konuşmuyor. Sanki olup bitenden haberi varmış gibi, başını kaldırmaya, filizlenmeye çabalayan suçluluk duyguma, sessizliği ile eşlik ediyor. Benim suçluluğum Zeynel'inki gibi midemde değil, kafamda, zihnimde...

O konuşmayacaksa, ben de sessizliğin kolaylığına sığınacağım. Ama iki sorun var. Kokusu beni deli ediyor ve bornozun altında çıplağım.

Bir süre yatağın üstünde havluyla saçlarımı kuruluyorum. Niyetim konuşması için ona fırsat vermek... Bir kadınla bir erkeğin birlikte girdikleri yatak, her zaman tuzaklarla doludur.

Ama sessizliğe de katlanmam zor. Beş dakika kadar sonra bornozu çıkarıp yatağa giriyorum. Onu uyarmalıyım.

"Bu gece simbiyotik yaşam kuramına güvenme..." Aklımdakini de söylüyorum: "Üstelik kokunu çok kışkırtıcı buluyorum... Beni ısıtıyor."

Güvenip güvenmediğini bilmiyorum ama yaklaşıyor. "Yatakta bu konuda kimse kimseye teminat veremez... Kumarbazlar bile..."

Kendi bilir; öyleyse bu gece kumar oynayacağız. Ama cinayetin, utancı bastırdığı, cinselliği kışkırttığı bir gerçek...

Sekizinci Gün
(Kumarbaz, Kumar Masasında Kıstırılır)

Sabah gözlerimi açtığımda Gülşah'ı üzerime eğilmiş, yüzümü seyrederken buluyorum. Yine benden önce uyanmış ama nedense bu kez kendini havuza atmamış.

"Yakışıklı sayılmam," diyorum. "Gözlerim de kara değil." Öyleyse? "Niyetin ne?"

"Acaba bir selfie çekip Buket'e göndersem mi diye düşünüyorum." Sonra kendini geriye atıyor. "Yüzelim mi?" Yüzüm "hayır" diyor olacak, ekliyor: "Hadi!!!"

Hafif bir kahkaha atıyorum. Soracak, ondan önce davranıyorum:

"Sekiz gün önce sevgilim öldürüldü, bugün yatakta çırılçıplak bir kadınla yatıyorum ve dün akşam birini astık... Sence komik sayılmaz mı?"

Sol dirseğinin üzerinde doğruluyor. Şoke oldu mu? Hayır, betimleyecek olsam, bakışlarında hafif şaşkınlık, daha çok merak var derim.

Şaşkınlığını çabuk atlatıyor ama merakı yerli yerinde: "Kimi?"

Bir kadını diyemediğim için, "Asıl failin başyardakçısını," deyip geçiştiriyorum. "Bugün sırada asıl fail var."

Kısa bir sessizliğin ardından Gülşah yataktan kalkıyor. Çı-

rılçıplak. Şortunu giydikten sonra dönüyor. Şimdi göz gözeyiz. Utanarak gözlerimi kaçırıyorum.

"Bu iş bitsin, boşanacağız. Yasını o zaman istediğin gibi tutarsın..." "Aldırma" der gibi omuzlarını silkiyor: "Hadi kalk toparlan! Ben yüzeceğim, Gül'ü okula gönderdikten sonra bir yere kahvaltıya gideriz. Değişiklik olur... Suçluluk duygusuna da iyi gelir." Ardından hafifçe gülerek ekliyor: "İkimizinkine de."

Aşk acısını, hayal kırıklığını atlatmaya çalışıyor ama yataktaki mahlukun gerisinde ne istediğini bilen, duru muhakeme sahibi, çabuk karar veren ve buyurgan bir kadın var... Gülümsemekten başka ne yapabilirim: Ona hayat boyunca katlanacak değilim, nasılsa boşanacağız... Üstelik günler sonra sağlıksız bir kahvaltı edebileceğim...

Bir saat sonra, Etiler'de sokak arasında, bahçeli bir villanın bahçesine yerleştirilmiş bir serada kahvaltı ediyoruz. Daha kahvelere geçmeden Gülşah'ın telefonu çalıyor: Tabii ki Pervin... Gülşah bir yandan yemeye devam ediyor bir yandan Pervin'i dinliyor.

Kapattığında yüzü asık.

"Ne oldu?"

Omuzlarını silkiyor. "Ne olacak, yine eski hikâye... Üç dedikodu sütununda Pınarların cinayet haberi çıkmış..." Sadece o kadar mı? "Tabii haberler, ikinizin sevgili olduğu ima edilerek yazılmış..." Tekrar omuzlarını silkiyor. "Alıştım artık." Sonra birden soruyor: "Akşam neler olup bittiğini anlatmayacak mısın?"

Olabilir, ben ondan hızlı yiyorum. Bir yandan önümdekileri silip süpürürken bir yandan da ona önceki gece olup bitenleri özetliyorum. Bakışları yargılayıcı değil, ama pek dostça da sayılmaz.

Özet bitince, "Yine de elinde cinayetleri Halim'e bağlayacak bir delil yok," diyor. "Yasemin şahitlik edemez. Cem'in ve Selim Yolgün'ün neden öldürüldükleri de meçhul. Belki Cem'in bilgisayarı sana kanıt sağlayabilirdi ama o da kayıp..."

Ona bakıyorum. "Yani?"

Omuzlarını silkiyor. "Yani elinde pek bir şey yok."

Güzel ve istek uyandırıcı ama ağzından bal damladığını söyleyemem. Ellerimi kaldırıp başımı iki yandan kavrıyorum.

"Yanılıyorsun... Bak, ellerimin arasında kafam var..." Bir "yani" daha... "Yani hayal gücüm var."

Ellerimi aşağıya indiriyorum. Gülecek, gülüyor. "Hayal gücün sana ne diyor?"

"Aslında ipucunu hayal gücüm değil, sen verdin..." Çatalını masaya bırakıyor. Meraklanacağını biliyordum. "Dün gece yatakta sana simbiyotik yaşam kuramına pek güvenmemeni söylediğimde, ne cevap verdiğini hatırlıyor musun?" Beynindeki arşivi karıştırmasını beklemeyeceğim: "'Yatakta bu konuda kimse kimseye teminat veremez. Kumarbazlar bile.' Hayal gücüm, senin cümleni şöyle değiştirdi: 'Kumarhaneci, dokuz milyonluk borç söz konusuysa, kimseye teminatsız zaman vermez... Borcuna en sadık olana bile...'"

"Bu ne demek?"

"Baştan açıklıyorum: Cem, Topal Şemsi adında kumarhane işleten bir belalıya tam dokuz milyon borçluydu. Takdir edersin ki bu sizin gibiler için bile çok para... Neyse, kumarhaneci, öde diye Cem'i sıkıştırınca, bizim düzenbaz, ödeyeceğini, ama vade uzatımı istediğini söylemiş... Topal'ın da ona istediği zamanı verdiğini biliyoruz. Şimdi soru şu: Bankalar bir şirketin vadesi gelmiş borcunu uzatırken ne yaparlar?" Gülşah cevap vermeden bakıyor. "İlave teminat, ipotek isterler..." Gülşah sonunda başını sallıyor. Bu kez anladı. "Peki, Cem'in elinde ipotek edebileceği ne vardı? Ev ona ait değil..." Biraz bekledikten sonra tek varlığını açıklıyorum: "Karşılığında dokuz milyon kopartabileceğine inandığı şantaj görüntüleri. O görüntüler de bilgisayarında kayıtlı... Uzun lafın kısası, bilgisayar Topal'da olmalı."

Gülşah duraklıyor. "Gerçekten ilginç bir hayal gücü..." Sesi kararsız ne inandı ne de inanmadı... Masadan çatalını alıyor. Dört yıl sonra bir kez daha aynı şeyi düşünüyorum. Solaklık ona yakışıyor. "Gördün mü, kokum seni baştan çıkarmasaymış, karanlıkta kalacakmışsın."

Dakikalar sonra arabaya yürürken birden koluma giriyor.

"Sanırım istenilmek hoşuma gidiyor... Benim açımdan olay bundan ibaret... Tabii bir de rahatça uyuyabilmek..." Şu kendinden emin olmayan güzel kadınlar! Beğenilme uğruna nelere katlanıyorlar. Gülşah konuyu kapatıp devam ediyor: "Bir de şu Simge... Dikkatimi çekti. Eğer Yasemin gerçeği anlattıysa, Simge aynı gece o denli farklı davrandıysa, senin ressam, çoklu kişilik bozukluğuna sahip olabilir. Aklında olsun... Bazıları inanmasa da psikiyatri, bu konuyu ciddi olarak inceliyor... Bazı vakalarda aynı bedende dört-beş kişiliğe rastlanılmış."

Cevap vermiyorum. Sırada başkası var... Zeynel'i arıyorum. Topal'a gitmeden biraz hazırlık yapmalıyız.

İlginç soru, hastaneye vardığımızda geliyor. Aslında soru değil, soru formuna sokulmuş karar:

"Sana yılbaşı hediyesi olarak ne almamı istersin? Ben yeni bir palto diyorum. Üstündeki pek... Nasıl söylesem..."

O bana Hüso'dan kaldı demiyorum. Duymazlıktan geliyorum.

Bir saat sonra Zeynel'le arabadayız. Kulaklarımı tıkayabilsem iyi olur ama mümkün değil. Günün eylem planını anlattığımdan beri mızıldanıyor.

"Abi kusura kalma ama söylemek mecburiyetindeyim. Sen..." Mantığa bak: Mecbur ama söyleyip söylememe konusunda kararsız. "Affedersin ama kesin kafayı yedin. Tek başına gitmek! Hayatınla kumar oynama! Herif seni, deldiğin o masada kazığa geçirir, sonra da çiğ çiğ yesin diye o ayının önüne atar. Bak yeminle..."

Haklı. Bu da... "Bir ihtimal," diyorum. "Ama risk almak zorundayız. Kumarbaza yaklaşmanın yolu nedir? Kumar masasına oturmak. Başka yol biliyor musun?"

Zeynel, biliyormuş gibi bakıyor ama nedense söylemiyor. Deneyeceği bir yol daha var:

"Gülşah Abla'ya söyledin mi? Söyle de sana da Zincirlikuyu'da bir yer ayarlasın... Bizimkilerin yanında bulursa, bana kolaylık olur. Bir seferde üçünüzü de aradan çıkarırım."

"Kes sesini Zeynel... Sen dağlarda gezmiş adamsın... Tekerlekli sandalyeye mahkûm bir kötürümden mi korkacaksın?"

"Ben geri zekâlılardan korkarım..." Sonra birden susuyor.

"Kusura bakma abi. Ama..." Birden atılıyor. "Neden ben içeri girip, konuşmayı yapmıyorum?"

"Bırak geri zekâlılığı ben yapayım." Dediği bu. Bu adam on gündür yapamadığımı yapacak, beni ağlatacak.

"Ben senden daha ikna edici konuşuyorum Zeynel." İnanmadı. "Çünkü ben senden daha sakinim."

Belki bu açıklama da pek ikna edici olmadı ama lafını dinletemeyeceğini anladığından aklına gelen tedbiri söylüyor:

"Bari yardım alsak... Gülşah Abla, onların güvenlik şirketinde bir sürü eski asker olduğunu söylememiş miydi? Kapıdaki ile konuştum. Sıkı birisine benziyordu."

İlle de takviye! Oraya çatışmaya gitmiyoruz ki!

"Gülşah'ı bu işe karıştırmıyoruz... Topal'ın beni kazığa geçirmesini istemiyorsan artık uzatma da dediklerime odaklan. Rolünü kusursuz oynaman gerek..." Zeynel ters ters bakıyor. "Bana bakacağına önüne bak!"

Önüne dönüyor ama hemen değil. Söyleyecekleri var: "Peki abi, ya bilgisayar onda değilse? O zaman ne yapacaksın?" Kafayı sallıyor: "Sana otur, bir kahve iç mi diyecekler?"

"Onda olmalı. Hatırlasana geçen sefer, bu kez Cem'i sağamayacaksın herif öldü dediğimizde ne dedi?" Bakışları boş. Hatırlamıyor. "Aynen şöyle dedi: 'Topal hiç yaş tahtaya basar mı bok herif... Kumar borcu tahsilde bırakılmaz... İtibarım ne olur?' Aslında kendi dilinde, 'Cem'den teminat aldım,' diyordu... Tabii bok herif de diyordu."

Zeynel kafayı, yelpazeymiş de serinlemek istiyormuş gibi sert sert iki yana sallıyor. Keçi herif, hâlâ ikna olmadı.

"Bu kadar az istihbaratla sağlıklı bi operasyon yapılmaz abi. Dediğim gibi, hayatınla kumar oynayacaksın..." Uyarının ardından ekliyor: "Para çekmemiz gerek. On bin, yine iki günde bitti."

Dalgamı geçerim. Öfkemi yatıştırır: "Dış güçlerin işi badi... Sizinkiler ne diyor: 'Enflasyonla, bize diz çöktürmeye çalışıyorlar...'"

* * *

Saat on ikiye geliyor. Otuz dakikadır bekliyorum. Zeynel'in bu saate varması gerekirdi. On, bilemedin on beş dakikalık yol.

Hava yine buz gibi. Artık anlaşıldı, ortalık kar yağmadan ısınmayacak... Eğer olur da bir gün yağarsa, bu havaya iki çift lafım olacak.

Topal'ın kahvehanesi açık. Sol çaprazda, yaklaşık otuz metre uzaktayım. Şişko arada kapının önüne çıkarak etrafı kontrol ediyor... Sağ kolu askıda; galiba omzu ile birlikte alçıda. Bu iyi bir haber. En azından kollarından birisini kullanamayacak.

Zeynel, dört dakika sonra arıyor. Uyanık, bağırıp çağırmama fırsat vermeden açıklıyor:

"Park yeri problemi abi... Anca geldim binanın önüne..."

Taksiyle gitseydin diyeceğim, ama taksi bulmak park yeri bulmaktan daha zor bu şehirde.

"Kulağın telefonda olsun..." Ekliyorum: "Görüntülü arayacağım."

"Anlaşıldı abi!"

Anlaşıldıysa ortaya hayatımı süreceğim kumara başlayabiliriz... Derin bir soluk; yapmam gereken sakin kalmak, tabii olabildiği kadar... Beretta'yı kullanmayacağım. Ne kadar erken Şemsi'ye ulaşırsam o kadar az hasar alacağımı biliyorum.

Hızlı adımlarla kapıya doğru yürüyorum. Şişko'nun etrafı kontrol etmesine en az iki dakika var. Şansım varsa onu otururken bulurum. Tek kollu olsa da ayakta çok büyük bir tehlike...

Kapıyı açıp içeriye dalınca şaşkınlıkla irkiliyorum. Ahmet, elinde bir ustura, Topal'ı tıraş ediyor. Şişko! Görünürlerde yok...

"Selam. Telaş yok..." Ahmet doğrulmaya davranıyor. Topal'ı işaret ederek ellerimi havaya kaldırıyorum: "Konuşmaya geldim... Sana reddedemeyeceğin bir teklifim var."

Şaşkınlığı en kısa süren, en çabuk kendini toplayan Topal:

"Bok herif... Ulan puşt!" Ardından böğürüyor: "Yarma! Lan neredesin?"

Anlaşılan Ahmet'e pek güvenmiyor... Ben de bağırıyorum: "Sakin olun, silahsızım..."

Birkaç kez birbirimize bağırıyoruz. Ortalık, Topal'ın Yarma dediği Şişko içeriye elinde sopayla girdiğinde daha da karışıyor.

Adam belki tek kollu ama elindeki, sopa değil, resmen mertekle, çok tehlikeli. Ahmet de usturayla üzerime atılmak üzere...

Telaşımı, korkumu bastırıp, durumu kontrol altına almam için en fazla üç saniyem var. Yoksa ya derimi yüzecekler ya da sonra beynimi duvardan kazıyacaklar.

Avazım çıktığı kadar bağırıyorum: "Yanımda dokuz milyon getirdim!!!"

Paranın değişik marifetleri var: Her kapının maymuncuğu olduğu gibi herkesi dondurup bir anda hareketsiz bırakıyor.

Kendini ilk toplayan yine Topal oluyor: "Durun..." Ahmet usturayı aşağıya indiriyor ama benim derdim Şişko'yla. Mertek hâlâ havada. Topal nereye baktığımı fark ediyor: Sert sesle emrediyor: "Yarma sen de arkasına geç. Kımıldarsa ez kafasını. Ahmet, sen de ara üstünü şu bokun!"

Şişko, Topal'ın dediğini yapıyor. Ahmet üstümü ararken ustura hâlâ elinde. Neyse ki bir yerimi kesmeden işini tamamlıyor: "Yalnız cebi var patron..."

"O bana lazım..." diyorum. Topal küfredecek, engel oluyorum: "Parayı istiyorsan tabii..."

Topal tekrar konuşmadan önce bir süre bekliyor. Sonra işareti ile Ahmet, telefonu elime tutuşturuyor.

"Öt bok herif! Bir dakikan var. Para nerede?"

Pokerin rölans çekilen safhasındayım. "Bekleyin!" Telefonu kaldırıp cevap beklemeden Zeynel'i arıyorum: Zeynel hemen açıyor. Sıra blöfte. Arkamdaki Şişko'ya göz atıp, Topal'ı uyarıyorum: "Sana yaklaşacağım..." Topal'ın ekranda Zeynel'i görebileceği kadar ona yaklaşıyorum. Herifin komik bir görüntüsü var. Yüzünün yarısı hâlâ sabunlu. "Veysel'i hatırlıyorsun. İyi bak, nerede olduğunu anladın mı?" Zeynel'e bağırıyorum: "Göster Veysel!" Zeynel, Veysel olduğunu hatırlayıp, kamerayı önünde durduğu binaya çeviriyor. "Binayı iyi tanıyorsun değil mi Topal? Beyoğlu İlçe Emniyet Müdürlüğü. Kim bilir kaç kez girip çıkmışsındır o binaya..." Tekrar Zeynel'e bağırıyorum: "Tamam Veysel, seni yirmi dakikaya aramazsam, içeriye gir, ihbarı yap!"

Telefonu kapatıyorum. Aynı anda Topal bağırıyor: "Yık şu boku yere!"

Yana zıplıyorum ama mertek yine de sağ kalçama iniyor. Tam tekerlekli sandalyenin önüne kadar yuvarlanıyorum. Anlaşıldı rölans çekme faslı sona erdi. Ama hâlâ bağırabilirim:

"Cinayet masasından Komiser Sadık Karlık. Veysel ona gidecek..."

"Dur!" Topal'ın uyarısı pek işe yaramıyor. Şişko, dur komutunu mertek için kabul ettiğinden, tekmesinden kurtulamıyorum. "Neyi ihbar edecek ki senin it, bok herif?"

Çabuk olmalı, öteki tekmeden önce Topal'ı dinlemeye ikna etmeliyim:

"Kumar borcu yüzünden Cem'i öldürttüğünü ve..."

Ayağa kalkarken Topal tıslıyor: "Ve ne, lan bok herif? Artiz eşek cennetine gittiğinde gözaltında olduğumuzu cümle âlem gibi polis de biliyor... Öt! Ve ne imiş?"

Dikkatini çektim. "Ve evvelsi gün zorla Cem'in evine girip, hamile olmasına aldırmadan, karısını darp ederek Artiz'in bilgisayarını çaldığınızı... Aklında olsun, çaldığınız bilgisayar, ikinci bir cinayetle ilgili... O cinayeti siz işlemediniz, biliyorum. Ama bunu polislere zor anlatırsınız."

Oldu! "Bilgisayar" sihirli sözcüktü... Topal uzun sayılacak bir süre susuyor. Otuz, belki otuz beşe kadar... Sonra yana dönüyor.

"Ahmet lan, havluyu ver!" Doğru tahminden sonra aynı düşünce: Keşke Gülşah burada olsa da hayal gücünün nasıl işe yaradığını görse. Ama o şimdi Silivri'yi ziyaret edebilmek için yetkililerin peşinde koşuyor. Zeynel'e de fitim. İnatçı keçi oynadığım kumarın tuttuğunu görürdü. "Şu bokun altına sandalye verin." Topal akıllı. Eğer biraz daha ayakta durursam kalçamdaki ağrının beni yere yıkacağını fark etti. Şişko'nun ittirdiği sandalyeye, dilimi ısırıp, inlemeden çöküyorum. Topal, ben oturur oturmaz inkâra başlıyor: "Bende bilgisayar milgisayar yok..."

Boşuna... Ama hemen teslim olmamak kabadayılığın raconundan olsa gerek.

"Sen alacağını garantilemeden babana mühlet vermezsin..." Topal babası varmış, vermezmiş gibi susuyor. Sükût ikrardan gelir... "Bilmem farkında mısın? Senin Artiz, o bilgisayardaki

görüntülerle bazı nüfuzlu kimselere şantaj yapmaya hazırlanıyordu ama ömrü yetmedi, harekete geçemeden öldürüldü..." Kulak kesildi. İyiye işaret. "Şimdi önerimiz, bilgisayarı bize vermen, bizim de onun yarım bıraktığı işi tamamlayıp, sana dokuz milyonunu vermemiz."

Topal bu kez çok beklemiyor. "Ulan bok herif, madem bilgisayar bende, seni niye karıştırayım işe? Kendim gider, paşa paşa paramı tahsil ederim."

Başımı sallayacağım ama parmağımı bile kıpırdatmaya korkuyorum. En ufak hareketimde her tarafım sızlıyor.

"Bu iki nedenden dolayı mümkün değil. Bir: Seni ihbar ederiz. İki: Bu iş biraz ilişki, çevre edinmiş olmayı gerektiriyor... Sen, bırak herife ulaşmayı, adamın telefon numarasını bile bulamazsın." Bu kez düşünecek... Havluyu alıp tekrar yüzünü siliyor. Ona düşünme fırsatı vermemeliyim. "Daha şimdiden yirmi dakikanın beşini harcadın," diyorum.

"İşi sen tamamlayıp, aradan komisyon alacaksın öyle mi? Ulan bende senin gibi bok herife komisyon ödeyecek göz var mı?"

"Bir kuruş almayacağız," diyorum. "Biz, Cem'i öldüren iki motosikletli katilin peşindeyiz. Onlara ulaşmak için de o bilgisayara ihtiyacımız var."

Yine sessizlik. Ölçüp biçtikten sonra tıslıyor: "Parayı aldıktan sonra toz olup olmayacağınıza nasıl güveneceğiz bok herif? Nasıl bir teminat vermeyi düşünüyorsun?"

Akıllıca bir soru. Ne verebilirim? "Sadece kendimi, o zaman da iş yatar."

"Arkadaşın da olur. İş bitinceye kadar bizimle kalır."

"Bunu unut," diyorum. "Veysel kalan tek yakınım. Onu asla vermem."

"O zaman nasıl olacak?"

"Şöyle olacak," diyorum. "Arkamdaki şişko kafamı ezecek..." Saate bakıyorum. "Veysel de on dakika sonra Sadık Komiser'e gidecek... Yani hepimiz kaybedeceğiz."

Sessizlik bu kez epeyce uzun sürüyor: Belki iki dakika. "O iki herif.... Motosikletçi dediklerin... Onlarla ne alıp veremediğin var?"

"O tetikçiler, sevgilimle babasını öldürdüler... İkisini de asmaya söz verdim."

Topal tekrar susuyor. Ama bu kez sessizliği uzun sürmüyor: "Garip bir adamsın bok herif..." Ardından ekliyor: "Anlayana baktırdık. Ivır zıvır hariç, dosya mı ne varmış... İki tane... Şifrelenmiş... Açamadık."

Bunu tahmin etmeliydim. Şifreyi kim bilebilir? Aysel adı şimşek gibi zihnimi dağlıyor.

"Biz belki açabiliriz. En azından deneriz..."

Göz göze geliyoruz. Yüzünün iki yanı da aynı. Neden tıraş oluyor ki, sakalı yok.

"Bak bok herif, bana nüfusunu vereceksin, fotosunu alacağız... Madik atmaya kalkarsan, başına ödül koyar, kıçının peşine bir ordu takarım... Bi de bilesin, bana on milyon getireceksin... Deldiğin masa bi teklik eder."

Yuh! Apartman mı alıyorsun? Ama sırtım, kalçam, bacağım ağrıdan uyuşurken "olmaz, bir uzman getirelim, masacığının değerini o belirlesin" diyecek halim yok.

"Tamam," diyorum.

* * *

"Lokal anestezik, hızlı etkili bir ağrı kesicidir, sinir uçlarını uyuşturur. Biraz sonra rahatlarsınız... Röntgen de çektirebilirsiniz ama bence ağrılarınız kas kaynaklı... Akşam yatarken iki tane ağrı kesici alın."

Pervin, benden önce davranıyor: "Teşekkürler hocam..."

Genç doktor gülümseyerek odadan çıkıyor. Bu kez Pervin'e fırsat vermiyorum:

"Gülşah'a ben haber veririm... Bugün Silivri için mesaide, rahatsız etmeyelim." Cevap vermiyor. "Şimdi senden bir ricam daha var." Kadının gözleri değişiyor. Timsah bakışı denilen şey bu olmalı. "Kadın doğum bölümünde yatan Aysel Solmaz'dan söz etmiştim, hatırladın mı?" Tabii ki hatırlıyor. "Onunla konuşmam gerek."

Pervin uzun düşünmüyor: "Tabii. Ama önce size bir tekerlekli sandalye ayarlayalım..."

İkizlerini emzirmesini bekleyip, ancak bir saat sonra, bir sağlık hizmetlisinin ittiği tekerlekli sandalye ile Aysel'in özel odasına doğru ilerliyoruz. Zeynel üç adım geride. Hikâyem hazır, Zeynel'le, Faruk'un kardeşi ve kuzeni rolüne devam edeceğiz. Kurgu: Ben bir kaza geçirdim, onların burada olduğunu, başlarına gelenleri tanıdığımız bir hemşireden öğrendik. İkizlerse daha şimdiden hastanenin maskotu olmuşlar. Allah bağışlasın, çok şekermişler... Hayır, Allah'ı karıştırmayacağım, nazar değmesin, yeterli.

Aysel'in yattığı oda geniş. Parası daha önceden ödenmiş. Demek Cem, tedbirini almış. Aysel, yatakta. Kurguladığım hikâye onu ağlatıyor. Elli altı santimlik boyları ile onun gibi uzun boylu olacakları belli olan ikizlerin doğumları, sezaryenle olmasına rağmen, oldukça zor gerçekleşmiş.

Doğum ve ikizlerle ilgili bilgileri Aysel'in annesinden alıyoruz. Kızı kadar konuşkan olan kadın, adı Nursel ve çok ilginç, boyu normal, yani ortalamaya yakın, ikizlerin sabırsızlığı nedeniyle erken gerçekleşen doğum haberini alır almaz, Norveç Fiyortları'ndaki gemi turunu yarıda kesip, iki uçak değiştirerek hemen gelmiş.

Güvenlerini kazanmak için evin satışından söz ediyorum. Ana kızın yüzleri asılıyor. Benim günler önce öğrendiğim bilgiyi tekrarlıyorlar: Ev, Cem'in değilmiş. O zaman onlara ellerindeki tabloları Galeri Üçgen'e tanesini en az bir milyona satabileceklerini söyleyince ikisinin de gözleri açılıyor. Nursel ve Aysel hem geveze hem de parayı seviyorlar...

Konuşma uzadıkça konudan uzaklaşıyoruz. Ama Aysel'e kocan bir şifre seçecek olsa neyi seçerdi diye soracak halim de yok...

Boşa kürek çektiğimiz sohbet hemşirenin içeriye girmesiyle sona eriyor. Tekerlekli bir şey iten kadın genç ve diğer çalışanlar gibi güler yüzlü:

"Nina, Mina 2023 geldiler... Karınları acıkmış..."

"Adları Cem koydu... O zaman, ben Ocak doğuracak sanırmış..."

Açıklamayı yapan, gözleri yeniden nemlenen Aysel. Onun

kadar uzun ve iri bir kadının ağlaması insana garip geliyor ama kendimi tutmasam kalkıp onu öpeceğim...

İki dakika sonra tekerlekli sandalye ile Pervin'in ayarladığı çalışma odasına geri dönüyoruz. Cem'in bilgisayarı beni bekliyor. Zeynel, Çiko'ya bakmaya gidecek. Haberi duyunca manidar bir şekilde sırıtıyorum. Niyetinin, komşu kızı olduğunu bildiğimi bilsin...

Timsah, on dakika sonra kahve ve sandviçle geri dönüyor. En az üç saat daha hastanede kalmalıymışım, beni muayene eden doktor, lokal anestezik etkisi olan bir krem uygulamak üzere bir hemşire gönderecekmiş...

Tabii o merteği sırtıma yemeseydim daha iyiydi ama hayat burada rahat: Ekmek elden, doktor, tedavi müesseseden. Pervin'e bir yere kımıldamayacağımı söylüyorum.

Timsah, "Gülşah Hanımlar Silivri'deler," diyor.

Önce sandviç: Hızla yiyorum. Bilgisayarı kahve ile birlikte açıyorum. Ekran resmi, kanallı bir Ortaçağ kenti... Brugge olmalı. Topal'ın bulduğu bilgisayarcı bilgisayarın şifresini kolayca kırıp içeriye girmiş. Sorun çıkaran, şifreli klasör masaüstünde.

Dua etmenin işe yarayacağına inansam kırk yıl sonra tekrar dua edeceğim. Aklıma gelen seçenekleri yandaki kâğıda kaydetmeye başlıyorum: NinaMina2023, MinaNina2023, 2023NinaMina, 2023MinaNina... 2023'ü, 20 ve 23 olarak da bölüp aralara serpiştirebilirim. Tabii bir de büyük harf sorunu var. Cem, Nina ya da Mina'nın her harfini büyük harf seçmiş olabilir.

Binlerce ihtimal olabilir. Yaptığım kumar oynamak, farkındayım ama Cem'e güveniyorum. Kumarda hep kaybettiğine bakılırsa, eli kolay çözülen biri. Kartları göğsüne yakın tutamıyor... İlk seçeneğin üzerinde duracağım.

Yarım saat sonra belimde başını kaldıran ağrıya aldırmadan ayağa fırlıyorum. Sadece yirmi altı denemede klasörü açmayı başardım. Şifre, 20niNaMina23. Epeyce gürültü çıkarmış olmalıyım ki, kapı açılıyor ve Pervin içeriye giriyor. Baktığı yere dönüyorum, koltuğu arkadaki duvara savurmuşum.

Olabildiğince çabuk, koltuğu masaya yaklaştırıp oturuyor ve ellerimi iki yana açıyorum.

"Doktor Hanım saat dört gibi burada olacak... Bir kahve daha ister misiniz?" Aslında votka isterim. Başımı iki yana sallıyorum. "Uzanmak isterseniz..."

"Teşekkürler. Şimdilik iyiyim... Biraz daha işim var!"

Pervin odadan çıkınca Halim'in peşine düştüğü dosyalar için klasörün üzerine tıklıyorum. Açılan pencerede iki dosya var. Birisinin üzerinde "*XXX Yaso*" ötekinde ise "???" yazılı. Bakalım Cem'in hayatına mal olan bilgiler neymiş?

Yaso, Yasemin olmalı, ya üç büyük X'in anlamı? Beden ölçüsü mü? Anlamı bırakıp ilkine tıklıyorum. En az dört video var. Kırk dakikalık ilkini başlatınca XXX'in anlamı ortaya çıkıyor. Porno! Görüntüler ham. İşlenmemiş, bu nedenle uzun.

Dört video da Yasemin'le uzun boylu adamın, Selim olmalı, yatak odasının kapısındaki görüntüleriyle başlıyor; adam ışığı açarken... On dakikasını seyrettikten sonra yakışıklı, kibar görünüşlü Kazanova'nın, Yasemin'in dediği kadar berbat biri olduğuna karar veriyorum. Sadist herif, kadına resmen işkence ediyor. Aklı fikri, derdi anal sekste. Kadının kalçalarını tokatlarken, bunun zevk vermek bir yana, canını yaktığını bile bile, Yasemin'e zevk alıp almadığını sorması ise sadistliğinin işareti.

Yirmi dakika sonra ilk dosyayı kapatıyorum. Hızlandırarak izlediğim görüntülerin hepsi yatak odasındaki, harekete ve ışığa hassas kamerayla kaydedilen, sevişmekten çok ırza geçmeyi, cinsel işkence çeşitlemelerini çağrıştıran türden görüntüler...

Peki, ya öteki?

Üç soru işaretli olan dosyayı açıyorum. Ona da dört video sıkıştırılmış: Videoların ilk üçü çok kısa, üçünde de sadece salona girip çıkan Selim'le Yasemin'in görüntüleri var. İlginç olan dördüncü video: Bu kez epeyce, bir, iki, üç, dört... Selim'le beş, kişi var salonda.

Video toplam otuz üç dakika... İki kez, baştan sona izliyorum. Sesler zaman zaman netliğini kaybediyor, ancak sohbetin pek dostça olmadığı, dört adamın Selim'i bir konuda ikna etmeye çalıştıkları açık. Sık sık "Tek başına olmaz... İşbirliği..." gibi sözcükler geçiyor konuşmada. Toplantı, öfkeli davranışların sergilendiği bir şekilde aniden sona eriyor...

Anlaşamadılar... Yarım saatin sonunda salonu önce katılanlardan ikisi, daha sonra adeta yalvararak, Selim'i ikna etmek için son bir kez daha çabalayan ama başaramayan diğer ikisi terk ediyor. Son adamın kapının önünde, evden çıkmadan Selim'e yüksek sesle savurduğu tehditler açıkça duyuluyor: "Alçak herif, biz buraya, onun davetiyle geldik... O da yetkili değil mi? Git derdini ona anlat!" Selim'in cevabı da net: "Ateş olsanız, cürmünüz kadar yer yakarsınız Cavit... O bugünden itibaren artık hiçbir şey değil..." Öteki adam bir şeyler söylüyor ama anlaşılmıyor. "Ancak sizin gibi salaklar onun ipiyle kuyuya iner..." Yine homurtular... İki adam da küfrediyor olmalı. Selim adamları kapı dışarı ediyor: "Merak etme, ona da sizin gibi cehenneme gitmesini söyleyeceğim!"

Üç kez dinledikten sonra, bu kadar düzgün bir şekilde ifade edilmemiş olsa da yan yana getirebildiğim cümleler bunlar... Cem bu görüntülerle mi Selim'den para koparmayı planladı? İyimsermiş... Öncelikle seks videoları işe yarar mı, ya da on milyon eder mi? Kuşkulu... Tartışmaya açık: Bir, görüntüler o kadar net değil, iki, Selim bekâr adamın teki, "sevişme rızaya bağlı, kadın sonradan bana şantaj yaptı" derse kim onu suçlayabilir? Videolarda görülüyor: Yasemin hem her sevişme seansı sonunda Selim'in bıraktığı parayı alıyor hem de canını yakarken, adamın istediği bütün sözleri tekrarlıyor. Özetle, ben olsam, bu ilk partiye hayatta on milyon vermem.

Ya öteki video? O da pek umut verici değil. Ortada bir tartışma var ancak sonu tehditlere varan anlaşmazlığın ne ile ilgili olduğu, Cem'in bunlardan nasıl bir şantaj malzemesi çıkardığı, hatta taraflar bile meçhul. Zaten Cem de dosyayı soru işaretiyle tanımlamış. Eldeki tek veri, Halim'in bu kayda verdiği önem. Gizli kalması gereken bir toplantı mı bu?

Toplantının sırrını çözemediğimize göre, kişilere odaklanmak daha akıllıca... İlk soru: Toplantıdaki dört öfkeli adam kim? Birisinin adı Cavit. Eldeki tek bilgi bu...

Videoyu üçüncü kez oynatıp, toplantıya katılanların yüzlerinin belirgin olduğu anlarda durdurup, ekran fotolarını çekiyorum. Belki Pervin bir yerlerden bulur. Emin olduğum bir konu

var. İşbirliğinden söz edildiğine göre, hepsi aynı sektörde... Yani iş insanı... Hadi hayal gücü... Belki marinacı... Hayır, tersane sahibi... Ya da gemi yapımı...

Heyecanla Google'a "Gemi yapımı, Cavit," yazıyorum... Onlarca sonuç. Bingo! Cavit Akyurtlu sırıtan yüzüyle karşımda... Ekran fotoğrafıyla karşılaştırıyorum. Kesinlikle aynı kişi... Aynı yuvarlak yüz ve kel kafa. Kimmiş: Teksol Tersanesi sahibi... Ana iş: Sivil ve askerî gemi projeleri yüklenicisi... Altta haberler: Mali zorluklar... 2023 yılı, Uzak Doğu'da karakol gemisi inşası, uluslararası firkateyn ihalesi...

Gerisini Pervin halleder. Ekran fotolarını maille ona gönderiyorum. İpucu, "Muhtemelen gemi yapımcısı ya da denizcilikle ilgili kodamanlar," diye yazıyorum. Bakalım Timsah, fotoğraflardan kimlikleri teşhis edebilecek mi?

Artık biraz uzanabilirim. Heyecan azaldıkça, ağrı artıyor... Divana uzanırken aklıma geliyor. Aslında toplantıda cismen olmasa da en az dört kez "O," diyerek sözü edilen altıncı bir kişi daha vardı. Cavit'in, "Onun daveti," dediği; Selim'in, cehenneme gitmesini söyleyeceği kişi kim olabilir? Cevap açık: Başka aday olmadığına göre, hayalet kişi Halim olmalı.

Ağrının eşiğinde cevabını bulmam gereken soru: Halim Yolgün'e nasıl ulaşacağız? Adam, Topal gibi kumarbaz değil ki masada bastıralım. Yasemin gibi işe de gidip gelmiyor. Gitse de arabasını açık otoparka tek başına park eden birine benzemiyor. Daha nerede yaşadığını bile bilmiyorum... Kim bilir ki?

Divandan kalkmaya çalışıyorum ama bu sandığımdan da zor bir iş. Vazgeçiyorum. Yatarak da telefon edebilirim.

Zeynel telefonunu ben kapamak üzereyken açıyor. Nefes nefese.

"Neredesin?"

"Çiko'yu gezdiriyorum ya abi."

İçimden, "Başka kimi gezdiriyorsun?" deyip, dışımdan, "Bir şey soracaktım," diyorum. "Sen Handan Hatun'dan Simge'nin telefonunu da almamış mıydın?"

"Her ihtimale karşı diye kaydetmiştim abi..."

O ihtimal bugün geldi. "Bana gönder hemen," diyorum. "Ha

artık gezintiyi bırakın. Çiko bacaksızın teki, canı çıkmıştır yürümekten... Sen de yavaş yavaş hastaneye dön!"

Zeynel homurdanarak telefonunu kapatıyor. Divandan zorlanarak kalkarken benimki çınlıyor. Ne çabuk? Neyse, Simge Yolgün'ün telefonu elimde.

Ya sonraki adım? Arasam, kadının telefonu açmayacağına eminim. Hele tanımadığı numaralardan gelenleri cevaplama ihtimali hiç yok... O zaman geriye WhatsApp mesajı kalıyor... Öylesi daha iyi. Mesaj, haberleri sindirmesi için ona zaman da verir.

Masaya yürüyüp dakikalar önce içmem gereken suyu içiyorum. Sonra da aklıma gelenleri art arda sıralıyorum.

"*Cem'in sana şantaj yaptığını, karşılığında ona tablo verdiğini, Faruk'u çatıdan itmediğini, daha da önemlisi Cem'i ve Selim'i kimin öldürttüğünü biliyoruz. Eğer bize yardım edersen, katili yakalarız...*"

Mesajı tekrar okur okumaz siliyorum. Uzun... Etkili ve vurucu da değil... Manşet atmayı ne zaman öğreneceğim?

"*Selim'i ve anneni öldüreni cezalandırmak istiyorsan, bize yardım et...*"

Kanıtlar var da diyebilirdim ama şimdilik bu kadarı yeterli. Uzatmadan mesajı Simge'ye gönderiyorum. Şimdi, yapacağımız beklemek.

Ama doktorun hastabakıcıyı göndermesini beklemeyeceğim. Şu kremi bir an önce sürsünler. Pervin'i arıyorum.

Yarım saat sonra sırtım vıcık vıcık yatarken önce Gülşah geliyor. Doktor ona rapor vermiş. Merdivenden düştüğümü söylüyorum.

"Birisi itmiş olmasın?" Başını sallıyor. "Bir gün kurşun yağmuru öteki gün darp... Bakalım yarın ne olacak? Zeynel yanında değil miydi?"

"İşi vardı," diyorum.

"Söylemiştim. Eleman açığınız olduğu ortada... Peşinize güvenlikten adam takacağız."

Lafı değiştirmenin zamanı: "Siz ne yaptınız?"

Gülşah'ın yüzü aydınlanıyor. Sonunda Silivri kalesini fethe-

dip birlik başkanlarını ziyaret edebilmişler. Utançla irkiliyorum. Durumun fotoğrafına bak: Bir doktor, hapishanedeki bir tıp profesörünü ziyaret edebildiği için, sanki kadın tahliye olmuş gibi mutlu.

Gülşah, yüzümün karardığını fark etmiş olacak, soruyor: "Ne oldu?"

"Hiç," diyorum. "İçimden Zeynel'i sopalamak geçiyor." Soracak, ekliyorum: "Arnavutköy'de kızlarla dalga geçiriyor. Geç kaldı. Çoktan burada olmalıydı."

Zeynel'den önce Pervin geliyor. Gülşah'a bakarak izin aldıktan sonra elinde tuttuğu şeyi masaya bırakıyor: Bir dosya!

"Gönderdiğiniz fotolardan üçünü tespit ettim. Sıtkı Altuğlu, Bülent Şimşir ve Nurcan Hisarlı... Üçü de tersane sahibi. Dördüncüyü henüz yakalayamadım ama onu da bir-iki saate bulurum..." Bu kadın Timsah değil, tazı. Nasıl bu kadar çabuk... Pervin açıklıyor. "Çok kolay oldu. Üçü de Ticaret Odası'nın ihtisas komitesinde üye." Dosyayı işaret ediyor: "Buradaki fotoları çok daha net."

Gülümseyerek odadan çıkınca açıklama bekleyen Gülşah'a dönüyorum. Durumu özetlemem gerek. Ama gizli toplantı konusunu es geçebilirim.

Kırk dakika sonra, Zeynel odaya girerken telefonum çalıyor. Ekrana bakıyorum: Simge Yolgün...

Onu yakaladım. Sakin olmalıyım... Derin bir soluk alıp telefonu açıyorum:

Ses, sabırsız ve kuşkulu: "Kimsiniz siz? Annemin öldürüldüğünü..." Cümleyi tamamlamıyor. "Benden ne istiyorsunuz?"

Ne istediğim açık değil mi? Zeynel'e yaklaşmasını işaret edip, "Yardım," diyorum.

Ses tedirgin, meraklı: "Ne yardımı?"

"Katile ulaşmam için siz gereklisiniz? Bana güvenin."

Uzun bir sessizlik. Öyle ki bir an hat koptu sanıyorum. Sonunda titrek bir ses duyuluyor:

"Kimsin sen?"

Peki, bu kadarını açıklayabilirim: "Daha önce karşılaşmıştık. Faruk..."

Çok çabuk hatırlıyor: "Kapımı kıran birine nasıl güvenirim?"

Haklı. "Bakın, o gün de bilgi peşindeydim, bugün de..." Tekrar o umut kırıcı sessizlik. Onu kaçırmamalıyım. Tekrar yakalamak... Eldeki kozlardan birisini açabilirim. "Faruk'u sen öldürmedin. Onu terastan aşağıya iten sen değilsin."

Heyecanla titreyen ses: "Kim?"

İkinciyi de açmak şart oldu: "Yasemin'di... Bak, karşılaştığımızda sana söylediğim ve daha söyleyeceğim her şeyi kanıtlarıyla açıklayacağım..." Simge konuşmuyor ama inliyor. Oldu. Artık elimde. "Her şeyi anlatacağım... Ama yüz yüze konuşmalıyız. Kanıtları da..."

Telefon çat diye kapanıyor. Ne oldu. Zeynel'le birbirimize bakıyoruz. Ona özet geçmem gerek... Telefon tekrar çalıyor. Yine o!

"Galerideyim. Saat 19'dan sonra gelin... Geldiğinizde aşağıdan telefon edin, kapıyı açacağım... Yanınıza adamınızı almayın."

Telefon tekrar kapanıyor. Saate bakıyorum. Daha vaktimiz var ama trafiği de hesaba katmalıyız.

Zeynel'i aşağıya gönderiyorum. Şimdi sıra Gülşah'tan izin almada, kuyruğumda güvenlikçiler istemiyorum.

* * *

Arabayı aynı yere, aynı değnekçi çocuklara bırakıp yokuştan aşağıya galeriye yürüyoruz. Yolun yarısında Zeynel'e içeriye tek başıma gireceğimi söylüyorum. Kuşkuyla süzünce, hakarete uğramış gibi bakıyorum: Ne o, sırtım tutulmuş olsa da iki kadınla baş edemeyeceğimi mi düşünüyor?

Binanın önüne geldiğimizde saat 18.57. Üç dakikadan bir şey olmaz. Simge telefonu ilk çalışında açıyor.

"Kapı açık, arkanızdan kapatın. Alt kattayım."

Zeynel'e beklemesini işaret edip, beş basamağı çıkarak kapıya varıyorum. Kilit ve pervaz tamir edilmiş. Kapı, dediği gibi açık. İçeriye giriyorum: Tekrar dört basamak, solda geniş, vitraylı kapı... İlk kat burası..

İçerisi, tavandan düşen spot ışığı ile aydınlatılan daire şeklin-

deki bir yerin dışında karanlık denilecek kadar loş. Gayriihtiyari oraya doğru ilerliyorum. Simge nerede?

"Işığın altına geçin... Ben pencerenin kenarındayım... Çığlık atarsam, Handan polis çağıracak." Bu kadar ürkek mi? Belki de başka amacı vardır. "Faruk'un kardeşi olmadığınızı biliyorum... Kimsiniz ve ne araştırıyorsunuz?" Hemen ekliyor: "Ve neden?"

Ses solumdan, sokağa bakan cepheden geliyor. Demek gerçekten pencerede. Pencere açık mı? Sanmam, içerisi sıcak.

Dediğini yapıp, ortaya yürüyorum. Işığın altında durmak rahatsız edici. Ama amacı da bu olmalı. Etrafı göremiyorum.

"Faruk'un kardeşi değilim. Cem'i ve Selim Yolgün'ü öldüren iki katili arıyorum. Onların peşindeyim. Çünkü o iki tetikçi bundan sekiz gün önce de arabaları karıştırıp, Cem'in yerine sevgilimi ve en yakın arkadaşımı öldürdü..." Sessizlik... "Bu ışığın altında durmak rahatsız edici. Kapatabilir misiniz? Çığlık atmanıza da gerek yok. Zaten atsanız da yararı olmaz çünkü pencere kapalı. Dışarıda ciddi ayaz var."

Uzun bir sessizliğin ardından tepedeki ışık sönüyor ve duvardaki aplikler yanıyor. Simge hâlâ gölgeler içinde, dediği gibi pencerenin önünde. Ben de haklıyım: Pencere kapalı.

"Bana ne anlatacaksınız?"

Cebimden telefonu çıkarıyorum. "Ben değil, o gece birlikte olduğunuz Yasemin anlatacak. Kayıt uzun, bilgi içermeyen bölümleri atlamak için zaman zaman durduracağım... Faruk'un öldüğü gece ile başlıyoruz... Uyarı: Yasemin'in ağzı bozuk."

Dakikalar sonra Yasemin'in itirafları tamamlanınca, kaydı durduruyorum. Sessizlik salona yayılırken gölge bir adım öne çıkıyor. Güvende olduğunu anlamış olmalı. Hayret, bu gece siyahlar içinde değil. Neredeyse baştan aşağıya beyazlar içinde. Sıra onda.

"Bana inanın, o gece benim için tamamen sisler içinde. Barı, barda olanları, Cem'in evine gidişimizi, yanımızda başka kimler vardı, hiçbir şey hatırlamıyorum. Tek hatırladığım şey, bir ara bana tecavüz etmeye çalışan bir adamdan kaçtığım... Sonra bayılmışım. Ayıldığımda tanımadığım iki kişi bana, Faruk'u teras duvarından aşağıya ittiğimi, ellerindeki telefonu gösterip,

görüntüler olduğunu söyledi... Çok sarhoş olmuş olmalıyım..." Kısa sessizliğin ardından bir itiraf: "O sıralar madde de kullanıyordum... Sonrası, Cem'in sürekli şantajı... Para, tablo, elimde ne varsa ona verdim."

İnanırım. Adamın şantaj yapmadığı kimse kalmamış. Bir süre konuşmadan bekliyoruz. Şimdi karar vermek zorunda. Beni babasına götürecek mi?

"O..." Babam demiyor... "Selim'i neden öldürttü?"

"Bilmiyorum," diyorum. "Ama bütün cinayetlerden o sorumlu. Kiralık katiller onun adamı."

Kısa bir sessizlik. Durum değerlendirmesi: "Ona ne yapacaksınız?"

"Öncelikle o iki adam hakkında bilgi alacağız... Sonra..."

"Sonra?" Ne yapmamızı ister... Kırılgan kadına bakıyorum. Sormama kalmadan niyetini fısıldıyor: "O da mı intihar edecek?" O? Halim tabii. İyi de nereden öğrendi? Yoksa... "Polisler telefon ederek ona Selim'in katilinin yakalandığını söylemişler. Katil sonra intihar etmiş... O, siz gelmeden az önce mesaj attı..." Araya zor soruların öncesinde sessizlik giriyor. Bekliyorum. Zor olanı buluyor. Ama bu bir soru değil. Niyet tekrarı: "O da etsin..."

Bana "Babamı öldürün," dediğinin bal gibi farkında... Demek nefreti bu kadar derin. Bir an annesinden söz etmeyi düşünüyorum ama sonra duraklıyorum. Bu işi karıştırabilir. Acaba bu isteğinin ardında sadece nefret mi var? Halim de intihar ederse, milyarlarca dolarlık bir servetin tek mirasçısı olacak... Hoş, sabrederse, zaten hepsi onun olacak, o da ayrı mesele.

Neyse işin bu tarafı beni ilgilendirmez. Ben, asacağım üç adamın peşindeyim. Pencereye doğru ilerliyorum. Ürkmeyeceğinin farkındayım. Neden ürksün? Az önce bana bir cinayet ısmarladı.

"O zaman bir bahane bul ve onunla yüz yüze konuşmak istediğini söyle... Tabii biz de yanında olacağız... Ama buluşma yeri..." Halim'den diyeceğim, son anda kendimi tutuyorum: "Ondan bilgi alabileceğimiz, sakin, gözlerden uzak bir yer olmalı."

Simge bir süre düşünüyor. Sonra, "Peki," diyor. "Size haber

veririm..." Sanırım gitme vakti geldi. "Demek masum olduğumu, Faruk'u öldürmediğimi bildiği halde bu kadar zamandır gerçeği benden sakladı."

"Evet," diyorum. Sesi inceliyor. "Oysa onu ne kadar çok severdim... Ressam olmamda onun desteği, telkinleri vardır. Her şey o lanet geceden sonra değişti..." Garip bir sesle gülüyor. "Gördünüz, hayatımda bir değil, en az iki lanet gece var..."

Ona biraz daha yaklaşıyorum. "Benim iki değil, en az üç lanet gecem ve dört duvar arasında geçen altı yılım var... Bu konuda benimle aşık atamazsın." Sohbeti tamamlama zamanı, eve dönme vakti geldi. O alçak ağrı yeniden sırtımı işgale başladı. "Senden haber bekliyorum Simge Yolgün. Baba demediğin o alçak, onu bulduktan sonra intihar edecek, sana söz."

El sıkışır gibi bakışıyoruz. Anlaştık: İki nefret, üç idam doğuracak...

Sokağa çıktığımda Zeynel'i köşede birisiyle konuşurken buluyorum. Bir kadın; iki adım sonra adını da koyuyorum: Handan ya da Tatlı Ses. Zeynel yaklaştığımı görünce kadınla dostça selamlaşıp, yanıma geliyor.

Yüzü değil, sesi gülüyor: "Senin kara ressam mı neyse, bizim Handan Hatun'u aşağıya dikmiş. Güya pencereden imdat diye bağıracakmış. O da polise haber verecekmiş... Handan, seninki için, dengesiz dedi... Ama artık alışmış."

Handan ne zaman onun, Simge ne zaman benim oldu belli değil, ama bu soğukta Zeynel'le tartışmaya niyetim yok.

"Acele edersek belki Nihal bize bir şeyler hazırlar... Tabii Çiko beni özledi diyorsan sen..."

Zeynel, lafı bitirmeme izin vermeden atılıyor: "Aynen abi, mutlaka özlemiştir. Ben gecikmeden bi bakayım."

Sırıtıyorum. Leyla galiba erken yatıyor... Arabaya binince Zeynel hayırsızına aldırmadan arkadakileri selamlıyorum. Varsın kaçık olduğumu düşünsün.

Saat ona on kala Gülşah'ın villasının önünde duruyorum. Bahçe kapısı hemen açılıyor; az sonra villanın kapısı da öyle.

Sürpriz! Eşikteki Gülşah. O da yeni dönmüş. "Yeni darp, kurşunlanma vakası var mı?" Başımı sallıyorum. Tek başına ba-

şaramayacağımı anlayınca paltomu çıkarmama yardım ediyor. "Açsındır... Bir şeyler ye, sana ağrı kesici vereceğim. Ama kutu bende kalacak. Yarınkileri de Zeynel'e teslim ederim."

İki yıl öncesine döndük. Yine bağımlı muamelesi... Arkasından merdivenlere yöneliyorum. Önümde salınan bedeni ilgimi çekmiyor. Ağrı, içimdeki o alçağın şehvetini bastırdı.

Sessizce Nihal'in soğuk tabağındakileri yiyoruz. Füme etler, yeşillik, kuruyemişler... Korktuğum kadar değil, çok sağlıklı sayılmaz o yüzden iştah açıcı olmalı.

Telefonum Gülşah tabakları mutfağa götürürken çınlıyor. Pervin'in mesajı:

"*Son kişi Ayhan Erimez... Geçmişte hem Cavit Akyurtlu hem de Selim Yolgün'le ihaleye fesat karıştırma iddiasıyla mahkemelik olmuş...*"

Beynimde sönük ışık o anda yanıyor. Aynı işkolunda, üstelik de birbirlerine rakip yükleniciler neden bir araya gelirler? İhale! Birden Selim Yolgün'ün büyük politik dönüşünü, muhalif adayken iktidara yakınlaşıp, devasa gemi ihalelerini alma niyetinde olduğu yolundaki dedikoduları hatırlıyorum.

Bu Pervin kesinlikle ufuk açıcı bir timsah. Peşine düştüğü zaman sadece avını değil, gizleri de parçalıyor.

"Ne oldu? Haberler iyi galiba?"

Gülşah! Karşıma oturmasını bekliyor, sonra da Cem'in bilgisayarındaki toplantı videosundan söz ediyor ve tartışmayla sonuçlanan toplantının nedenini bulduğumu söylüyorum.

Gülşah açıklamayı dinleyip, "Yani?" diyor.

"Halim'le Selim arasında çok ciddi anlaşmazlık var. Bence Halim'in Selim'i öldürme nedeni, kendisinin düzenlediği toplantıdaki Selim'in uzlaşmaz, onu küçümseyen tavrı... Araları berbat. Selim de toplantıda, Halim'i kastederek, 'Onu cehenneme göndereceğim,' diyor."

Gülşah pek ikna olmadı. Bir şey söylemese de bakışları düşüncelerini ele veriyor. Çantasına gidip iki hapı alıyor.

"Bunlar seni sabaha kadar uyutur."

Hapları içiyorum. Pek konuşmadan masadan kalkıyoruz. Manzaralı odaya geri dönüyorum. Pek kolay olmasa da soyu-

nup yatağa girmeyi başarıyorum. Saat on biri geçti. Abajuru kapatma saati. Bu gece gerçek uyku hapım var. Gözlerimi kapatıyorum.

Gülşah on beş dakika sonra geliyor. Şort ve ince bir tişört. Bu kadın hiç üşümez mi?

"Uyku badin geldi."

Ama benim parmağımı bile kıpırdatacak halim yok. Ne düşündüğümü anlamış gibi, "Sadece düzenli soluk alıp vermek... Bu yeterli," diyor.

Yine de kokuyu aldığımda saçını okşamaya koyuluyorum. Tam uykuya dalacakken telefonun ışığı yanıp sönüyor. Mesaj! Kimden?

Kimden olduğunu anlayınca telaşla doğruluyorum. Gülşah irkiliyor.

"Ne oldu? İyi misin?"

Telefona uzanıyorum. Evet, Simge'den. Tuşa basıyorum...

"***Yarın sabah on birde beni alın. Onu göreceğiz...***"

Yana dönüyorum: "Gayet iyiyim. Yarın bu saatlerde daha da iyi olabilirim..."

Gülşah neden diye sormuyor. O, her an kaçacak uykusunun peşinde.

Dokuzuncu Gün
(Kim Kimdir?)

Saat on bire beş kala Simge kapıda gözüküyor. Siyahı terk etmiş, bu kez kurşuni. Yanına gidip, arabaya kadar yürüyeceğimizi söylüyorum. Konuşmadan başını eğiyor. Korna çalınca emektara yöneliyor. Kapıyı açıp dışarıya çıkıyorum. Onu arkaya, badilerin yanına oturtamam. İnceliği varlığını daha da belirsizleştirmiş. O sırada fark ediyorum: Kadının hiç kokusu yok.

Üç dakika sonra Toyota'nın yanındayız. Simge, ben işaret edince öne, Zeynel'in yanına oturuyor. Ben arkaya geçiyorum.

Simge, "Polonezköy'e gideceğiz," diyor. Ardından arkaya dönüp ekliyor: "Gözlerden uzak olsun demiştiniz."

Başımla onaylayıp, uygulaması için adres bekleyen Zeynel'e sesleniyorum:

"Şimdilik Polonezköy yazman yeterli."

Yola çıkıyoruz. Trafiğe bağlı ama önümüzde en az kırk beşelli dakikalık bir yol var. Buluşma saat kaçta?

Sorunca Simge "İkide," diyor. "Ama hep erken gelir. Şaleye ondan evvel girmeliyiz."

Onu arkadan ama profilini görebildiğim bir açıdan seyrediyorum. Giyinikken soğuk, karşısındakini iten bir zarafeti var. İlgisi sadece kendine yönelik kadınlardan birisi mi? Sessizliği

ifadesiz, duygusuz ama ön taraftaki bu kadın, onu ilk gördüğümde çıplak vücudunu resmeden kadından çok farklı.

On beş dakika sabrediyorum. Ama bilmem gereken şeyler var. "Baban orada mı yaşıyor?"

Simge başını sallıyor. Sonra açıklıyor: "Şale, onun sığınağıdır. Fotoğraf ve film stüdyosu da orada... Sakin, gözlerden uzak bir noktada..." Devam etmeden önce yine bekliyor. "Eskiden... Yani İsviçre öncesi... sık sık giderdik."

İsviçre'ye gidiş, yani annesinin ölümü sonrası. "Buluşma isteğini nasıl karşıladı?"

"Şaşırdı..."

"Onunla aranız neden bozuk? Anne..."

Simge Zeynel'e bakış fırlatırken sözümü kesiyor: "Artık konuşmak istemiyorum... Susabilir miyiz lütfen!"

İstek değil, düpedüz emir! Sert "lütfen" de kabalığına dar gelen kılıf... Yüzünü arkadan göremiyorum ama Zeynel'in de ona ters ters baktığına eminim.

Neyse, şimdilik iyi geçinmek zorundayız. Ona ihtiyacım var. Uzatmadan, "Peki," diyorum.

Sonraki elli dakika boyunca, üç dilde "Polonezköy'e hoş geldiniz" yazılı tabelaya kadar konuşmuyoruz. Tabelayı geçer geçmez Simge Zeynel'e dönüyor.

"Bundan sonra yolu ben tarif edeceğim."

Öyle de yapıyor. Yaklaşık yirmi dakika daha yol alıyoruz. Simge, sık ağaçlık bir yolda, sapa bir izi işaret ediyor:

"Arabayı burada bırakalım. Ondan önce geldiğimiz belli olmamalı... Yerler ıslak, şaleye yaklaşırsak, lastik izleri kalır."

Zeynel yanımda olsa birbirimize bakakalacağız. Kadının böyle bir ayrıntıyı düşünmesi şaşırtıcı. Sanki on yıl dağlarda gezen Zeynel değil de o.

Ama önerisi mantıklı, diyecek bir şey yok. Arabayı yoldan görülmeyecek bir kuytuya çekip, iniyoruz. Gökyüzü kapalı olsa da benim hesabıma göre en az on gün geç kalmış o tembel kardan iz yok. Hava hâlâ soğuk. Kar bu ayazda yuvasından çıkmaz... Zeynel'in verdiği ağrı kesiciyi içiyorum. Hazırım.

Zeynel, "Birini bana ver," dememe rağmen bagajdaki iki çan-

tayı da sırtlanıyor. Kararlı bir yürüyüş tutturan Simge'nin peşine takılıyoruz. Ağaçlıktan çıkar çıkmaz kendimizi hâlâ kırağı ile kaplı, gölgeli bir alanda buluyoruz. İlkbaharda, hatta yazın da bu çimenlik enfes bir görüntüye bürünüyor olmalı. Bu çayırın İstanbul'a yakın cennetler diye reklamı yapılan bir sürü yerden daha çarpıcı olduğuna iddiaya girebilirim. Cennet olup olmadığına gelince, orasını bilemem. Zaten her cennet, saklı bir köşesinde cehennemi barındırmaz mı? Ancak burası insan denilen vahşilerden korunmalı... Bravo Halim Yolgün'e. Onu asacağız ama bu yer seçimini takdir etmemize engel değil.

İki dakika sonra Simge düzlüğün ortasında durup, onu takip edip etmediğimizi kontrol ediyor, sonra tekrar soldaki ağaçlığı işaret ediyor. Peşinden yürüyoruz. Aslında tırmanıyoruz demek daha doğru. Koruluktaki ağaçlar o kadar sık ki, yaprakları dökülmüş olmasına rağmen kendimi sanki burnumun ucunu göremediğimiz bir ormanın içindeymiş gibi hissediyorum. Zeynel! Geriye dönüp bakıyorum. O rahat.

Yürüyüş beş dakika sonra sona eriyor. Simge durunca biz de onu taklit ediyoruz.

"İşte!" Çok dik olmayan bir yamaçtayız. Hemen altımızda kuleyi andıran, dik çatılı büyük bir ev var. Demek Halim Yolgün'ün sığınağı burası. "Şuradan ineceğiz."

Simge'nin gösterdiği, eğimi boyunca aralıklı olarak kütüklerin yerleştirildiği dik bir patika. Öne yine o geçiyor. İnerken kimi kütükleri atlamasından, hızlanıp yavaşlamasından buradan sayısız kez indiği belli. Öyle anlaşılıyor ki bu inişi gözü kapalı bile yapabilir.

İki dakika sonra kazasız belasız aşağıda, Simge'nin şale dediği yapının arkasındaki taşlığa ayak basıyoruz. Bina, bu seviyeden Ortaçağ'dan kalma bir şatonun kulesini andırıyor. Taş ya da taş kaplama cephede yer yer çapraz atılmış ahşap elemanlar var. Kuzeye özgü, muhtemelen Polonyalılar tarafından yapılmış bir şaleye bakıyoruz.

Soluklanıp binayı inceliyorum. Karşımızda üç kapı duruyor. Aralarındaki uzaklığa bakılırsa hepsi binanın ayrı ayrı bölümlerine açılıyor olmalı. Simge duraklamadan ortadakine yürüyor

ve pervazın altındaki girintiye elini sokup, okside olmuş, yeşil bir anahtar çıkarıyor ve büyük anahtarı kolayca kilide yerleştiriyor. Her şey onun için tanıdık, bildik.

Kapı gıcırdamadan açılıyor. Karşımızda, içerisinin loşluğuna rağmen genişliği ve uzunluğu durduğumuz yerden fark edilen bir koridor... Simgeyi izleyerek karanlığa dalıyoruz.

"Arkadaki, kapıyı kapatsın!"

Zeynel, Simge'nin emrini yerine getirir getirmez koridor zifiri karanlığın içinde kayboluyor. Ayaklarımın altında hissediyorum: Koridorun tabanı parçalı taş. Aralarındaki derzler yürürken fark ediliyor. Bina sanki betonun icadından önce inşa edilmiş. Bir süre sonra sağda ve solda rastladığımız iki açık kapının önünden geçerek kapalı büyük bir kapının önüne geliyoruz.

Simge'nin kurşuni kıyafetiyle belirsizleşen bedeni geriye dönüyor:

"Ben gireceğim, siz kontrol etmemi bekleyin."

Açtığı büyük kapıdan içeriye dolan ışık gözlerimizi alıyor. Yine de kapının açık kaldığı o kısa süre içinde ilerideki büyük pencereli salonu görüyoruz! Zeynel'in ayak sesleri yaklaşıyor:

"Abi burası neresi yahu! Mağara gibi..." Karanlık onu tedirgin etti. Merak etme, dağda değiliz... "Senin hatun bizi buraya hapsetti, içeride ne yapıyor?"

Tekrar açılan kapı Zeynel'i susturuyor. "Girin, o gelmemiş..."

O! Halim'in adını ağzına almamaya yemin etmiş! Dediğini yapıp içeriye giriyoruz.

Vayy! Böyle bağıracakken kendimi tutuyorum. Karşımızdaki tavana kadar uzanan pencereler, kiliselerinki kadar ince uzun. Tavan dediğimiz, binanın yuvarlak gövdesine saplanmış devasa ahşap kirişlerin üzerine oturtulmuş ahşap bir kaplama, en az altı metre yükseklikte. Bulunduğumuz seviyedeki taban da yürüdükçe hafifçe esneyip, gıcırdayan geniş tahtalarla kaplı. Ortada oldukça büyük, bina kadar eski görünen bir halı var.

Yapı çok etkileyici ama giriş katındaki salonda pek eşya yok. Sadece deri koltuklar, dördü de yanmayan bir şöminenin karşısına dizilmiş.

Şömine yanmıyor! Simge'ye dönüyorum. "İçerisi sıcak?"

Pardösüsünü çıkarmakta olan Simge duraklıyor: "Antikaları ile film stüdyosu için şale bütün kış ısıtılıyor..."

Zeynel kulağımın dibinde, fısıldıyor: "Millet gaz pahalı diye kan ağlarken adam boş kaleyi bütün kış ısıtıyor. Vay be..."

Konuşmasına baksan bu Zeynel yandaş değil, azılı muhalif dersin. Gelgelelim...

"Saat on iki kırk... Bence yirmi dakika içinde gelir... hazırlık yapmak zorunda."

Hazırlık! "Ne için?" diyorum. Pantolon ve kazağı da gri renkte; Simge omuzlarını silkiyor. Soruyu beğenmedi... Soldaki dik ahşap merdiveni işaret ediyorum. Belki bu soruyu beğenir: "Bu merdivenler film stüdyosuyla antikaların bulunduğu yere mi çıkıyor?"

Simge bu kez başını eğiyor. "Kütüphane de orada." Bir an için geniş salonu keşfe çıkmış Zeynel'e göz atıyor: "Onun... her söylediğine... hayır, söylediği hiçbir şeye inanma... Sizi aldatmaya çalışacak. Her şeyi tersine çevirmekte üstüne yoktur."

Babasından bu kadar nefret eden kimse var mıdır? "Halim size ne yaptı? Anneni..." Simge yine titremeye başlıyor. Tamam, anne konusunu şimdilik açmayacağım. Konuyu değiştiriyorum: "Üst katı bana gösterir misin?"

Simge, tokat yemiş gibi irkiliyor. "Hayırrr!" Çığlık hem Zeynel'i hem de beni havaya sıçratıyor. "O merdivenden asla çıkmam."

Yine dengesizleşti... Hem de adam gelmek üzereyken...

Elimi kaldırıp, "Tamam," diyorum. "Ben çıkarım." Yine de Simge sakinleşip koltuğa oturuncaya kadar bekliyorum. Sıra tüyleri dikilmiş Zeynel'de: "Yukarı çıkıp, bakacağım. Sen pencereden gözetlemeye geç. Yaklaşan olursa, telefon et... Çantanın birini ver."

Helezoni merdiven geniş, ancak minareninki kadar dik. Buradan düşen...

Düşünce, merdivenin ortasında, "düşme" sözcüğü ile aklıma geliyor. Tabii... Begüm Yolgün'ün düşüp boynunun kırıldığı yer, bu merdiven... Simge'nin kapıldığı dehşetin nedeni bu

olmalı. Tırabzana dikkatle yaklaşıp aşağıya bakıyorum. Simge yığıldığı koltukta, Zeynel pencerede.

Merdivenin sona erdiği sahanlığın dibinde bir kapı var. İtip içeriye giriyorum. Uzun, yüksek bir koridor beni karşılıyor. Ama bu koridor aşağıdakinin aksine aydınlık. Görünen her şey ahşap. Eğer antikalar değerliyse, onları saklamak için pek de güvenli bir yer sayılmaz. Halim neden böyle gözlerden uzak, ücra bir yer seçmiş olabilir?

Koridora kapısı olan ilk oda bir yatak odası. Yine ince ve uzun pencereler, pirinç yatak, büyük bir gardırop, yerde yine eski, muhtemelen antika bir halı. İlginç olan yatağın karşısına gelen duvardaki tablolar: Hepsi Simge'nin, hepsi siyah ve hepsinde genç bir kız var. Kimisinde çıplak kimisinde yatakta. Kime sorsanız, bu tabloları erotik sınıfına sokar. Tabloların arasında çatılmış iki kılıç asılı duruyor.

Duvara yaklaşıyorum. Belki yanılıyorum ama tablolardaki kızın yüzü Simge'yi andırıyor. Simge kendini model olarak mı kullanıyor? Cevap: Tablolardaki şeytani bakışlı küçük kadının Simge ile alakası yok. Tablodaki vücuttan, hatta bakışlarından cinsellik fışkırırken, aşağıdaki kırılgan mahlukun cinsiyeti olduğuna bile inanmak zor.

Odadan çıkıp ikinci kapıyı açıyorum. Karşımda geniş bir depo. Perdeler çekildiğinden içerisi loş. Büstler, çini tablolar, tuğralar... Ve daha birçok, benim gibilerin ıvır zıvır diyeceği şeyler.

Asıl görmeye değer oda, en kenardaki üçüncü oda. Aslında kutsal bir sessizliğin çöktüğü bu mekâna oda değil, salon demek daha doğru olur. Çünkü çok geniş. Salonda sadece bir pencere var. Üç duvar da tavana kadar, çoğu dikey, uzun ve büyük olanlar ise yatay olarak yerleştirilmiş kitaplarla dolu, üç parça kütüphaneyle kaplı. Kısa bir hesaplama: Raflarda en az on bin kitap vardır. Çoğu koleksiyon malzemesi olmalı. İlk basımlar ya da nüshası kalmamış eski, nadir kitaplar. İnsan ömrü hepsini okumaya yetmez.

Koridora bakan cepheyi kaplayan kütüphanenin önündeki sinema perdesini fark ediyorum. Tavanda yangın söndürme sistemi var. Pencerenin bulunduğu duvar ise camlı kütüp-

haneyi andıran dolaplarla kaplı. Yaklaşıyorum; cılız ışıkta parlayan metaller film bobinleriymiş. Slayt diaların yan yana dizildiği, üzerlerinde numaraların bulunduğu kutular. Kimisi plastik, kimisi tahta...

Kapının sağında, kırk santim kadar yükseklikte bir standın üzerine yerleştirilmiş, kürsüyü andıran bir masa; masanın üzerinde film makinesi ve bir slayt göstericisi... Yerde, şalenin her salonunda, odasında olduğu gibi, "antikayım" diyen, mekânın ölçütleriyle baş etmeye çalışan genişlikte bir halı...

Alt kat bir tarafa, bu katı görüp de etkilenmemek mümkün değil. Bu Halim Yolgün belki bir katil ama kardeşi Selim gibi kaba biri olmadığı aşikâr. Sezar'ın hakkı Sezar'a. Adamın zevkleri, seçkinliğinin işareti...

Yine de birazdan onu asarken elim hiç titremeyecek.

Bu kadar inceleme yeterli, artık aşağıya inebilirim. Düşünce zihnimde sönmeden telefon titremeye başlıyor. Saate bakıyorum. Bire üç var. Mükemmel zamanlama. Dokuz gün önce başlayan dramın son perdesi sahne almak üzere.

Hızla ama dikkatle aşağıya iniyorum. Beni gören Simge yığıldığı koltuktan doğruluyor.

"Geliyor mu?" Başımı eğiyorum. Adeta fırlayarak ayağa kalkıyor.

"Beni koruyun... O beni..."

Zeynel'e yaklaşırken, sözlerinin gerisini getirmekten vazgeçen kadını yatıştırmaya çalışıyorum:

"Merak etme, ikimiz de silahlıyız... Biz kapının arkasında duracağız. Onu sen karşıla. Biz, yanında başkası olmadığından emin olur olmaz ortaya çıkacağız."

Kadının yüzünde garip bir gülümseme beliriyor. "Merak etmeyin, hep yalnız gelir..."

Göreceğiz. Zeynel'e bakıyorum. Pencereden bakarak başıyla Simge'yi onaylıyor. Kapının geniş kanadının arkasına geçiyorum. Bütün cinayetlerden sorumlu olan başrol oyuncusu birazdan içeriye girecek ve biz hazırız.

Beş saniye sonra Zeynel arkama geçiyor. Geldi, kapıda... Kilide giren anahtar sesini duyduğumuzda şaşkınlıkla irkiliyoruz.

"İntihar etmeli..."

Simge! Daha önce hiç fısıldayarak çığlık atan birisini görüp, duymamıştık. Ağır kanat üzerimize açılıyor. Artık önümüz kapalı, Simge'yi göremeyiz. Kanat kapanırken yarıda duruyor. Halim, Simge'yi görmüş olmalı.

"Demek bugün burada.... Sen misin? Ya Bar..."

Bar! Yumuşak, seven ses cümlesini bitiremiyor, keskin, acılı bir ses yüksek tavanda yankılanarak adamın sözcüğünü kesip atıyor.

"Aaaa..."

Yine Simge! Zeynel'i tutmasam fırlayıp ortaya çıkacak. Elimle ona engel oluyorum. Kanat kapanıyor. İki metre ötemizde orta boylu, kalın mont giymiş, bereli bir adam duruyor. Simge koltuğa yığılmış, kıpırdamadan yatıyor ama az sonra yere düşecek. Bayılmış olmalı.

Halim, telaş etmeden önce beresini sonra montunu çıkarıyor. Bu ne sükûnet! Sıfatı ben edinmemiş olsam, ona sakin adam derdim. Düşük omuzlu, soyununca kamburu belli oluyor.

Bizi, elindekileri koltuğa bırakacakken görüyor. Doğal olarak, silahlı iki adam onu çok şaşırtıyor, yine de paniğe kapıldığını söylemek haksızlık olur.

"Sizler de kimsiniz?"

Bu Halim Yolgün sinirimi bozacak, hissediyorum: Sakin adam rolü bana ait. Ona bunu kanıtlayacağım.

"Biz ikna takımıyız." Zeynel'e Simge'yi işaret ediyorum. "Koltuğa yerleştir de yere düşmesin."

Adam yerinden kımıldamadan konuşuyor: "Soygun için geldiyseniz, yanımda hiç para bulundurmam. Antika peşindeyseniz, buradakiler işinize yaramaz. Satamazsınız. Hepsi kayıtlı..."

Zeynel, baygın halde yatan Simge'yi koltuğa yerleştirdikten sonra adama dönüyorum.

"Hırsız ya da soyguncu değiliz... Söylemiştim. Biz iknacıyız, sizi ikna etmeye geldik."

Adam duraklıyor ama sadece bir anlığına; konuşması yine düzgün, sözcükler tane tane:

"Beni hangi konuda ikna edeceksiniz?"

"Bunu yukarıda konuşsak... Rahat bir şekilde. Şöyle yüz yüze."

Adam cevap vermeden önce bekliyor. Ne oldu? Sükûnetini yitiriyor mu? Hayır, daha değil. Sesi hâlâ sakin ve kendinden emin:

"Peki... Ama... Onu yukarı taşıyıp yatağa yatırın. Burada uyanmamalı."

Neden? Neyse, Zeynel'e bakıyorum. Başını eğiyor. Demek kızı gözüne kestirdi, ağır bulmadı.

"Anlaştık," diyorum. "Ama önce arkadaşım üzerinizi arayacak... Merak etmeyin, cüzdanınızı değil, telefonunuzu alacağız... Dedim ya, biz soyguncu değiliz."

Altı dakika sonra sahne hazır. Simge baştaki odada, gösterişli pirinç yatakta yatıyor. Biz üçümüz, iki iknacı ve Halim Yolgün, kütüphane ya da fotoğraf stüdyosu, film atölyesi, buraya ne deniyorsa, o büyük odadayız. İlk kez adamı baştan aşağı inceleme fırsatı:

Belki hakkında farklı betimlemeler yapılabilir. Ama bence baskın karakter özelliği, yüzüne, bakışlarına, haline sinen yorgun mutsuzluğu. Evet, karşımda zenginliğini mutluluğa dönüştürememiş bir adam duruyor. Çöküк omuzlar, yer yer ağarmış saçlar, içtenliği belirgin, derin ve hüzünlü bakışlar... Eğer şu insanı sinirlendiren sakinliği olmasa, ondan hoşlanabilirim bile. İtici, beden gücünü teşhir eden o erkeksi duruşlu Selim'le soyadları dışında uzaktan yakından alakası yok karşımızdaki adamın. Dalgın biri gibi. Ancak dalgın olanın tasarlayacak çok şeyi olur.

Yani hayal gücü zengin! Dikkatli olmalıyım. Simge'nin sözleri aklımda olmalı...

Söze o başlıyor; yine sinirimle oynayarak. Üzerine doğrultulmuş iki silah ve iki oda ötede baygın yatan kızının ihanetine rağmen sanki kahve içmeye gelmişiz, dostça bir sohbete başlayacakmışız gibi rahat.

"Oturabilir miyim?" Başımı eğerek izin veriyorum. Koltuğa, aşağıdakiler, yukarıdakiler, buradakilerin hepsi deri, oturuyor. "İzin verirseniz sorum, pardon sorularım var."

Anladım! Adam söz cambazı. Niyeti konuşarak sohbetin dümenini ele almak... Öfkeleniyorum, ama henüz hafif bir öfke bu. Zeynel'le bakışıp yine başımla izin veriyorum.

"Siz, iknacılık bir yana, gerçekten kimsiniz? Nereden geldiniz? Ve benden ne istiyorsunuz? Bar... Simge ile ilişkiniz nedir? Çünkü o..."

Uzattı. Sözünü kesiyorum: "Birinci sorunun cevabı: Tekrarlıyorum, biz iknacılarız. İkincisininki ise, cehennemden geliyoruz. Üçüncü..." Biraz bekliyorum. "Simge ile ilişkimizi, ortak bir amaç için kısa süreli işbirliği olarak tanımlayabiliriz."

"Ortak işbirliği mi?" Şaşırdı. Güzel, sükûnetinin surlarında gedik açıldı... Başımı eğiyorum. "İşbirliğinin konusu nedir öğrenebilir miyim?"

Tabii ki: "İntihar etmeniz konusunda sizi ikna etmeye karar verdik."

İrkiliyor... Güzel! Artık surdaki gediği büyütebiliriz. "İzin verir misin?" Biz ne diyoruz o ne diyor: Bu kadar çok izin isteyen adam görmedim. "Kalkıp şu dolaptan konyak alacağım... Konu ne zaman ciddileşse, konyak içerim. Zihnimi açıyor da..." Zeynel'e dönüyorum. Sessiz bir büste dönüşmüş badi, yavaş adımlarla adamın gösterdiği dolaba yürüyor, kapağı açıyor. Doğrulduğunda elinde bir şişe var. Adam soruyor: "Siz de ister misiniz?"

"Hayır," diyorum. "Doktorlar ağrı kesici ile içmemi yasakladılar."

"Doktorları gayet iyi bilirim. Onun için her söylediklerine kulak vermem..." Duraklayıp soruyor: "Doktorlar, tedavi edemeyecekleri hastalıkları neden teşhis ederler sizce?" Kızı kadar garip biri var karşımda. Adam, içkisini doldurduktan sonra geri dönüyor, koltuğunda geriye yaslanarak, o ilk, sürprizlere açık, araştırıcı yudumu alıyor. "Neden intihar etmem gerektiğini de açıklayabilir misiniz? Kaldı ki, Simge'nin benim intihar etmemi istemesi için ortada hiçbir mantıki neden yok."

Dikkat! Bu konuşma, ikna faaliyetinden, eğlenceli, söz kıvraklığımızı sergilediğimiz bir sohbete dönüşmek üzere.

Uzatmamalıyım: "Annesini öldürmediniz mi?"

Adamın yüzünde ilk kez o mutsuzluğun örtüsünü kaldıran ifade beliriyor: Derin bir şaşkınlık...

"Bunu kim söyledi size?"

"Tek görgü şahidi kimse o: Simge. Dokuz yıl önce, karınızı, Begüm Yolgün'ü..." Elimle işaret ediyorum: "Şu merdivenlerden aşağıya itip, olaya kaza süsü vermediniz mi?"

Adamın sesi ilk kez sertleşiyor. Şimdi, belki mutsuz ama kesinlikle zengin, emretmeye alışık bir adam var karşımda.

"Bunu o mu söyledi? Emin miyiz?"

"Başka kimden öğrenmiş olabilirim? İşbirliğine neden razı olduğunu sanıyorsunuz?"

Adam inatla başını iki yana sallıyor: "Size inanmıyorum."

Demir tavında dövülür: "Annesini öldürdünüz ve onu taciz ettiniz..."

Bağırarak sözümü kesiyor: "Bunu da mı o söyledi?"

Adamın içten çığlığı beni susturuyor. Çünkü çığlığının nedenini anlıyorum: Öfke değil, giderek artan ve artık kontrol edemediği şaşkınlığı... Ben! Ben sakinim. Sıfatımı geri aldım.

"İntihar etmeniz gerektiği konusunda isteğine bakılırsa iki iddia da gerçek..." Kulaklarımı işaret ediyorum. "Bizzat bana söyledi... Küçüklüğünden beri onu kuşatan mutsuzluğunun nedeni bence sizsiniz. Simge'nin sevdiklerini teker teker öldürdünüz. Önce annesini, sonra çocukluğunu, sonra da amcasını..." Daha fazla uzatmadan sadede geliyorum: "Siz, bütün bu gösterişe, sahip olduğunuz şuna buna rağmen, sonuçta bir pedofilsiniz. Anladınız..."

"Hayırrr!"

Tepki, üçümüzü de havaya sıçratıyor. Adam ayakta, neyse ki Beretta hepimizi sakinleştiriyor. Halim, ani öfke nöbetinin ardından uzun soluklar alıp, tekrar yerine yerleşiyor. Görebiliyorum, o sükûnet suru artık darmadağın...

"Onu kaç yaşından beri buraya getirip... Yan odadaki tabloları gördüm. Simge'yi soyup..." Dilim o kadarına varıyor: "Model olarak kullandınız..."

"Saçmalık... Saçmalık... Hayır, asla..." Adam kısa sayıklamayı andıran sözlerinden sonra susuyor ve düşünme molasını kon-

yakla değerlendirip, uzun sessizliğin ardından sert, kararlı bir sesle soruyor: "Bana kendimi savunma fırsatı verecek misiniz? Bu iftirayı asla kabul edemem."

Savunma mı, ne savunması? Mahkemede değiliz, karar çoktan verildi... Ben sakin sayılırım, sabrı taşan Zeynel:

"Abi, uzatmayalım, işi bitirelim. Başkaları da gelebilir..."

İyi de badi, adamın haklı olduğu bir konu var: İdam mahkûmlarına bile verilir son söz hakkı. Zeynel'e dönüyorum. Biraz anlayış göstermesi gerek:

"Merak etme, kimse gelmez, burası onun sığınağı..." Adama dönüyorum: "Arkadaşımın sabrını taşırmamak için, kısa olması şartıyla sizi dinliyoruz."

"Pekâlâ, kısa tutmak zorundayım..." Ardından sayısını unuttuğum izinlerden bir yenisini istiyor: "Ama izninizle, önce arkanızdaki kürsüye geçip, kısa bir slayt gösterisi eşliğinde ailemizi saran uğursuzluğu... laneti de diyebilirsiniz, özetlemek istiyorum... Her şeyi yerli yerine oturtmak için bu açıklama gerekli." Gülümsemeye çalışıyor ama başaramıyor. "Belki ben de bir iknacı olur ve sizi bir pedofil olmadığıma inandırabilirim. Önce şunu söyleyeyim: Ahlâk tabularını bir kenara bırakın! Sadece sıradan insanlara göredir ahlâk. Önemli olan kendi ahlâkını yaratmak."

Adam reddimiras hakkını ahlâk için kullandı... Yine o meydan okuma... Niyetini biliyorum. Surda açılan gedikleri kapatmaya çalışacak. Boşuna, çünkü hazırlıklıyım. Simge'nin sözleri aklımda: "Söylediği hiçbir şeye inanma... Sizi aldatmaya çalışacak..."

Aldatabilirse aldatsın bakalım: "Peki, tekrarlıyorum: Çok zamanımız yok."

Adam yerinden fırlıyor, hızlı ve alışık hareketlerle önce camlı dolaptan slayt kutularını çıkarıyor, sonra bazılarını seçerek üstü dönen makineye yerleştiriyor. Niyeti ne?

İşini bitirince niyetini açıklıyor: "Kısa bir gösteri. Çok vaktinizi almayacak..." Ardından izni o verecekmiş gibi Zeynel'e dönüyor: "Şimdi perdeleri bir süreliğine kapatmam gerek."

Zeynel'e göz atıyorum: İkimizin de ağzı açık. Biz, "Evet, ka-

payabilirsin," ya da "Hayır, otur oturduğun yerde," demeden bekleyince, adam dediğini kendisi yapıyor.

Sahnenin kurgusu belki trajik ama şu andaki durumumuz komik: Biz onu asmaya hazırlanıyoruz o ise bize slayt gösterisi yapıyor. Onu uyarmalıyım:

"Arkadaşım kapıda. Aklınıza ortalık karanlık, belki fırsatını bulurum gibi bir şey gelmesin!"

Halim, cevap vermeden aleti kürsüyü andıran masanın üzerine koyarak gösteriyi başlatıyor. İlk fotoğraf perdeye düşüyor. İki çocuk, ana baba olduğu anlaşılan bir kadın ve erkek.

"Yolgün ailesi. Nihat, Gülseren, Selim ve Halim Yolgün. Şu köşedeki benim..." Adam ikinci, üçüncü, dördüncü slaytla devam ediyor. Cenazeler, mezuniyet. "Önce annem, ardından beş yıl sonra babam öldü. Mezuniyetler... Selim, sonra ben okullardan mezun olduk. O mühendisti, fabrikanın başına geçti, ben güzel sanatlar eğitimi almıştım..." Konuyla ilgili üç slayt. Halim gençken de hüzünlü birisiymiş... "Bu fotoğrafçılık ve film, dokümanter çekme dönemim..."

Halim, boynunda kameralar, muhtemelen İznik'te çinilerle ilgili çekim yapıyor...

Sözünü kesiyorum: "Öteki iknacının sabrı taşmak üzere. Sadede gelsek!"

Halim slayt makinesini durduruyor. "Pekâlâ ama perde kapalı kalsın, çünkü meselenin özüne geldiğimizde kanıtlarım burada olduğundan, gösteri tekrar başlayacak... Tarih, 1990'ların başı. Selim Yolgün, yakışıklı, sportmen, fakülteden yeni mezun olmuş bir makine mühendisi. Bana gelince, beni münzevi, sanatla ve koleksiyonculukla ilgilenen biri diye tanırlar... Becerikli olan Selim. Birkaç yıl içinde işleri geliştiren o. Bendeniz sembolik bir figürüm. Selim iki olan şirket sayısını altıya çıkarıyor. İtiraf: Bugünkü tersanenin temellerini o attı. Araştırdığınıza göre görmüşsünüzdür, denize ve denizciliğe meraklıdır... Bense o yıllarda çini koleksiyonunun temellerini atmaya başladım. Selim bu arada giderek politikaya da eğilim gösterdi. Sonraki gelişimini de biliyorsunuz, önce muhalefetten yanaydı ama sonra, son iki yılda iktidar yanlısı oldu çıktı.

Eğer niyeti bizi oyalamak değilse, adam laf ebesi. "Hadi be adam!"

Zeynel'in sabrı gerçekten taştı. Halim telaşlanmadan devam ediyor:

"1995 yılı ve Begüm..." Burada makinenin ışığı yanıyor, ardından perdede bir yüz: Hatları Simge'yi andıran ama ondan daha gösterişli bir genç kadın. "Onunla flört dönemimiz. Begüm o sıralar, Tartı soyadını kullanarak zirveye tırmanan bir manken." Burada gülüyor. "Soyadı, menajerinin yaptığı şakadan ilham alınarak bulunmuş... Onunla tanışmamız babası, antikacı Kadir Tinez vasıtasıyla oluyor. Allah rahmet eylesin. Dört yıl önce öldü. Galeriyi şimdi abisi yönetiyor..."

Bak sen! Demek keçi sakal Ethem Tinez, aslında Simge'nin dayısıymış... Şimdi ortaklığın nedeni anlaşılıyor: Halim'in adamla ilişkisi, oldukça eskiye dayanıyor.

Halim devam ediyor: "Begüm ve ben!" Kadının defilelerde, teknede, piknikte, bazıları Halim'le birlikte, çoğunda sadece yüzü görünen art arda slaytlar. "Mutlu sayılırdık... Hayır, mutsuzluğumuzun farkında değildik. Mutluluğa inanmam da... Begüm, zaten sevmiyordu, mankenliği bırakacak, birlikte belgeseller çekecektik. Afrika'da, Orta Asya'da, Uzak Doğu'da... Seyahat etmeye bayılıyordu." Sesi birden boğuklaşıyor. Neredeyse susacak. "Ama biz gelecek planları yaparken devreye Selim girdi. Ailenin parlak, zenginliğini temsil eden yakışıklı yüzü... Begüm'ü sadece iki haftada baştan çıkarıp, elimden aldı..." Bir süre susuyor. Zeynel de ben de devam et diyemiyoruz. Çünkü adam şu anda gerçekten acı çekiyor. Acı çekene saygı gösterilir. Gruba Zeynel de dahil... "İlişkileri gözümün önünde iki yıl sürdü. Sonra..." Adam öç alan bir kahkaha atıyor. "Bizim Don Juan birden, kimseye haber vermeden, tersaneyi genişletmek için taze para sağlayacak Tortul ailesinin kızıyla Roma'da evleniverdi..." Sesi öç alan bir ses artık: "Begüm önce yıkıldı ardından depresyona girdi..." Ardından kahkaha atarak bombayı patlatıyor: "Budala, meğerse hamileymiş..."

Şaşkınlıkla yerimden doğruluyorum. Doğru mu söylüyor yoksa...

"Yani Simge..."

"Evet, Simge'nin biyolojik babası Selim'dir. Bugün beni itham eden kadın... Onu, beş parasız, soyadsız bir piç olarak bırakmamak için, 1998 yılında Begüm'le evlendim..."

Ne biçim aile bu? "Simge biliyor mu?"

"Biraz sabır lütfen, az kaldı."

"Simge aynı yılın kasım ayında doğdu... Hep annesizdi. Begüm, söylemiştim, hep budalaydı ama ondan daha tutkulu bir bağımlılığı vardı: Mazoşistin tekiydi... Selim onu mahvetmiş, ruhunu ve bedenini emmiş kurutmuştu... Evlendiğimizde ruhsal ve fiziksel acısız yaşayamadığını keşfettim. Sevgi, şefkat, incelik hatta seyahatler artık ona hitap etmiyordu... Evliliğimiz boyunca hep aynı üçgenin içinde yaşadı: İçki, ilaç ve depresyon... Ama gülünç olan ne biliyor musunuz?" Adam bana bakıyor. Ne bileyim ben? Benden umudu kesmiş olacak, Zeynel'e dönüp açıklıyor: "Selim, ilk karısından ayrılınca, çağırır çağırmaz yeniden onun kollarına atıldı..." Tekrar o kötülük kokan, öç alan kahkaha... "Peki Selim'in kolları ne zamana kadar açık kaldı dersiniz?" Cevabı bilmediğimi bildiğinden bana bakmadan sorusunu kendisi cevaplıyor: "Selim ikinci kez evlenmeye karar verinceye kadar... Evet, anladınız: Söylemiştim: Begüm bir mazoşistti, her türlü acıdan zevk alırdı. Ruhsal ve özellikle fiziksel olanlardan. İşte Selim bunları veriyordu ona... Simge'ye gelince, çocukluğunda ve ergenliğinde yalnızdı... Doğal olarak içine dönüktü... Onu resimle, eskrimle ben tanıştırdım... Dünya, onu da benim gibi içine almıyordu. Biz de kendimize, çatısı sanat ve hayallerden oluşan yeni bir dünya yarattık..." Sesi artık bir sevgili kadar tutkulu. "Her şey, uzay bile bizimdi... Simge, Begüm'den hep nefret etti... Ama ben onlara aldırmıyordum."

Belki adamın çizdiği resim fantastik ve büyüleyici ama bu ailede hiçbir şey normal değil! Üstelik, esas soru hâlâ cevapsız:

"O zaman Simge sizi neden annesini öldürmekle suçluyor?"

Adam yine kahkaha atıyor. Bu seferki açıkça küçümseyen, aşağılayıcı bir tonda.

"Simge önemli değil. Ona aldırmıyorum... Barbarella suçlamıyor... Önemli olan bu."

Barbarella mı? O da nereden çıktı? "Barbarella da kim?"

Adam önemli bir keşfin başındaymış gibi sırıtıyor:

"Sizin Simge dediğiniz kadın... Ergenliğe girdiğinde, *Barbarella* filminin Paris'ten satın aldığım orijinal afişini gördü... Ona tutuldu ve sonra kendini hep böyle çağırdı..."

Evet, kesin deli bunlar. Hem o, hem de Simge... Tam ağzımı açacağım, slayt makinesi art arda dönmeye başlıyor. Ekranda Simge'nin on-on bir yaşlarından, on beş yaşına kadar, siyah tayt, kırmızı bikini ve değişik maskelerle çekilmiş erotik fotoğrafları. Bazıları bu kütüphanede, bazıları yan odada, bazıları da bahçede... Birkaç tanesinde Simge... ya da Barbarella'nın elinde kılıç var...

Ağzım açık, kulağım adamda, gözlerim perdedeki art arda gelen görüntülerde bir süre hareketsiz kalıyorum. Bu ne demek?

"Onu daha çocukken..."

Halim öfkeyle karşı koyuyor: "Hayır, Barbarella'yı yaratıp, içinden çıkaran, doğuran o... Ben sadece estetize ettim. Benimki rötuştu... 'Ben Barbarella'yım,' diyerek bana o geldi... Barbarella, onun ikizi... Simge'ye dokunmadım ben."

Ya o Barbe mi neyse ona? Bu işte kocaman bir saçmalık var.

"İkna olmadım," diyorum. İkna olduğum tek şey, slayt makinesinin başındaki adamın kaçık olduğu... "Ben aynı verilerle bir senaryo yazacak olsam şöyle derdim: Adam, yalnız, anne sevgisinden uzak, ruhen savunmasız küçük bir kızı kandırıp, istediği kalıba sokar, onu içinde başkası olduğuna ikna eder. Sonra da onu kendi sapkın zevkleri için kullanır... Ne dersin? Bu daha inandırıcı bir senaryo değil mi?" Bu kez savunma almayacağım: "Bence aynen böyle yaptın Halim Yolgün. Böylelikle hem Begüm'den hem de Selim'den öç almış oldun... Sonra..." Adama bakıyorum. Slayt makinesiyle aydınlanan yüzünde yine o küçümseyici ifade. "Sonra da Begüm seni burada, Simge'yle, kim bilir ne yaparken yakalayınca, kadını merdivenden aşağıya attın."

Halim bir süre düşünüyor, sonra hak veren bir sesle karşılık veriyor:

"Barbarella ile birlikteyken, Begüm ve Selim'den öç aldığımı

düşünmedim değil. Ancak bu tespitinizin dışında, senaryo baştan aşağıya yanlış. Kurgu hatalı, özellikle de sonu..."

Sonu mu? "Sonu?"

"Evet, doğru, Begüm bizi burada, hadi dediğiniz gibi olsun, Barbarella ile yakaladı... Önce o gün yalnız değildi, yanında Selim de vardı. Birlikte gelmişlerdi. Begüm araba kullanmasını bilmezdi... Annesini görünce Barbarella bayıldı. Ayıldığında Simge'ye geri dönmüştü. Kişilikleri hep öyle değişir. Bayılıp, ayılarak... Begüm ona bağırmaya başlayınca, bu katta, merdivenlerin başındaydık, Simge birden Begüm'e saldırdı ve kimsenin kımıldamasına kalmadan onu aşağıya itti..." Zevkle gülüyor. "Begüm, gördüğünüz o merdivenlerden aşağıya, ta son basamağa kadar düştü, o uzun, kuğu boynunun kırılması sonucunda da anında öldü. Ne Barbarella ne de ben... Begüm'ü Simge öldürdü."

"Yahu adam, sen günah nedir bilmez misin?"

Halim araya giren Zeynel'e değil, bana bakarak cevap veriyor:

"İnan dostum en büyük günahkâr, günah kavramını icat edendir..."

Konu dağılıyor. Simge haklı, bu adamın her şeyi tersine çevirme becerisi olağanüstü.

"Siz ya da Barbarella değil, Simge itti! Buna inanmamı mı bekliyorsunuz?"

"Bu size kalmış. Ama umudum yok. Görüyorum ki hayal gücünüz kısır... Neyse ben devam edeyim: Çözümü, tam politikada yeni ufuklara yelken açmaya hazırlanırken patlayacak skandal karşısında dehşete kapılan akıllı Selim buldu. 'Begüm'ün ayağı kaydı, düştü... Kaza...' Böyle diyecektik. Zaten sarhoştu... Selim, apar topar buradan kaçtı. Bana da jandarmayı aramak kaldı... İki ay sonra da Simge'yi yurtdışına gönderdik... Özetle ben ve Barbarella, masumuz bay iknacı."

Ayağa kalkıyorum. Aklım karıştı... O gün, galeride, üst katta, Simge'nin yarı çıplak kendi resmini yaparkenki haliyle, sonra koltuktaki halini ve Gülşah'ın çoklu kişilik bozuklukları hakkındaki uyarısını hatırlayınca, Halim'in sözlerinde, bir gerçeklik payı olabileceği olasılığı, aklımı karıştıran... Simge'nin se-

si de değişik gibiydi. Ayrıca bu sapık adamın anlattıkları, Yasemin'in Cem'in çatı katında, Simge'nin değişen davranışlarıyla ilgili olarak söyledikleriyle de örtüşüyor: "Önce orospu, sonra Pamuk Prenses..."

Yine de... "İnanmış değilim, ama merak... Simge'nin asistanı ya da bakıcısı, her kimse, onun bazı geceler, kimseye haber vermeden dışarıya çıktığından söz etti... Buluşuyor muydunuz?"

Adam susuyor. Ama irkildi. "Kimsiniz siz?" Soruyu açıyor: "Gerçekten hangi cehennemden geldiniz? Para peşinde değiliz dediniz..."

Uzatacak, sözlerini kesiyorum. "Biz sorularımıza cevap arayan kişileriz... Begüm'ün ölümü, bölünmüş kişilik, Barbarella hikâyesi... Bunlar zırva... Zırva olmasa bile bizi çok alakadar etmiyor. Dediğim gibi, biz cevaplar arıyoruz... Önceden uyarayım, dün intihar eden Yasemin'le de konuştuk..." Çantayı gösteriyorum. "Şunun içinde hem Cem'in bilgisayarı hem de şantaj yaptığınız kölenizin itirafları var. Dolayısıyla lafı evirip çevirmeyelim. Kısa cevaplar bizi mutlu edecektir. İlk soru: Cem'i neden öldürdünüz?"

Adam bir süre durumu değerlendiriyor. Ardından hakkımızı teslim ediyor:

"Demek o bilgisayarı da buldunuz. Bravo size..." Susuyor. Ya ikna edemeyeceğini anlamış ve konuşmaktan vazgeçmişse? Sesini duyunca rahatlıyorum. Artık niyeti ikna etmek değil, kendini açıklamak... "Cem denilen parazit, Yasemin'e, gitmiş, o görüntülerle, birlikte Selim'e şantaj yapmayı teklif etmiş... Gözü doymazın tekiydi. Alçak herif bana Faruk cinayetinin görüntülerini satıncaya kadar, üç yıl boyunca, Simge'yi yani Barbarella'yı korumak için boşu boşuna onu beslediğimi söyleyip alay da etmişti..."

Sözünü kesiyorum: "Sadece bu mu? Senin ayarladığın adamlar kardeşine açık açık ihaleye fesat karıştırmayı teklif ediyorlardı... Kayıt ortaya çıksaydı, bunu öneren kişinin zatıaliniz olduğu da ortaya çıkacaktı. Ayrıca şirketin içine düşeceği durum..."

Adam başını sallayarak gülümsüyor: "İtibar kaybına falan al-

dırdığım yoktu ama kayıtlar Selim'i gözetlediğimi ortaya çıkaracaktı... Onun eline yeni bir koz veremezdim. Basit şantajlara evet, ancak Cem denilen budala bu kez sınırı aştı... Bu kadar basit. Buna tahammül edemezdik..."

"Demek bu kadar basit," diyorum.

"Hayatta birçok eylem, basit nedenlere dayanır."

Doğru da duruma uygun mu, tartışılır... "Ya Selim? Onun suçu ya da aştığı sınır neydi?"

Yine düşünüyor. Ama susmayacak, artık mahremiyetinin sınırlarını çoktan aştık.

"O mesele biraz daha karmaşık... Budala Selim, iktidara yakınlığına güvenerek, ihalelere tek başına girme konusundaki inadından vazgeçmedi. Onu uyardım; bunun mümkün olmadığını, şirketin geleceğini tehlikeye atacağını söyledim. Öfkelendi. Beni yönetim kurulundan uzaklaştıracağını..."

Sözünü kesiyorum: "Anlamadığım bir şey var. Sizi yönetim kurulundan nasıl atacaktı ki? Yolgün Grubu'nun yarısı size ait değil mi?"

Adam başını sallıyor. "Sadece yüzde kırk beşi... Hissemin yüzde beşini..." utanmış gibi duraklıyor, "aramızdaki bir devir anlaşmasıyla 1995'te Selim'e devretmiştim..." Utancının ve devrin nedenini de açıklıyor: "Begüm'den vazgeçmesi karşılığında." Begüm'e budala diyor ama bu sıfat ona da uygun... "Selim beni elimine etmekle de yetinmeyeceğini söyledi. Kendi kızı olduğunu kanıtlayarak, Simge'yi elimden alacağını, onu tedavi ettireceğini ve..." Sesi boğuklaşıyor: "Barbarella'yı yok edeceğini söyledi... İşte buna katlanamazdık..."

Şimdi anlaşıldı... Selim Yolgün'ün asıl suçu bu... Kızına musallat olmuş, varlığı meçhul Barbarella'yı öldürmeye teşebbüs... Bundan büyük suç olabilir mi?

"Siz de ona öteki tarafa, Begüm'ün yanına gitmesi için biletini kestiniz."

"Öyle de denebilir."

Bu adam Simge'yi değil, ikizini, Barbarella'yı kurtarma peşindeydi... Şimdi düşünme sırası bende... Moderato andante... Otuza kadar susuyorum.

"Bakın, Cem, Selim, Yasemin hatta Barbarella... Tekrarlıyorum, onlara aldırdığımız yok. Bizim sorunumuz, sizinle ve cinayetlerde kullandığınız o iki tetikçiyle..."

Halim hemen karşılık veriyor: "Anladım ki, her şeyi araştırmış, çoktan küllenmiş bir olayı aydınlatmış, aranan bilgisayarı bulmuşsunuz. Cehennemden de geliyorsunuz, bunu da anladık. Ben sohbetimiz boyunca yapıcı ve yardımcı oldum, her sorunuzu cevapladım. Ama şimdi bu soruya cevap alamazsam bir daha ağzımı açmayacağıma emin olabilirsiniz... Üçüncü ve son kez soruyorum. Kimsiniz?"

Haklı; artık açıklayabiliriz: "Sizin tetikçiler, Cem'i iki denemede öldürdüler. Hatırladınız mı?" Adamın bakışları, yüz ifadesi cevap vermiyor. "İlk denemede yanlış Audi'yi taradılar. İçinde sevgilim ve can dostumuz vardı..."

Araya bir sessizlik giriyor. Adam ayağa kalkarak sessizliği sona erdiriyor. Elimle adama doğru hamle yapan Zeynel'i durduruyorum. Halim, yavaş adımlarla yürüyüp, perdeyi açıyor.

"Demek siz Yasemin'in sözünü ettiği o eski avukatsınız... İşe bakın. Bizim beceriksizler yine çuvalladılar... Demek amaç intikam. Öyle mi?" Başımı öne indiriyorum. "Sadece Yasemin değil, ben de listedeyim sanırım."

Böyle aptalca soru olur mu? Tabii ki, hatta... "Herkes, uzaktan bulaşanlar bile..."

Adam geriye yaslanıyor: "Size, pazarlık etmeden hiçbir bilgi vermeyeceğimi söylesem! Karşılıksız ve bedelsiz itiraf mı vardır? Hem itiraflar hem de idamlar şafakta yapılır ama bakın, siz öğlene, hatta akşamüstüne kaldınız..."

Sıra bende. Ayağa kalkıp kol boyundan uzakta kalmaya dikkat ederek, adama yaklaşıyorum.

"O zaman geriye şu seçenekler kalıyor... 1: Burayı değerli bulmuyorsunuz, biz de müzenizi yakmayı deneyebiliriz. 2: Parmağınızı kesip telefonu açar, parolayı değiştirir, sonra da kayıtlı olan bütün telefon numaralarını, üç yıl da sürse tek tek araştırırız. Ama sanırım 1. ve 2.'ye gerek yok... Biz doğrudan üçüncü seçeneği devreye alacağız..."

Susuyorum. Meraktan daha etkili işkenceci mi vardır? Baka-

lım kaç dakika dayanacak. Allegro sayarak başlıyorum: Yüz sekizde, surları tamamen yıkılıyor.

Sesi meraklı: "Üç nedir? Bekliyorum."

Ben de söylüyorum: "Üçüncü seçenek, Simge'ye içindeki ikizinin varlığını açıklamak, sonra da Barbarella'yı öldürmesi için gereken her şeyi yapmak. Sanırım bu sizi kesin ikna eder. Onu korumak için kardeşinin canını kolaylıkla alan, kendi canını da feda eder."

Bu kez saymama gerek kalmıyor: "Sözünüzü tutacağınıza nasıl inanayım?"

Demek bu adam ciddi ciddi Simge ile Barbarella'nın iki ayrı kadın olduğuna inanıyor? Omzumu silkiyorum:

"Sadece söz. Verebileceğim tek garanti bu."

Halim, bir süre gözlerimin içine bakıyor. Aslında pazarlık yaparak koparacağı da Barbarella'nın hayatı değil miydi?

Adam neden sonra, bu uzun bakışma, zorlu pazarlık sonucunda imzalanan anlaşma imzasıymış gibi, başıyla peki işareti yapıyor. Çabuk karar verme yeteneği hayranlık uyandırıcı:

"Telefonda Nurullah ve Haşmet olarak kayıtlılar..."

Tepeden ayaklarımın ucuna kadar titriyorum. Bu kez onları yakaladık. Sırada ayrıntılar...

"Aranızdaki haberleşme telefonla mı sağlanıyor, yoksa mesajla mı?"

Adam gülümsüyor. "Bu ne ayrıntı... SMS'le... Telefon ancak gerektiğinde."

Tamam. Zeynel'e dönüyorum: "Sen her ihtimale karşı telefonun şifresini değiştir... Ben de badilere bakayım."

Sonra sırasıyla şunları yapıyoruz: Zeynel, Halim'in telefonunun şifresini değiştirip, Haşmet'le Nurullah'ın numarasını kaydediyor. Soyadları garip: Karg... Kardeş olmalılar. Ardından Pınar'ın montuyla, Hüso'nun sekiz gün boyunca giydiğim paltosunu, kürsünün karşısındaki koltuğa, yan yana yerleştiriyorum.

Palto ve montun Halim'i meraklandırıp meraklandırmadığını bilmiyorum ama açıklıyorum:

"Gömdüğümüz dostumu ve sevgilimi temsilen buradalar. İn-

tiharınıza şahitlik edecekler. Sonra alıp gideceğiz. Merak etmeyin, bilgisayarı da götüreceğiz. İtibarınıza halel gelmeyecek."

Adam gülümsüyor. Beni anladı; onun da soyut düşünme alışkanlığı var...

İşimiz bittiğine göre artık onu asabiliriz. Ancak bir sorun var: Çatı yüksek, Zeynel'in getirdiği urgan, tepedeki, adamın ağırlığını taşımaya uygun ahşap kirişten aşağıya sarkıtıldığında, yere kadar uzanmıyor. Ne yapacağız? Çözümü Zeynel buluyor. Halim'i kürsünün üzerine koyacağımız sandalyeye çıkarıp, sonra da sandalyeyi tekmeleyeceğiz.

Halim, ellerini bağlamaya kalkınca başını sallayıp, "Gerek yok," diyerek kürsüye sonra da sandalyeye kendisi çıkıyor. Zeynel'in urganı boynuna geçirmesini bekleyip, badi işaret verince konuşmaya başlıyor: "Asla Selim için pişman değilim. Parlaklığına, yakışıklılığına bakmayın. Hayatta karşılaştığı dramların, elde ettiği başarıların hiçbirisi kendi seçimiyle ilgili değildi. Para kazanmaktan başka bir şey bilmeyenden daha önemsiz adam tanımı biliyor musunuz?" Burada gülüyor: "Para kazanırdı ama görgüsüzlüğe varan bir cimriliği vardı: Öyle ki kibrini bile tutumlu harcardı... Kendinden nefret ederdi. Sanırım o da sıradanlığının farkına varmıştı... Çok iyi bir taklit yeteneği... Kişiliği bundan ibaretti. Kâh işadamını, kâh âşığı, kâh politikacıyı..."

"Abi!"

Halim'i değil, Zeynel'i susturuyorum. Bu konuşma şehveti belki yaşama içgüdüsünden kaynaklanıyor ama karakter analizleri konusundaki ustalığına, yaratıcılığa diyecek yok. Kıskanmadım değil.

"Bana gelince: Kimisi hayatı boyunca boğazında onu boğmak isteyen başarısızlıkların parmak izlerini taşır, ben öyle birisi değilim... Cem ve Yasemin ayrıntılardı benim için... Sizin sevdiklerinize gelince, gerçekten üzgünüm. Anlaşılan başıma gelen en büyük talihsizlik o trajik yanlışlıkmış..." Sonra veda konuşmasının günahkâr kısmına geçiyor: "Ama Barbel benim en büyük, en görkemli başarım..." Gözlerimin içine bakıyor. "Öcüne sadık olan, sözüne de sadıktır diye düşünmek isterim." Başımla

sadakatimi teyit ediyorum. "Teşekkürler. Onu koruyun ve bilin: Ben asla 'pedofilin teki' değilim..." Duruyor, ardından ekliyor: "Seyircisi az ama aslında bir açıdan böylesi bir son, daha iyi oldu: Daha göze çarpıcı. Beni unutamayacaksınız..."

Nihayet tiradını bitirip susuyor... Uzun yılların yas tutan yolcusu... Dramatizasyon yeteneğine hayran olmamak mümkün değil... Başka zamanda, başka şartlar altında, bu adamla dost bile olabilirdim. Nasıl savaşlarda insan kardeşliğinin kaçınılmaz hale geldiği bir durum varsa işte şimdi o durumu yaşıyorum. Gülümsüyor... Kızılderililer, bebek ilk kez güldüğünde onun artık insan olduğuna inanır, tören yaparlarmış... Ya son kez güldüğünde? İdam da bir törendir... Güle güle...

Halim, düşüncelerimi okumuş gibi, gülümseyerek, sanki ölümüne geç kalmış gibi kararlı ve hızlı hareketlerle kürsüden aşağıya atlayarak kendi törenini bitiriyor. Utanmasam bravo diyeceğim. Boşluğa yürürken kılı bile kıpırdamadı.

Yarım dakika kadar çırpınmasını seyrediyoruz. Sonunda Zeynel konuşuyor.

"Tamam abi, boynu kırıldı. Bak, altına kaçırdı... Artık geri dönemez..." Ters ters bakıyorum. Mübarek, sanki epeyce adam asmış cellatmış gibi açıklamaya devam ediyor: "İp uzun olunca boyun kırılır, kısa ise boğularak gidersin. Çok uzun olursa kafa bile kopar..."

"Tamam Zeynel kes artık..."

Kesmiyor: "Adam günahkârın teki, kafadan da çatlak ama doğrusu çok taşaklıymış..."

Bu cümle Zeynelcede saygının ifadesi... Cevap vermeden, paltoyu, montu, bilgisayarı ve kürsünün üzerinde ne varsa süpürüp, çantaya tıkıyorum. Sıra yatak odasındaki kızı sırtlayıp, toz olmakta. Odadan çıkarken, son kez sallanan adama bakıyorum. Pantolonunun önü gerçekten ıslanmış. Ne yazık, ölüm bedeni aşağılıyor...

Zeynel'le Simge'nin yattığı odaya giriyoruz. Girer girmez de havaya sıçrıyoruz. Simge, siyah deri pantolonu ve elindeki kılıçla bizi bekliyor. Biz daha ne olduğunu anlamadan, haykırıyor:

"Alçaklar... Sevgilime ne yaptınız?"

Boğuk, kalın ses korkutucu... Zeynel, çantasını araya sokmasa, kılıç göğsünden girecek. Evet, artık hiç kuşku kalmadı. Barbarella diye biri var ve elimizi çabuk tutmazsak bizi şişleyecek. Zeynel yana geçmemi işaret ediyor. Her zamanki gibi operasyonu o yönetecek. Benim görevim dikkatini dağıtmak.

"Sana bir şey yapmayacağız, Halim'e söz verdim..." Kılıç yaklaşınca geriliyorum. Simge ya da Barbarella elindeki şişi sık sık uzatıp geri çekiliyor. Oyun mu oynuyoruz? "Halim'e söz verdik. Sana dokunmayacağız..." Hamleleri beceriksiz. Yine de yatağın arkasına kadar geriliyorum. Zeynel, silahını kaldırıyor. Onu vuracak... "Hayır..."

Çığlığım Zeynel'i de Barbarella'yı da durduruyor. Bu da badinin aradığı fırsat... Önce yastık, sonra yumruk, sıska silahşoru yere yıkıyor. Yaklaşıyoruz. Yine bayılmış.

"Abi bu ne böyle?" Zeynel dehşete kapılmış. Burun delikleri kirpikleri gibi açılıp kapanıyor. "Cadı mı?" Haklı, bu haliyle andırmıyor değil. "Bence onu da..."

Sözünü kesiyorum. "Hayır, Halim'e söz verdik." Bakışıyoruz. Söz sözdür. "Bugün başka kimseyi asmayacağız. Hevesini yarına sakla... Hadi, onu aşağıya taşıyalım."

"Ya yine cadılaşırsa?"

"Kafasından aşağıya bir kova su döküp onu ayıltalım. Baktık hâlâ cadı... O zaman bağlar, İstanbul'a öyle götürürüz. Ama önce kıyafetini değiştirip şu kılıcı yok edelim."

Bağlama fikri Zeynel'i ikna ediyor. Ama öyle anlaşılıyor ki, ayılanın kim olduğu anlaşılıncaya kadar ona yaklaşmayacak. Yani, bu sıskayı soyup giydirmek bana kaldı.

Zeynel arkasını dönüyor. Güleceğim ama vaktimiz yok. Deri pantolon sıkı, bacaklarından zorla çıkıyor. Üstünü sıyırmak daha kolay. Gri elbisesi, kazağı yatağın üzerinde. Bir an yarı çıplak kadını seyrediyorum. Çok zayıf. Göğüsleri yok gibi... Kadına benzeyen tek yeri, güzelliği aramayı anlamsız kılan o anlamlı yüzü...

Giydirip, yatağa uzandırırken, Zeynel'in şaşkın sesi: "Abi bu kılıç oyuncakmış... Ucunda da tıpa var. Boş yere..."

O, ürktük demeden susuyor, ben de boş yere keklik gibi sıçradık demiyorum.

Kuşkuyla süzdüğümüz kadın yirmi dakika sonra aşağıda, bayıldığı koltukta uyanıyor.

"Neredeyim? Ne oldu?" Zeynel'in gözü aydın. Duyduğumuz ses Simge'ye ait. Eli çenesine gidiyor. "Çeneme ne oldu? O nerede?"

Olup biteni, biraz değiştirerek yeniden kurgulayabiliriz. "Halim içeriye girer girmez seni yumruklayıp bayılttı, biz de onu yukarıya taşıyıp, ikna ettik." Simge sormadan açıklıyorum: "İntihar etmesi gerektiğine..." Başının ıslaklığını fark ediyor. "Ayıltmak için başından aşağıya biraz su döktük... Neyse, annenin de Selim'in de öcü alındı..."

Simge, itaatkâr bir sesle fısıldıyor: "Peki..."

Öyleyse bitirdik. Çok konuştuk, yoruldum. Artık bütün sözler söylendi. Yola koyulalım. Göz göze geliyoruz. Neler düşünüyor? Halim'e, içindeki kadına dokunmayacağıma söz verdim. Yine de Barbarella'dan haberi olmalı. Ama... Kim bilir, belki de o resimleri ikizi yapıyordur, ondan vazgeçmez.

"Benim de söyleyeceğim var Simge Hanım." İkimiz de merakla Zeynel'e bakıyoruz. "Haberin olsun arabaya binince, galerine gidinceye kadar ellerini bağlayacağız. Bir daha bayılırsan diye... Ayılma esnasında kontrolsüz hareketler yapıyorsun. Şimdi durup dururken arabayı devirmeyelim."

* * *

Saat dörde on kala galeriye inen sokağın başında duruyoruz. Zeynel, rahatlayabilir. Arkaya, iri gözlerle bizi izleyen kadına dönüyorum:

"Şimdi beni iyi dinle Simge. Senden istediğim iki şey var... Dinliyor musun?" Simge telaşla başını sallıyor. "Birincisi, Cem'in karısında, Cem sana şantaj yaptığında verdiğin tabloların var..." Simge başıyla onaylıyor. "Onları satın alacaksın. On-on beş milyon arası... Bir de sana adını ve soyadını bildireceğim birine on milyon liralık bir çek yazacaksın..." Kadının gözleri açılıyor. Zeynel'inki de öyle. "Merak etme, bir hafta-on güne kalmaz, çok paran olur. Nasılsa tüm Yolgün serveti sana kalacak."

Kadın yatışıyor. Aslında sırada bir şey daha var. Ona içindeki o kılıçlı çılgından söz etmek... Ama söz verdim... Tıpkı bütün katilleri bulup asmak, asıncaya kadar sakin kalmak gibi...

Söylemekten vazgeçiyorum. Simge varlığının karanlık gizlerinden haberdarmış ve sanki neden vazgeçtiğimden haberi varmış gibi bakıyor, sonra kollarını öne uzatıyor. Ellerini çözünce de konuşmadan arabadan iniyor.

Bugün bitti. Zeynel'e dönüyorum: "Hadi, her yanım ağrıyor... Hastaneye gidelim, kremleneyim." Zeynel bir karış surat, başını eğiyor. Nedir bu adamdan çektiğim. "Artık rahatla, bak kız cadılaşmadı."

Patlıyor: "Ona güvenilmez abi... Kadın resmen, tasdikli fırttırık. Bir yere yaz, böyle bi hatundan her şey beklenir." Arabayı çalıştırıyor. "Sen hiç el bombasının pimini çekip, cebine koyan birisinin yanında durur musun?"

"Rahatla dedim... Çete reisini yakalayıp, söz verdiğimiz gibi astık... Artık onlarla işimiz kalmadı."

Bir süre, on dakika kadar konuşmuyoruz. On dakika önceki cümleyi sürdürüyorum:

"O tetikçiler... Sıra onlara geldi." Zeynel cevap vermiyor. "Halim'in telefonunu versene... Aç da ver tabii... 'Buluşmamız gerek, yeni iş var,' diye yazsam, nasıl?"

Zeynel, "İyi," deyip telefonu uzatıyor.

"***Buluşmamız gerek, yeni iş var...***" diye yazıp, Karg Kardeşler olarak kaydedilen numaraya mesaj gönderiyorum.

Hastaneye kadar konuşmuyoruz. Sessizlik iyi de geliyor. Gözlerimin önünde Halim'in ipin ucunda sallanan bedeni... Acaba onu ne zaman bulacaklar? Ya şaleye kimse uğramaz da ipin ucunda kalır, kokarsa...

Islık çalmaya başlıyorum. Ses, korku gibi düşünceleri de dağıtır. Zeynel yan gözle bana bakıyor, sonra başını sallayarak radyoyu açıyor. Anlaşılan, melodiyi beğenmedi...

İki saat sonra küçük odada giyiniyorum. Kremlendim. Hayırsız Zeynel çoktan Çiko bahanesiyle Arnavutköy'e sıvışmıştır. Koridorda telefonları kontrol ediyorum. Gülşah, odasında olduğunu, beklediğini haber veriyor. Haşmet ve Nurullah'tan ses yok.

Halim yanlış bilgi vermiş olabilir mi? Az ihtimal. O, Barbarella tutkusunun tutsağı. Ona zarar verebilecek bir şeyi göze alamaz...

Pervin beni odasına aldığında Gülşah'ı masada Emin Bey'le çalışırken buluyorum. Beni görünce ayağa kalkıyor. Emin Bey'le selamlaşıyoruz.

Adam, Gülşah'ın önündeki dosyayı işaret ediyor:

"Magazin, maalesef kamuoyunun seviyesizliği ile beslenen bir durum. Kamuoyunun dedikoduyu bağrına basma eğiliminin sonucu...

Sözlerini bitirince kibarca izin istiyor. Gülşah'la karşı karşıyayız.

"Nasılız? Ağrılar azaldı mı?"

"İyiyim," diyorum.

"Farkında mısın, oldukça yoğun bir hafta geçirdin. Önce ateşli bir üşütme, sonra kurşunlanma, şimdi de sırtın."

Yanlış. Bir: Ben olsam bir hafta değil, dokuz gün derdim. İki: Asıl ve ölümcül darbe morgda geldi. Gerisi ayrıntı... Hâlâ mezara girmememin, bir tek nedeni var: Şu Haşmet ve Nurullah'ı bulmak sonra da sükûnet dönemini kapatıp, sakin adam rolünden kurtulmak.

Ama tartışmaya niyetim yok. "Haklısın," diyorum. "Ağrılar da azaldı."

Üzerindeki beyaz önlüğü çıkarırken, soruyor: "Çıkalım mı?" Başımı sallıyorum. "Eve uğrayıp Gül'ü görelim, sonra iyi bir İtalyan lokantası var, orada makarna yiyelim mi?"

Üzerindeki şık elbiseyi işaret ediyorum. "Bir sana bir de bana bak... Sence beni içeriye alırlar mı?"

Gülümsüyor. Dışarıya çıkıyoruz. Kapıda Pervin, masasının üzerindeki kutuyu gösteriyor:

"Paketleri Mustafa Bey'e verdim. Gül'ün kitapları."

Mustafa, Gülşah'ın şoförü, Gülşah, Timsah'a teşekkür edip, mantosunu alıyor. Koridora çıkıyoruz. Asansörün düğmesine ondan önce basıyorum.

Şimşek o zaman çakıyor. Her zamanki yerinde, tam kaşlarımın üstünde. Zihin denilen şey orada olmalı. Koşarak geri dönüyorum. Timsah'ı çıkmadan yakalamalıyım.

"Sadık! Ne oldu?"

Cevap verecek zamanım yok. Nasıl oldu da daha önce aklıma gelmedi?

Pervin'i toparlanırken yakalıyorum. Beni görünce irkiliyor: "Bir şey mi oldu Sadık Bey?"

Soluklanıp, masayı işaret ediyorum. "Az önce buradan geçerken önündeki kutunun üzerinde Karg yazıyordu. Karg ne demek?"

Pervin şaşkınlıkla beni süzüyor, ardından kutunun üzerindeki kâğıdı çekiyor. Altındaki yazı meydana çıkıyor: Kargo... Kargo... Neden şimşek çaktı? Çünkü...

Bingo! Tam düşündüğüm gibi. Şimşek boşuna çakmamış...

Devam ediyorum: "Hatırlıyor musun, Galeri Üçgen'i araştırırken ortaklarından birisinin antikacı, ötekisinin de adı duyulmamış bir kargo şirketi olduğunu söylemiştin." Pervin'in gözleri ışıldıyor, hatırladı: Elindekileri masaya bırakırken başını aşağı yukarı sallıyor. "O kargo şirketi hakkında bilgi var mı?"

Pervin biraz düşünüp, yine, ama bu kez yatay, başını sallıyor.

"Hayır. Ama sanırım, hemen bulabilirim. Ticaret..."

Sözünü kesiyorum: "Sahipleri, adresleri... Ne bulursan gönderebilir misin?"

Pervin'in hareketleri birden hızlanıyor: "I am on it!"

Güzel, bu sözler, timsah avına dişlerini geçirdi demek.

Özür dileyen ses tonuyla, "Yemek daveti aldım, geciktirmeyeyim," diyorum.

Gülşah'ı asansörün başında değil, kapıda buluyorum. Geri dönmüş. Yüzünde soru işareti biçiminde merak ve bir miktar öfke.

Ondan önce davranıyorum. "Hadi, yolda anlatırım. Karnım acıktı..."

Yolda intihar kısmını atlayıp, kargo şirketinin sahiplerini araştırdığımızı anlatıyorum.

Makarna yiyip, şarap içeceğimiz İtalyan lokantasına varmadan az önce Pervin arıyor.

"Sadık Bey, Organik Kargo'nun sahibi bir kadın. Yegâne Çetmeli... Kadınla ilgili tek bilgi, Polonezköy'de organik sebze ye-

tiştiren bir çiftliği olduğu. Fotoğrafına bakılırsa ellilerinde biri... Garip: Tek şubeleri var... Şubenin adresini paylaşacağım, Etiler'de..."

Gülşah'a Pervin'in söylediklerini aktarıyorum. Şimdi ona fark ettirmeden, ilk fırsatta Zeynel'i aramak... yapmam gereken bu. Zeynel, bu gece adreste bir keşif yaparsa ve eğer kuşkulandığım gibi Halim'in tetikçileri oradaysa, badinin tanımıyla, "hâkimde"[1] mevzilenir, aşağısını kontrol etmiş oluruz.

Yana dönüyorum: Gülşah gülümsemekle soru sormanın arasında bir yüz ifadesiyle bana bakıyor. İyi ki bu kadar güzel kokuyor. Yoksa bu krem kokusundan kusacağım.

Zeynel'e özeti ve adresi, Gülşah, Gül'le vedalaşırken aradığımda veriyorum. Haber, sandığımın aksine, onu da heyecanlandırıyor. İyi, yoksa beni Leyla'dan ayırdın derdi.

Saat on birde villaya dönüyoruz. Yemek de şarap da güzeldi. Ama itiraf etmeliyim, o ısmarlamasa ben o parayı vermezdim. Hava önceki günlerle karşılaştırılmayacak kadar ılık. Galiba... hayır eminim, yarın kar yağacak. Keşke bahçe de...

Telefonum çınlıyor. Merakla bakıyorum. Bakar bakmaz da ürperiyorum. Karg'lar.

"*Peki Halim Bey... Şu an İstanbul dışındayız. Yarın akşam saat on birde galeride oluruz.*"

Yüreğim öyle çarpıyor ki Gülşah fark edecek diye korkuyorum. Galeri! Üçgen'den başka bir yer olamaz.

Daha cebime koymadan, telefon bu kez çalıyor. Zeynel. Sesi titriyor:

"Herifleri kesin bulduk abi. Bunlar bizim şerefsizler... Az önce dışarı çıkıp, motorlarına bindiler, ayrı istikametlere doğru uzaklaştılar. Yeminle eminim abi, ikisinin de motorlarında aynı kırmızı şeritler var..."

Öyleyse bulduk. Zorlukla yutkunuyorum. İşte oldu. Derin nefes alıyorum. Şimdi sıra onları tuzağa düşürmek.

"Bravo badi..."

Zeynel sözümü kesiyor. Sesi hâlâ titrek: "Şöyle yapacağız abi.

---

1 Hâkimde kalmak: Pusuya düşürmek, ateş üstünlüğü elde etmek için, düşman unsurlarda daha yüksek rakımda mevzilenmek.

Şimdi ben birkaç malzeme alıp adrese geri döneceğim. Ortalık tenhalaşınca, yolunu bulup içeriye gireceğim... Sabah da gelenleri tek tek paketleyeceğim..."

Badi inisiyatifi ele almış. Demek operasyon başladı... Sözünü kesiyorum:

"Alarm falan vardır... Adamlar aynı anda da gelebilirler... Beni bekle."

"Gerek yok abi... Alarm ya da kamera varsa, önce elektriklerini keser, biraz bekler, sonra girerim... Sabah ister ikisi ister üçü gelsin, fark etmez... O zaman postları delik asarız onları..." Ses uzaklaşıyor. "Seni haberdar ederim... Telefon sessizde..."

"Yine de," diyeceğim. Telefon kapanıyor. Yana dönüyorum. Gülşah'ın avcı gözlerinden kurtulmak mümkün mü?

"Ne oldu, kimdi?"

Neden bilmiyorum, içimden geliyor, elimi omzuna atıyorum. "Biliyor musun, aklımı seviyorum," diyorum. "Bilgileri yan yana getirme, aralarında bağlantı kurma konusunda gayet iyiyim."

Gülşah içten bir kahkaha atıyor. "Bence bunu söylemeyi başkalarına bırakmalısın." Haklı. Ama o da hemen benim hakkımı teslim ediyor: "Aslında aynı şeyi söylemiştik. İlk Buket, sonra ben..."

Keyfim geldi. Saçını okşuyorum. Harika kokuyor. "Özür dilerim," diyorum. "Benim kokum seninki gibi değil. Bu ağrı kesici krem, berbat kokuyor."

Gülşah yine kahkaha atıyor. "O zaman yatağa girmeden önce seni yıkamalıyız. Sonra da ağrı kesici..."

Gülüşüyoruz. Salonda oyalanıyoruz. Ben uykumu getirecek bir kadehin peşindeyim. O telefonunda yemek boyunca gelen mesajları kontrol ediyor.

"Bu reçete de ne?" Gülşah, elinde bir kâğıtla bana bakıyor. Şaşkın. "Halim Yolgün için yazılmış..." Masaya yaklaşıyorum. Halim'in odasında çantaya tıktığım ıvır zıvırı buraya boşaltırken düşürmüş olmalıyım. Kürsünün üstünden slayt kutularıyla birlikte mi aldım? Nasıl açıklayacağım? Gülşah, suç işlemişim gibi suratıma bakıyor ve haberi veriyor. "Bu bir kırmızı re-

çete. Yazılan ilaca bakılırsa, adam kanser hastası olmalı... Eline nasıl geçti?"

Kanser hastası mı? Yutkunuyorum. Biz, hasta bir adamı mı astık? Aklıma ilk gelen soru: Simge biliyor muydu? Sonra adamın attığı o son adım öncesi... Demek "Böylesi daha iyi oldu," derken ölümlerden ölümleri beğeniyordu. Gerçekten ilginç biri. Doktorlardan şikâyet etmesinin haklı bir nedeni varmış.

Gülşah, hâlâ açıklama bekliyor. "Bir rastlantıyla," diyorum. "Şanssız bir adam..." Daha fazla sormamalı. "Ben yatıyorum."

Gülşah önce bekliyor, sonra kâğıdı uzatıyor. Sormamaya karar verdi.

"Ben Gül'ü kontrol edeceğim."

Duş alıp yatağa girip ışığı kapatıyorum. Sıra günün haberlerinde... Yasemin'in intiharı nihayet gazetelerin internet sayfalarında. Başlıkların ortak tarafı, bütün gazetelerin intiharı Selim Yolgün cinayetiyle bağdaştırmaları. Bu iyi haber sayılır. Ya Halim? Onun intiharı ne zaman açığa çıkacak? Bir soru daha: Zeynel? O ne yapıyor?

Gülşah soruların ortasında geliyor. Elbisesi üzerinde. Yanımda soyunacak.

"O da benim gibi..." Anlamıyorum. Gülşah anlamadığımı fark edince, "Gül," diyor, "annesinin kopyası, yalnız uyuyamıyor."

Gözlerimi kaçırıyorum. "Ona bakmayacağım. En azından düpedüz, kör gözüm parmağına" der gibi bakmayacağım. Yan göz de bu iş için yeterli.

Yatağa girince haberi vermeye başlıyorum: "Bu, simbiyotik gecelerin sonu, yarın Arnavutköy'e döneceğim..." Biraz bekleyip, haberin ikinci kısmını da ekliyorum. "Sonra da Zeyrek'teki evi elden geçirip, boşanma tamamlanınca Zeynel ve Çiko'yla oraya taşınmayı düşünüyorum."

Gülşah, başını kaldırıp yüzüme bakıyor, sonra göğsüme eğerken mırıldanıyor:

"Bir boşanalım da..." Kokusunu, ısısını yaslayınca konuyu değiştiriyor: "Bizimle ilgili haber yapan o dergi vardı, hatırlıyor musun?" Hatırlamıyorum dememi beklemeden devam ediyor: "Onu satın alacağız, sonra da sağlık dergisine dönüştüre-

ceğiz... Buket olsaydı..." Bir süre sessizlik: "Şimdi saçlarım ilgi bekliyor."

Saçlarıyla ilgileniyorum. On dakikada uyuyor. Ben? Gözlerim açık, aklımda Halim, Zeynel'i bekliyorum. Simge ya da Barbarella denilen o karikatür, Halim'in durumundan habersiz miydi? Gerçekten iki kişi mi yaşıyor o bedenin içinde? Öyleyse hangisi Begüm'ü öldürdü? Birden Barbarella'yı korumaya söz verdiğimi hatırlıyorum.

Zeynel'den mesaj saat dörtte geliyor.

"***İçerideyim. Sabah erkenden, benden haber çıktığında intikal edersin...***" Ve bir emir: "***Mesaj attığımda yakınlarda ol Uysal Abi!***"

Nihayet başardı! Tedavülden kaldırmama bir gün kala, adımı hatırladı.

Onuncu Gün
(Sürpriz, Sürpriz, Sürpriz)

Gülşah'ı uyandırmamaya dikkat ederek, başının altındaki kolumu, dakikalar süren operasyonun ardından kurtarıp, saat beş yirmi beşte yataktan kalkıyorum. Banyoya gireceğim ama önce, az ötede düzenli bir şekilde nefes alıp veren biçimli bedeni seyrediyorum. Aklımdaki soru: Acaba ben ne zaman onun gibi uyuyabileceğim?

Saat beş otuz beşte kapıdaki güvenliğin çağırdığı taksideyim. Akaryakıt fiyatlarından şikâyet eden şoförü geçiştirip, Etiler'de, kargocuların sokağında taksiden indiğimde ise saat beş elli iki... Bu, yıllardır İstanbul'un caddelerindeki en hızlı taksi yolculuğum.

Hava hâlâ yumuşak, hafif de nem var. Şartlar hazırken, bir türlü yağmıyor ama ben kar maskemi takıyorum. Hazırım. Zeynel'e geldiğimi haber versem? Elim cebime gidiyor ama vazgeçiyorum. Zeynel, "Haber verdiğimde intikal edersin," dediğine göre bekleyeceğim.

Yavaş adımlarla, numaraları izleyerek ilerliyorum. On adım sonra bizim Toyota... Demek kargo ofisi daha ileride. Organik! Tabelalara bakmalıyım. Kargo şirketine böyle ad mı konur? Organik tarımı anladım da kargonun da mı organiği var? Yegâne Hanım'ı bulursak, soracağım.

23 numara, sokağın otuz metre daha aşağısında. Tabelalı ofis, eski bir binanın alt katında; ön cephede ve yanda arabaların konulduğu bir boşluk var. Etrafı kolaçan ediyorum. Görünürlerde güvenlik kamerası yok. Saat? Altı on beş... Daha ne kadar bekleyeceğim? Kımıldamadan dikilmek, hava ne kadar ılıman olsa da insanı üşütüyor. Yürüsem? Zeynel olsa, dikkat çekersin der. Mecburen binanın karşısında eski bir apartman girişine sığınıyorum.

Telefon altı yirmi ikide aydınlanıyor.

"*Abi, geldiysen yan boşluğa gir, soldaki ilk pencerenin altında bekle... Yoldaysan ikinci mesajı bekle.*"

"*Geldim,*" yazıp, koşar adım karşıya geçiyor ve apartmanın yanındaki boşluğa giriyorum.

Pencerenin altındayım. On saniye sonra cam açılıyor. Zeynel'in fısıltısı:

"Sandalyeye basıp gel!"

İçeriden sandalyeyi aşağıya uzatıyor. Yere koyup ayağımı atarak pencerenin içine oturuyorum. Sırtımdaki ağrı dişini o zaman gösteriyor. Ağrı kesicileri almayı unuttum. Bacaklarımı çevirip içeriye giriyorum. Zeynel eğilip sandalyeyi tekrar içeriye alıyor.

Oldu: Ham vücudu içeriye aldık. Soluk soluğayım. Bu iş biter bitmez kampa girip, kendime biraz çekidüzen vereceğim. Neredeyiz? Etrafa bakıyorum: Loşluğun içindeki bu yer bir salon...

"Soluklan abi, anlatacaklarım var." Zeynel, öyle demesine rağmen daha ikinci soluğu almamı beklemeden konuşmaya başlıyor: "Özet geçiyorum. Bir: Bu geri zekâlı şerefsizler silahları burada bırakmışlar... İki Glock 18... Sıkı silahlar: Yirmilik şarjörleri, susturucuları da var. İkisini de muhafaza altına aldım..." Yutkunuyor. "Bizimkileri bunlarla taradılar kesin... Burası kargo ofisi falan değil. Daha çok güvenli ev..."

"Başka kimse yok mu?" Zeynel, "kim olacak?" der gibi ellerini açıyor. "Yegâne Çetmeli," diyorum. "Bu şirketin sahibi o. Polonezköy'de çiftliği de varmış."

"Öyle biri yok abi," diyor. "Lafımı neden kestin" der gibi atılıyor: "İkide kalmıştım... İki: Haşmet'le Nurullah kardeş... Soyadları İzinli..." Masanın üzerini işaret ederek özete devam edi-

yor: "Aidat makbuzlarında öyle yazıyor... Google'dan baktım, beş yıl önceye kadar bir güvenlik şirketinde çalışıyorlarmış. Üç..." Haberin çok önemli olduğunu belirtmek istercesine bir süre bekliyor: "Gel de şuna bak..."

Dediğini yapıp onu izliyorum. Zeynel, masadaki açık bilgisayarı dokunarak aydınlatıyor. Ekranda iki erkek, bir kum çuvalını yumrukluyorlar. On sekiz-yirmi yaşlarında olmalılar.

"Bizim salaklar mı bunlar?"

"Bence onlar. En az on yıl önce çekilmiş olmalı ama sen asıl..." Eğilip, spor salonunun arka tarafında, yüzü pek belli olmayan, ayağını havaya kaldırmış genç bir kızı işaret ediyor. "Tanıdın mı?" Tanımadım. "Yasemin karısı," diyor. Ekrana eğiliyorum. Ona profilden pek bakmadım. Ama vücut hatları andırmıyor değil. Zeynel üsteliyor: "Kesin o abi. Ayağına bak, nasıl tepecek gibi duruyor?"

Belki de haklı, dayağı yerken, Yasemin'i o açıdan gören o... Tartışmaya gerek yok. Kadının Yasemin olduğunu düşünmek işime gelir: Demek ki tali hasar diye vicdan azabı çekmeyeceğim. "Boğazına kadar işin içinde demek," der, geçerim. Bugünlük Halim, vicdan için yeterli yük...

"Öyle gözüküyor," diyorum.

"Bence burayı pek kullanmıyorlar... Etraf çok tozlu."

Etrafa bakıyorum. Ortada geniş bir masa. Üzerinde kartonlar, kalın çıtalar... falçatayı görünce durum açıklığa kavuşuyor: Burası...

"Hayır, resim çerçeveledikleri atölye," diyorum.

Zeynel onaylamıyor, güvenli ev açıklaması ona, yaptığımız operasyona daha uygun geliyor olmalı. Bir süre birbirimizi süzüyoruz. Saate bakıyorum. Daha ye... hayır, o rakamı morgda gömdüm... altı ile sekiz arası bile olmadı. Acaba kaçta gelecekler? Dokuz, on... Belki de akşama kadar uğramazlar. O zaman işim iş. Ağrı kesici almadan geçirilecek hoş saatler beni bekliyor...

Bilgisayarı kapatmasını işaret edip, karanlıktaki koltuğa geçiyorum.

"Ne zaman gelecekleri belli değil. Sen biraz uyu. Ben nöbeti alırım. Zaten sırtım ağrıyor."

"Uykuyu unut Sa... Uysal Abi. Biz zamanında üç gün üç gece..."

Yine askerlik hatıraları. Elimi kaldırıp onu susturuyorum. O zaman bekleyeceğiz. Onu biraz avutabilirim: Cebimden, villadan çıkarken güvenlikçilerden aldığım sandviçleri uzatıyorum. Zeynel ikisini de iştahla yiyor. Dağda da bu kadar iştahlı mıydı? Tabii sormayacağım. Sorsam, dağda biz yiyecek mi buluyorduk ki diyecek. Bininci kez yılan avlayıp, pişirmeden yeme öyküleri dinleyemem.

O ağrıya rağmen nasıl uyumayı başardım, anlamak imkânsız. Böğrüme dokunan eli hissedince sıçrayarak koltuktan doğruluyorum. Karşımdaki Zeynel, eli de ağzımda. Çığlık atacağımı düşünmüş.

Fısıltı: "Geldiler... daha doğrusu biri geldi..." Nasıl ayırt ediyor ki? "Tek motor homurtusu var... Sen Beretta ile kapının arkasına geç. Bekle... Maskeni de tak!"

Elini ağzımdan çekip, salondan çıkıyor. Güya sakin olmaya söz verdim, o kara adımı değiştirdim ama göğsümü yumruklayan kalbimin sesi kapıdan duyulacak. Gürültü çıkarmamaya çalışarak kapı kanadının arkasına geçerek operasyonlardaki mutat yerimi alıp mutat işimi yapmak: Beklemek...

Öyle yapıyorum. Sessizlik içinde kımıldamadan bekliyorum... Canımızdan çok sevdiklerimizi öldüren alçakları yakalamak üzereyiz...

On dakikadan uzun olduğuna yemin edebileceğim on saniyenin ardından ilk gürültü. Pat... Ve onu izleyen boğuk bir "Ah..." Ne oldu? Kim bağırdı? Zeynel? Hayır o...

On dakikalık bir on saniye daha sonra... "Abiii!"

Gizem sona erdi. Fısıltıyla bağıran Zeynel. Kanadın ardından çıkıp koridora giriyorum. Hangi tarafa gideceğim? Kapı nerede? Ben kapıdan girmedim ki? O sırada aklıma geliyor: Neden? Neyse şimdi sormanın sırası değil.

"Neredesin?"

Benimki fısıltıyla örtülmüş çığlık değil, düpedüz, bağırdım. Işık? Açamam...

"Burada... Solda."

Işığı açmamama rağmen, düşmeden, gürültü çıkarmadan kapıyı buluyorum. Karanlığın içinde seçebildiklerim: Yerde uzun boylu bir gölge; üstüne oturmuş, hayır, çökmüş demem daha doğru olur, onun kadar uzun olmayan başka biri. Üsttekinin Zeynel olduğunu anlamak zor değil. O kımıldıyor, öteki bir kütük gibi hareketsiz.

"Efendim, geldim."

"Paltonun cebinde kelepçe var, bileklerine geçir..."

Yaklaşınca, resim berraklaşmasa da daha anlaşılır hale geliyor: Zeynel, sağ diziyle yerde boylu boyunca yatan adamın kürekkemiklerinin ortasına bastırıyor, elindeki tabancayı da kafasına dayamış.

Bir süre, donmuş bir halde, onları seyrediyorum. Neden sonra Zeynel sert sert kafasıyla işaret edince, emrini hatırlıyorum. Plastik olanı daha önce görmüş ama takmamıştım, buna rağmen adamı kelepçelemeyi beceriyorum.

Zeynel açıklıyor: "Bunlara güven olmuyor. Tekme falan atıyorlar, o yüzden içeri girer girmez şerefsizin ense köküne levyeyi indirdim."

Akıllıca... Sütten ağzı yanan, yoğurdu üfleyerek yer. Adamı ters çevirip ağzını da bantlıyoruz. Birincisi tamam. Birinci deyince aklıma geliyor:

"Ya ikisi aynı anda gelselerdi?"

Zeynel, "O zaman arkadakini vuracaktım," diyor.

Planı hazırmış... Adamı karga tulumba salona çekiyoruz. İri değil ama uzun. Üzerinde, yakasında gümüş gibi parıldayan ejderha işlemesi olan bir mont var. Adamı ters döndürüyoruz, Zeynel, herhalde en önemli silahı diye düşünmüş olmalı ki, ayaklarını da bağlıyor.

Üstünde silah yok. Demek buradakini kullanacaktı. Sıra kimlik tespitinde. Bu sırık, kardeşlerin Haşmet olanı: 1995 doğumlu. Yönetici k'yi unutup yazmış, soyadı İzinli değil, ne demekse, İzinlik. Telefonuna bakalım. Telefon, montunun göğüs cebinde. Fermuarı zorlukla açıyorum. Bu motorcuların kıyafetleri çok ıvır zıvırlı.

Adamın elleri kelepçeli olduğundan telefonuna parmağını

bastırmak da cebinden çıkarmak kadar zor oluyor... Ama parmağı açmıyor. Yüzü? O kadar evirip çevirmemize rağmen Haşmet ayılmıyor. Adamı sarsıp, Zeynel'e göz atıyorum:

"Nasıl vurdunsa... İnşallah herhalde."

Aptalca bir laf oldu. Zeynel de farkında: "Para verip mi aldık abi? Nasılsa geberecek."

Doğru lafa ne denir? Ağzındakini çıkarıp, tokatlıyorum. Haşmet'in gözleri açılıyor.

"Telefona bak!"

Salak, karşı koymadan ekrana bakıyor. Oldu. Zeynel adamın ağzını tekrar bantlarken ben telefonla ilgilenmeye koyuluyorum. Önce son aramalar... KS Abi diye birisiyle, sonuncusu bu sabah saat beşte olmak üzere, dört kez konuşmuş. Kim bu adı gizlenen meçhul kişi? Ya dünkü aramalar? KS'nin dışında Nuri ile dört kez. Bu sabah, 06.20 yine Nuri... Saate bakıyorum: Altı ile sekiz arasındaki o uğursuz saate çeyrek var. Omzumun üzerinden benimle birlikte telefonu inceleyen Zeynel benden önce davranıyor:

"Nuri dediği biraderi Nurullah, az önce konuşmuşlar... Bence öteki de geliyor..." Kalbim yine atmaya başlıyor. Yani daha hızlı atmaya başlıyor... Ne yapacağız? Zeynel ne yapacağımızı söylüyor: "Mevzilenelim." Yüzüne bakakalıyorum. Ne demek is... Zeynel açıklıyor: "Herifi biraz çekip, öyle yerde bırakacağız ki kapıdan giren sadece ayaklarını görsün. Öteki içeriye girip bakmak için eğildiğinde yine aynı metot: Kafaya levyeyi indireceğim."

İyi de? "Bunu neden antrede yapmıyoruz?"

"Antreyi boş ver abi, taşıması zor oluyor... Bu arada ışığı açalım ki herif gelince biraderi içeride sansın."

"Biz?"

"Sen masanın yan tarafına geç, eğilip saklan. Ben levyeyle kapının ardında olacağım."

O sırada soru tekrar aklıma geliyor: "Beni neden kapıdan almadın da pencereye tırmandırdın?"

Zeynel perdeleri çekerken fısıldıyor: "Ben de oradan girdim... Kapıda alarm olup olmadığını bilmiyordum..."

Laf! Kapıda alarm olursa, pencerede de olur. Tartışmanın sırası değil, o yüzden masanın yanına çöküyor, adamın telefonunu sessize alıp, karıştırmaya koyuluyorum. KS rumuzu kimi gizliyor? Adam ya da kadın, her kimse bu sabah erkenden uyanmış, numarayı arayarak ona ulaşabilirim. Ama şimdi, Zeynel'in deyimi ile hâkimde pusuya yatmışken değil. Telefonundaki adres defterinden K ve S harfiyle başlayan numaraları kontrol edebilirim.

Orada da aynı tedbir yürürlükte: Numara da KS Abi diye kaydedilmiş. Sonuç: Telefonda meçhul KS'nin kimliği ile ilgili başka bilgi yok. Ya Halim ve Simge Yolgün? Hayır, onların da adları yok. Mesaj bölümü de temizlenmiş, sanki hiç kimseyle haberleşmiyormuş gibi bomboş. Yegâne Çetmeli! Onunla da haberleşme, mesajlaşma yok...

Çalıştığı şirketin sahibinin telefon numarasının telefonunda kayıtlı olmaması oldukça garip... Anlaşılan bu kof sırık, kötü nişancı ama tedbirli adammış.

Cevap basit: Halim'i de Yegâne'yi de takma adıyla kaydetmiş olmalı. Bu arada belimden başlayan ağrı, adım adım yoklayarak sırtıma tırmanmaya koyuluyor. İşgal başladı. Ne kadar böyle bekleyeceğiz?

Tam kırk beş dakika o vaziyette, masanın yanında gizleniyorum. Öteki heriften ses yok! Kırk sekizinci dakikada yerdeki sırık iyice ayılıyor ama sucuk gibi bağlandığı için ancak hafifçe kımıldayabiliyor. Zeynel bandı iyi yapıştırmış: Haşmet belki avaz avaz bağırıyor ama duyulan sadece hafif bir inilti. Acaba bu alçak hangi taraftan ateş etti? Pınar'ı öldüren kurşunlar onun silahından mı çıktı?

Ağrı omuzlarıma varınca sorulardan da telefondan da vazgeçiyorum. Artık dayanamayacağım; kımıldamalı, ayağa kalkıp gerinmeliyim. Hem ne gereği var? Pencerenin kenarından dışarıya göz atabiliriz. Motor da araya girince ses çıkarmayacak mı? Geldiğini mutlaka duyarız.

Ellinci dakikada ayağa kalkıyorum. Kollarımı yana açarken araba sesini duyuyoruz. İki dakika bile gerinemedim... Tekrar telaşla masanın yan tarafına çöküyorum.

Sonraki ilk dakika olabildiğince gergin geçiyor. Yerdeki Haşmet de araba sesini duymuş olmalı, yeniden kımıldayıp inlemeye başlıyor. İkinci dakika başladığında gerginlik o kadar artıyor ki, kolum titremeye başlıyor. O zaman gerilenin dakikalar değil, sinirlerim olduğunu fark ediyorum. Aynı telkini onuncu kez tekrarlıyorum: Sakin olmalıyım... Bunun için adımı değiştirdim. Bu arada gelen Nurullah mı? Kuşkum var, çünkü ses motosiklete ait değil. Evet, telaşa gerek yok: Gelenin o olup olmadığını bilmiyoruz.

Hayır, gelen o. Kapı açılıyor. On saniye sonra kalın sesli bir adam, adeta böğürüyor:

"Haşmet!" Bu ne ses? Üst katta yaşayan varsa mutlaka duymuştur. Koridorda ancak metal tabanı olan ayakkabı giymiş birisinin yürüdüğünde çıkaracağı sesler salona yaklaşıyor. İzinlik Nuri çizme giymiş olmalı. Soluğumu tutuyorum... Üç saniye sonra sesler kesiliyor, uzakta bir kapı gıcırdayarak açılıyor, sonra sert bir şekilde kapanıyor. Ardından yine o böğürme: "Haşmet lan... Gelip yardım etsene! Hepsini ben mi taşıyacağım arabaya?" Kısa bir sessizlik. Bu kez ses meraklı: "Oğlum Haşmet... kenefte misin?" Beş saniye... Bir kapı daha açılıp kapanıyor. "Haşmet..."

Nurullah'ın sesi birden kesiliyor. Durum ortada: Adam artık meraklı değil, kuşkulu. O sırada elimdeki telefon aydınlanıyor.

Adam sanki beni görüyormuş gibi geriye sıçrıyorum. Işık sönüyor. İki saniye sonra tekrar ayak seslerini duyuyoruz, ama bu kez uzaklaşıyor.

Belki sakin değilim ama zihnimdeki şimşek sakin, ne yapacağını bilerek, çakıyor. Çakar çakmaz ayağa kalkıp bağırıyorum:

"Nuri!"

Koridordaki ayak sesleri bir anlığına duraklıyor. Bu da Zeynel'e yetiyor. Kanadın ardından fırlayıp koridora dalıyor. Üç belki de dört saniye sonra önce bir çığlık, ardından gürültüler duyuyorum. Biri yere düştü.

Kim? Titremem azalınca belimde silah olduğunu hatırlayıp, koridora çıkıyorum. Ortalık bu kez aydınlık. Koridor boş. Yoksa kaçtı mı? Önüme kim çıkarsa ateş edeceğim. Ya Zeynel'se?

"Abi!"

Alçak ancak sert, uyarıcı bir emir bu. Tek kelimelik cümlenin yüklemi olmasa da ben, "Çabuk, buraya gel," komutunu alıyorum.

Öyle de yapıyorum. Antreye döndüğümde gördüğüm manzara: Zeynel elinde namlusuna susturucu takılı bir tabanca, kapının önünde yerde yatan adamı işaret ediyor. Doğru tahmin etmişim: Nuri'nin çizmeleri var ve Haşmet kadar uzun değil.

"Helal olsun abi, durumu çabuk çaktın. Tüyseydi kahrolurdum..." Zeynel, orkestra şefi değil ama elindeki tabancanın namlusu susturucusu yüzünden uzayıp bagete dönüşmüş, adamı gösteriyor. Yine dondum. "Başka çare kalmadı. Kapıyı açmak üzereydi." Öldü mü? Sesli sormasam da Zeynel soruyu anlıyor: "Bunu asamayacağız. Eşek cennetini boyladı. Silah yarı otomatik, sırtında kafasında en aşağı beş kurşun vardır alçak köpeğin..." Çiko gibi enfes bir mahluku her gün gezdiren birisinin köpek sözcüğünü aşağılayıcı bir sıfat olarak kullanması utanç verici. Ama onu utandırmanın yeri değil. "Heriflerin Glock'unu kullandım."

Titremem geçinceye kadar Beretta'yı belime yerleştirmeyeceğim. Kendimi vurabilirim. Takırdamasın diye dişlerimi sıkıp, "Canın sağ olsun," diyorum. "Gün taze, belki içerideki herif bize asacak yeni birisini bulur?" Şaşırıyor. Ben de namluyla alnımı işaret ediyorum: "Şimşek art arda çakıyor."

"Ne şimşeği abi?"

Sanırım artık silahı belime yerleştirebilirim. Yerleştirip, cevap veriyorum:

"Biliyor musun, eğer telefonlar olmasa, kimsenin izi sürülmez, kimse yakalanmaz. Katiller, mafya patronları, ihanet edenler... Bak, biz de her şeyi ya telefonlardan ya da bilgisayarlardan öğrendik. Zamanımızda bütün sırlar orada..." Farkındayım, Zeynel şimşeklerle, telefonun ilişkisini kuramadı. Ayrıca uzattığımın da farkındayım ama konuşmak beni sakinleştiriyor: "Haşmet'in telefonundaki şu KS Abi'nin kim olduğunu öğrenmeliyiz... Haşmet denilen bu alçak bana, yani Halim'in telefonuna dün gece, yarın on birde bekliyoruz diye mesaj atma-

dan tam iki dakika önce, onunla konuşmuş. İlginç olan bu kadar da değil. Dün de ben Halim'in ağzından bunlara yeni bir iş var diye mesaj yazdıktan beş dakika sonra da bu salak hemen KS Abi'yi aramış."

"Yani?"

"KS denilen şahıs her kimse, bu alçaklar ondan talimat ve emir alıyorlar... Yani, Halim'le bunların arasında bu KS var... Hatırladın mı? Halim Selim'le Cem'in öldürülmesini "Tahammül edemezdik, izin veremezdik," diyerek açıklamıştı." Zeynel şaşkın şaşkın bakıyor. Bağlantıyı kuramadı: "Yüklemlerin sonundaki 'k' eki, çoğul ekidir, jandarma. Yani en az iki kişilerdi; İşte Halim'le birlikte karar veren ikinci kişi, bu KS."

Zeynel şimdi daha da şaşkın: "Bütün bunları o şimşek mi söylüyor sana?" Sonra cevap beklemeden yerde göllenen kana basmamaya çalışarak yanıma geliyor. "O zaman içerideki herifi şimşekleyelim bakalım."

Şimşekleyelim sözcüğünde yaptığı vurguyu beğenmedim. Yine de sözcüğe yaptığın vurgu, manidar demeden onu izliyorum. Ancak bu işi ona bırakmadan ben halletmeliyim.

Haşmet iyice ayılmış. O zaman başlayalım.

"Haşmet, bunlar da kim diye merak ediyorsun, söyleyeyim. Biz Halim'le ilgili bir şey araştırıyoruz... Anladın mı?" Kirpikler açılıp kapanıyor. "Şimdi iyi dinle: Kardeşin kapının önünde, yerde boylu boyunca yatıyor; yaralı. Hastaneye yetiştirilmezse, kan kaybından kesin cenneti boylayacak... Tabii eşeklerinkini... Yani senin de bizim de vaktimiz az... Uzatmıyorum: Bu şirketin sahibi Yegâne Çetmeli ile KS dediğiniz kişileri arıyoruz. Sana, bizimle yani Halim'le akşam on birde galeride buluşmanızı söyleyen, randevu saatini kararlaştıran o abini ve ablanı... Bize onları vereceksin. Şu ya da bu şekilde... Anladın mı?" Adam telaşla başını sallıyor. İyi çabuk anladı. "Şimdi ağzındaki bandı çıkaracağım. Bağırmaya kalkarsan yanımdaki öfkeli şahıs, bu kez burnunla birlikte ağzını da, çeneni de dağıtacak sonra da senin ve..." Halihazırda kafasındaki beş mermiyi saymıyormuşuz gibi ekliyorum: "Biraderinin kafasına birer kurşun sıkıp, çıkacağız... Şimdi söyle! Kim bunlar?"

Bekliyoruz. Haşmet yine başını sallamaya başlıyor. Zeynel'e işaret ediyorum. Elindeki levyeyi göstererek adamın ağzındaki bandı çıkarıyor.

"Yegâne, Halim'in Polonezköy'deki çiftliğine bakan abla... Onu hiç görmedik... KS de Ethem Abi..." Adı tamamlıyor: "Ethem Tinez..."

Çığlık birkaç saniye sonra dudaklarımdan fışkırıyor: "Vay canına... Tabii ya..."

"Ne oldu abi?"

Ne olacak... "Şimşek bir daha çaktı... Hayır, iki kez."

Bunu tahmin edebilir miydim... Belki... Polonezköylü bir çiftçi, öteki antikacı Ethem... Aslında her şeyin sahibi Halim... İyi de... Haşmet'e eğiliyorum.

"Ethem'e neden KS diyorsunuz?"

Kısa bir duraklama, ardından utanmış bir ses: "Keçi sakallı diye."

İnsanın patronuna ad takması ayıp olsa da buldukları mantıklı bir kod adı. Adamı yakaladık...

"KS ile kaçta buluşacaktınız?"

Haşmet yutkunuyor. Şuna bak! Alçak, kalıbının adamı değil. Bıraksam ağlayacak.

"Akşam, sekizde... Ethem Abi, dükkânını kapatıp gelecek."

"Galeriye mi?" Haşmet, başını hareket ettirebildiği kadar ettiriyor. "Yanında ya da galeride başka kimse olacak mı?" Haşmet, yine başını sallıyor. Güzel. "Bana galerinin anahtarı lazım," diyorum.

Haşmet, biraz bekliyor. Zeynel levyeyi kaldırıyor. Cevap, ucundaymış gibi hemen geliyor:

"Yan cebimde."

Aldım. Sıra... "Kapıda alarm var mı?" Başını eğiyor. "1985... Alarm öyle kapatılıyor..."

"Umarım doğruyu söylüyorsundur... Kardeşini düşün."

"Yeminle abi..."

Sorulara devam edelim: "Halim mesaj atınca, kuşkulandınız mı?"

Haşmet önce susuyor, sonra fikir değiştirip, cevap veriyor:

"Kaçık moruk bize hiç mesaj atmaz... Aramaz da. Biz hep Ethem Abi'yle muhatap oluruz..."

Kaçık moruk! Alçaklar Halim'e de ad takmışlar... Ne anladık? Moruk'un mesajı onları kuşkulandırdı.

"Siz de mesajı alınca Keçi Sakallı'yı aradınız öyle mi?"

Haşmet, başını sallıyor. İyi de durum kuşkuluysa, Ethem, kontrol etmek için neden Halim'i aramadı? Halim'in telefonu bütün gece hiç çınlamadı, sadece bu alçakların mesajı...

Bu cevaplandırılması gereken bir soru: "Keçi Sakallı ne dedi?"

"Hiçbir şey abi... Silahları alın gelin dedi, o kadar."

Peki, gelelim cinayetlere: "Cem Solmaz'ı tanıyor muydunuz? Neden öldürdüğünüzü biliyor muydunuz?" Adam başını iki yana sallıyor. "Ya Selim Yolgün'ü?"

Duraklıyor. "Konuş!" Bağıran Zeynel. Sabrı taşmak üzere. "Biraderin gebermek üzere."

"Selim Bey'i bir kere galeride gördüm. Ethem Abi'yi fırçalıyordu." Kibarlığını sevsinler, öldürdüğü adama bey demeyi ihmal etmiyor. "Neredeyse dövecekti."

Bu yeni bilgi... Selim Yolgün'ün, Halim'le olduğu gibi Begüm'ün kardeşiyle de arası bozukmuş. Neden? Aralarında nasıl bir ilişki olabilir ki?

"Selim, Ethem'i neden fırçalıyordu? Birlikte iş mi yapıyorlardı?"

"Bilmiyorum abiler... İlişkisi olsa haberimiz olurdu... Onu daha önce hiç görmemiştik. Çok öfkeliydi..." Neler dedi diye sormamı beklemeden anlatıyor: "'Parazit herif, yine sen,' dedi birkaç kez. Güya Ethem Abiler onu soyuyormuş..."

Abiler... Ethem birden çoğullaştı: "Ethem kimlerle birlikteymiş?"

Haşmet'ten belki onuncu "bilmem" geliyor. "'Hepiniz o salağı parmağınızda oynatıyorsunuz, size izin vermeyeceğim!' diye bağırıyordu."

Hepiniz? Demek ki Ethem'in birden fazla ortağı varmış.

"Kimmiş bu soyguncular?"

Cevap on birinci kez aynı: "Bilmiyorum abi. Biz kapı ardından duyduk... Belki adam Ethem Abi'ye verdiği borcu geri al-

maya gelmişti. Ethem Abi iki yıldır..." Yutkunuyor. "İflas ediyordu... Hadi Nuri'ye bakalım... N'olur..."

Selim'in "Salak, oynatıyorsunuz," diye tanımladıklarından biri, Halim mi? Ya öteki? Yasemin! Yasemin, Halim'in kölesiydi, buraya gelip gidiyordu ve Ethem'i de tanıyordu... Keşke telefonunu alsaydık da inceleseydik...

Hayıflanmaktan hemen vazgeçiyorum. Alamazdık, çünkü o zaman olaya intihar süsü veremezdik. Bırak intiharı, bugünlerde insanlar kenefe bile telefonsuz gitmiyorlar... Ama üçüncü ya da dördüncü kişi ya da kişiler kimlerse, Selim tarafından biliniyormuş... Belki de o tersanecilerden biri ya da ikisi...

Her neyse. Ayrıntılar Keçi Sakallı'da... Zeynel'e işaret ediyorum:

"Ağzını bantla şu yaltakçı alçağın... Silahsız adamı öldürmeye gelince aslan... Şimdi haline bak! Altına kaçıracak... Anahtarı da al... Telefonunu da göğüs cebine koy."

Maskeyi çıkaracağım. Yoksa kaşına kaşına boğulacağım.

Zeynel, Haşmet'in ağzını tekrar kapatıyor. Telefonu yerine yerleştiriyor, sonra anahtarı da alıp yanıma geliyor. Artık hükmü okuma zamanı geldi.

Tam o sırada telefonum titriyor. Çıkarıp, ekrana bakıyorum. Bu da nereden çıktı? Sadık Komiser:

"*Sadık Bey, Hatice Hasanoğlu'nun ve Hüseyin Tırnakçı'nın telefonlarını, şahsi eşyalarını alabilirsiniz. Saat on birde ofisimde olun... Avukata gerek yok...*"

Adamın kendine özgü bir espri anlayışı olduğunu kabul etmeliyim.

"*Orada olacağım,*" yazıp, mesajı gönderiyorum.

Zeynel merakla bakıyor: "Sadık Komiser, saat on birde bizi bekliyor." İrkildi mi? "Güya Pınar'la Hüso'nun telefonunu geri verecekmiş. Ama bence bir kez daha ağzımı yoklamak istiyor."

Zeynel sabırsız bir sesle, "Yoklasın bakalım," diyor.

Tamam, işimize dönüyoruz. Hüküm yüze karşı okunmalı. Oldukça zor olacak. Sırtımda örümcek ağına dönüşen ağrıyı yırtıp, eğilmem gerekecek: Ağrıyı bükerek, Haşmet'e doğru eğiliyorum:

"Haşmet İzinlik. Tam on gündür peşinizdeyiz. Çünkü siz geri zekâlılar, Cem'inki diye içinde bizim canlarımızın bulunduğu Audi'yi taradınız. Bu yüzden sizi, gıyabınızda idama mahkûm ettik. Şimdi hükmü infaz edeceğiz." Bir an susup Haşmet'in gözlerini seyre koyuluyorum. İkisi de kocaman. Neredeyse iri birer ceviz. Demek fal taşının büyüklüğü bu kadarmış... "Ona ne olacak diye boşuna merak etme, Nurullah İzinlik nalları dikti. Sıra şimdi sende..." Son söz: "Bak alçak, ben Allah'a inanmam. Cennet de yok. Ama senin için cehennemin varlığına inanmaya razıyım. Anladın mı ne kadar öfkeliyim? Sükûnetim seni aldatmasın."

Zeynel sözlerimi kesip, uyarıyor: "Abi, bu şerefsizi asarken zorlanacağız. Çok uzun boylu..." Etrafa bakınıyor. "Tavanda da urganı tutturacak bir yer yok... Kapıda da öyle." Ona bakıyorum. Onun gözleri fal taşı kadar değil ama yüzü kıpkırmızı. Anlıyorum: Öfkeden çatlayacak. "O yüzden onu arabaya atalım derim. Ben onu tenha bir yerde asarım."

Çocuk mu kandırıyor? Niyeti adamı asmak değil, boynunu ipe geçirmeden canına okumak... Ama planı sorunlu. Nuri, kapıda delik deşik yatarken, bunun ölümüne nasıl intihar süsü vereceğiz? Üstelik de adam boynuna ip dolanana kadar Zeynel onu lime lime edecek... Ihıh... Ben de adaş da inanmayız, çocuklar da öyle...

"Ah..."

"Ne oldu abi?"

Şimşek yine çaktı demeden, "Sorgulama, asma yok," diyorum. "Şöyle yapacağız... Öteki Glock da sende değil mi?"

Zeynel başını öne eğiyor: "Evet abi."

"Anlaşıldı... Tekrarlıyorum: Şöyle yapıyoruz: Bu alçağı koridora taşıyacak, duvara dayayıp, öteki silahla ona ateş edeceğiz. İki metre arayla iki ceset... Al sana karşılıklı hesaplaşma... Olay mahallinde bulunan silahlar daha önceki cinayetlerde kullanılmış iki Glock olacak... Biri vurdu, kaçarken öteki de onu arkadan taradı, sonra ikisi de kan kaybından geberdiler. Görüntü böyle... Nasıl?"

Zeynel karar vermek için bekliyor, sonra, "Senin şu şimşek

işe yarıyor gerçekten," diyor. Ama suratı bir karış. Nedenini itiraf ediyor: "Ben bunları alıp, bir tenhada iki gün sorgulayacaktım..." Kesip biçilen benmişim gibi ürperiyorum. "Ne yapalım, kısmet değilmiş."

Kısmet mi? Adama bak! Teselli olur mu bilmem, "Gün uzun," diyorum. "Dediğim gibi, bakarsın asacak birini buluruz."

Zeynel, "Öyleyse," diyor, "hava aydınlanmadan çıkalım buradan. Hadi iş başına."

Boynuna ip geçireceği yeni birisinin varlığı onu heyecanlandırdı. "Belki onu sorgularım," diye düşündü.

Son kez yerdeki paçavraya bakıyorum. Zihnimde aynı soru: Sevgilimi bu mu öldürdü?

Belki... İyi de neden ona Zeynel kadar öfke duymuyorum? Neyse, soruyu olduğu yerde bırakıp, Zeynel'e yardım etmeliyim. Herif ağır, tek başına taşıyamaz.

Saat sekizde arabadayız, trafik yoğunlaşmaya başladı. Garip bir şekilde açım. Ortada bir gerçek var: Cinayet, insanı değiştiriyor. Hüso'nun iştahı Zeynel'den sonra sanki bana da bulaştı. Hüso!

Zeynel'i ürküteceğini bile bile, sırtımdaki ağrıyı koltuğa bastırıp, arkaya dönüyorum:

"Hesap tamam badiler," diyorum. "İkisi de eşek cennetini boyladı."

Yandaki badi ürkmüyor, boşaltamadığı öfkesini kusacak yer arıyor:

"Yürü be kardeşim, senin yüzünden geç kalacağız... Ulan bu Suriyeliler..." Galiba, önümüzdeki, plakasında Arapça yazılar bulunan mavi Mercedes'e sinirlendi. "Bütün İstanbul'u satın aldınız yetmedi, şimdi de yolların içine ediyorsunuz..."

Suriyelileri, Katarlılar ya da Suudilerle karıştırıyor ama fark etmez. Bütün Araplar aynı onun için.

"Hep aynı hikâye, dış mihrakların işi Zeynel," diyorum. "Memleketi satan da o mihraklarla işbirliği yapan İstanbul Belediyesi." Zeynel dönüp bakıyor. Ses tonuma aldırmasa, inanacak. "Önüne bak. Suriyeli sana yol verdi." Zeynel önüne dönüyor. Mercedes'i geçince aklımdakini seslendiriyorum: "Her şey yolunda gibi gözüküyor ama ortada bir gariplik var."

Zeynel, "Şimşeği çaktır, aydınlat abi," diyor.

Çaktırmaya çalışıyorum ama... "Haşmet, Halim bize direkt mesaj atmaz dedi... Halim'in öldüğünü öğrenmiş olabilirler mi?"

"Polonezköy'e gidip kim bakacak abi?"

Ya o kişi... Gitmemiş, oradaysa diyeceğim ama telefon birden çınlıyor. Birbirimize bakıyoruz. Hayır, Halim'inki değil, benimki. Gülşah? Evet, o:

"Günaydın..." Sesi alaycı: "Duyduğuma göre epeyce erkenciymişsin. Önemli bir randevun olmalı."

Mazeret hazır: Sabahın köründe, Pınar'la Hüso'nun eşyalarını almamız için emniyete çağrıldık; Zeynel'le de buluşmak gerektiğinden, trafiğe kalmayalım diye çıktık...

Gülşah laf uzayıp trafiğe gelince, "Tamam," diyor. "Ama akşam yemeğine bekliyorum. Mazeret dinlemem."

Ama akşam için mazeretimiz dinlenecek kadar ciddi. Sorun, dillendirememiz: Şimşek yine çakıyor.

"Öğlen yesek. O İtalyan lokantasında..."

Gülşah öğlen toplantısı olduğunu söyleyince, yemeği ertesi güne erteliyoruz.

Telefonu kapatıp Zeynel'e dönüyorum. "Hadi bir yer bulup, kahvaltı edelim." Zeynel yüzüme bakınca, "Ne o? Biz de acıkamaz mıyız?" diyorum.

Sırtımdaki ağrı artık bağırtacak. Açık bir eczane bulmalıyız.

* * *

Saat 10.30... Saate bakarken düşünüyorum: İnsan uzun süre yolculuk etti mi, varacağı yeri unutup, yola dalıyor. Şu anki durumumuzu böyle özetleyebiliriz. Emniyete uzanan yolu kastetmiyorum: Kastettiğim, adına intikam yolculuğu dediğimiz bu on günlük serüven... Aslında artık durabiliriz. Tetikçileri bulup cezalandırdık. Ama gelgelelim, öcümüz alınmış olsa, frene bassak bile, bu tür yolculuklar hemen sona ermiyor. Sanki yeni bir alışkanlık edindik.

Alışkanlığımızı hatırlayınca ürperiyorum: İnsanın türdeşini öldürmeye yatkınlığı korkutucu... Korkutucu ama bir taraftan da neredeyse doğal...

Neyse, freni boşalmış, yokuş aşağıya inen bir kamyonuz. Önümüze çıkanı eziyoruz, asıyoruz, boyları uzunsa kurşunluyoruz, elimize fırsat geçse doğrayacağız da. Ancak...

Şimdi sorun, nasıl duracağımız. Çünkü ne demişler: "Yolculuğun zevki bir yere varmak değil, yoldur." Zevk, bizim durumumuzda amaç... Artık amacımıza ulaştık.

Cevabı o biliyormuş gibi Zeynel'e dönüyorum. Bizimki, telefonundaki uygulamayla meşgul. Bıraksak, tuvalete giderken bile yolunu onunla bulacak.

"Sakinlik iyi gelmedi," diyorum. "Şu an itibarıyla dört kişi oldu... Sanıyorum, bu akşam vazgeçeceğim."

Zeynel anlamadı ama sorması gerektiğini hissettiğinden soracak. Yüzü öyle diyor:

"Vazgeçtiğin ne abi?"

Lafı doğru dürüst dinlemiyor: "Henüz vazgeçmedim Zeynel. Akşama geçeceğim dedim..." Vurgulayarak, "Sakin adam olmaktan," diyorum.

"Yapma abi. On gündür bu alçakların peşinde değil miydik? Ha... Keçi Sakallı Ethem'i diyorsan, kaçınılmaz olarak listeye dahil oldu. Çünkü işin göbeğinde..."

Haklı. Umarım Ethem'le biter...

Saat tam 10.55'te Sadık Komiser'in odasının kapısındayım. Görevli kapıyı açınca giriyorum. Adaş masada beni bekliyor.

"Hoş geldiniz Sadık Bey... Oturun!" İşaret ettiği sandalyeye yerleşiyorum. "Nasılsınız? Son görüşmemizden beri neler yaptınız?"

Siz görmeyeli ikisini asarak, ikisini vurarak, toplam dört kişiyi öldürdük demek için neler vermezdim...

"Bu cephede bir şey yok komiserim..." Yapmam gereken telefonları istemek ve susmak. Ama Allah bu sakinliği kahretsin, susmuyorum: "Ya sizde?"

Adaşın bakışları sertleşiyor. Yeterince bekleyip, "Araştırma çok yönlü olarak devam ediyor," diyor. "Bu arada ilginç gelişmeler de oldu..." Eğiliyor. Çekmeceden bir şey alacak: Plastik bir torba. "Okumuşsunuzdur... Cem Solmaz'ın evinde ölümle sonuçlanan kazaya karışan Simge Yolgün'ün amcası, işadamı Se-

lim Yolgün öldürüldü, ardından onunla ilişkisi olduğu doğrulanan bir kadın cinayeti planladığını itiraf ederek intihar etti..."

Sağduyumdan kalan her neyse, avaz avaz, "Sus!" diye bağırırken, dilim susmuyor: "Cinayet tarihlerini ve saatlerini söylerseniz, orada olmadığımı kanıtlarım..."

Adam, şaşırmadığı halde, şaşırmış gibi duraklıyor: "Biri intihar dedim... Yasemin Yapraklı'nın öldürüldüğünü nereden çıkardınız?"

"Sözün gelişi, belki de ima edişinizden," diyorum.

Kendine çok güvenirsen, olacağı bu... Bir süre bakışıyoruz.

"Ama haklısınız... Yasemin Yapraklı'nın intiharında kuşku uyandıran noktalar var." Bu kez susuyorum: Her şeyin olduğu gibi budalalığın da bir sınırı var. Lafazanlıkla sadece kendimi değil, Zeynel'i de tehlikeye atıyorum. "Kadın, kendini asarken kullandığı çarşafı, kapının çerçevesine, spor için yerleştirdiği bir metal bara bağlamış..." Yine bekliyor. Boşuna bekleme adaş, kışkırtmalara gelmeyeceğim. "Onu asılı bulduğumuzda ayakları yerden kırk santim yukarıdaydı ama çevresinde çarşafı bara dolamak için üzerine çıktığı, sonrada tekmelediği bir şey yoktu: Ne sandalye ne de tabure... Akla gelen soru şu: Kendini nasıl astı? Acaba birisi ya da birileri ellerini ayaklarını bağlayıp, onu yukarıya kaldırdı, sonra da bıraktı mı?"

Adamın sanki arkamızda durmuş, infazı izlemiş gibi, olup biteni ayrıntılarla anlatması ürkütücü. Kendimi kontrol etmeye çalışıyorum ama beceremiyorum. İtiraf eder gibi art arda yutkunuyorum: Sesimi... Sesimi kontrol etmeliyim.

"Uzman sizsiniz..." Adam işinde uzman, beni tuzağa düşürecek. "Eğer mümkünse telefonları, eşyaları alabilir miyim?"

Adaş susuyor. Ama sadece kısa bir süreliğine: "Cem Solmaz ile Selim Yolgün cinayetlerinde ilginç olan diğer nokta, her ikisinde de aynı silahların kullanılmış olması... Yasemin Yapraklı'nın evinde, işyerinde yapılan araştırmalarda ise herhangi bir silaha rastlanılmadı... Acaba nereye sakladı?" Omuzlarımı kaldırıyorum. Son darbe sırada. İmalı bir sesle ekliyor: "Size de aynı silahlarla ateş edildiğini de biliyoruz..." Yine uzun bir sessizlik ve o tartarak bakışma. "Çok şaşırmadınız?"

Buna verilecek cevabım var: "Neden şaşırayım? Pınar'la, Hüso'yu öldüren o iki alçağın bizi de öldürmeye çalıştıkları zaten biliniyordu. Aynı silahı kullanmaları normal değil mi?"

"Evet, haklısınız... Peki, o katiller sizi nasıl buldu dersiniz? Yaşadığınız yeri nasıl öğrendi?"

Bu oldukça basit bir soru: "Gazete haberlerinden olsa gerek."

Cevap ikna edici. Ama devam edecek: "Eğer Yasemin Yapraklı'ya inanacak olursak, sevgilisini o iki tetikçiye öldürtmüş..." Bu kez susuyorum; hem de tepki göstermeden. Ama hazır olmalıyım. Gelecek soru önceki kadar kolay olmayabilir! "Yasemin Yapraklı'yı tanıyor musunuz?"

Ne yutkunuyorum ne de duraklıyorum. "Hayır!"

"Bilgisayarı buldunuz mu?"

Ani, şaşırtıcı sorulara geçtik ha! "Hangi bilgisayar komiserim?"

Adaş cevap vermiyor. Ayağa kalkıyor. Konuşma sona erdi. Çekmeceden çıkardığı torbayı işaret ediyor:

"Dışarıda birkaç imza atacaksınız, sonra arkadaşlar size telefonları ve evden alınan bilgisayarlarınızı teslim edecekler. Artık köpeğinizi kaçtığında bulabilirsiniz..." Telefonu neden geri istediğimi biliyor. Bütün fotoğrafları gördü. Masadaki zile basıyor. "Biliyor musunuz, bence her şey üç yıl önce Cem Solmaz'ın terasındaki o kazadan sonra başladı. O gece emniyette olan Cem Solmaz, Yasemin Yapraklı ve konuyla ilgilenen Selim Yolgün öldürüldü..." Arkada kapı açılıyor. "Umarım Halim ve Simge Yolgün'ün başına bir şey gelmez." Giren memura sesleniyor: "Pakettekileri Sadık Bey'e imza karşılığında teslim edin. Bilgisayarlar da iade!" Bir şey söylemeden elini sıkıyorum. Ama onun söyleyeceği bir şey daha var: "Dört gün önce yine buradaydınız, ayrılırken polisin işine karışmamanız konusunda sizi uyardığımda bana ne dediğinizi hatırlıyor musunuz?" Hatırlasam da cevap vermeye niyetim yok... O hatırlıyor ve vermediğim cevabı özetliyor: "'Siz sadece yakalarsınız...' Bence cümlenizi tamamlamamıştınız..." O gün düşüncelerimi okumuş gibi, cümleyi o tamamlıyor. "Ne yapalım, cezalandırmak bizim elimizde değil Sadık Bey..."

Kapıda bekleyen polisin ardından odadan çıkıyorum. Hepsi bu kadar mıydı?

Saat on bir kırk beşte dönüş yolundayız. "Nereye abi?"

"Özetliyorum iyi dinle!" Zeynel bakışlarını telefonundaki uygulamadan bana çeviriyor: "Sadık Komiser, kesin bizden kuşkulanıyor. Peşimize adam takmış olabilir. Bence bugün bizi bunun için çağırdı..." Aklıma gelen ihtimalleri sıralıyorum: "Arabaya da takip cihazı takmış olabilirler... Hatta, Pınar'la Hüso'nun telefonlarını, daha soruşturma bitmeden, bizi izlemek için iade etmiş olabilirler. O yüzden pillerini çıkaracağım. Bu emektarı da dışarıda bir yerde park edip, akşam altıya kadar da bildiğin en kalabalık AVM hangisiyse orada oyalanacağız, sonra da ayrı taksilerle, ayrı ayrı Galeri Üçgen'e gideceğiz. Kendini ve durumu ona göre ayarla. Silahları alışveriş merkezine sokamayız. Bir şeyler düşünmeliyiz... Bir de acilen bir eczane bulalım..."

Zeynel, paniğe kapılmama ramak kaldığını fark ettiğinden olacak, soru sormadan, "Anlaşıldı abi," diyor, sonra gideceğimiz merkezin adresini girmek için yine uygulamaya dönüyor.

İyi, bundan sonrası onun işi. Şimdi saat beşe kadar Keçi Sakallı Ethem konusunu unutacağım. Rahatlayabilirim. Düşünce beni güldürüyor. Adam asmaya hazırlanırken rahat olmak? İnsanla ilgili bir giz daha çözüldü: Cinayet, insanı acıktırmasının yanında umursamaz da yapıyor. Ceset fazlalaşınca, insan alışıyor.

Hafifçe, Zeynel'i irkiltmeyecek bir kahkaha atıyorum: İnsan denilen mahlukun alışamadığı şey mi var? Cinayet ne ki? Kabil'den beri cinayet işliyoruz... Uzun lafın kısası: Öç almaya kalkışırsan, iyi kalman mümkün değil...

Ya Zeynel? Göz ucuyla yüzünü inceliyorum. Ne kahkahama ne de bana aldırdığı var. Yolda Suriyeli arıyor, dikkati önünde. Acaba onun aklından neredeyse her gün bir kişiyi astığımız ya da çifter çifter öldürdüğümüz geçiyor mu? Hayır, o öldürmeye yıllar önce alışmış; artık sadece uygulamasıyla ilgili...

Peki, yüzüm? Kızarıyor mu? Güneşliği eğip, aynadaki yüzümü inceliyorum: Kızarmamış. Normal: İhanet bile en fazla yarım gün yüz kızartırken, utancın lafı mı olur.

Geriye yaslanıyorum. Şimdi önümüzdeki saatleri nasıl geçireceğimizi planlamam gerek.

Saat beşe kadar yaptıklarımız: Önce bir eczane bulup ağrı kesici alıyoruz, ardından uzun bir yemek yiyip bir sinemaya dalıyoruz. Film vurdulu kırdılı. Zeynel'e kesin Yasemin'i hatırlatmıştır. İkinci yarı başladıktan yirmi dakika sonra, karanlıkta salondan çıkıyoruz. Peşimizde kimse yok.

On altı kırkta kararlaştırdığımız gibi, ayrı kapılardan çıkıp, ayrı taksilerle Galeri Üçgen'in bulunduğu sokağa gidiyoruz. Son kontrolden sonra ışıkları sönük binaya gireceğiz. O bir yönden, ben diğer yönden karşı kaldırımlardan yürüyerek sokağı katedip, peşimizde birilerinin olup olmadığını kontrol ettikten sonra.

Bizi izleyen kimse yok. Varsa da izimizi çoktan kaybetti. Saat 17.50'de Zeynel'le kapıda buluşuyoruz. Bu sefer işimiz kolay.

Binada ışık yok, zil sesine cevap veren de. Kapıyı Haşmet'in anahtarıyla açıp, içerideki karanlığa karışıyoruz. Biplemeyi duyunca hatırlıyorum: Alarmı kapatmalıyız... Zeynel yarı yoldan koşarak geri dönüyor ve uyarı biplemesini susturuyor.

Alarm kapandıktan sonra ilk konuşan Zeynel: "Abi bir-iki dakika bekle, gözün karanlığa alışsın. Merak etme, dışarıdan ışık sızıyor."

Merak etmeden, kar maskesini çıkarıp meraksız meraksız bekliyorum. Zeynel'in dediği gibi oluyor, az sonra gözlerim karanlığa alışıyor.

Keşfe başlıyorum: Galerinin alt katı büyük bir salondan ibaret. Geniş, üzerinde metal bir şeyin parladığı bir masa, kenarda su sebili, yan yana dizili, hepsi ambalaj kâğıtlarına sarılmış, en az otuz tablo. Arkada ise mutfak benzeri bir yer ve banyo var.

Salona geri dönüp, tabloları telefonun ışığı ile inceliyorum. Evet, hepsi daha önceden gördüğümüz o altın varaklı, kalın çerçeveler... Duvarlar boş... Burası bir resim galerisinden çok, tablolarının depolandığı yere benziyor. Garip! Simge'nin satılmayan resimleri için bu kadar masraf ve yatırım...

"Üst kata da bakalım... Merdiven nerede?"

Merdiven salonun dibinde. Yanları açık ahşap merdivenlerden yukarı çıkıyoruz. Sürpriz... Burası bir cephesi aşağıya bakan bir asma kat ve nispeten aydınlık. Duvarlarda soluk kırmızı ışık saçan aplikler var. Ama asıl şaşırtıcı olan gösterişli yatak. Görür görmez hatırlıyorum: Bu pirinç yatağın eşini daha önce Polonezköy'deki şalede görmüştük...

Zeynel'e dönüyorum. Durum ortada: Burası Halim'le Simge'nin ya da Simge'nin Barbarella halinin buluştukları yer... Mantıklı. Haftada bir olsa bile, gece gece Avrupa Yakası'ndan çıkıp, ta Polonezköy'e gidilip gelinmez.

"Ne söyleyecektin abi?"

"Yeni bir bilgi değil... Halim'le senin cadı, bazı geceler burada buluşuyorlarmış."

Sesi, Zeynel kafasını sallarken duyuyoruz. Biri kapıyı açıyor. Saate bakıyorum. Daha altı buçuk. Keçi Sakallı mı? Neden bu kadar erken geldi? Yine titremeye başlayacağım. Zeynel'le aynı anda çömeliyoruz.

"Nuri... Haşmet?"

Ses, tiz sayılır. İyi de daha adımını atar atmaz, içeride birinin olduğunu nereden anladı? Şimşek çakıyor: Alarmı kurmadık... Zeynel'e yaklaşmasını işaret ediyorum. Bana kulağı lazım:

"Ben inip oyalayacağım, sen sonra bastırırsın."

Zeynel başını eğiyor. Fısıltıyı duydu. Merdivene yürüyorum. Beretta, paltomun cebinde. Bağırıyorum:

"Henüz gelmediler..."

Alt katta, merdivene yaklaşan ayak sesleri... Ardından, telaşlı bir soru:

"Kimsiniz?"

Kimi bekliyordu ki? "Benim..."

Aşağıya inmeye koyuluyorum. Yine aynı telkin: Sakin olmalıyım... Zeynel beni kolluyordur... Son basamakta merdivenin yanındaki karanlığın içinden tiz ses emrediyor:

"Elimde silah var... Aşağı in, yüzünü dön!"

Bak sen Keçi Sakallı'ya! Yanılttı beni! Hiç silah taşıyacak birine benzemiyordu. Dediğini yapıyorum. Adam o zaman saklandığı kuytudan çıkıyor. Evet, karşımdaki papyonlu sırık, KS

rumuzu ile tanınan Ethem Tinez: Halim'in kayınbiraderi, Simge'nin dayısı ve asacağımız son kişi... Doğru söylemiş: Sol elinde bir tabanca var. Adam duvara yaklaşıp, aramızdaki tavan lambasını yakıyor. En az Haşmet kadar uzun.

"Salonun ortasına geri geri yürü ve ellerini ceplerinden uzak tut!" Dediğini yapıyorum. Beni örnek alsa da biraz sakinleşse. Sesi de eli de titriyor. Parmağından bir kaza çıkabilir. "Kimsin? Ne arıyorsun burada? Dur! Bu kadar yeter."

Duruyorum... Durum pek parlak sayılmaz. Etrafımda yarım çember çizen adam hem uzakta hem de yüzü merdivenlere dönük. Yani Zeynel'in yukarıdan görünmeden inip, onu bastırması mümkün değil. Belki oyalarsam dikkati dağılır.

"Sordun ama kim olduğumu biliyorsun değil mi?" Adam şaşkın. Başını eğiyor. "O zaman ikinci soruna, burada ne aradığıma da cevap vereyim: Sen davet ettin unuttun mu? Saat onda... Senin gibi, biraz erken geldim. Sonra..."

"Sonra"dan sonra susuyorum. Sessizlik telaşlı olanın sinirlerini gerer. Hele bir de suçüstü yakalanmışsa.

KS, daha yirmide patlıyor: "Sonra ne?" Benden daha çok korkuyor. Oysa namlunun ucunda ben varım. Emir vermek kolay, zor olan... Acaba hiç insan öldürdü mü? "Cevap versene! Sonra ne yapacaksın?"

Bu kez beklememe gerek yok: "Seni asacağım," diyorum.

Adam ip boynuna geçmiş gibi sağ elini boğazına götürüyor. Ardından elini cebine sokup, telefonu çıkarıyor.

"Haşmet ya da Nuri'yi arayacaksan, boşuna uğraşma, sana cevap veremezler..."

Adam inanıp inanmamakta kararsız. Ama elini cebinden çıkarıyor:

"Ne yaptın onlara?"

"Birbirlerini vurdular... Herhalde şimdi eşek cennetinde, sana yer hazırlamakla meşguldürler."

Adam geriliyor. Ta merdivenlere kadar. İki dakikadır karşı karşıyayız, bir şey kesinleşti: Tabanca taşıyor ama bu işlere uygun değil. Neden bulaştı o zaman?

"Öldüler... mi?"

"Birinde beş ötekinde de en az iki kurşun vardı... Çoğu göğüs bölümünde... Biliyorsun, bu bölgedeki yaralar ölümcüldür. Nuri'nin kafasında da..."

"Sus! Sus, yoksa..."

Tabancayı uzatıyor. Ateş edebilir mi? Bu kadar titreyen bir elle, sanmam. Ama yine de risk almaya değmez. Zeynel'i beklemek en iyisi. Umudum, dağda operasyon yapan adamın, bir kat alttaki hedefi kolayca etkisizleştirebileceği...

Risk almasam da dikkatini dağıtabilirim: "Sen bu işlerin adamı değilsin Ethem... Seni kim bulaştırdı bu cinayetlere? Halim mi?" Adam dut yemiş bülbül sanki. Konuşmadan, bekliyor. Rüzgârda kalmış dal gibi sallanan eli olmasa, heykel diyeceğim. Beni duyup duymadığından emin değilim. Panik onu sağırlaştırdı galiba: Sorsam: "Yoksa Haşmet'le Nuri mi?"

"Beni de Halim gibi..."

Ethem'in sözlerini girişten, dış kapıdan yükselen biplemeler bölüyor. İkimiz de sağa dönüyoruz. Dış kapı açıldı. Vay kurnaz, alarmı tekrar kurmuş... Sesler hemen kesiliyor. Kapıdaki kim? Zeynel mi? Ya başkası, Selim'in sözünü ettiği üçüncü kişiyse?

Adam umutla kapıya yönelince Beretta'yı çıkarıyorum. Gelen Zeynel'se onun tabancasında susturucu yok. Ateş ettiğinde bütün milleti başımıza toplarız... Omzundan vurabilir miyim?

Ateş ediyorum. Omzundan ya da sırtından, önemli değil, önemli olan adamın vurulup yere düşmesi. İlk atışta tam isabet... Bravo bana, onuncu günde sakinleşmeyi başardım.

Ama şimdi öğünme değil, hızlı düşünme zamanı. İçeri giren Zeynel değilse... Koşar adım duvara yaslanıyorum. Acele etmişim. Henüz sakin biri olmayı başaramadım. Paniğe kapılma sırası bende... Merdivenler! Zeynel yukarıda olsa şimdiye inerdi. Kapıya doğru yaklaşıyorum. Ellerim titrese de kim girerse girsin, bu mesafeden onu vurabilirim.

"Abi..."

Yutkunuyorum... Hem de art arda, dört kez. Beşincide, "Buradayım," diyorum.

Zeynel elde tabanca, antreden salona giriyor. "İyi misin?" Başımı sallıyorum. Ne yaptığını anladım. Üst kat penceresinden

sarkıp yana, aralığa indi, dış kapıdan tekrar içeriye girdi. Akıllıca... Sevinçten neredeyse boynuna sarılacağım. Ama o? O birden beni itiyor. "Dikkat!"

Duvara geri savrulurken her şeyi yavaş çekimde seyrediyorum. Ethem ayağa kalkmış, elinde o ufak tabanca, iki yana sallanıyor. Bir an göz göze geliyoruz. Onu vuramadım mı?

Soru, hareketsizliğimin içinde yok olup gidiyor. Hareketsizim, çünkü donup kaldım. Ethem, o haldeyken, şaşılacak kadar, Zeynel'den bile daha atik bir hareketle tabancayı kaldırıp ateş ediyor.

Çıkan ses, inanılmayacak kadar alçak. Sanki şampanya patlattık. Kendini ilk toplayan Zeynel oluyor.

"Vay canına..." Ben hâlâ donmuş kalmış vaziyetteyim, Zeynel, şaşkınlığını ifade etmesine rağmen sakin adımlarla yerde yatan adama yaklaşıyor. "Ne yaptın öyle?" Evet, ben de şaşkınım ama ben olsam böyle saçma soru sormazdım. Görmüyor mu, adam tabancayı ağzına sokup beynini uçurdu. "Bana sorarsan, bu herifin sinirleri laçka derim abi. İddiaya girerim on dakika önce üzerine atlasaydın da seni vurmazdı..."

Öfkem, kaslarımı donduran buzu eritiyor. Duvardan ayrılıp, Zeynel'in yanına yürüyorum.

"Hani utanmasan, 'Buraya boş yere geldik abi, Haşmet'le Nuri bizi temizledikten sonra bu sırık zaten kendini vuracaktı,' diyeceksin..."

Zeynel utanmadan bekliyor. Ciddi olup olmadığımı mı anlamaya çalışıyor? Sonunda karara vardı:

"Abi yine neden kızdın? Adın Uysal olalı daha öfkeli oldun... Anlamadım ki..."

"Öfkeli olan sensin," diyorum. "Bütün gün asacak adam bulamadığın için..."

Zeynel cevap vermiyor, yüzüme bakıyor. Belki bakakaldı demek daha doğru... Gülmeye başlıyorum. Sessiz ama katıla katıla... Zeynel'in şaşkınlığı daha da derinleşti.

"Abi ne oldu?"

On günlük sürek avı bitmiş, asabileceklerimizi asmış, Pınar ve Hüso'nun ölümüne neden olan alçakları, olaya bulaşanla-

rı, özetle önümüze çıkan herkesi öldürmüşüz, muhtemelen az sonra çekip gideceğiz ve biz, ayaklarımızın dibinde beynini dağıtmış bir adam varken, durmuş, kavga ediyoruz.

Kahkaha sese bürünmeye yüz tutunca susup mırıldanıyorum: "Beyinde çok kan yokmuş. Yere bak, tertemiz..."

Zeynel yere bakıyor. Sonra başını sallamaya başlıyor: "Vallahi abi..."

Sözünü kesiyorum: "Senin de sinirlerin bozuldu mu diyecektin?" Zeynel hiçbir şey söylemeden yüzüme bakmaya devam ediyor. "Şaka yapıyorum..." Omzuna vuruyorum. "İyi iş çıkardın. Vallahi maymun gibi aşağıya atladın..." Maymun benzetmesinden hoşlanmasa da gülümsemeye çalışıyor. Boşuna... Tanrı yetenek dağıtırken onun heybesine gülmeyi koymayı unutmuş. "Hadi, kapı kolunu, alarmı silip, bir an önce buradan çıkalım. Bu iş bitti."

Zeynel, silahını beline yerleştirip, kapıya doğru uzaklaşıyor. Birden adama acıyorum. Selim Yolgün'ü soymak, o beceriksiz iki motosikletçiyi idare etmek... Onca cinayete karışmak... Zeynel'in dediği doğru. Bu adam, bu tür işler için uygun biri değil.

O zaman neden bulaştı? Halim onu nasıl zorladı? Yeğen hatırına mı? Belki de iflasa sürüklendiği, paraya ihtiyacı olduğu için... Bir sürü ihtimal. Ne yazık ki onu sorgulayamayacağız... Ama... Telefonuna bakabiliriz. Bu meretler artık sadece haberleşmeye yaramıyor. Neler yaptığımızı kaydettiğimiz seyir defterlerine dönüştü.

Yer temiz dedim ama yine de sağda solda kan birikintileri var. Telefon, adamın paltosunun sağ cebinde. Sola doğru düşmüş, kolayca çıkarıyorum. Telefonu yüz tanıma ile açılıyorsa hiç şansım yok, çünkü adamda yüz diye bir şey kalmadı. Parmağını deneyeceğiz...

Zor olan temiz parmak bulabilmek. Burada daha fazla oyalanmak riskli ama her şeyi biraz daha aydınlatma şansını heba edemem. Sağ eli...

Şanslıyım, bir dakika sonra telefon açılıyor. Ethem Tinez'in seyir defteri avucumda. Önce mesajlar... Hayret, iki saçma sohbetin dışındaki bütün mesajlar silinmiş. Adresleri kontrol edi-

yorum. Halim kayıtlı; Haşmet'le Nurullah da öyle... Geri zekâlı İzinlik kardeşler: Bu zavallıyı Keçi Sakallı diye kaydetmişken, Ethem, Nurullah'ı bile kısaltmamış. Başka? Simge kayıtlı değil.

Son aramalar? Önce bugünküler: Hepsi tanımadığım kişiler ve adlar? Tabii İzinlik biraderler hariç... Ya dünkü konuşmalar arasında tanıdık birisi var mı? Yine tanımadığım kişiler ve Haşmet... Kaç kez konuşmuşlar? Dört. Sonra fark ediyorum: Ethem'in Haşmet'i aramalarının arasına giren garip adı: YGN? Demek Ethem de İzinlikler gibi gerektiğinde kısaltmalar kullanıyormuş. Adını sakladığı, en son iki saat önce konuştuğu kişi kim?

Tekrar dünkü aramalara dönüyorum. Evet, o aramaların arasında da YGN adı var... Hem de üç aramada Ethem'in Haşmet'le konuşmalarının arasında ya da sonrasında...

Birden kulaklarım yanıyor. YGN, Selim'i soyan çetenin üçüncü üyesi mi? Parmağım numaraya gidiyor. Arasam...

Parmağımı ateşe dokunmuş gibi geri çekiyorum... Ona bu yolla ulaşamam... Sesimi duyar duymaz kapatacak... Mesaj yaz...

"Abi!"

Sıçrayarak doğruluyorum. Tıslayan Zeynel. Kulağımın dibine kadar gelmiş.

"Ödümü koparttın. Niye fısıldıyorsun?"

Tabancayı çekmiş, namlu kapıyı gösteriyor. "Biri geliyor... İçeri girmek üzere..."

Ben de fısıldıyorum: "Gelen Ethem'in suç ortağı, bizim infazı seyretmeye geliyor..."

"Kim?"

"YGN kod adı, adının sessiz harflerinden oluşturulmuş: Yegâne Çetmeli... Bu galerinin ortağı. Polonezköy'de Halim'i bulan, asıldığını dün Ethem'e haber veren de o... Selim'in 'Soyuyorsunuz,' derken kastettiği üçüncü kişi... O da infaza tanıklık etmeye gelmiş. Kalk, karşılayalım."

Zeynel'in şaşkınlığı açık gözlerinden okunmasa da açık ağzından anlaşılıyor:

"Dedim sana abi, senin şimşek şipşak..."

Cevap vermeden yürüyorum. Kapı bu kez biplemeyecek,

alarm açık. Öyle oluyor, biplemiyor. Az sonra kapının kapandığını duyuyoruz. Yerdeki cesetle salonun girişinin arasında duruyorum. Zeynel de yanımda. Pozisyonumuz uygun. Şaşıracak!

Şaşkınlığından önce, sesi: "Ethem, neredesin!"

Buyurgan, hatta azarlayıcı, genççe bir ses! Pervin, Yegâne ellili yaşlarda dememiş miydi? Neyse, önemli olan ses değil, bütün çeteyi yakalamış olmamız. Zeynel'e kontrolsüz bir şey yapmadan silahı indirmesini işaret ediyorum. Sese cevap vermeden iki heykel gibi bekliyoruz.

Beklenen misafir iki saniye sonra geniş salonun girişinde beliriyor.

"Siz!"

"Sen ha!"

"Abi bu..."

Üç ayrı çığlık: Biri girişten, öteki ikisi Zeynel'le benden yükseliyor... İşte ben buna şaşkınlık derim. Sadece bağırmadık, üçümüz de havaya sıçradık...

"Abi hani Yegâne demiştin?"

Kapıdaki, griliğin içindeki Simge hâlâ şaşkın ve titriyor. Ancak çığlığa bürünmüş bir sesle art arda iki soru soruyor:

"Ethem? O nerede?" Ben sola doğru bir adım atarken şaşkınlığı süren Zeynel'e sağa kaymasını işaret ediyorum. Ona bir ara Yegâne ile yeğen arasındaki benzerliği, ikisinin de sessiz harflerinin aynı olduğunu açıklamalıyım. Badi yana açılıyor. Yeğeni, Ethem'i görebilir. Görüyor: Bir çığlık daha: "Onu öldürdünüz!"

"Hayır," diyorum. "O da Halim gibi intihar etti..." Yaklaşmasını işaret ediyorum. "Bak, tabancası hâlâ elinde." Simge'nin yaklaşmaya niyeti yok. Geriye, kapıya bakıyor. "Eğer kaçabilir miyim diye düşünüyorsan, söyleyeyim. Kaçamazsın. Daha geriye dönmeye kalktığın anda seni vururuz."

Zeynel bir anlığına bana bakıyor, ardından tabancasını doğrultarak standart uyarısını yapıyor:

"Mermi seni ikiye ayırır..."

Simge'nin kararsızlığı, şaşkınlığı ile karşılaştırıldığında kısa sürüyor:

"Benden ne istiyorsunuz? Burada ne arıyorsunuz?"

"Tabancalar bizde, soru hakkı da... Önce sen," diyorum. "Burada ne arıyorsun?"

"Ödeme için geldim. Ethem, bana aldıkları tablolarımın bedelini ödeyeceğini söyleyerek buraya çağırdı." Demek para alışverişi... Durum daha da ilginçleşiyor. "Gerçekten öldü mü?"

Konuyu değiştirmeyelim! "Gelip bakmak ister misin?" Simge başını şiddetle sallıyor. "Alacağın ne kadardı?"

Simgenin kararsızlığı bu kez bayağı sürüyor. Sonra mırıldanıyor:

"Yirmi... Yirmi milyon."

Islık Zeynel'den, soruysa benden: "O kadar parayı nakit olarak mı alacaktın?" Simge susuyor. Hazırlıksız yakalandı... Bir soru daha: "Neden banka yoluyla aktarmadı? O kadar nakdi, gecenin bu saatinde nereye götüreceksin?" Zeynel'e dönüyorum. "20 milyon TL, 200'lük banknotlarla, sence kaç kilo eder?" Zeynel'in yine ağzı açılıyor. Soru zor geldi. "Yirmi milyon bölü 200, eşittir 100.000... Bir 200'lük, 1 gram gelse, al sana yüz kilo yük. Yarım gram desek 50 kilo eder." Zeynel'i şaşkınlığıyla bırakıp Simge'ye dönüyorum: "Para nerede?"

Simge'nin bakışları bir anlığına üst kata dönüyor. "Bilmiyorum... Bana bir şey..."

Yalancı! Peki: "O kadar parayı nasıl taşıyacaktın?" Simge, titremeye başlıyor. "Yoksa Haşmet'le Nuri mi sana yardım edecekti?"

"Onlar, onlar da kim?" Ağlayacak. "Selim'i, yani gerçek babanı öldürenler..."

"Öldürenler mi? Ben kimseyi..."

Ona doğru yürüyünce, sözlerini yarım bırakarak susuyor. İyi... Zaten ben konuşacağım.

Gözlerinin içine bakacak kadar yaklaşıyorum. Sonra elimi alnıma koyuyorum.

"Burada ne var, biliyor musun?" Tabii ki bilmiyor. "Şimşekler... Art arda çakan şimşekler... Birbirinin peşinden... Peki, fırtına dindikten sonra ne oluyor dersin?"

Ne olduğunu söylemeden gözlerine bakmaya devam edince, Yasemin'in Pamuk Prenses'i mecburen mırıldanıyor:

"Ne oluyor? Ben..."

Titrek, ağlamaya yakın sese aldırmadan anlatıyorum: "Mırıltılar ortaya çıkıyor. Çoğu soru... Bizi öldürmek için buraya çağıran Haşmet ve Nurullah acaba onlara mesaj gönderenin Halim olmadığını, Moruk'un öldüğünü kimden öğrendiler? Ethem'den mi? Ethem, Halim'in intihar ettiğini, daha olayın üzerinden iki saat geçmeden nasıl ve kimden öğrendi?" Sessizlik ve yutkunma... İnsanlar genellikle yutkunduktan sonra konuşurlar ama Simge cevap vermiyor. "Biz önce Yegâne Hanım'dan kuşkulandık ama bence o değil... Ben söyleyeyim: Tabii ki Halim'in asıldığını bilen birisinden öğrendiler... Biz kimseye söylemedik. Kim söyledi? Kuşlar mı? Öyleyse o kuş kim acaba?"

"Ben değilim..."

Ethem'in telefonunu çıkarıp, az önce aramaktan vazgeçtiğim numaranın üzerine basıyorum. Ekranda YGN beliriyor. Üç saniye sonra Simge'nin çantasından cılız bir melodi yükseliyor.

"Bak... O kuş, YGN, yani yeğen kuşuymuş..." Simge'nin dudakları kıpırdıyor. "Boşuna inkâr etmeye kalkışma... Senin Ethem'le, Ethem'in de tetikçilerinizle yaptığı konuşmaların dökümleri, dakika dakika elimde tuttuğum Ethem'in bu seyir defterinde kayıtlı... Dün biz seni galerine bıraktıktan sonra ilk işin Ethem'i arayıp Halim'in ölümünü haber vermek oluyor... Sonra benim Halim'mişim gibi, Haşmet'e 'Yeni iş var,' diye gönderdiğim mesajı alır almaz o geri zekâlı sırık hemen Ethem'i arıyor. O da bir dakika sonra seni. Üç dakika sonra da Ethem, Haşmet'le Nuri'yi... Bana sorarsan, bizi öldürmeleri için o iki alçağa emir veren sensin... Öyle olmasa, Ethem, Halim'den mesaj alınca, onu geri aramaz, yeni iş de neymiş demez miydi?"

"Hayır!" İnkârın ardından asıl soru: "Benden ne istiyorsunuz?"

Omuzlarımı kaldırıyorum. "Seni ikna etmek... İstediğimiz bu."

İnkâr, bu kez çığlık makamında: "Ben bir şey yapmadım..."

"Sen, Selim Yolgün'ün sözünü ettiği çetenin üçüncü üyesisin Pamuk Prenses... Sen ve dayın, ikiniz el ele, Haşmet'in kaçık, Selim'in hayal âleminde yüzen budala diye tanımladığı Halim'i kullanarak Yolgün Holding'i soyuyordunuz... İtiraz et-

me... Dinle! Kafamdaki mırıltılar, soygun mekanizmasını şöyle açıklıyor: Sen güya resim yapıyordun. Kusura bakma, güya dedim ama sadece bir galeriden başka alıcısı olmayan tablolara böyle denir... Neyse, sonra bunları, senin eserlerini depolamaktan başka iş yapmayan, bu galeriye satıyordun. Galeri Üçgen'in sahibi aslında Halim'di. Galerinin sana ve müflis dayına ödediği parayı o sağlıyordu. Peki, Halim paraları nereden buluyordu? Tabii ki ortağı olduğu Yolgün Holding'den çekiyordu. Halim'in size aktardığı meblağ çok büyümüş olmalı ki, sonunda konu Selim'e intikal etmiş... Bence cinayetleri başlatan da bu oldu. Selim, önce buraya geldi, Ethem'i tehdit etti. Sonra şiddetli bir tartışmanın ardından, Halim'in şirket parasına erişimini engelledi. Sana da ulaştı mı bilmiyorum... Muhtemelen seni de bulmuştur. Halim'e bakılırsa, seni tımarhaneye yatırmakla tehdit etmiş onu..." Derin bir soluk alıyorum. "Olaya senin açından bakacak olursak, durum iyice kötüleşmişti. Hatta berbat bile diyebiliriz: Halim kanserdi, yakında ölecek, Selim'se yeniden evlenecekti. Kim bilir, bakarsın sen tımarhanedeyken yeni karısından bir çocuğu da olurdu. Selim, gerçek baban olsa da kâğıt üzerinde, Halim'in kızıydın. Selim uzun bir süre seni mirastan uzak tutacaktı. Seni, anneni öldürdüğünü açıklamakla da tehdit etti mi? O kadarını bilmiyorum... Özetle, altı ay sonra kimsenin satın almayacağı resimler yapan biri olarak, tek başına kalakalacaktın... Ne parmağında oynattığın Halim ne de iflas etmiş dayın yanında olacaktı... Sen de..."

Sözlerim yarım kalıyor. Çünkü beklediğim oluyor: Karşımdaki gri siluet yere düşüyor.

Ben kımıldamıyorum. Atılan Zeynel: "N'oldu abi?"

Böyle soru mu olur? Görmüyor mu? "Yine bayıldı," diyorum.

"Hayır abi, sonra ne oldu? Çözüm nasıl oldu?"

Sanki dinlediği masal yarım kalan çocuk gibi huysuz. "Ne olacak. Bu şeytan, Selim, Barbarella'yı öldürecek diyerek Halim'in kanına girdi ve hayal âleminde yaşayan zavallıyı, kardeşinin ölmesi gerektiğine ikna etti. Sonuç: Senin cadı, bugün itibarıyla, değeri milyar doları aşan bir zenginliğin tek mirasçısı..."

Zeynel düşünüyor ama çok uzun bir süre değil bu:

"Vay be... Hüso'nun dediği kadar varsın abi... Senin şimşek, yine olayın şipşak fotoğrafını çekti."

Bu şimşek meselesini uzatmamalıyız yoksa Zeynel gerçekten beynimde fotoğraf makinesi olduğuna inanacak.

"Şipşak değil Zeynel, makine çoktan beri yazıyormuş, sadece bilgileri, lafları az önce birdenbire birleştiriverdim..." Zeynel'in yüzü kararıyor. Hata ettim, aklı iyice karıştı. "Biz de az salak değiliz... Bu cadıya Halim'in peşinde olduğumuzu söyleyince ekmeğine yağ sürmüş olduk. O da Yasemin'in kayıtlarını dinlettiğim gün beni kışkırtmakla kalmadı, neler bildiğimizi de öğrendi... Ardından da kurduğu tuzağa bizi götürdü... Tıpış tıpış onu izledik... Yani zaten kanserden ölecek birini astık..." Aslında Zeynel'e haksızlık ediyorum. "Az salak" kategorisine o dahil değil. Sorumluluk bütünüyle bana ait. Neyse... Salaklığı paylaştırmaktan vazgeçip Zeynel'e işaret ediyorum: "Hadi, onu yukarı taşıyalım." Ancak... "Yani sen taşı... Sırtım ağrıyor biliyorsun. Çantasını ben alacağım. Bakalım onun seyir defterinde neler var?"

Zeynel'in yüzü asılıyor. "Ama arkamda ol abi. Silahın da elinde olsun. Taşırken cadılaşırsa..."

"Tamam," deyip, Beretta'yı çıkarıyorum.

Yarım dakika sonra Zeynel Simge'yi yatağın üzerine atıp, sıçrayarak geri çekiliyor. Bu ne telaş? Sanki sırtında timsah taşıdı. Ben gösterişli yatağın arkasındaki dolaba yaklaşıyorum. Bakalım burada neler varmış?

Dolap ikiye bölünmüş. Sol tarafta oldukça büyük bir kasa... Sağdaki bölümde çoğu gece giysisi. Yakından bakıyorum. Çoğu siyah, epeyce de cafcaflı. Bazıları kısa. Çok sayıda kadın çorabı; altı çift çizme ve boruya benzeyen oyuncak silah...

Kuşku yok: Karşımda Barbarella'nın gardırobu duruyor. Şimdi yapacağımız, Simge'nin ayılmasını beklemek. Belki yüzüne biraz su dökebiliriz... Dolabın yanında, duvardaki sövelere gizlenmiş kapıyı fark ediyorum.

Bir sürpriz daha: Arkada yan yana iki oda var. İlk kapıyı açıyorum: Burası küçük bir fotoğraf atölyesi. Duvarda Barbarella'nın fotoğrafları. Bazıları gerçekten erotik... Sanırım Halim,

zayıf Barbarella'sının, Jane Fonda'nın yarım asır önce filmde giydiği kostümlerle fotoğraflarını çekmek için epeyce zahmete girmiş. Galeri, gösterişli yatak odası, bu odada kurduğu foto merkezi...

İkinci kapı: Küçücük bir banyo... Naylon perdeyle kaplı duş ve bir makyaj masası, küçük oval ayna. Aynanın yanındaki dolapta makyaj malzemeleri. Ve... Bir sürpriz daha: Bir telefon. Alıp bakıyorum. Pek yeni değil. Kime ait acaba? Buradaki her şey gibi Barbarella'ya mı?

Yatağın bulunduğu asma kata dönüyorum. Zeynel elinde tabancası, gözleri yatakta kımıldamadan yatan Simge'de, kapı sesini duyunca gözlerini ayırmadan mırıldanıyor:

"Geldin mi abi?"

Görmüyor musun diyeceğim, vazgeçiyorum. Görmedi, çünkü bakmıyordu...

"Benim," deyip, yatağa yaklaşıyorum; bana işaretparmağı gerek.

"Dikkatli ol abi!"

Simgenin parmağını telefona bastırıyorum. Yine şanslıyım. Telefon garip bir müzikle açılıyor. Bakalım Barbarella'nın seyir defteri neler anlatacak bize.

Garip! Telefonun adres defterinde kayıtlı hiç numara yok. Mesaj? Herhangi bir mesaj uygulaması da gözükmüyor. O zaman neden?.. Sessiz sorumu bitirmeden yarım bırakıyorum: Fotoğraflar.

Sadece on saniye sonra fotoğraf kutuları karşıma çıkıyor. Üç yıllık... Bu bir telefon değil, fotoğraf makinesi ve bir albüm. Sonuncu kutudan başlıyorum.

Sayısız fotoğraf! Hepsi Barbarella'ya ait. Çoğu poz erotik. Bazıları yarı çıplak. Fotoğraflarda ondan başka görünen kimse yok. Ve hepsinin kendisi tarafından çekildiği anlaşılıyor. Bu kadın tam bir narsist...

"Abi!" Zeynel'in endişeli sesi bakışlarımı fotoğraflardan koparıyor. "Uyanıyor."

Yatağın başına yürüyorum. Zeynel haklı, kadın kendine geliyor. Ortada bir sorun var: Uyananın kimliği.

Merakımı, onu yarı çıplak, kendi resmini yaparken gördüğüm o günkü kuru, cansız, sanki insana ait olmayan ses gideriyor.

"Burada ne yapıyorsunuz?"

Barbarella! Uyanan o. "Cadı geldi!" İlk tepki Zeynel'den; silahı da üzerine doğrultmuş. "Kımıldama!"

Ürken badiye sakin olmasını işaret ediyorum. Simge ya da Barbarella, hangisiyse, Zeynel'in elindeki silahı fark edince, korunmak için ellerini göğsünde birleştireceği yerde, meydan okuyan bir tavırla açıp bana dönüyor.

Bu kadında gerçekten çoklu kişilik bozukluğu olabilir mi? Şu anda yataktaki şey, aynı bedene sahip olsa da sesiyle, bakışlarıyla, vücut diliyle Simge'den o kadar farklı birisi ki.

Yine o duygusuz ses: "Beni öldüremezsiniz..."

Hangi anlamda söylediğini bilmiyorum ama doğru. Ne korktuğumuzdan ne de cadıların ölümsüzlüğünden; ölümüne engel olan Halim'e verdiğim söz...

Zeynel bana bakıyor. Kararsızlığımın farkında: "Abi, bu kadın her şeyin başı... Senin şimşekler fotoyu çekmedi mi?"

Zeynel de haklı. Keşke yataktaki giz yumağını muayene ettirebilsem de numara mı yapıyor, yoksa doğru mu söylüyor, emin olabilsem...

Biraz sorgulasak! "Neden öldürmeyelim? Sen bizi şişlemeye kalktın. Hatırlamıyor musun?"

"Öldüremezsiniz... Sevgilim Barbarella'yı korur."

Halim'in öldüğünü hatırlamıyor mu? Yoksa... "Senin sevgilin kim?"

"O, kim olacak..."

O da kim? "O nerede?"

"Tau sektöründe, Lythion gezegeninde..."

Bunları nereden uyduruyor? Göz göze geliyoruz. Kendini Barbarella sanan biri başka nereden bulacak bu adları: Tabii ki *Barbarella* filminden... Sorun, hâlâ numara yaptığına inanmam...

Sırıtıyorum: "Sevgilin neden burada değil?"

Yataktan doğruluyor. "Kötü Durand Durand'ın peşinde..."

Demek oyuna devam edeceğiz: "Peki sen şu anda nerede olduğunu bilmiyor musun?"

"Hayır. Simge beni getirir, götürür... Ona sor."

Her soruya verecek cevabı var. "Burası hangi gezegen? Burada mı..." yatağı işaret edip, "yaşıyorsun?" diyorum.

"Bunun içinde. Bu benim uzay gemim..." Uzanıp arkadaki pirinç başlığa dokunuyor. "Gövdesi, altın karışımlı özel bir metalden yapıldı."

Numara yapıyorsa iyi oyuncu. İtiraf etmem gerek, duygusuzluğu, kuru, madeni sesi gerçekten bir uzaylıyı andırıyor... Yine de biraz yeryüzüne inmekte yarar var. Belki bize bir şeyler anlatır bu uzaylı.

"Selim'i tanıyor musun?"

Yine aynı ses: "Hayır..."

Devam: "Ya aşağıda yatan beyinsiz Ethem'i, Haşmet'i, Nuri'yi?"

Başını sallıyor. "Onlar..." Sözlerini tamamlamadan ayaklarını altına alarak yatağın ortasına oturuyor. Zayıf bacakları meydanda. "Hepiniz kötü Durand Durand'ın adamlarısınız, değil mi?" Sesi ilk kez ısındı. "Ama Pygar beni kurtarır!"

Pygar da kim diye sormuyorum. O da filmdeki karakterlerden biri olmalı. Barbarella'yı kurtaracağına göre, kötü Durand'ın adamı değil.

Filmi bırakıp, tekrar telefona dönüyorum: "Bunda neden sevgilinin hiç fotoğrafı yok?"

İnsanı hem üşüten hem de ürperten nemsiz ses hemen cevap veriyor:

"O, onun değil, benim aynam... Herkes kendisini kaydeder..."

Aynalar bize varlığımızı kabul ettirmeye yararmış. Yani sadece kendimizin değil, bazen ruhumuzun da resmini görürüz derler. Acaba o kiminkini görüyor?

"Ya Simge ya da o?"

"Onların kendi aynaları var... Onların kayıtları ayrı... Ben sevgilimi beklerken giyinir, sonra da aynada kendimi kaydederim."

Cevap verirken arka tarafa baktı; banyo ya da giyinme odasına... Hepsi ona ait. O garip şeyleri Barbarella'dan başkası giyemez. Bu Barbarella hikâyesi uydurulmayacak kadar karmaşık ve ayrıntılı. Acaba...

Zeynel, kararsızlığımın farkında. Telaşla atılıyor. Sakin olmalı... Şu tabancayı da ileri geri sallamasa.

"Abi bu cadı uyduruk... deli mi ne?"

Deli değil ya numara yapıyor ya da çoklu kişilik bozukluğu var. Soru şu: Gerçekten çoklu kişilik bozukluğu diye bir hastalık var mı? Bu durumda ne yapabilirim?

Derin bir soluk veriyorum. Kararsızlık kötü... Oysa yirmi dakika öncesine kadar Simge'nin numara yaptığına inanıyordum. Ama bu Barbarella gerçekten var ise, Simge'yi asmak, bu garip ama masum kaçığı da öldürmek anlamına gelecek... Halim'den sonra bu yükü alamam... Onu serbest bırakabilir miyiz?

Belki... Hırsızlığını unutmaya karar verirsek o da buraya girdiğimizi unutur. Ya Zeynel? Onu nasıl ikna edeceğim?

Nasıl olursa olsun. Zaten ölecek birisini astık, şimdi de eserini yok edemem... Ona ilişmeyeceğiz. Kendimizi Simge'ye karşı garantiye alacak birkaç tedbir...

"Bak bak..."

Zeynel'in işaretiyle kadına dönüyorum. Barbarella üzerindeki montu omuzlarından aşağıya kaydırmış, pirinç başlığa yaslanmış, bükük dizlerini kendine çekmiş gülümsüyor. Bacakları aralık, elinde yatağa bıraktığım telefon. Sanki az sonra kendini sunacağı sevgilisiyle sevişme öncesindeymiş gibi kendini kaydedecek...

Bu kadının Simge ile alakası yok... Hem, karşımızda sergilenen resmi ben Zeynel gibi itici bulmadım. İtiraf etmeliyim ki erotik bir poz. Evet erotik...

Erotik! Daha zihnimde sözcüğün yankısı sönmeden şimşek çakıyor... Çığlık dudaklarımdan fırlayıveriyor:

"Evreka..."

Ses, sadece Zeynel'i değil, yatakta, kendini sevgilisine sunmaya hazırlanan kadını da havaya sıçratıyor.

"Sa... Uysal Abi, n'oldu?" Birincinin cevabını vermeden Zeynel ikinci soruyu haykırıyor: "Anlamadım, nece konuştun?"

Alnımdaki acı tekrarlanırken, yataktaki Barbarella'ya bakarak Zeynel'e cevap veriyorum:

"Yunanca... 'Buldum,' dedim." Zeynel tekrar sormaya başla-

madan, atılıp kadının elindeki telefonu alıyorum. "Bakalım ne bulmuşum?"

Bu kez çığlık atma sırası uzay gemisindeki kadında. "Ver onu!"

Garip, sesi artık kuru ve cansız değil. Öfkeli ve alevli. Ona aldırmıyorum. İkna edeceğim kişi Zeynel.

"Şimşek yine çaktı..." Yanıma gelmesini işaret ediyorum. "Beraber bakalım mı?" Zeynel, gözlerini ve namluyu yataktaki, cadı dediği kadından ayırmadan yaklaşıyor. Telefondaki albümü açarken açıklıyorum: "Senin cadının az önce nasıl oturduğunu gördün mü?" Zeynel, utangaç bir tavırla başını eğiyor. "Şimşek hatırlattı. Aynı pozu buraya da kaydetmiş. Şimdi sana onu göstereceğim."

Zeynel, utangaç bakışlarla bakarken az önceki, foto resmigeçidini tekrarlıyorum. On altıncı poz, aradığım, şimşek çaktıran o foto. Telefonu önce Zeynel'in cadısına, sonra ona gösteriyorum.

Sıra tekrar iki kişilikli kadına geldi: "Fotoğrafa iyi bak! Biraz önce de bu pozu veriyordun değil mi?" Cevabını beklemiyorum, çünkü cevabı biliyorum. Yatağın pirinç başlığının önü. "Bu açıyı çok seviyor olmalısın... Değişik giysilerle aynı yerde, aynı açıdan en az altı pozun var... Peki bu fotoğrafta ne görüyoruz?" İkisi de körmüş, göremezmiş gibi anlatıyorum. "Barbarella'nın üzerinde omuzlarına kaydırdığı bir mont var; montun altında çıplaksın. Bacakların birbirinden ayrılmış ve dizlerini bükerek karnına çekmişsin."

Zeynel'e bakıyorum. Dediklerimi izleyebiliyor mu? "Abi bu fotoyu bırak şimşeğin çektiğini anlat!"

İzliyormuş... Uzatma, sadede gel; dediği de bu. "Peki: Montu görüyor musun badi? Ya yakasındaki işlemeyi?"

Zeynel eğilip, "Başı tüylü yılan," diyor.

"Biz böyle yılanlara ejderha diyoruz Zeynel..." Uzatmadan can alıcı soruyu soruyorum: "Bu yılanı nerede gördük, hatırladın mı?"

Zeynel çok düşünmüyor: "Vay be... Bu sabah..."

Cümleyi tamamlamadan duraklayınca, başımı eğerek kuşkusunu doğruluyorum:

"Evet, senin cadının üzerindeki, bizim sırık Haşmet'in motosiklet montu..." Evreka'nın gerisini yatağa bakarak tamamlıyorum: "Simge Yolgün, burası sadece Halim'in fotoğraf stüdyosu değil, senin garsoniyerin de... Anlaşılan uzun boylulardan hoşlanıyorsun. Faruk da öyleydi değil mi? Kim bilir başka kimlerle yattın bu yatakta..." İçim pişmanlıkla dolu. Zavallı Halim, sıradan insanların hiç bilemeyecekleri kadar büyük bir mutsuzluk içinde yaşayıp ölen adam... Hayır öldürdüğümüz adam... Öfkeyle devam ediyorum: "Bravo sana, Halim'i neredeyse on beş yıl boyunca kandırmayı, parmağının ucunda oynatmayı başardın. Ayılıp bayılmalar, bir Simge bir o Barbarella dediğiniz yaratık... Halim zavallısı, hiçbir zaman onun olmayan annene senin vasıtanla ulaşmak istedi... Belki gözleri körmüş ama yine de ustalığını teslim edelim. Az kalsın beni de Barbarella'nın gerçek olduğuna inandıracaktın..." Simge ses çıkarmadan bekliyor. Yolun sonuna geldiğinin farkında mı? "Kimden daha çok nefret ediyordun? Annenden? Halim'den? Yoksa seni hasta bir kadınla yalnız bırakan Selim'den mi?" Listede eksik var mı? "Belki de herkesten, insanlardan nefret ediyordun..."

"Başka ne yapabilirdim ki?" Simge'nin sesi... Oldu. "Size istediğiniz kadar para veririm... Rüyanızda bile göremeyeceğiniz kadar çok."

Artık rahat bir nefes alabilirim. Barbarella sonunda maskesini çıkardı. Zeynel küfredecek, onu tutuyorum. Şeytanın sadede gelmesi iyi, bizi daha çok uğraştırmayacak. Ama kulağına küpe olmalı.

"Bak sahtekâr, sana bir nasihat..." İçimden, tabii uyacak vaktin kalırsa diyorum. "Hiçbir şeyi abartmamalısın. Zaten oynadığın rol zordu, yeterince kafamı karıştırmıştın. Telefondaki o pozu tekrarlaman gereksiz ve fazlaydı..." Hakkındaki kanaat notum: "Çok zekisin. Ama ben biraz budalalığı olan zekâları seviyorum..."

Boşuna, cadı, Simge ya da her kimse beni dinlemiyor:

"İçerideki kasa para dolu... Dolar, euro..." Zeynel duysun. Bak, artık kimse parasını Türk lirası olarak saklamıyor. "İstediğiniz, taşıyabildiğiniz kadarını alın."

Badi hakarete uğradı, araya girecek. Onu tekrar engelliyorum: "Aslında iyi olur. Ödenmesi gereken borçlar var..."

Zeynel'in ağzı açılıyor. Budala kendimiz için sandı. Neyse, sesi kurtulma umuduyla alev almış Simge ondan evvel konuşuyor.

"4, 7, 5, 1, 6, 3..." Sonra ezberimizi sınayacakmış gibi tekrarlıyor: "4, 7, 5, 1, 6, 3..."

Simge, kasanın şifresini tekrarlarken ben hesap yapıyorum: Yirmi milyon bölü... kur şu anda yaklaşık yirmi, eşittir 1 milyon dolar... Yani bize yüzlük olarak yüz deste lazım... İyi de... Kasada o kadar para olabilir mi?

"Sen bundan gözünü ayırma, ben kasaya bakacağım." Zeynel'in gözleri açılıyor. Bu adam hiç akıllanmayacak. "Topal... Aysel... Unuttun mu?"

Zeynel'in yüzü değişiyor. Nihayet borçlarımızı hatırladı.

Beş dakika sonra geri dönüyorum. İnanılmaz! Kasa ağzına kadar dolar ve euro dolu. En az üç milyon dolar... Bu kadar çok para neden evde, kasada tutulur ki? Cevabı o verecekmiş gibi gözlerini yataktaki cadıya dikmiş kımıldamadan duran Zeynel'e bakıyorum... Ama hemen gözlerimi kaçırıyorum. Çünkü cevabını aradığım soru, aptalca. Çaldıkları parayı bankaya mı yatıracaklardı? Tabii bir yerde saklayacaklardı.

"Yüz desteyi taşırsın sen," diyorum Zeynel'e. "Türk lirası olsaydı çok ağır olurdu ama şimdi yükün yirmi kez hafif olacak. Bu arada bavul gibi bir şey bulmak gerek." Zeynel, gözlerini Simge'den ayırmadan "taşırım" der gibi başını eğiyor. Sıra zamane Barbarella'sında: "Sen de uzay geminden in. Çarşaflar bize lazım." Kadın şaşırıyor. Şaşırınca açıklıyorum: "Seni onlarla asacağız... Tıpkı Halim, tıpkı Yasemin gibi..."

Simge hiç itiraz etmeden uzay gemisinden iniyor, vedalaşır gibi asma katı, yatağı süzüyor, sonra...

Sonra umulmadık bir hızla dönüp, iki eliyle beni itiyor ve merdivenlere koşuyor. Düşerken şaşkınım. Ama şaşırmayan, tetikte olan biri var: Zeynel. Onun da merdivenlere doğru atıldığını yatağa çarpıp düştüğümde fark ediyorum. Sonrası... Sonrası bir çığlık ve art arda tekrarlanan gürültüler.

Doğrulduğumda karşılaştığım manzara: Zeynel asma kattan salona inen merdivenin başında, arkası bana dönük, aşağıya bakıyor. Ritmik olarak tekrarlanan gürültüler dinmiş, ortalık sessiz.

Sırt ağrısı bıçağa dönüşmüş, belimi doğrarken sesleniyorum: "Ne oldu?"

Zeynel sakin bir tavırla geriye dönüyor. Yüz hatları gevşemiş. Neredeyse mutlu:

"Cadı geberdi abi..." Görmek için yaklaşırken Zeynel hevesle devam ediyor: "Silah sesi duyulur diye ateş etmedim. Peşinden koştum..." Sözlerinin burasında artık dayanamıyormuş gibi, belinden öne doğru kıvrılırken gülümsüyor: "Seninkinin ayağı takıldı, merdivenlerden aşağıya yuvarlandı... Boynu kırıldı galiba."

İlk tepki bir düşünce: İyi. Bugün kimseyi asmayacağız. Zeynel daha fark etmedi, birazdan farkına vardığında keyfi kaçacak... Cadıya çelme takmış, onu arkadan itmiş olsa da aldırmayacağım.

Zeynel'in keyfini kaçırmadan merdivenin başına yaklaşıyorum. Doğru tespit: Simge merdivenin alt basamağında boynu neredeyse doksan derece geriye dönmüş, kımıldamadan yatıyor. Görüntü, avın sona erdiğinin resmi. Artık kimseyi kovalamak zorunda değiliz...

Şiddetli bir kahkaha fırlıyor dudaklarımdan. Zeynel sıçrayarak geri çekiliyor ama sonra atılıp ağzımı kapatıyor.

"Abi... Sessiz ol..."

Soluk alamayınca elimi kaldırıp, tamam işareti yapıyorum: Kahkahalar çeşit çeşittir, nedenleri farklıdır. Az öncekini açıklıyorum:

"Senin cadı, annesini de aynı şekilde öldürmüştü. Kader, rövanşı aldı, durumu bir bire getirdi. Özetlersek, nasıl başladıysa öyle sona erdi."

Zeynel'in beni dinlemeye niyeti yok, kendi hikâyesini anlatıyor:

"Cadıların bu kadar kolay gebereceğini sanmazdım abi. Filmlerde kalbine kazık çakıyorlardı."

Herhalde küçükken annesi onu, "Bak uslu dur, yoksa seni cadılara veririm," diye korkutmuş...

Neyse sıra Zeynel'in çocukluğunu tartışmakta değil. Şimdi aşağıdaki iki cesede uygun, polise üzerinde çalışabileceği bir hikâyeyi nasıl vereceğimizi düşünmeliyiz... Aslında Ethem beynini dağıttığından beri düşünüyorum. Önce taslak hakkında Zeynel'e bir özet geçmeliyim:

"Şöyle yapıyoruz: Sen, benim Beretta'yı alıp, cadının eline sıkıştırıyorsun. Önce bir kez boşa ateş et ki kadının eline biraz barut kalıntısı yapışsın. Sonra Ethem'in kanından üst kata, kasanın önüne ve merdivenlere biraz serpiştirmemiz gerekiyor. Ethem'den Nuri'ye bir mesaj da atalım: 'Simge ile Haşmet bizi devre dışı bırakıp, paraları paylaşacak' anlamına gelen bir şey... Keçi Sakallı'nın mesajına Simge'nin Haşmet'in montuyla çekilmiş fotoğrafını da ekledik mi, oldu bil..." Zeynel özetin ana fikrini açıklamamı bekliyor. Pekâlâ: "Polise resmini çizmeye çalıştığımız hikâye şu: Cadı, üst katta açık kasanın önünde dayısıyla tartışmaya başladı, tartışma sırasında adamı Beretta'yla arkadan vurdu ama öldüremedi, Ethem de dönüp onu merdivenlerden aşağı itti. Sonra aşağıya indiğinde Simge'nin öldüğünü gördü ve intihar etti... Şimdi bu mizansene uygun düzenlemeleri yapalım, ardından kasadan Topal'la Aysel'e vereceğimiz parayı alalım, cadının telefonundaki, benimle yaptığı konuşma ve mesajları silip, buradan toz olalım. Parmak izi bırakmadık, eldivenlerimiz var ama yine de etrafı silelim... Anlaştık mı?"

Zeynel bir süre suratıma bakıyor. Sonra mırıldanıyor:

"Abi, şu senin şimşek var ya, vallahi..." Burada başını takdirle sallıyor. "Polis bu hikâyeyi kesin yer..."

Yer mi yemez mi bilmiyorum. Ama açık kasada bulacakları dolarlar, fotoğrafla da doğrulanacak Haşmet-Simge, Ethem-Nuri gruplaşması, Halim'in intiharı, Yolgün Holding'den çalınan onca para yan yana getirilince, akıllarının karışacağı kesin... Halim bize... bana diyelim, ipucunu vermişti: "Her eylem basit bir nedene dayanır..." Bu çetenin işlediği cinayetlerin nedeni, çoğu cinayetin olduğu gibi, para. Onları karmaşık ilişkilere bağlayan hayal gücüm.

Budalanın tekiyim; göremedim. Üstelik el altında, her cinayetin olağan şüphelileri, yakın aile fertleri de vardı...

Neyse, bu bizim için iyi haber. Ortada polislerin inandığı teoriye uygun, klasik bir cinayet açıklaması var... Hele bir de Yasemin'le Halim'i birbirlerine bağlayabilirlerse, başka tarafa bakmaları söz konusu olamaz.

Yirmi dakika sonra saat dokuza gelirken, Zeynel'e özetlediğim mizanseni ayarlıyoruz. Sahne, polis incelemesine hazır. Yolgün hazinesinden Topal'la Aysel'in payını alıp, galeriden çıkıyoruz. Birkaç yüzlük desteyi Ethem'in ceplerine sıkıştırıyorum. Olay daha iyi anlaşılsın... Birkaç desteyi de sanki düşmüş gibi basamaklara serpiştiriyorum. Milletin açlıktan öldüğü bir dönemde hovardalığımıza bak...

Dışarıda bir sürpriz: Geç kalan kar, sokağın üzerine gerili ışıklı banttan aşağıya konfeti gibi dökülüyor. Şaşkınlığım geçince Pınar'ın yaptığı gibi dilimi çıkarıp birkaçını yakalamaya çalışıyorum. Faydasız. Kar, daha lapa lapa fazına geçmemiş, eti budu yok...

İkinci sürpriz on beş dakika sonra takside, çınlayan telefonla geliyor. Bir mesaj. Deniz Göksay'dan.

"*Kitap yarın dağıtıma çıkıyor...*"

Artık dolar kurunu merak etmeme gerek kalmadı... On gün önce olsa, bu haber beni havalara sıçratırdı ama bu sürede çok şey değişti. Sayıyorum: Rakam iki elin parmaklarına ulaşıyor... Yani her güne bir cinayet serpiştirerek geçti zaman... Bizim payımıza dördü düştü... Mesajı Zeynel'e gösteriyorum. Omzuma dostça hafif bir yumruk atıyor. Hüso'nun aksine, o, insanlara dokunmayı pek sevmez; bu onun kitabında ciddi bir sevinç göstergesi.

Dokuz buçukta Toyota'yı park ettiğimiz yere ulaşıyoruz. Badileri selamlıyorum.

Zeynel para torbalarını arka koltuğa bırakıp motoru çalıştırırken konuşmaya başlıyor:

"Abi şunu soracaktım: Bu Yolgünler hakkında ne düşünüyorsun? Hepsi birbirinden manyak değil mi? Hele şu cadı!"

Belki manyaktırlar. Ama cadının sözleri hâlâ kulaklarımda çınlıyor: "Başka ne yapabilirdim?"

Haklı: Babasının reddettiği, annesinin doğurmak istemediği, yalnızlığın ıssız koyuluğunda büyüyen bir çocuğun hayatta kalmak için, kötü olmaktan başka bir seçeneği mi vardı?

"Hıhıh," diyorum.

"O kadar paranız var, rahat kıçınıza mı battı?"

Yana dönmüş, "hadi cevap ver" der gibi bakıyor. Bu sefer söyleyecek bir çift lafım var:

"Bilmiyorum Zeynel, hiçbirini soyup kıçına bakmadık..."

Zeynel duraklıyor, sonra, "Anlaşıldı, iş bitti, fırça dönemi başladı," diyor.

Sitem etmekte haklı. Simge'nin pişmanlığını ona yükledim:

"Kusura bakma badi," diyorum. "Yarın kendime gelirim."

"İyi edersin Sadık Abi... Vallahi yetti artık... Sadık... Senin adın da bu abi... Bilgin olsun, arkadaki paltoları da kaldıracağım... Anlaştık mı..." Özel vurgu: "Sadık Abi..."

Şuna bak! Tıpkı Hüso'yla konuşur gibi konuşuyor benimle. O da farkında... İkimiz de şaşkınız. Bir süre bakışıyoruz. Ama haklı olduğu bir konu var: Artık Uysal adını kullanamam. Sakin adamın serüveni bitti... Yedi sözcüğünü de sürgünden geri çağırabilirim.

Alttan alma zamanı. "Pekâlâ badi... Hadi eve dönelim."

Zeynel rahatlamış olsa da gülümsemiyor. Ben hâlâ Simge'yi düşünüyorum: Kimse katıksız kötü değildir...

Bazı yollarda, bina cephelerinde erken yılbaşı ışıkları.

* * *

Saat on bir. Onuncu günün sona ermesine, on birincinin başlamasına bir saat kaldı... Divandayım, güya Boğaz'a bakıyorum, ama gözüm bitmesini beklediğim votkada. Henüz üçüncü kadehteyim, ümidim dördüncüden sonrakilerde. Birkaç metre ötede, camın ardında, etsiz butsuz kar yağmaya devam ediyor.

"Cinayetle çok haşır neşir olursan ya miden bulanır ya da onu seversin..." Ben Hammett'le aynı fikirde değilim. Midem bulanmıyor ama sevmedim de... Hatta vicdanım bile rahatsız.

İçmenin iyi tarafı insanı vicdan azabından, geçici de olsa, kurtarması. Huzursuz vicdan, müzmin diş ağrısına benzer. Ta-

bii vicdanı ne diş gibi doldurabilirsiniz ne de yerinden koparıp alabilirsiniz. Yapabileceğiniz iki şey var: Birincisi onu uyuşturmak; ikincisi mazeretlerle aldatmaya ya da şaşırtmaya çalışmak.

Uyuşturucu olarak votkayı kullanıyorum.

İkinci yol, akla uygun hale getirmek: İntikam cinayetleri nefsi müdafaa kapsamında sayılmalı; kötülerin kimin tarafından cezalandırıldığı mı önemli, yoksa cezalandırılmış olmaları mı?

Umarım kendimi abartıyorumdur. Vicdanım Raskolnikov kadar derin değildir, iki kadeh sonra uyur. Kadehleri saymamın nedeni bu.

Yine de dördüncü kadehin sonuna gelirken düşüncelerim cehenneme doğru meylediyor... Ben olsa olsa Dante'nin cehenneminde 5. katta yer alırdım. Öfkeliler katında... Varlığımı on gün boyunca öç almaya rehin verdim, az sonra geri alacağım... Halim, sanırım benden daha yukarıdaki katlarda yanardı; ama ötekiler, kesinlikle cehennemin dibinde. 7, 8 ve 9. kat adayları...

Kapı, on ikiye yirmi kala, beşinci kadehe başlarken açılıyor. Telaşlanmıyorum. A: Zaten silahım yok. B: Beni 5. kata gönderecek kimse kalmadı, biz hepsini yerlerine yerleştirdik.

Gülşah, "Ben geldim," diyor. "Ne yapıyorsun?"

Mantosunu çıkarıp yanıma gelinceye kadar cevap vermiyorum. Gülümsüyor. Şarkıdaki gibi: "Gülümsemesinin gölgesi" yüzünü koyultmuyor, aksine ışıldatıyor.

Kadehi kaldırıp onu selamlıyorum: "Hoş geldin..." Gördüğünü açıklıyorum: "İçiyorum."

O da ellerini kaldırıyor. "Ben de içki getirdim." Sağ elinde şampanya şişesi, soldakinde de iki kadeh var. "Başka ne yapıyorsun?"

"Arınmanın yollarını arıyorum..." Soracak, ekliyorum: "Bir miktar vicdan azabım var da..." Benim de bir sorum var: "Zeynel mi aradı?"

"Ben onu aradım... Kitap yarın çıkıyormuş, kutlamak için şampanya getirdim." "Buyur" der gibi elimle işaret ediyorum. Şampanyayı patlatmak, kadehlere koymak onun işi. Ben bu gece sadece içiciyim. Kadehleri hafifçe birbirlerine dokunduruyoruz. "Yine de tebrikler..."

Yine de! Yani, Pınar olmalıydı, bunu onunla kutlamalıydın ama ne yapalım, demek istiyor.

"Yine de teşekkürler," diyorum.

Benim "yine de" de, öyle ama... Gerisi yok, aklıma bir şey gelmiyor. Şampanyanın ilk kadehini sessizce bitiriyoruz.

"Üzerinden atmak istediğin ne?" Anlamadım. Ona bakınca Gülşah devam ediyor: "Arınmak demedin mi?"

"Vicdan azabı... Merak etme sadece iki kadehlik ömrü kaldı." Elimdeki kadehe bakıyorum. "Ama bununla belki dört..."

Ölçülü bir kahkaha... "Araf Dağı'na çıkmak için karaciğerini mahvedeceğine, neden yazmaya devam etmiyorsun... Yazmak ruhsal arınmanın en etkili yollarından biriymiş." Kadehini bitiriyor. "Buket'ten alıntı yaptım."

Omuzlarımı silkiyorum. "Bir: Hayatta bulamadığım huzuru edebiyatta bulabilir miyim, emin değilim? İki: Gerçekten yazar mıyım, bilmiyorum."

İkinci kadehini dolduruyor. Sesi meraklı:

"Sence insanın bilmediği şeyleri yapması daha heyecan verici değil mi?" İyi bir soru. "Neden öyle baktın? İlginç soruları hep Buket mi bulur sanıyordun?"

"Hakkını teslim ediyorum," diyorum.

Yarım kadeh kadar susuyoruz. "Yazar olmak için ne gerekiyor sence?"

"Bir yazar, 'Zalim baba, merhametsiz anne; bunlardan en az birisi, bir yazar için gereklidir,' demişti. Bende ana baba yoktu ama ikisinin de eksikliğini hissettirmeyecek bir babaanne vardı..."

Gülşah, alaycı, "Biliyor musun..." diyor. "Kocamsın ama geçmişin hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorum." Neşesi rahatsız edici değil. Bir yudum şampanya sonrası soru geliyor: "Babaannen çok mu kötüydü?"

Kötüydü. Beni sevmezdi... "Sevilmemeye aldırmazdım," diye cevap veriyorum. "Bence asıl dayanılmaz olan, aşağılanma, umursanmamak..." Acaba hiç okudu mu? "Biraz Dostoyevskiyen bir yaklaşım ama bence babaannemin bana düzenli olarak yaptıkları, umursadığının işaretiydi... Sonraları böyle düşündüm... Yani Dostoyevski ya da edebiyat beni teselli etti."

Bir süre bakışıyoruz. Neden gözleri kokusunu daha da belirginleştiriyor?

"Desene edebiyat iyi bir tedavi yolu..."

Başımı eğiyorum: "Usul usul acı çekmek için harika bir fırsat..."

"Bugün ne oldu?"

Düşündüğümden daha keskin kavrayışı olan biri. Neyi öğrenmek istediğini anladım.

"Her insan eninde sonunda merhametsizliği ile karşılaşıyor. Hem de hiç ummadığı bir anda. Galiba kaçınılmaz bir şey bu..." Hayır, o bakarsa baksın, ben yüzüne bakmayacağım. "Bir gerçek daha: İnsan kendini çok geç keşfedebiliyor..."

Gülşah elini kaldırıyor. Uyarı mı? "Dikkat! Kendine yönelince düşünceler bazen insanı sarp yamaçlara sürükler."

Nerelerde gezindiğimi nasıl anladı? Bu kez gözlerine bakacağım. Dürüst bir cevabı hak ediyor:

"İntiharı düşünmedim değil. Ama bu kof, içeriksiz bir eylem olurdu. Ayrıca kişisel bir dramdan çok, felsefi özü, varlıksal nedeni olan bir intiharı yeğlediğimi düşündüm... Bence yazar olmaya kalkışan birisine bu yakışır..."

Acaba şampanyanın yanı sıra bir yandan da votka içtiğimin farkında mı? Sabaha berbat bir halde kalkacağım...

"O zaman soru şu: İntiharına yakışacak bir neden buluncaya kadar ne yapacaksın?"

Sanki Buket'in daha çekici versiyonuyla karşı karşıyayım. O zaman Buket'e vereceğim karşılığı hak etti:

"Kendi felaketimde pişip, kendi cehennemimde yaşayabilecek miyim? İşte soru bu. İnsanın kendi trajedisinin kahramanı olmasında bir sorun yok, sorun seyircisi olması... Emin olmadığım konu bu..."

"Yine yazar gibi konuştun... Konuya gelince, emin olamazsın... Olamayacaksın da... Hepimiz yaptık: İnsan, yaşamının bir döneminde kendisinin düşmanı oluyor. En iyisi unutmak, unutamıyorsan, alışmak."

Evet, kesin Buket var karşımda. Ne oldu bu kadına? O zaman ben de ona eşlik ederim:

"Ne demişler? Alışmak onurlu bir boyun eğme değil midir?"

Gülşah gülümsüyor: "Şimdi de filozoflar gibi konuştun."

Devam: "Her insan kendi hayatının filozofu oluyor... Bir 'ne demişler' daha: Yaşayan itaat edendir... Acıya, vicdan azabına mecburen alışacağız."

Galiba o aynı kanıda değil: "Bir doktor olarak şunu söyleyeyim: Acının kesin ve kalıcı tedavisi ölümdür. Ben kesin kararlıyım, acıdan ölmeye niyetim yok..." Bu kez ben gülüyorum. "Neden güldün?"

"Zaten senin gibi birinin ölmeyi isteyebileceğini hiç düşünmemiştim."

Geriye çekiliyor. Kadehi, sehpaya bırakıyor. Öfkelendi mi, kırıldı mı? Ölüm, en sefilimizi bile soylu kılar. Ondan bunu esirgedim.

"Biliyor musun, bir de zenginlerin özelliği derler... Bence horgörü, seçkinlerin, senin gibi yazarların özelliği." Benim kadehi de elimden alıp sehpaya bırakıyor. "Ama sorun değil. Hiçbir küçümseme üzerimde iz bırakmaz... Şimdi şöyle yapıyoruz: İntihar etmene değecek bir neden araştırmasına ara ver; en azından boşanıncaya kadar... Buradan taşınmana gelince, acele etmene gerek yok, zaten mahkeme sonuçlanıncaya kadar bu mümkün değil..." Telefonum çınlıyor. "İtirazın yoksa haftada bir gün sen bende, bir gün ben burada kalırım. Sanırım iki gecelik uyku bize şimdilik yeter... Bu arada yılbaşı hediyeni vestiyere yerleştirdim... Yeni palto, aslında dizlerinin üstünde bitiyor."

Cevap vermeden telefonu alıyorum. Gecenin bu saatinde sadece Zeynel... Hayır, bilinmeyen bir numaradan.

"*Halim Yolgün de Yasemin Yapraklı gibi intihar etmiş... Neler olup bittiğini öğrenmek için neler vermezdim?*"

Bu, adaş komiserin kendi cep telefonundan gönderdiği bir mesaj... Olup bitenin farkındayım demekle eşanlamlı. Acaba bugünkü dört ölüyü öğrenince ne yapacak?

Adama, "*Ben de...*" diye cevap veriyorum.

Gülşah'a dönüyorum. Dışarıda kar hâlâ yağıyor. Acaba neleri örtecek? Acımın kalıcı özü var mı? Göreceğiz... Ama bundan sonra hiçbir yer, evim olmayacak.

Gülşah, "Saat on iki oldu," diye fısıldıyor.

Gözlerinde gelecek gibi, merak uyandıran bir belirsizlik var. Neden bilmiyorum, birden içim ısınıyor. Yaşlar gözlerimden aşağıya yuvarlanmaya koyuluyor. Nihayet gözyaşı bezlerimdeki o buzlar erimeye başladı.

Hem ağlıyorum hem de korkuyorum. Gelecekten daha büyük, daha tehlikeli serüven var mı? Çaresizim: Şimdilik hayata itaat edeceğim. Sonrası? Kim bilir belki kendimi ikna edecek şöyle varlıksal, yazara yakışan bir neden bulurum. O sırada aklıma geliyor. Eğer insan kendi ahlâkını yaratabiliyorsa, neden nedenini de yaratamasın?

"Ne oldu? Yalnızlaştın..."

Yana dönüp, Gülşah'a gülümsüyorum. İnsansan hep yalnızsındır... Gülşah'ın sol eli uzanıp sağ elimi tutuyor ve hafifçe sıkıyor. On gün önceki o yumuşak serinliği hatırlıyorum.

Nasıl başladıysa öyle bitiyor: El ele... Romanı adadıklarımı unutup, onları ikinci kez mi gömeceğim? Günah işlemenin basitliği, kolaylığı, suçluluğu unutturuyor. Rezilin tekiyim... Hayır, rezil olan, insan...

Mayıs 2023 - Ekim 2023
Karaburun - Ankara

Onu tanıyorsunuz; adı Sadık Demir. Yağışlı bir kış sabahında yüreğinde onu donduran bir acı var. Ağlayamıyor. İçi sanki buzla kaplı... Sadık, onu ele geçirip suçluluk duygusu yükleyen bir sükûnetin içinde, intikamının peşine düşecek.

Sakin Adamın On Günü

Gelecekten daha büyük, daha tehlikeli serüven var mı? Çaresizim: Şimdilik hayata itaat edeceğim. Sonrası? Kim bilir belki kendimi ikna edecek şöyle varlıksal, yazara yakışan bir neden bulurum. O sırada aklıma geliyor. Eğer insan kendi ahlâkını yaratabiliyorsa, neden nedenini de yaratamasın?

Mehmet Eroğlu'nun kült karakteri özel dedektif Sadık, "sakin adam" rolüyle atıldığı bu on günlük serüvende birbirinden değişik karakterlerle karşılaşıyor: Bir kumarbaz, bir ressam, ünlü ve başarılı bir iş insanı, savaş sanatları uzmanı bir kadın... Bu karakterleri birbirine bağlayan üç yıl önceki bir ölüm. İlk bakışta nedeni basit görünen cinayetler, aslında üç yıl önceki bu ölümün tetiklediği olaylarda gizlidir...

***Sakin Adamın On Günü*, şanssız rastlantıların, yanlış zamanda yanlış yerde olmanın trajik sonuçlar doğurabileceğinin de hikâyesi... Mehmet Eroğlu ilmiği yavaş yavaş sıkıyor ve biz okurların elinden sayfa çevirmekten başka bir şey gelmiyor. İntikam bir çeşit nefsi müdafaa mıdır? İşte soru bu.**

iletişim

ISBN-13: 978-975-05-3606-9

9 789750 536069

KDV'DEN MUAFTIR